Povestea unui caz scandalos din Londra anilor 1840,
scrisă de creatorul celebrului DOWNTON ABBEY

JULIAN
FELLOWES

Belgravia

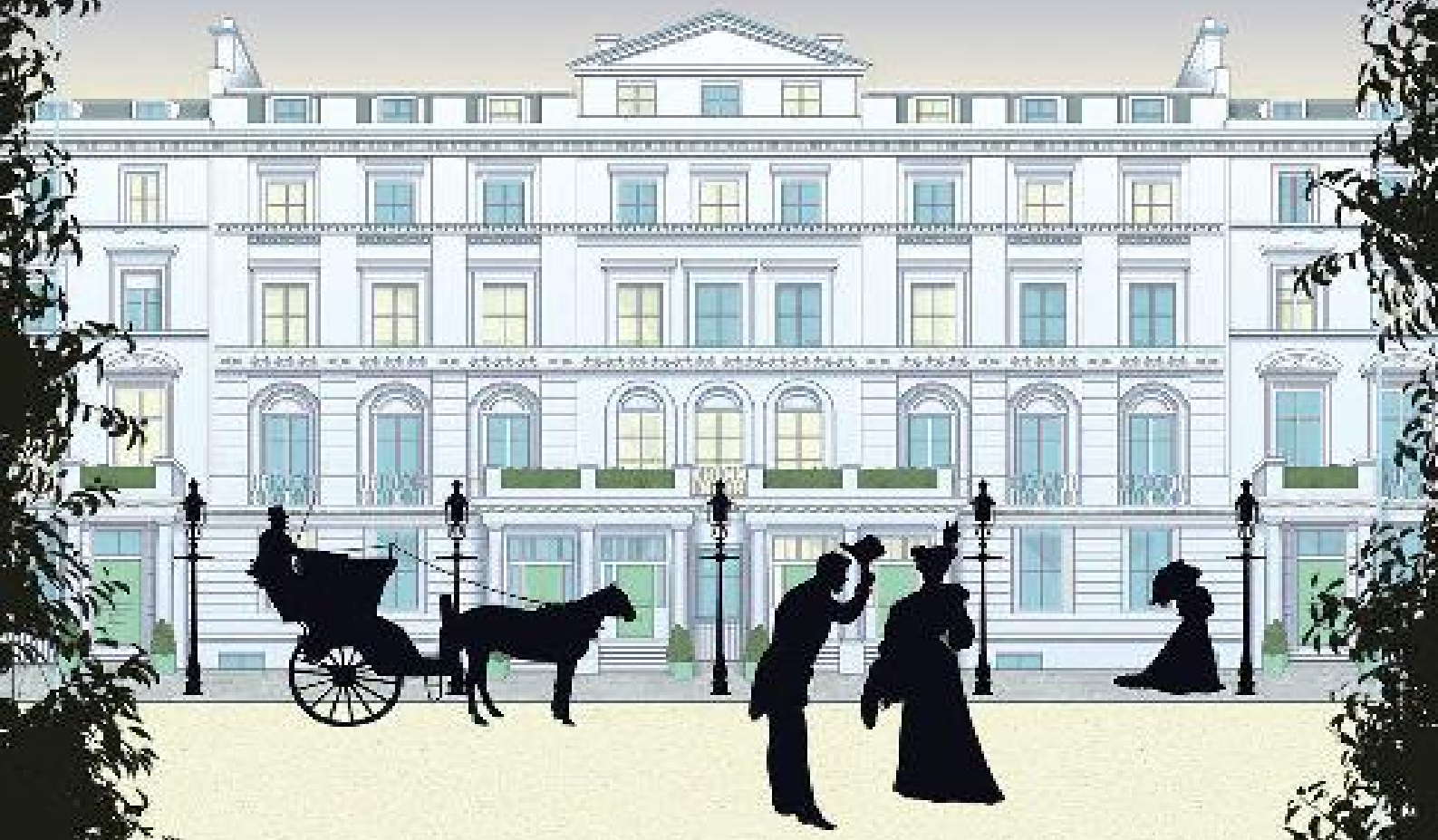

BABEL

colecție coodonată de Dana Ionescu

BABEL

Julian Fellowes s-a născut în 1949 la Cairo, dar a urmat școala în Marea Britanie. A devenit cunoscut în toată lumea pentru scenariul filmului *Gosford Park* – care a câștigat Oscarul pentru Scenariu Original în 2002 – și pentru producția, regia și scenariul *Downton Abbey*, serial de epocă extrem de popular și apreciat de critică. Pasionat de lumea victoriană, cele mai multe proiecte literare, cinematografice sau pentru micul ecran ale autorului au ca subiect această perioadă (cele mai cunoscute sunt *Separate Lives* în 2002 sau *The Young Victoria* în 2009). În 2010 a semnat scenariul pentru *The Tourist*, cu Angelina Jolie și Johnny Depp. În literatură a debutat în anii ’70 sub pseudonimul Rebecca Greville, cu mai multe romane de dragoste. A semnat cu numele lui romanele *Snobs* (*Snobii* – Nemira, 2009) în 2004 și *Past Imperfect* în 2009.

JULIAN
FELLOWES

Belgravia

Consultant editorial
IMOGEN EDWARDS-JONES

Consultant istoric
LINDY WOODHEAD

Traducere din limba engleză
ADRIANA VOICU

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FELLOWES, JULIAN
Belgravia / Julian Fellowes; trad.: Adriana Voicu. – București: Nemira Publishing House, 2017
ISBN print: 978-606-758-983-2
ISBN epub: 978-606-43-0134-5
ISBN mobi: 978-606-43-0135-2

I. Voicu, Adriana (trad.)

821.111

Julian Fellowes
BELGRAVIA
Copyright@The Orion Publishing Limited 2016
First published as Julian Fellowes's Belgravia by Weidenfeld&Nicolson, London.
Consultant editorial: Imogen Edwards-Jones
Consultant istoric: Lindy Woodhead

© Nemira 2017
Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Lector: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Irina POPESCU
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

- Despre autor
- 1 - La luptă în pas de dans
- 2 - O întâlnire întâmplătoare
- 3 - Legături de familie
- 4 - În casa din Belgrave Square
- 5 - O întâlnire amoroasă
- 6 - Un spion printre noi
- 7 - Un om de afaceri
- 8 - O rentă viageră
- 9 - Trecutul e o țară străină
- 10 - Trecutul se întoarce
- 11 - Moștenirea
- Note

Soției mele, Emma, fără de care
nimic n-ar fi posibil în viață

1

La luptă în pas de dans

Trecutul, ni se spune adesea, e o țară străină, unde totul este diferit. Ar putea fi adevărat – și chiar *este* când vine vorba de moravuri sau tradiții, de rolul femeii, de guvernarea aristocrației și de mii de alte aspecte ale vieții noastre cotidiene. Dar există și asemănări. Ambiția, invidia, furia, lăcomia, generozitatea, altruismul și, mai presus de toate, dragostea au fost mereu, la fel ca azi, motive puternice ale alegerilor pe care le facem. Aceasta este povestea unor oameni care au trăit acum două veacuri; cu toate acestea, multe dintre năzuințele și resentimentele lor și patimile care le clocoteau în inimi erau aidoma dramelor pe care le trăim în felul nostru, în vremurile noastre…

Nu părea deloc un oraș aflat în pragul războiului; cu atât mai puțin capitala unei țări care fusese smulsă dintr-un regat și anexată altuia cu nici trei luni înainte. În iunie 1815, orașul Bruxelles părea *en fête*, cu dughene aglomerate și pestrițe în piețe și cu calești deschise, vopsite în culori aprinse, care lunecau iute pe drumurile largi, purtându-și poverile de înalte doamne, însoțite de fiicele lor, către grabnice îndatoriri de societate. Nimeni n-ar fi ghicit că împăratul Napoleon mărșăluia spre oraș și își putea așeza tabăra la marginea acestuia dintr-un moment în altul.

Nimic din toate astea nu era însă de mare interes pentru Sophia Trenchard în timp ce-și făcea loc prin mulțime cu o hotărâre care nu prea era pe potriva celor optsprezece ani ai ei. Ca orice tânără de familie bună, mai cu seamă într-o țară străină, era însoțită de camerista ei, Jane Croft, care, la douăzeci și doi de ani, era, deci, cu patru ani mai vârstnică decât stăpâna ei. Cu toate astea, dacă s-ar fi putut spune că una din ele o apăra pe cealaltă de a fi vătămată într-o ciocnire cu un alt trecător, aceea ar fi fost Sophia, care părea gata de orice. Era frumușică, chiar foarte frumușică, în stilul acela clasic englez, cu păr blond și ochi albaștri, dar expresia tăioasă a gurii arăta limpede că fata nu ar fi avut nevoie de permisiunea mămicii ca să se arunce într-o aventură.

– Hai, grăbește-te, că altfel o să plece să ia prânzul și degeaba vom fi bătut drumul până acolo.

Era în acea perioadă a vieții prin care trebuie să treacă aproape toată lumea, atunci când se duce copilăria și o falsă maturitate, neînfrânată de experiență, îți dă sentimentul că orice este posibil, până când sosirea adevăratei maturități dovedește în mod concludent că nu este așa.

– Merg cât de repede pot, domnișoară, a îngăimat Jane și, ca să-i întărească parcă vorbele, un husar grăbit a îmbrâncit-o înapoi, fără să se oprească măcar să vadă dacă a pățit ceva.

– E ca un câmp de luptă aici.

Jane nu era o frumusețe, ca tânăra ei stăpână, dar avea o față vioaie și rumenă, cu trăsături puternice, deși se potriveau mai bine cu ulițele din sat decât cu străzile orașului.

Era și ea destul de hotărâtă în felul ei și tânăra stăpână o plăcea pentru asta.

– Nu mai fi așa de neajutorată.

Sophia aproape că ajunsese la destinație și părăsise strada principală pentru a da într-o curte care ar fi putut să fie odată un obor de vite, dar care era acum rechiziționat de armată pentru ceva ce arăta ca un depozit de provizii. Din niște căruțe mari se descărcau cutii și saci și lăzi care erau transportate la magaziile din jur și în preajmă părea să fie un flux constant de ofițeri din toate regimentele, care discutau și uneori se certau pe când se plimbau încolo și încoace în grupuri. Sosirea unei tinere distinse, împreună cu servitoarea ei, a atras, firește, oarece

atenție și, pentru un moment, conversația a scăzut și aproape că a încetat de-a binelea.

– Vă rugăm să nu vă deranjați, a spus Sophia privind calmă în jur. Am venit să-l văd pe tatăl meu, domnul Trenchard.

Un tânăr a făcut câțiva pași înainte.

– Știți drumul, domnișoară Trenchard?

– Da, mulțumesc.

S-a îndreptat spre una din intrările clădirii principale care arăta ceva mai impozant și, urmată de Jane, care tremura toată, a urcat scările până la primul etaj. Aici a găsit alți ofițeri, care așteptau, se vede, să fie primiți înăuntru; dar la această disciplină Sophia nu era pregătită să se supună. A împins în ușă și a deschis-o.

– Tu stai aici, a spus.

Jane s-a tras înapoi, mulțumindu-se mai degrabă cu interesul stârnit în rândul bărbaților.

Camera în care a intrat Sophia era mare, luminoasă și încăpătoare, cu un birou frumos de mahon lustruit și alte piese de mobilier în același stil, dar nu era destinată activităților mondene, ci tranzacțiilor comerciale, era un spațiu de muncă, nu de distracție. Într-un colț al acesteia, un bărbat corpolent, de vreo patruzeci și ceva de ani, îl dăscălea pe un ofițer îmbrăcat într-o uniformă superbă.

– Cine dracu' a venit să mă întrerupă?

S-a răsucit spre ușă, dar, când a văzut-o pe fiica lui, dispoziția i s-a schimbat și un zâmbet duios i-a luminat fața roșie de furie.

– Ei, ce e? a întrebat.

Dar fata a privit către ofițer. Tatăl ei a dat din cap în semn că a înțeles.

– Domnule căpitan Cooper, trebuie să mă scuzați.

– Foarte bine atunci, Trenchard…

– Trenchard?

– *Domnule* Trenchard. Dar trebuie să avem făina până diseară. Comandantul m-a pus să promit că nu mă întorc fără ea.

– Și eu îți promit să fac tot ce-mi stă în putință, domnule căpitan.

Ofițerul era evident iritat, dar a fost nevoit să accepte, dat fiind că ceva mai bun nu putea căpăta. Salutând cu o înclinare a capului, acesta s-a retras, iar tatăl a rămas singur cu fiica lui.

– Ai făcut rost?

I se putea simți emoția. Era ceva fermecător în entuziasmul lui: acest maestru al afacerilor, rotofei și cu început de chelie, cuprins brusc de emoție, ca un copil în Ajunul Crăciunului.

Foarte încet, prelungind la maximum acest moment, Sophia a deschis sacul de mână și a scos cu grijă niște pătrate din carton alb.

– Am căpătat trei, a spus ea, savurându-și triumful. Una pentru tine, una pentru mama și una pentru mine.

Aproape că i le-a smuls din mână. Nu ar fi fost mai nerăbdător nici dacă ar fi stat fără hrană și apă timp de o lună. Caracterele cursive ale tipăriturii erau simple și elegante. [1]

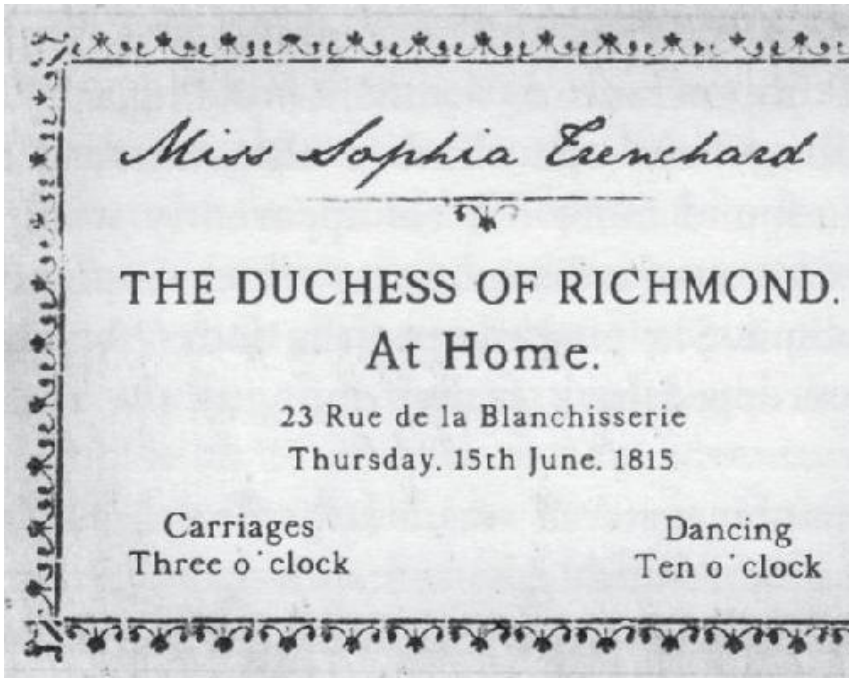

A rămas cu privirea pe invitație.

– Presupun că domnul Bellasis va lua masa acolo.

– Ducesa este mătușa lui.

– Desigur.

– Nu va fi o masă. Nu în sensul propriu. Doar familia și câteva persoane care locuiesc cu ei.

– Mereu se spune că nu se va da nicio masă, dar de obicei se întâmplă.

– Nu te așteptai să fii invitat, nu?

Visase să fie, dar nu se aștepta.

– Nu. Nu. Sunt mulțumit.

– Edmund spune că o să fie un supeu cândva după miezul nopții.

– Să nu-i spui Edmund decât când vorbești cu mine.

Buna dispoziție îi revenise, însă, iar dezamăgirea de moment îi dispăruse, alungată deja de gândul la ce îi aștepta.

– Trebuie să te întorci la mama ta. Va avea nevoie de fiecare minut să se pregătească.

Sophia era prea tânără și prea plină de încredere nejustificată ca să fie întru totul conștientă de enormitatea lucrului pe care îl realizase. În plus, era mai practică în aceste privințe decât distratul ei tată.

– E prea târziu ca să-și mai comande ceva.

– Dar nu prea târziu ca să facă totul conform etichetei.

– N-o să vrea să meargă.

– Ba o să vrea, pentru că trebuie.

Sophia a pornit spre ușă, dar apoi a fulgerat-o un alt gând.

– Și când o să-i dăm vestea? a întrebat privind țintă la tatăl ei.

Luat pe nepregătite de întrebare, el a început să se joace cu ornamentele de aur ale lanțului de la ceas. Era un moment ciudat. Lucrurile erau la fel cum fuseseră cu o clipă mai înainte și totuși tonul și conținutul se schimbaseră cumva. Ar fi fost limpede pentru orice observator din afară că subiectul discutat devenise deodată mai serios decât alegerea ținutei pentru balul ducesei.

Trenchard a răspuns foarte categoric:

– Nu acum. Totul trebuie rânduit corespunzător. Ar trebui să ne coordonăm mișcările cu ale lui. Acum du-te! Și trimite-l din nou încoace pe idiotul ăla patentat.

Fiica sa i-a dat ascultare și s-a strecurat afară din cameră, dar chiar și după plecarea ei James Trenchard a rămas ciudat de preocupat. De jos, din stradă se auzeau strigăte. S-a dus la fereastră și a văzut un ofițer certându-se cu un negustor. Atunci s-a deschis ușa și căpitanul Cooper a revenit în încăpere. Trenchard a făcut un semn de încuviințare. Era timpul să se întoarcă la treburi, ca de obicei.

Sophia avusese dreptate. Mama ei nu voia să meargă la bal.

– Am fost invitați numai fiindcă a refuzat cineva.

– Ce importanță are?

– E de-a dreptul stupid, a continuat doamna Trenchard, clătinând din cap. N-o să cunoaștem pe nimeni din cei de acolo.

– O să cunoască papà.

Erau momente când copiii o enervau pe Anne Trenchard. Știau prea puține despre viață, cu tot aerul lor de superioritate. Fuseseră răsfățați de mici, tatăl lor le făcuse toate nazurile, așa încât amândoi credeau că traiul lor bun e ceva firesc și nici că le păsa. Habar n-aveau ce drum străbătuseră părinții ca să ajungă la situația de acum, pe când mama lor își amintea de fiecare pas presărat cu obstacole.

– O să-i știe pe câțiva ofițeri care vin la el la slujbă să-i dea ordine. Iar ei vor fi uimiți să descopere că se află în aceeași sală de bal cu omul care le livrează soldaților lor pâine și bere.

– Sper că n-ai să vorbești tot așa și în fața lordului Bellasis.

Doamna Trenchard s-a mai înmuiat la chip.

– Draga mea, a zis ea luând mâna fetei într-a ei, ferește-te de castelele de nisip.

Sophia și-a tras iute mâna.

– Bineînțeles că tu nu-l crezi capabil de intenții onorabile.

– Dimpotrivă, sunt sigură că domnul Bellasis este un om de onoare. Și este, cu siguranță, o persoană foarte plăcută.

– Păi și atunci?

– Este primul născut al unui conte, copila mea, cu toate responsabilitățile pe care le atrage după sine un astfel de rang. El nu-și poate alege soția doar după placul inimii. Nu sunt supărată. Amândoi sunteți tineri și frumoși și v-ați bucurat de un mic flirt, care nu a dăunat niciunuia. Până acum…

Felul cum accentuase ultimele două cuvinte arăta clar încotro se îndrepta.

– Dar trebuie să se termine înainte să apară discuții dăunătoare, Sophia. Dacă nu, tu vei avea de suferit, nu el.

– Și asta nu-ți spune nimic? Faptul că ne-a făcut rost de invitații la balul mătușii lui?

– Îmi spune că tu ești o fată fermecătoare și vrea să-ți facă pe plac. N-ar fi reușit așa ceva la Londra, dar la Bruxelles totul are o altă culoare din pricina războiului, așa că nu se aplică regulile obișnuite.

Această ultimă observație a enervat-o peste măsură pe Sophia.

– Vrei să spui că, după regulile obișnuite, noi nu suntem o companie acceptabilă pentru prietenii ducesei?

Doamna Trenchard era, în felul ei, la fel de dârză ca și fiica sa.

– Exact asta vreau să spun și știi și tu că este adevărat.

– Papà te-ar contrazice.

– Tatăl tău a parcurs cu succes un drum lung, mai lung decât și-ar putea măcar închipui cei mai mulți, așa că nu vede barierele firești care îl vor împiedica să meargă și mai departe. Mulțumește-te cu ceea ce suntem. Tatăl tău a urcat mult în societate. Ai de ce să te mândrești.

Ușa s-a deschis și camerista doamnei Trenchard a intrat purtând pe brațe o rochie de seară.

– Am venit prea devreme, doamnă?

– Nu, nu, Ellis. Intră. Am terminat, nu-i așa?

– Cum spui tu, Mama.

Sophia a ieșit din cameră, dar, după cum își ținea bărbia, nu s-ar fi zis că se află în rândul învinșilor.

Era evident, din tăcerea înțepată în care își vedea de treburi, că Ellis ardea de curiozitate să afle de ce se certaseră, dar Anne a lăsat-o să se mai perpelească preț de câteva minute înainte să vorbească, așteptând ca Ellis să-i descheie rochia de după-amiază, ca s-o poată da jos de pe umeri.

– Am fost invitați la balul ducesei de Richmond din data de 15.

– Nu se poate!

De obicei, Mary Ellis se pricepea mai mult decât bine să-și ascundă sentimentele, dar această veste uimitoare o luase prin surprindere. Și-a revenit însă repede.

– Prin urmare ar trebui să luăm o hotărâre în privința rochiei, doamnă. O să am nevoie de timp s-o pregătesc, dacă așa stau lucrurile.

– Ce zici de cea de mătase albastru închis? Nu am prea ieșit cu ea în acest sezon. Poate reușești să găsești niște dantelă neagră pentru gât și mâneci ca s-o mai înviorăm.

Anne Trenchard era o femeie practică, dar nu complet lipsită de vanitate. Își păstrase silueta și, cu profilul ei grațios și părul castaniu-roșcat, putea fi, cu siguranță, considerată o femeie bine. Însă faptul că era conștientă de asta nu-i sucea mințile.

Ellis a îngenuncheat ca să țină deschis corsetul unei rochii de seară dintr-o tafta de culoarea paiului, pentru ca stăpâna ei să poată intra în ea.

– Și ca bijuterii, doamnă?

– Chiar nu m-am gândit. Am să port ce am, presupun.

S-a întors ca să-i permită slujnicei să înceapă să-i prindă rochia la spate cu ace aurite. Fusese fermă cu Sophia, dar nu-i părea rău. Sophia trăia într-un vis, ca și tatăl ei, iar visele te puteau băga în bucluc dacă nu aveai grijă. Anne a zâmbit, aproape fără să vrea. Spusese că James a parcurs un drum lung, dar uneori se îndoia că Sophia avea idee măcar cât de lung fusese drumul.

– Să înțeleg că domnul Bellasis a aranjat cu invitațiile pentru bal?

Ellis și-a ridicat privirea, cum stătea la picioarele Annei Trenchard, ca s-o ajute pe stăpână să-și schimbe pantofii.

A observat imediat că întrebarea o deranjase pe doamna Trenchard. De ce ar trebui ca o servitoare să se mire cu voce tare că au fost incluși pe o astfel de listă olimpiană a oaspeților? Sau, la urma urmei, să se întrebe de ce sunt invitați acolo unde sunt invitați? A preferat să nu răspundă și a ignorat întrebarea. Aceasta a făcut-o însă să reflecteze la cât de ciudată era viața lor în Bruxelles și cum se schimbaseră lucrurile de când marele duce de Wellington îl remarcase pe James. Era adevărat că, oricât de adâncă ar fi fost criza, oricât de feroce ar fi fost lupta și oricât de pustiite satele, James putea întotdeauna să procure provizii de undeva. Ducele îl numea „Magicianul“ și chiar asta și era, sau părea să fie. Dar succesul nu făcuse decât să-i atâțe ambiția trufașă de a cuceri culmile de necucerit ale societății, iar ascensiunea lui socială devenea tot mai înverșunată. James Trenchard, fiu de precupeț, cu care tatăl Annei îi interzisese să se mărite, găsea că este cel mai firesc lucru din lume să fie oaspeții unei ducese. Anne i-ar fi catalogat ambițiile drept ridicole, doar că acestea aveau straniul obicei de a se împlini.

Anne primise o educație mult mai bună decât soțul ei – era și cazul, ca fiică de profesor – și, când s-au întâlnit, ea era o partidă aflată amețitor de sus față de el, dar știa bine că acum el o întrecuse cu mult. Începuse efectiv să se întrebe cât mai spera să poată ține pasul cu ascensiunea lui incredibilă; sau, poate, când copiii vor fi mari, ar trebui să se retragă într-o căsuță simplă de țară și să-l lase să-și croiască singur drum spre vârful muntelui?

Ellis și-a dat, firește, seama din tăcerea stăpânei că vorbise când nu trebuia. S-a gândit să spună ceva măgulitor ca să-i reintre în grații, dar apoi s-a hotărât să tacă și să lase furtuna să se domolească de la sine.

Ușa s-a deschis și James și-a ițit capul de după ea, privind înăuntru.

– Deci ți-a spus. Lordul Bellasis a reușit.

Anne a aruncat o privire scurtă către slujnică.

– Mulțumesc, Ellis. Fii bună și revino puțin mai târziu!

Ellis s-a retras. James nu și-a putut reține un zâmbet.

– Pe mine mă certi că năzuiesc mai sus de condiția mea, dar felul în care o expediezi tu pe cameristă mă duce cu gândul la ducesa însăși.

Anne s-a zbârlit.

– Sper că nu.

– De ce? Ce ai împotriva ei?

– Nu am nimic împotriva ei, pentru simplul motiv că n-o cunosc, așa cum n-o cunoști nici tu.

Anne ținea morțiș să inoculeze o notă de realism în această extravaganță absurdă și periculoasă.

– Tocmai de aceea nu ar trebui să ne permitem să fim băgați pe gâtul bietei femei, ocupând în sala ei de bal, și așa aglomerată, locul care s-ar fi cuvenit mai mult cuiva din propriul ei anturaj.

Dar James era prea entuziasmat ca să poată fi adus cu picioarele pe pământ.

– Nu vorbești serios, nu?

– Ba da, dar știu că n-o să mă asculți.

Avea dreptate. Nu putea spera să-i tempereze bucuria.

– Ce șansă este asta, Annie! Știi că Ducele va fi acolo? Doi duci, de fapt. Comandantul meu și soțul gazdei noastre.

– Îmi închipui.

– Și vor fi și vlăstare regale.

S-a oprit, pe punctul să explodeze de atâta entuziasm.

– James Trenchard, care a pornit de la o tarabă din Covent Garden, trebuie să se pregătească să danseze cu o prințesă.

– N-o s-o inviți pe niciuna la dans. N-ai face decât să ne pui pe amândoi într-o situație jenantă.

– Vom vedea.

– Vorbesc serios. Este destul de rău că o încurajezi pe Sophia.

James s-a încruntat.

– Tu nu crezi, dar băiatul este sincer. Sunt sigur de asta.

Anne a clătinat nerăbdătoare din cap.

– Ba nu ești deloc. Poate că lordul Bellasis chiar crede că e sincer, dar Sophia nu este de el. Știi că nu poate să facă ce vrea el, iar de aici nu poate ieși nimic onorabil.

Din stradă s-a auzit zarvă și ea s-a dus să vadă ce este. Ferestrele dormitorului ei dădeau spre o arteră largă și animată. Pe jos treceau în marș niște soldați în uniforme purpurii, cu fireturi de aur ce reflectau razele soarelui. Cât de ciudat, și-a zis ea, să discutăm despre un bal, când peste tot în jur sunt mărturii ale unei bătălii iminente.

– Nu cred că e așa.

James nu renunța ușor la ideile lui.

Anne s-a întors cu fața spre cameră. Soțul ei își luase o figură de parcă era un copil de patru ani luat la rost.

– Ei bine, eu cred. Și dacă va avea de suferit fata de pe urma acestei aiureli, pe tine am să te fac răspunzător.

– Prea bine.

– Cât despre faptul de a-l șantaja pe bietul tânăr ca să cerșească invitații de la mătușa lui, este nespus de umilitor.

James se săturase.

– N-o să strici tot aranjamentul. N-am să-ți îngădui s-o faci.

– Nici nu trebuie să-l stric eu. Are să se strice de la sine.

Și asta a pus punct discuției. James a ieșit din încăpere ca o furtună, ca să se schimbe pentru cină, și ea a sunat din clopoțel s-o cheme înapoi pe Ellis.

Anne era nemulțumită de ea însăși. Nu-i plăcea să se certe, și totuși era ceva în tot acest episod care o făcea să se simtă subminată. Îi plăcea viața ei. Erau bogați acum, oameni de succes, prețuiți în comunitatea negustorilor din Londra și, cu toate astea, James se încăpățâna să strice treburile dorind mereu mai mult. Trebuia

să fie împinsă într-o serie nesfârșită de încăperi unde lumea nu-i plăcea și nimeni nu-i aprecia. Avea să fie silită să facă conversație cu bărbați și femei care în secret – sau nu tocmai în secret – îi disprețuiau. Și toate acestea când ar putea trăi într-o atmosferă de confort și respect, dacă ar vrea James. Dar, chiar în timp ce gândea toate acestea, știa că nu-l poate opri pe soțul ei. Nimeni nu putea. Asta era firea lui.

Despre balul ducesei de Richmond s-a scris atât de mult de-a lungul anilor, încât a căpătat splendoarea și măreția unei ceremonii de încoronare a unei regine medievale. A figurat în toate genurile de literatură și fiecare reprezentare vizuală a serii a fost mai măreață decât cea dinaintea ei. Tabloul din 1868 a lui Henry O'Neill prezintă balul ca desfășurându-se într-un palat vast și animat, străjuit de imense coloane de marmură, plin parcă de sute de invitați plângând de durere și spaimă și arătând mai strălucitori decât un corp de dans de pe Drury Lane. Dar ca în cazul atâtor altor momente reprezentative ale istoriei, realitatea a fost cu totul alta.

Venirea familiei Richmond la Bruxelles era, pe de o parte, un exercițiu de austeritate, pentru a reduce cheltuielile petrecând câțiva ani în străinătate și, pe de alta, o demonstrație de solidaritate cu marele lor prieten, ducele de Wellington, care își stabilise cartierul general acolo. Fost soldat el însuși, Richmond urma să primească sarcina de a organiza apărarea orașului în cazul în care se întâmpla ce era mai rău și dușmanul îi invada. Și a acceptat. Știa că munca urma să fie în mare măsură administrativă, dar era o slujbă care trebuia îndeplinită și avea să-i dea satisfacția de a simți că ia parte la efortul de război și nu este doar un spectator pasiv. După cum știa foarte bine, erau destui din aceștia în oraș.

În Bruxelles, palatele erau reduse ca număr și cele mai multe erau deja ocupate, așa că, în cele din urmă, s-au instalat într-o casă locuită anterior de un constructor de trăsuri la modă. Se afla pe Rue de la Blanchisserie, care însemna „strada spălătoriei", ceea ce l-a făcut pe Wellington să boteze noua reședință a familiei Richmond „Spălătoria", o glumă care ducesei îi plăcea mult mai puțin decât soțului ei. Ceea ce am putea numi *showroom*-ul constructorului de trăsuri era o construcție mare, ca un hambar, aflată în partea stângă de la intrare, și la care se ajungea printr-un mic birou, unde pe vremuri clienții discutau despre tapițerie și alte accesorii opționale, dar pe care memoriile celei de-a treia fiice a familiei Richmond, Lady Georgiana Lennox, l-au metamorfozat într-o „anticameră". Pereții spațiului în care fuseseră expuse trăsurile erau tapetați cu trandafiri cățărători, iar sala a fost considerată suficient de încăpătoare pentru un bal.

Ducesa de Richmond își luase toată familia cu ea pe continent, iar fetele, mai ales, jinduiau după puțină distracție, așa că a fost plănuită o petrecere. Apoi, în prima parte a lunii iunie, Napoleon, care fugise din exilul de pe Elba la începutul acelui an, părăsise Parisul și venise să dea piept cu forțele aliate. Ducesa îl întrebase pe Wellington dacă era în regulă să continue cu planurile pentru petrecere, iar el a asigurat-o că da. De fapt, ducele dorea în mod expres ca balul să aibă loc, ca o demonstrație de sânge rece englez, pentru a arăta explicit că nici măcar doamnele nu erau prea tulburate de gândul că împăratul francez mărșăluia într-acolo și refuzau să-și amâne distracțiile. Bineînțeles, asta teoretic suna foarte bine…

– Sper că nu facem o greșeală, a spus ducesa pentru a douăzecea oară într-o oră, în timp ce arunca o privire cercetătoare în oglindă. Era destul de mulțumită de ce vedea: o femeie arătoasă, aflată în pragul vârstei mijlocii, îmbrăcată în mătase crem pal și încă în stare să întoarcă priviri. Diamantele pe care le purta erau superbe, chiar dacă existau unele discuții în rândul prietenelor ei dacă nu cumva originalele fuseseră înlocuite cu imitații de sticlă, ca parte a efortului de reducere a cheltuielilor.

– E prea târziu pentru genul ăsta de discuție.

Ducele de Richmond era mai degrabă amuzat de situația în care se găsea. Văzuseră Bruxelles-ul ca pe o evadare din lume, dar, spre surprinderea lor, lumea lor venise cu ei. Și acum soția lui dădea o petrecere cu o listă de invitați care aproape că nici la Londra nu-și găsea rival, și asta chiar în momentul când orașul se pregătea să înfrunte bubuitul tunurilor franceze.

– Cina a fost foarte bună. Nici n-o să mai pot să mănânc când va fi servit supeul.

– O să poți.

– Aud o trăsură. Ar trebui să coborâm.

Era un om agreabil ducele, un părinte cald și afectuos, adorat de copii și care dăduse dovadă de multă tărie de caracter când o luase de soție pe una din fiicele celebrei ducese de Gordon, ale cărei isprăvi oferiseră Scoției motive de bârfă ani la rând. Era conștient că existau destui la vremea aceea care gândeau că ar fi putut face o alegere mai ușoară și, probabil, ar fi trăit o viață mai ușoară, dar, una peste alta, nu regreta. Soția lui era extravagantă – absolut indisputabil –, dar era blândă, atrăgătoare și deșteaptă. Era bucuros că o alesese pe ea.

Câțiva invitați sosiți devreme se aflau în salonul mic, numit de Georgiana „anticameră", prin care oaspeții trebuiau să treacă în drumul lor spre sala de bal. Florarii făcuseră treabă bună, creând aranjamente imense de trandafiri roz-pal și crini albi, toți cu staminele tăiate cu grijă, ca să ferească femeile de pete de polen, susținute de frunze mari în diferite nuanțe de verde, dând apartamentelor meșterului de trăsuri o grandoare care le lipsea la lumina zilei, iar strălucirea scânteietoare a numeroaselor candelabre îmbrăca într-o lumină subtil măgulitoare tot ce se întâmpla înăuntru.

Nepotul ducesei, Edmund, viconte Bellasis, stătea de vorbă cu Georgiana. Împreună le-au ieșit în întâmpinare părinților ei.

– Cine sunt acești oameni pe care Edmund te-a obligat să-i inviți? De ce nu-i cunoaștem și noi?

Lordul Bellasis a întrerupt-o.

– Îi veți cunoaște după această seară.

– Nu ești prea comunicativ, a observat Georgiana.

Ducesa avea bănuielile ei și își cam regreta generozitatea.

– Sper că mama ta nu se va supăra pe mine.

Îi dăduse invitațiile fără să șovăie, dar un moment de reflecție o convinsese că sora ei o să fie chiar foarte supărată.

Ca la un semn, șambelanul a anunțat cu glas răsunător:

– Domnul și doamna James Trenchard. Domnișoara Sophia Trenchard.

Ducele a privit spre ușă.

– Doar nu l-ai invitat pe Magician?

Soția lui a părut să nu înțeleagă.

– Furnizorul principal al lui Wellington. Ce caută aici?

Ducesa s-a întors severă spre nepotul ei.

– Cantinierul ducelui de Wellington? Adică am invitat la balul meu un negustor care aprovizionează armata?

Lordul Bellasis nu se dădea bătut atât de ușor.

– Mătușă dragă, ai invitat pe unul dintre cei mai loiali și eficienți sprijinitori ai ducelui în lupta pentru victorie. Eu credeam că orice britanic devotat ar fi mândru să-l primească pe domnul Trenchard în casa sa.

– M-ai păcălit, Edmund. Și mie nu-mi place să-și bată cineva joc de mine.

Dar tânărul plecase deja în întâmpinarea nou-veniților. Ducesa l-a țintuit cu privirea pe soțul ei.

Acesta era mai degrabă amuzat de furia ei.

– Nu te uita așa furioasă la mine, draga mea. Nu eu i-am invitat, ci tu. Și trebuie să recunosc că fata e frumușică.

Cel puțin asta era adevărat. Sophia nu fusese niciodată mai fermecătoare.

N-au avut timp să schimbe mai multe cuvinte înainte ca familia Trenchard să ajungă lângă ei. Anne a vorbit prima.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă ducesă.

– Câtuși de puțin, doamnă Trenchard. Înțeleg că dumneavoastră ați fost foarte drăguți cu nepotul meu.

– Este întotdeauna o plăcere să-l vedem pe lordul Bellasis.

Anne făcuse o alegere bună. Făcea o figură distinsă în rochia de mătase albastră, iar Ellis găsise niște dantelă fină pentru garnituri. Diamantele ei poate că nu rivalizau cu multe din încăpere, dar erau perfect respectabile.

Ducesa simțea că devine ceva mai binevoitoare.

– E greu pentru tineri, atât de departe de casă, a spus ea pe un ton destul de plăcut.

James se lupta cu convingerea că ducesei trebuia să i te adresezi cu „Domnia Voastră". Deși soția lui vorbise și nimeni nu părea să se fi ofensat, încă nu putea fi sigur. A dat să deschidă gura când Richmond a exclamat zâmbind jovial:

– Măi, să fie, dacă nu e chiar Magicianul.

În caz că era surprins să dea cu ochii de acest negustor în salonul lui, n-a lăsat să se vadă.

– Îți amintești că am făcut niște planuri pentru eventualitatea că vor fi mobilizați rezerviștii?

– Îmi amintesc foarte bine de planul Domniei… al dumneavoastră, vreau să spun. Domnule duce.

A rostit ultimele cuvinte ca pe o entitate separată, fără nicio legătură cu restul conversației. Lui James i-au sunat de parcă ar fi aruncat deodată cu o piatră într-un iaz tăcut. Pentru câteva clipe stânjenitoare, a avut senzația că cercurile apei stârnite de această purtare ciudată aveau să-l înghită. Dar Anne l-a liniștit cu un zâmbet blând și un semn de încuviințare și nimeni altcineva nu a părut deranjat, ceea ce a fost o ușurare.

– Permiteți-mi să v-o prezint pe fiica mea, Sophia, a intervenit Anne.

Sophia a făcut o reverență în fața ducesei, care a măsurat-o de sus până jos, ca și când cumpăra o pulpă de căprioară pentru cină, ceea ce, firește, nu ar fi făcut niciodată. A văzut că fata era drăguță și chiar grațioasă în felul ei, dar o privire aruncată către tatăl ei i-a amintit din nou suficient de limpede că așa ceva ieșea din discuție. O îngrozea gândul că sora ei va afla despre seara asta și o va acuza că i-a încurajat. Dar bineînțeles că Edmund nu luase chestia asta în serios, nu? El era un băiat cu judecată și niciodată nu crease niciun fel de probleme.

– Domnișoară Trenchard, binevoiți să-mi permiteți să vă conduc în sala de bal?

Oferindu-se s-o însoțească, Edmund a încercat să păstreze o atitudine reținută, dar n-a reușit s-o păcălească pe mătușa lui, care avea prea multă experiență în ale vieții ca să se lase amăgită de indiferența mimată de el. De fapt, ducesei i-a stat inima în loc când a văzut cum fata și-a strecurat brațul pe sub brațul lui și cum s-au îndepărtat împreună, vorbind în șoaptă de parcă și-ar fi aparținut deja unul celuilalt.

– Maiorul Thomas Harris.

Un tânăr destul de atrăgător a făcut o ușoară plecăciune către gazdele sale și chiar atunci Edmund l-a strigat pe nume.

– Harris! Nu mă așteptam să te văd aici.

– Trebuie să mă distrez și eu puțin, înțelegi, a spus tânărul ofițer zâmbind spre Sophia, iar fata a râs, ca și cum se simțeau toți în largul lor, făcând parte din aceeași mulțime. Apoi, ea și Edmund și-au continuat drumul spre sala de bal, urmăriți cu neliniște de privirile mătușii lui. Făceau o pereche frumoasă, trebuia să recunoască. Farmecul blond al Sophiei parcă scotea în evidență buclele întunecate și trăsăturile frumos șlefuite ale lui Edmund, buzele lui ferme zâmbind deasupra bărbiei despicate. Privirile ducesei s-au încrucișat cu ale soțului ei. Amândoi își dădeau seama că situația era aproape scăpată de sub control. Sau poate că o luase deja razna.

– Domnul James și Lady Frances Wedderburn-Webster, a anunțat șambelanul, iar ducele a înaintat câțiva pași pentru a-i saluta pe noii sosiți.

– Lady Frances, arătați minunat!

A surprins privirea preocupată a soției sale urmărindu-i pe tinerii îndrăgostiți. Oare mai puteau face ceva ca să țină în frâu situația? Dar citindu-i îngrijorarea pe chip s-a aplecat spre ea.

– Am să stau de vorbă cu el mai târziu. Are să înțeleagă. Întotdeauna a înțeles…

Ea a încuviințat cu o mișcare a capului. Asta trebuia făcut. Să lămurească lucrurile mai târziu, după ce se termina balul și fata pleca. La intrare s-a produs agitație și vocea răsunătoare a șambelanului a anunțat melodios:

– Alteța Sa Regală, prințul de Orania.

Un tânăr cu o înfățișare plăcută s-a apropiat de amfitrioni și ducesa, cu spinarea dreaptă ca o vergea de armă, a făcut iute o reverență adâncă, așa cum cerea eticheta la Curte.

Ducele de Wellington a ajuns doar cu puțin înainte de miezul nopții, dar și-a făcut apariția plin de nonșalanță. Spre marea încântare a lui James Trenchard, ducele s-a uitat prin sala de bal și, zărindu-l, s-a îndreptat spre el.

– Ce îl aduce pe Magician aici, în seara asta?

– Înălțimea Sa Ducesa ne-a invitat.

– Nu mai spune! Bravo! Și ați avut o seară plăcută până acum?

James a dat din cap.

– Oh, da, Înălțimea Voastră. Dar se vorbește mult despre înaintarea lui Bonaparte.

– Fir-ar să fie, chiar așa? Înțeleg că această doamnă fermecătoare este doamna Trenchard, nu?

Era, fără îndoială, foarte stăpân pe sine.

Chiar și pe Anne a părăsit-o curajul când să i se adreseze cu „Domnule Duce“.

– Calmul Înălțimii Voastre este foarte liniștitor.

– Așa și trebuie să fie.

A râs ușor, întorcându-se spre un ofițer din apropiere.

– Ponsonby, l-ai cunoscut pe Magician?

– Desigur, Domnule Duce. Îmi petrec mult timp la ușa biroului domnului Trenchard, așteptând să pledez cauza oamenilor mei.

Dar a spus-o zâmbind.

– Doamnă Trenchard, îngăduiți-mi să vi-l prezint pe Sir William Ponsonby. Ponsonby, doamna este soția Magicianului.

Bărbatul s-a înclinat ușor.

– Sper că se poartă mai bine cu dumneavoastră decât cu mine.

Anne a zâmbit la rândul ei, dar până să-i răspundă li s-a alăturat fiica domnului Richmond, Georgiana.

– Încăperea zumzăie de zvonuri.

Wellington a dat înțelept din cap.

– Așa am înțeles și eu.

– Dar sunt adevărate?

Era fată frumoasă Georgiana Lennox, cu o față luminoasă și deschisă, iar neliniștea ei nu făcea decât să accentueze sinceritatea întrebării și amenințarea care plutea peste ei toți.

Pentru prima dată, ducele a luat o expresie gravă, privind în ochii fetei, ridicați spre el.

– Mă tem că da, Lady Georgiana. Se pare că vom porni mâine.

– Ce îngrozitor!

Ea s-a întors să privească perechile care se roteau pe pardoseala sălii de bal, cei mai mulți dintre tineri în uniforme de gală, sporovăind și râzând cu partenerele lor. Câți dintre ei vor supraviețui apropiatei confruntări?

– Ce grea trebuie să fie povara pe care o duceți! a exclamat Anne Trenchard, care îi privea și ea pe bărbați. A scos un oftat.

– Unii dintre acești tineri vor muri în zilele următoare și, dacă trebuie să câștigăm războiul acesta, nici măcar Înălțimea Voastră nu va putea să împiedice pieirea lor. Nu vă invidiez.

Wellington a fost cât se poate de plăcut surprins să audă o astfel de remarcă din gura soției furnizorului său, o femeie de existența căreia nici nu știuse până în acea seară. Nu toată lumea înțelegea că nu avea parte numai de glorie.

– Vă mulțumesc pentru acest gând, doamnă.

Chiar atunci a erupt glasul a douăzeci de cimpoaie, care le-au întrerupt discuția, iar dansatorii au părăsit iute ringul pentru a face loc unei trupe din regimentul Gordon Highlanders. Aceasta era surpriza pregătită de ducesă, pentru care se rugase de ofițerul lor superior, invocând ca argument sângele clanului Gordon care îi curgea prin vine. Întrucât regimentul fusese inițial constituit de răposatul ei tată cu douăzeci de ani în urmă, comandantul nu prea avea cum să refuze, așa că a fost mulțumit să poată satisface cererea ducesei. Istoria nu precizează ce a gândit cu adevărat când a fost nevoit să-și împrumute soldații pentru a fi piesa de rezistență a unui bal în ajunul unei bătălii care avea să decidă soarta Europei. În orice caz, apariția lor a încălzit inimile scoțienilor prezenți și i-a binedispus pe vecinii lor englezi, mirându-i însă în mod vădit pe străini. Anne Trenchard îl urmărea pe prințul de Orania, care se uita întrebător la aghiotantul lui și strângea din ochi, deranjat de zgomot. Dar apoi bărbații și-au început dansul vioi și în curând pasiunea și forța lui i-au cucerit pe sceptici, aprinzând spiritele celor prezenți, încât până și nedumeriții principi din vechea Germanie au început să se însuflețească, strigând și bătând din palme.

Anne s-a întors spre soțul ei.

– E atât de apăsător gândul că nu va trece nicio lună și vor da piept cu dușmanul.

– O lună? a râs amar James. Poate o săptămână.

Chiar pe când spunea asta, ușa s-a deschis brusc și un tânăr ofițer, care nu se oprise nici să-și curețe noroiul de pe cizme, a dat buzna în sala de bal, căutând în jur până ce și-a găsit comandantul, pe prințul de Orania. S-a înclinat și a scos la iveală un plic, care dintr-odată a atras atenția tuturor celor prezenți. Prințul a dat din cap aprobator și s-a ridicat, îndreptându-se spre Wellington. I-a înmânat mesajul, dar ducele l-a strecurat necitit într-un buzunar al jiletcii, în timp ce șambelanul a invitat oaspeții la supeu.

Anne a zâmbit, în ciuda presimțirilor rele.

– Nu poți să nu-i admiri stăpânirea de sine. Poate că mesajul acela îi trimite la moarte armata, dar el preferă să riște decât să arate cel mai mic semn de îngrijorare.

James a încuviințat.

– Nu se pierde cu firea prea ușor, fii sigură.

A observat însă că soția lui se încruntase. Prin mulțimea de oameni care se îndreptau spre salon, Sofia pășea tot alături de vicontele Bellasis.

Anne s-a străduit să nu-și arate neliniștea.

– Spune-i să stea la masă cu noi sau cel puțin cu altcineva.

James a refuzat clătinând din cap.

– Spune-i tu! Eu nu-i spun.

Anne a dat apăsat din cap și a pornit către cei doi tineri.

– Nu trebuie s-o lăsați pe Sophia să vă acapareze, domnule Bellasis. Aveți, cu siguranță, mulți prieteni în încăperea aceasta, care s-ar bucura de prilejul de a afla noutăți de la dumneavoastră.

Dar tânărul a zâmbit.

– Vă asigur, doamnă Trenchard, că sunt acolo unde doresc să fiu.

Vocea lui Anne a devenit ceva mai hotărâtă. Și-a lovit palma stângă cu evantaiul strâns.

– Asta este foarte bine, mylord. Dar Sophia are de apărat o reputație, care poate fi periclitată de atențiile pe care le revărsați asupra ei.

Era prea mult pentru Sophia ca să nu intervină.

– Nu-ți face griji, maman! Ai putea să ai încredere că am și eu atâta judecată.

– Aș vrea să pot…

Anne începea să-și piardă răbdarea cu fiica ei nesăbuită, înamorată și ambițioasă. Dar a simțit că erau câteva perechi care se uitau la ei și a preferat să se

retragă decât să fie văzută certându-se cu copilul ei.

Oarecum împotriva dorințelor soțului, a ales o masă într-un colț liniștit, între niște ofițeri și soțiile lor, de unde puteau privi societatea mai strălucitoare așezată în centru. Wellington a fost plasat între Lady Georgiana Lennox și o făptură răpitoare într-o rochie de seară decoltată, de culoare bleumarin, brodată cu fir de argint. Purta, firește, niște diamante superbe. A râs cu măsură, dezvelind un șir de dinți orbitor de albi, apoi a aruncat spre duce un soi de privire piezișă, printre genele negre. Era limpede că Lady Georgiana găsea concurența destul de obositoare.

– Cine este femeia din dreapta ducelui? l-a întrebat Anne pe soțul ei.

– Lady Frances Wedderburn-Webster.

– Așa e. A venit imediat după noi. Pare foarte sigură de interesul ducelui.

– Are toate motivele să fie.

James i-a făcut discret cu ochiul lui Anne, care a privit-o mai curioasă pe frumusețea aceea. S-a întrebat, nu pentru prima oară, cum se face că amenințarea războiului, proximitatea morții păreau să sporească pofta de viață. Chiar în acea încăpere erau multe perechi care își primejduiau reputația și chiar fericirea viitoare pentru a obține oarecare satisfacție înainte să le separe chemarea la luptă.

La ușă se stârnise agitație și Anne s-a uitat spre celălalt capăt al sălii. Curierul pe care îl văzuseră mai devreme se întorsese, tot cu cizmele de călărie pline de noroi, și s-a apropiat din nou de prințul de Orania. Au schimbat câteva vorbe, după care prințul s-a ridicat și a traversat sala către locul unde stătea Wellington, s-a aplecat și i-a șoptit ceva la ureche. Între timp, atenția întregii adunări fusese complet concentrată într-acolo și conversația generală începea să se stingă. Wellington s-a ridicat în picioare. A vorbit o clipă cu ducele de Richmond și a dat să iasă împreună cu el din salon, când deodată s-a oprit. Spre uimirea familiei Trenchard, s-a uitat în jur și a venit spre masa lor, stârnind emoție în rândul tuturor celor așezați acolo.

– Dumneata, Magicianule! Poți să vii cu noi?

James a sărit în picioare, plecând pe dată de la masă. Ceilalți doi bărbați erau înalți și el parcă era un bufon mărunțel și rotofei între doi regi – ceea ce și era de fapt, așa cum a fost silită să recunoască Anne.

Bărbatul aflat în fața ei la masă nu și-a putut ascunde admirația.

– Soțul dumneavoastră, doamnă, se bucură, după cum se vede, de încrederea Ducelui.

– Așa s-ar zice, a răspuns ea.

Dar de data aceasta s-a simțit chiar mândră de el, ceea ce era o senzație plăcută.

Când au deschis ușa vestiarului, un valet a tresărit speriat, deranjat în timp ce scotea o cămașă de noapte, a ridicat privirea și s-a trezit uitându-se în ochii Comandantului Suprem.

– Putem să ocupăm noi camera pentru moment? a întrebat Wellington și valetul aproape că nu mai putea să respire când a reușit să scape de acolo.

– Ai o hartă ca lumea a regiunii?

Richmond a răspuns mormăind că da și, trăgând un volum mare de pe un raft, l-a deschis ca să-i arate Bruxelles și zonele rurale înconjurătoare. Wellington începea să manifeste furia pe care o ascunsese atât de bine mai devreme în salon.

– Napoleon m-a păcălit, pe legea mea. Prințul de Orania a primit un al doilea mesaj, de data asta de la baronul Rebecque. Bonaparte a forțat drumul de la Charleroi la Bruxelles și se tot apropie.

S-a aplecat deasupra paginii.

– Am dat ordine ca armata să se concentreze la Quatre Bras, dar nu-l vom opri acolo.

– Ar fi posibil. Mai aveți la dispoziție câteva ore până se luminează de ziuă.

Richmond nu credea nici el în propriile cuvinte, cu atât mai puțin marele duce.

– Dacă nu-l opresc, va trebui să mă bat cu el aici.

James a întins gâtul peste hartă. Degetul ducelui se oprise pe un mic sat numit Waterloo. Părea ciudat de ireal că, la un minut după ce stătuse liniștit la masă într-

un colț oarecare, se afla acum în vestiarul ducelui de Richmond, singur cu acesta și cu Comandantul-șef, în miezul unor evenimente care aveau să le schimbe tuturor viața.

Atunci Wellington i s-a adresat pentru prima oară de când intraseră.

– Voi avea nevoie de ajutorul tău, Magicianule! Înțelegi? Vom fi mai întâi la Quatre Bras și apoi, aproape sigur, la…

S-a oprit să verifice numele pe hartă.

– Waterloo. Un nume cam ciudat ca să intre în nemurire.

– Dacă cineva îl poate face nemuritor, atunci acela este Înălțimea Voastră.

Printre principiile de viață relativ simple ale lui James era și acela că puțină lingușeală nu strică.

– Dar ai suficiente informații?

Wellington era soldat adevărat, nu un cârpaci, iar James îl admira pentru asta.

– Da. Nu vă faceți griji. Nu vom pierde din lipsă de provizii.

Wellington l-a privit și a schițat un zâmbet.

– Ești un om foarte inteligent, Trenchard. Trebuie să-ți folosești bine priceperea după război. Sunt încredințat că ai potențial să ajungi departe.

– Sunteți prea amabil, Înălțimea Voastră.

– Dar nu trebuie să te lași distras de farafastâcurile înaltei societăți. Dumneata ești mai deștept de atât, sau ar trebui să fii, și prețuiești mult mai mult decât majoritatea filfizonilor din sala de bal. Să nu uiți asta!

Deodată parcă a auzit o voce spunându-i că venise vremea.

– Destul. Trebuie să ne pregătim.

Când au ieșit, lumea de acolo era deja cuprinsă de tulburare și a devenit limpede dintr-odată că zvonul se răspândise. Încăperile pline de flori, care fuseseră atât de înmiresmate și elegante, s-au umplut pe seară cu scene sfâșietoare de rămas-bun. Mamele și fetele tinere plângeau fără să se mai ferească, agățându-se de fiii și frații lor, de soți și de iubiți și renunțând la orice pretenție de stăpânire de sine. Spre uimirea lui James, orchestra cânta încă și, chiar mai surprinzător, câteva perechi continuau să danseze, deși era greu de înțeles cum puteau, când în jur se simțea atâta consternare și durere.

Anne i-a ieșit în cale înainte ca el s-o fi descoperit în mulțime.

– Ar fi cazul să plecăm, a spus el. Trebuie să mă duc direct la depozit. O să vă urc pe tine și pe Sophia în trăsură și eu o s-o iau apoi pe jos.

Ea a aprobat dând din cap.

– Este bătălia finală?

– Cine știe? Așa cred. De ani întregi ne făgăduim la fiecare confruntare că va fi ultima bătălie, dar de data asta chiar cred că este. Unde e Sophia?

Au găsit-o în hol, plângând în brațele lordului Bellasis. Anne a fost recunoscătoare că haosul și debandada din jur mascau sminteala și nesăbuința lor. Bellasis i-a șoptit ceva la ureche Sophiei și apoi a încredințat-o mamei sale.

– Să aveți grijă de ea!

– Asta fac de obicei, a replicat Anne, un pic iritată de îndrăzneala lui. Dar el era atât de copleșit de tristețea despărțirii, încât tonul ei nu l-a atins. Aruncând o ultimă privire către obiectul afecțiunii sale, a ieșit grăbit împreună cu un grup de camarazi ofițeri. James a recuperat șalurile și mantiile și imediat s-au văzut prinși în mulțime, înaintând spre ușă. Ducesa nu se zărea nicăieri. Anne a renunțat să se mai uite după ea și a hotărât să-i mulțumească în scris de dimineață, încredințată, totuși, că aceasta nu va fi foarte preocupată de etichetă în astfel de momente.

În sfârșit au ajuns prin ușa deschisă în sala de la intrare și apoi afară, în stradă. Era și aici îmbulzeală, dar mai puțin decât în casă. Unii ofițeri încălecaseră deja. Anne îl urmărea din ochi pe ascuns pe Bellasis în acea busculadă. Servitorul i-a adus calul și l-a ținut de hățuri cât a încălecat stăpânul său. Ea a privit o clipă scena. Bellasis parcă cerceta mulțimea căutând o persoană, dar dacă aceea era Sophia, atunci n-a reușit s-o zărească. Chiar în acel moment Anne a auzit din spate un geamăt. Fiica ei se uita la grupul de soldați aflat mai jos de ele.

– Ce este?

Anne n-a recunoscut pe niciunul dintre bărbați. Sophia însă nu făcea decât să clatine din cap, deși era greu de spus dacă de durere sau de groază.

– Știai că trebuie să plece.

Anne și-a petrecut un braț peste umerii fiicei sale.

– Nu e vorba de asta.

Sophia nu-și putea lua ochii de la un anume grup de bărbați în uniformă. Aceștia s-au pus în mișcare. Fata s-a cutremurat și a lăsat să-i scape un suspin care părea smuls din străfundul sufletului.

– Scumpa mea, trebuie să te stăpânești.

Anne s-a uitat în jur, încercând să se asigure că nu existau martori la această scenă. Fiica ei își pierduse cu totul cumpătul și stăpânirea de sine. Dârdâia acum ca un bolnav de friguri, tremurând și asudând, cu lacrimile șiroindu-i pe obraz. Anne a intervenit.

– Hai cu mine! Repede. Trebuie să ne întoarcem înainte să te recunoască cineva.

Împreună, ea și soțul ei au târât-o pe fata care tremura din tot trupul pe lângă șirul de trăsuri ce își așteptau stăpânii, până au găsit-o pe a lor, apoi au împins-o înăuntru. James a plecat grăbit, dar a mai trecut o oră până când au reușit să iasă din vălmășagul de trăsuri și de-abia atunci Anne și Sophia au reușit să pornească spre acasă.

A doua zi Sophia nu a ieșit din camera ei, dar nu conta, căci întregul Bruxelles era în fierbere și nimeni nu i-a observat absența. Oare invazia avea să se abată asupra orașului? Oare fiecare tânără era în primejdie? Oamenii nu știau ce să facă: să spere în victorie și să-și îngroape avuțiile, ca să le salveze de trupele care se întorceau, sau să fugă, fiindcă avea să urmeze o înfrângere? Anne a petrecut mai toată ziua în meditație și rugăciune. James nu dăduse pe acasă. Omul lui i-a dus la depozit un rând de haine și un coș cu mâncare, deși aproape că i-a venit și ei să râdă de nerozia de a-l aproviziona cu hrană pe responsabilul cu aprovizionarea.

Au început apoi să circule vești despre luptele de la Quatre Bras. Ducele de Brunswick era mort, împușcat în inimă. Anne s-a gândit la bărbatul brunet și indecent de frumos pe care numai cu o seară înainte îl văzuse valsând cu ducesa. Aveau să mai vină multe astfel de vești până se va termina totul. S-a uitat în jur în salonul vilei pe care o închiriaseră. Era destul de frumos – puțin cam pretențios pentru gustul ei, nu destul de pretențios pentru cel al lui James, cu mobilă închisă la culoare și perdele albe de moar, cu draperii cu falduri bogate și ciucuri deasupra. A luat în mână broderia la care lucra, apoi a lăsat-o iar jos. Cum să poată să coasă când știa că, la câteva mile distanță, niște bărbați pe care îi cunoștea luptau cu prețul vieții? A încercat și cu o carte. Dar nu reușea nici măcar să se prefacă puțin că se concentrează asupra unei povești născocite în timp ce o istorie atât de cruntă se desfășura suficient de aproape, încât să audă tunurile bubuind. Fiul ei Oliver a intrat în cameră și s-a trântit într-un fotoliu.

– De ce nu ești la școală?

– Ne-au trimis acasă.

A dat din cap aprobator. Bineînțeles. Probabil că profesorii își fac și ei planuri de plecare.

– Ceva vești de la tata?

– Nu, dar nu e în primejdie.

– Sophia de ce e în pat?

– Nu se simte bine.

– E din pricina lordului Bellasis?

Anne s-a uitat la el. De unde știu tinerii lucrurile astea? Băiatul avea șaisprezece ani. Nu fusese niciodată în ceea ce ar putea măcar pe departe să se numească înalta societate.

– Bineînțeles că nu, a zis ea.

Dar băiatul a zâmbit doar.

Anne și-a revăzut soțul abia marți dimineață. Își lua mic dejunul în cameră, deși era deja îmbrăcată când acesta a deschis ușa, arătând de parcă ar fi fost el însuși prin noroaiele și praful unui câmp de bătălie.

L-a întâmpinat destul de simplu, spunând doar:

– Slavă Domnului!

– Am reușit. Boney a fost pus pe fugă. Dar nu toți au scăpat cu bine.

– Îmi dau seama. Bieții oameni!

– Ducele de Brunswick e mort.

– Am auzit.

– Lordul Hay, Sir William Ponsonby…

– Oh!

Și-a amintit de bărbatul cu zâmbet amabil care o tachinase în legătură cu intransigența soțului ei.

– Ce trist! Se spune că unii dintre ei au murit îmbrăcați în uniforma de gală pe care o purtaseră la bal.

– Așa este.

– Ar trebui să ne rugăm pentru ei. Am sentimentul că prezența noastră acolo în seara aceea ne leagă cumva de ei, sărmanii.

– Adevărat. Dar mai este o victimă cu care chiar avem o legătură.

Ea l-a privit așteptând să continue.

– Vicontele Bellasis a fost ucis.

– Nu se poate!

Și-a acoperit fața cu mâinile.

– Se știe sigur?

A simțit că i se răscolește stomacul. Oare de ce? Era greu de spus. Fiindcă se gândea că poate Sophia avusese dreptate, iar acum marea șansă a fetei era pierdută? Nu. Știa că asta era doar o închipuire și totuși… Ce îngrozitor!

– Am fost ieri acolo. Pe câmpul de luptă. Cumplită privelițe!

– Dar de ce te-ai dus?

– Cu treburi. De ce fac eu tot ce fac?!

I-a părut rău de tonul caustic cu care o spusese.

– Auzisem că Bellasis era pe lista celor morți și am cerut să văd cadavrul. El era, așa că da, sunt sigur. Sophia cum mai e?

– Din seara balului nu mai e ea. Se teme, de bună seamă, chiar de vestea pe care trebuie să i-o ducem acum.

Anne a scos un oftat.

– Presupun că ar trebui să-i spunem înainte să afle de la altcineva.

– Îi spun eu.

A rămas surprinsă. Nu era genul de îndatorire pe care James era de regulă dispus s-o îndeplinească.

– Cred că trebuie să o fac eu. Sunt mama ei.

– Nu. O să-i spun eu. Tu poți să te duci la ea după aceea. Acum unde este?

– În grădină.

A ieșit hotărât pe când Anne a rămas cu gândul la discuția lor. Deci așa lua sfârșit nebunia Sophiei: nu cu un scandal, slavă Domnului, dar cu suferință. Fata își făcuse visuri, iar James o încurajase, dar acum visurile se sfărâmaseră. Nu vor ști niciodată dacă Sophia avea dreptate și Bellasis avea planuri onorabile sau dacă ea, Anne, fusese mai aproape de adevăr și Sophia nu fusese pentru el decât o păpușă fermecătoare cu care să se joace cât timp stătea în Bruxelles. S-a mutat pe scaunul de la fereastră. Grădina de dedesubt era concepută după acel tipar simetric care era încă admirat în Țările de Jos, chiar dacă fusese abandonat de englezi. Când tatăl ei a ieșit din casă, Sophia stătea pe o bancă, lângă o cărare pietruită, cu o carte nedeschisă alături. James a început să vorbească pe când se apropia, apoi s-a așezat lângă fiica lui, luându-i mâna. Anne se întreba ce cuvinte o să aleagă. Părea să nu se grăbească și a vorbit o vreme pe un ton blând, când deodată Sophia a tresărit ca lovită de trăsnet. Atunci James a luat-o în brațe și ea a început să

plângă în hohote. Anne era cel puțin mulțumită că soțul ei fusese pe cât de blând știa el să fie atunci când i-a spus vestea cea cumplită.

Mai târziu, Anne avea să se întrebe cum putuse să fie atât de sigură că aici se încheia povestea Sophiei. Și, pe de altă parte, avea să învețe mai mult ca oricine că înțelegerea *a posteriori* este o prismă care deformează totul. S-a ridicat în picioare. Era timpul să coboare și s-o consoleze pe fiica ei, care se trezise dintr-o frumoasă reverie la cruda realitate.

2

O întâlnire întâmplătoare

1841.

Trăsura a încetinit și a oprit. Parcă nu trecuse niciun minut de când urcase. Dar pentru drumul din Eaton Square până în Belgrave Square nici nu merita să iei trăsura și, dacă ar fi fost după voia ei, ar fi mers pe jos. Desigur, în astfel de chestiuni nu era după cum dorea ea. Niciodată. O clipă mai târziu, surugiul coborâse și deschisese ușa trăsurii. I-a întins mâna ca să se sprijine pe când păși pe treptele cupeului. Anne a tras aer în piept să se calmeze și s-a oprit în loc. Casa care o aștepta aparținea splendidei categorii de clădiri clasice numite „tort de nuntă“, care se înălțau de douăzeci de ani încoace în cartierul recent botezat Belgravia, dar pentru Anne Trenchard stilul respectiv nu prea avea secrete. Soțul ei își petrecuse ultimul sfert de veac construind aceste palate particulare, în piațete, pe bulevarde și străzi în formă de arc, creând reședințe pentru bogații din Anglia secolului al XIX-lea, lucrând cu frații Cubitt și făcând și el avere din asta.

În casă fuseseră primite alte două femei înaintea ei și lacheul stătea în așteptare, ținând ușa deschisă. Nu-i rămânea decât să urce treptele și să pătrundă în holul cavernos, unde o servitoare stătea la dispoziție ca să-i ia șalul, dar Anne și-a păstrat ferm boneta pe cap. Se obișnuise să se afle în compania unor persoane aproape necunoscute, iar ziua de azi nu făcea excepție. Socrul gazdei sale, răposatul duce de Bedford, fusese un client al fraților Cubitt, iar soțul ei, James, executase numeroase lucrări pentru el în Russell Square și în Tavistock Square. Desigur, lui James îi plăcea acum să se prezinte ca un gentleman care tocmai se nimerea să fie în biroul fraților Cubitt și uneori trucul funcționa. Avusese noroc să se împrietenească sau cel puțin să întrețină raporturi prietenești cu ducele și cu fiul său, lordul Tavistock. Întâmplarea făcuse ca soția acestuia, lady Tavistock, să rămână un personaj superior în fundal, ducând o altă viață în calitate de doamnă de onoare a tinerei regine, așa încât ea și Anne abia dacă schimbaseră mai mult de câteva fraze de politețe de-a lungul anilor; în mintea lui James asta era însă o bază de plecare suficientă. Între timp bătrânul duce murise, iar când noul duce a solicitat ajutorul lui James pentru a extinde proprietățile londoneze ale familiei Russell, James a făcut o aluzie cum că Anne ar dori să încerce mult discutata inovație a ducesei numită „ceaiul de după-amiază“ și în curând a apărut o invitație.

Nu neapărat că Anne Trenchard dezaproba escaladele sociale ale soțului ei. În orice caz, se obișnuise cu ele. Vedea câtă satisfacție îi ofereau – sau, mai degrabă, credea că îi oferă – și nu-i purta pică pentru visurile pe care și le făcea. Ea pur și simplu nu i le împărtășea, nu mai mult decât o făcuse la Bruxelles cu aproape treizeci de ani înainte. Știa destul de bine că femeile care o primeau în casa lor o făceau la ordinul soților și că astfel de ordine se dădeau în cazul în care James le putea fi de folos. După ce ofereau prețioasele invitații, la baluri și prânzuri și acum la mai noul „ceai“, profitau de recunoștința lui pentru a-și atinge propriile țeluri, până când a devenit clar pentru Anne, dacă nu și pentru James, că aceștia îl manipulau, folosindu-se de snobismul său. Soțul ei își pusese singur zăbala în gură și înmânase frâiele unor oameni cărora nu le păsa de el, ci numai de profitul spre care îi ducea. În toată afacerea aceasta, rolul lui Anne era să-și schimbe hainele de patru sau cinci ori pe zi, să stea în niște saloane mari în compania unor femei neprietenoase și apoi să se întoarcă acasă. Se obișnuise cu acest mod de viață. Nu o mai intimidau lacheii sau grandoarea care parcă sporea cu fiecare an, dar nici n-o impresionau. Vedea această viață așa cum era: un alt gen de existență. Cu un oftat, a urcat scara principală, cu balustrada ei aurită, vegheată de un portret în mărime naturală al gazdei ei, în stilul Regency, impus de Thomas Lawrence. Anne se

întreba dacă tabloul era o copie, făcută pentru a-i impresiona pe oaspeții londonezi, în timp ce originalul stătea ascuns fericit la Woburn.

Ajunsă pe palier, s-a îndreptat către încă un salon, unul mare, după cum se aștepta, în cazul de față capitonat în damasc albastru-pal, cu un tavan înalt, pictat și uși aurite. Înăuntru erau foarte multe femei, așezate pe scaune, pe canapele și sofale, ținând șovăielnic în mână farfurii și cești, pe care de multe ori le scăpau. O mână de domni, în ținute cât se poate de corecte și, evident, ființe lipsite de griji, stăteau la bârfă printre doamne. Unul a ridicat privirea la intrarea ei în semn de recunoaștere, dar Anne a văzut un scaun gol într-o margine a grupului și s-a îndreptat spre el, trecând pe lângă o doamnă în vârstă; aceasta s-a întins după o farfurie cu sandviciuri care începuse să alunece pe jupele ei voluminoase, când Anne a prins-o. Necunoscuta a zâmbit larg:

– M-ați salvat la timp.

A luat o îmbucătură.

– Nu că îmi displace o gustare ușoară cu prăjituri și ceai care să țină de foame până la cină, dar de ce nu putem sta la o masă?

Anne a ajuns la scaun și, având în vedere introducerea relativ prietenoasă făcută de vecina ei, s-a considerat îndreptățită să se așeze pe el.

– Cred că ideea ar fi că nu ești țintuit într-un loc. Fiecare poate să se deplaseze și să stea de vorbă cu cine îi face plăcere.

– Ei bine, mie îmi face plăcere să vorbesc cu dumneata.

Gazda lor, oarecum încordată, s-a îndreptat grăbită spre ea.

– Doamnă Trenchard, ce drăguț din partea dumitale să treci pe aici.

Suna ca și când se aștepta ca Anne să nu stea prea mult, dar din punctul ei de vedere acesta nu era deloc un lucru rău.

– Sunt încântată să mă aflu aici.

– Nu ai de gând să ne faci cunoștință?

Replica a venit de la bătrâna pe care o salvase Anne, dar ducesa se arăta prea puțin dornică să-și îndeplinească îndatoririle. Apoi, cu un zâmbet rece, și-a dat seama că trebuie s-o facă.

– V-o prezint pe doamna James Trenchard.

Anne a înclinat din cap și a așteptat.

– Ducesa moștenitoare de Richmond.

A rostit numele extrem de apăsat, de parcă asta trebuia să pună capăt oricăror posibile comentarii pe această temă. S-a făcut liniște. Gazda se aștepta ca Anne să manifeste o firească reacție de uluială, dar ea avusese la auzul numelui un fel de șoc, dacă un fior de nostalgie și tristețe se poate numi astfel. Înainte ca Anne să apuce să spună ceva ca să salveze situația, gazda s-a repezit să continue:

– Acum permiteți-mi să vă prezint doamnei Carver și doamnei Shute.

Era evident că înghesuise acolo un grup de doamne mai obscure, pe care intenționa să le țină la distanță de lumea bună. Dar bătrâna nu se dădea bătută.

– N-o răpi încă. O cunosc pe doamna Trenchard.

Chipul bătrânei doamne s-a schimonosit de concentrare pe când cerceta chipul femeii aflate în fața ei.

Anne a încuviințat cu o mișcare a capului.

– Aveți o memorie redutabilă, ducesă, căci eu aș fi zis că m-am schimbat prea mult ca să mai fiu recunoscută, dar aveți dreptate. Ne-am cunoscut. Am participat la balul dumneavoastră. La Bruxelles, înainte de Waterloo.

Ducesa de Bedford a rămas uimită.

– Ai fost la acel celebru bal, doamnă Trenchard?

– Da.

– Dar eu credeam că abia mai târziu ați…

Ducesa s-a oprit la timp.

– Trebuie să mă asigur că toată lumea are ce-și dorește. Vă rog să mă scuzați.

S-a îndepărtat repede, lăsându-le pe cele două femei să se studieze mai atent.

În cele din urmă bătrâna ducesă a reluat:

– Îmi amintesc bine de dumneata.

– Sunt impresionată că ții minte.
– Dar noi, de fapt, nu ne cunoșteam, nu-i așa?
Pe chipul brăzdat de riduri din fața ei, Anne deslușea încă urme ale acelui regine a Bruxelles-ului, care aranja lucrurile după bunul plac.
– Nu. Prezența mea și a soțului meu v-a fost impusă și mi s-a părut foarte amabil că am fost primiți.
– Îmi amintesc. Regretatul meu nepot era îndrăgostit de fiica dumitale.
Anne a încuviințat.
– Poate. Ea, cel puțin, era îndrăgostită de el.
– Nu, eu cred că el era. La vremea aceea sigur așa gândeam. Eu și ducele am discutat mult despre asta după ce s-a sfârșit balul.
– Sunt sigură că așa a fost.
Amândouă femeile știau foarte bine despre ce era vorba, dar ce rost avea să mai dezgroape trecutul?
– Ar trebui să abandonăm subiectul. Sora mea este puțin mai încolo. O va tulbura, chiar și după atâția ani.
Anne s-a uitat spre celălalt colț al încăperii și a văzut silueta mândră a unei femei îmbrăcate într-o rochie din dantelă violet pe mătase cenușie, care nu părea cu mult mai în vârstă decât ea.
– Sunt mai puțin de zece ani între noi, ceea ce este surprinzător, știu.
– I-ați spus vreodată despre Sophia?
– Au trecut atâția ani. Ce mai contează acum? Grijile noastre de atunci au murit odată cu el.
S-a oprit, realizând că s-a dat de gol.
– Unde e acum frumoasa dumitale fiică? Fiindcă, după cum vezi, îmi amintesc că era o frumusețe de fată. Ce mai face?
Anne a simțit cum i se strânge inima. Întrebarea încă o durea de fiecare dată.
– La fel ca și lordul Bellasis, Sophia a murit.
Folosea întotdeauna un ton vioi și pozitiv atunci când furniza aceste informații, încercând să evite compătimirea pe care o provocau de obicei cuvintele ei.
– La câteva luni după bal.
– Deci n-a apucat să se mărite?
– Nu, nu s-a măritat.
– Îmi pare rău. Pare ciudat, dar îmi amintesc de ea cât se poate de clar. Ai și alți copii?
– Aa, da. Un fiu, Oliver, dar…
A fost rândul lui Anne să se trădeze.
– Sophia a fost sufletul dumitale.
Anne a oftat. Nu-i venea deloc mai ușor, indiferent cât timp trecuse.
– Știu că trebuie să întreținem mereu iluzia că ne iubim toți copiii în mod egal, dar mie mi se pare greu.
Ducesa a chicotit.
– Eu nici măcar nu încerc. Sunt foarte atașată de câțiva dintre copiii mei, mă înțeleg destul de bine cu majoritatea celorlalți, dar am doi care efectiv nu-mi plac.
– Dar câți copii aveți?
– Paisprezece.
Anne a zâmbit.
– Dumnezeule! Ducatul de Richmond este, deci, în siguranță.
Bătrâna ducesă a râs din nou. Dar a luat mâna lui Anne și a strâns-o. Lucru ciudat, Anne nu simțea că-i poartă ranchiună. Fiecare avusese de jucat un rol, dictat de propria conștiință, în acea poveste de demult.
– Îmi amintesc din seara aceea de câteva dintre fiicele dumneavoastră. Una din ele părea să fie preferata ducelui de Wellington.
– Mai este și acum. E vorba de Georgiana. Acum este Lady de Ros, dar dacă el n-ar fi fost deja căsătorit, mă îndoiesc că ar fi avut vreo șansă. Trebuie să plec. Sunt aici de prea mult timp și are să mă coste.
S-a ridicat cu oarece greutate în picioare, ajutându-se zdravăn de baston.

– Mi-a făcut plăcere discuția noastră, doamnă Trenchard, o evocare plăcută a unor vremuri mai interesante. Dar presupun că în asta constă avantajul acestor ceaiuri unde te servești singur: putem pleca atunci când dorim.

Însă înainte să plece a mai avut ceva de spus.

– Îți doresc numai bine, draga mea, și la fel și familiei dumitale. Indiferent de ce parte a baricadei ne-am aflat odată.

– Și eu vă doresc același lucru, doamnă ducesă.

Anne se ridicase în picioare și a rămas așa, privind cum venerabila patriciană înainta cu grijă spre ușă. Și-a aruncat ochii în jur. Erau câteva femei pe care le cunoștea, dintre care unele au dat din cap în direcția ei, în semn de politețe, dar știa că interesul lor față de ea era unul limitat, așa că nu a încercat să profite. A zâmbit la rândul ei, fără vreo intenție de a li se alătura.

Salonul mare dădea într-unul mai mic, tapetat cu damasc cenușiu-deschis, iar dincolo de el se afla o galerie de tablouri sau, mai degrabă, o cameră amenajată pentru expunerea picturilor.

Anne a intrat în încăpere, admirând pânzele expuse. Deasupra consolei de marmură a șemineului atârna un tablou valoros de Turner. Se întreba într-o doară cât timp trebuia să mai stea, când un glas a făcut-o să tresară.

– Ați avut multe să-i povestiți surorii mele.

Anne s-a întors și a dat cu ochii de femeia pe care ducesa i-o indicase ca fiind mama lordului Bellasis. S-a întrebat în gând dacă își închipuise vreodată acest moment. Probabil că da. Contesa de Brockenhurst s-a ridicat, ținând în mână o ceașcă de ceai așezată pe o farfurioară asortată.

– Și acum cred că știu de ce. Gazda noastră mi-a spus că ați participat la celebrul bal.

– Așa este, Lady Brockenhurst.

– Aveți un avantaj față de mine.

Lady Brockenhurst își făcuse drum către un grup de scaune goale care stăteau lângă o fereastră cu vedere spre grădina plină de verdeață din Belgrave Square. Anne zărea o dădacă însoțită de cei doi copii de care avea grijă și care se jucau netulburați pe peluza din mijlocul piațetei.

– Vreți să-mi spuneți cum vă numiți, din moment ce nu este nimeni aici să facă prezentările?

– Sunt doamna Trenchard. Doamna James Trenchard.

Contesa a țintuit-o cu privirea.

– Am avut dreptate deci. Dumneata ești.

– Sunt foarte măgulită că ați auzit de mine.

– Sigur că am auzit.

Nu a lăsat să se înțeleagă dacă asta era de bine sau de rău. Un lacheu a sosit aducând un platou cu tartine mititele cu ou.

– Mă tem că sunt prea delicioase ca să rezist, a declarat Lady Brockenhurst, punându-și trei dintre ele pe o farfurioară din care să se servească.

– Mi se pare ciudat să mănânc la ora asta, dumitale nu? Bănuiesc că tot vom vrea să mâncăm de seară când va veni ora cinei.

Anne a zâmbit, dar nu a spus nimic. Avea sentimentul că urma să fie supusă unui interogatoriu și nu se înșela.

– Povestește-mi despre bal.

– Cu siguranță ați vorbit îndeajuns despre asta cu ducesa, nu?

Dar Lady Brockenhurst nu putea fi abătută de la subiect.

– De ce vă aflați la Bruxelles? Cum de îi cunoșteați pe sora mea și pe soțul ei?

– Nu-i cunoșteam. Nu în sensul propriu-zis. Domnul Trenchard era intendentul-șef al ducelui de Wellington. Îl știa puțin pe ducele de Richmond în calitatea acestuia de șef al apărarii orașului Bruxelles, atâta tot.

– Iartă-mă, draga mea, dar asta nu explică în întregime prezența voastră la recepția soției ducelui.

Contesa de Brockenhurst fusese, se vedea bine, o femeie foarte prezentabilă, pe vremea când părul ei cărunt era încă blond, iar pielea acum brăzdată era netedă.

Avea o față ca de felină, cu trăsături mici și însuflețite, bine definite și vioaie, gura de forma arcului lui Cupidon și un fel de a vorbi aprig și sacadat, care trebuie să fi sunat foarte seducător în tinerețe. Avea ceva în comun cu sora ei, același aer arogant, dar în spatele ochilor albaștri-cenușii era o tristețe care o făcea mai agreabilă și în același timp mai distantă decât ducesa de Richmond. Anne cunoștea, desigur, motivul suferinței ei, dar firește că nu voia să facă referire la asta.

– Sunt curioasă. Auzeam mereu cum în discuții erați pomeniți ca furnizorul ducelui de Wellington și soția acestuia. Văzându-te aici m-am întrebat dacă am fost dezinformată și dacă nu cumva statutul dumitale este diferit de versiunea care îmi fusese prezentată.

Cuvintele ei erau grosolane și jignitoare, iar Anne era foarte conștientă că ar trebui să se simtă ofensată. Oricine ar fi fost astfel în locul ei. Dar oare n-avea dreptate Lady Brockenhurst?

– Nu. Descrierea e destul de exactă. A fost ciudat că ne-am numărat printre oaspeți în acea seară din anul 1815, dar între timp viața noastră s-a schimbat. Domnului Trenchard i-au mers bine afacerile de la încheierea războiului încoace.

– Evident. Încă se ocupă cu furnizarea de alimente către clienți? Trebuie să se priceapă foarte bine.

Anne nu știa cât va mai trebui să tolereze această atitudine.

– Nu, s-a lăsat de asta și s-a asociat cu domnul Cubitt și cu fratele acestuia. Când ne-am întors de la Bruxelles, după bătălia de la Waterloo, frații Cubitt aveau nevoie de investitori și domnul Trenchard a decis să-i ajute.

– Marele Thomas Cubitt? Dumnezeule! Presupun că la vremea respectivă nu mai era dulgher de corăbii.

Anne s-a hotărât să lase lucrurile să se potolească de la sine.

– Se ocupa deja de construcții pe atunci. Și el, și fratele său, William, strângeau fonduri pentru a ridica Institutul din Piața Finsbury când s-au cunoscut cu domnul Trenchard. El s-a oferit să-i ajute și au intrat în afaceri împreună.

– Îmi amintesc când s-a inaugurat. Ni s-a părut magnific.

Era oare o ironie? Greu de spus dacă Lady Brockenhurst era cu adevărat impresionată sau se distra pe seama lui Anne din motive știute numai de ea.

– După aceea au lucrat împreună la noua Piață Tavistock…

– Pentru socrul gazdei noastre.

– Întâmplător au fost mai mulți, dar răposatul duce de Bedford a fost principalul investitor, da.

Doamna Brockenhurst a încuviințat dând din cap.

– Îmi amintesc bine că a fost un mare succes. Și apoi presupun că a urmat Belgravia, la comanda marchizei de Westminster, care acum trebuie să fie mai bogată decât însuși Cresus, și asta mulțumită fraților Cubitt și, din câte înțeleg acum, și soțului dumitale. Cât de bine v-au mers treburile! Bănuiesc că ești deja sătulă de case ca asta. Este clar că Domnul Trenchard s-a ocupat de atât de multe din ele.

– Este plăcut să vezi clădirile locuite, după ce au dispărut schelele și praful.

Anne se străduia să facă discuția mai normală, dar Lady Brockenhurst nu se lăsa.

– Ce poveste! Ești o fiică a vremurilor noi, doamnă Trenchard.

A râs câteva clipe, apoi și-a luat seama.

– Sper că nu te jignesc.

– Câtuși de puțin.

Annei îi era foarte clar că era provocată, probabil din pricină că Lady Brockenhurst știa tot despre flirtul fiului ei cu Sophia. Nu putea să existe un alt motiv. Anne s-a hotărât să pună capăt situației și să o descumpănească pe cea care o tot interpela.

– Aveți dreptate, succesele ulterioare ale domnului Trenchard nu explică prezența noastră la balul din acea seară. Un intendent al armatei nu are de obicei ocazia să-și scrie numele în carnețelul de bal al unei ducese, dar ne cunoșteam cu

un protejat al surorii dumneavoastră și el a aranjat să fim invitați. Pare o nerușinare, dar un oraș aflat în pragul războiului nu este guvernat de aceleași reguli care dictează în vreme de pace într-un salon din Mayfair.

– Sunt sigură de asta. Și cine era protejatul? E posibil să-l fi cunoscut și eu?

Anne se simțea aproape ușurată că în cele din urmă ajunseseră la țintă. Chiar și așa, nu știa sigur cum să gestioneze situația.

– Haide, doamnă Trenchard, nu te sfii, te rog!

Nu avea rost să mintă, căci era limpede că Lady Brockenhurst știa prea bine ce avea să spună.

– L-ați cunoscut foarte bine. Era lordul Bellasis.

Numele plutea între ele în aer ca un pumnal fantomatic dintr-o poveste. Nu se putea spune că Lady Brockenhurst și-a pierdut cumpătul, căci pe acesta nu și-l putea pierde decât odată cu ultima suflare, dar nu era destul de pregătită să îi audă numele rostit de această femeie, pe care în închipuire o cunoștea foarte bine, dar în realitate deloc. I-a trebuit o clipă să-și recapete răsuflarea. A urmat o scurtă tăcere, cât și-a băut fără grabă ceaiul. Anne s-a simțit deodată năpădită de milă față de această femeie tristă și rece, la fel de intransigentă cu ea însăși precum era față de toți ceilalți.

– Lady Brockenhurst…

– L-ați cunoscut bine pe fiul meu?

Anne a dat afirmativ din cap.

– Adevărul este că…

În acest moment a intrat gazda lor.

– Doamnă Trenchard, nu ai dori să…

– Iartă-mă, draga mea, dar doamna Trenchard și cu mine stăm de vorbă.

Felul cum a concediat-o nu ar fi fost mai categoric nici dacă ducesa ar fi fost o servitoare neobrăzată, care s-ar fi găsit să curețe mai departe cenușa din cămin, în timp ce familia revenea în încăpere după cină. Fără un cuvânt, a dat numai din cap și s-a retras. Lady Brockenhurst a așteptat până când au rămas din nou singure.

– Ce spuneai?

– Nimic altceva decât că fiica mea îl cunoștea pe domnul Bellasis mai bine decât noi. Bruxelles era atunci ca o casă rău famată, plină de tineri ofițeri și de fiicele multora dintre comandanții mai vârstnici. La fel și de bărbați și femei care veniseră de la Londra ca să aibă și ei parte de distracție.

– Ca sora mea și soțul ei.

– Întocmai. Privind în urmă, cred că senzația era că nu se știa ce avea să urmeze: triumful lui Napoleon și înrobirea Angliei sau dimpotrivă, o victorie britanică. Sună ciudat, dar incertitudinea crea o atmosferă care îi amețea și îi incita pe toți.

Cealaltă femeie a aprobat dând din cap și a completat:

– Și, mai presus de toate, cred că în aer plutea gândul că unii dintre acei tineri zâmbitori și frumoși, care salutau la parade, turnau vinul în pahare la picnicuri sau valsau cu fiicele superiorilor nu se vor mai întoarce acasă.

Lady Brockenhurst vorbea pe un ton egal, dar un ușor tremur în glas îi trăda emoția.

Cât de bine înțelegea Anne!

– Așa e.

– Presupun că s-au desfătat. Fetele care erau acolo, așa cum era fiica dumitale, vreau să spun. Pericolul, farmecul… fiindcă pericolul este plin de farmec când ești tânăr. Ea unde este acum?

Din nou. A doua oară într-o singură după-amiază.

– Sophia a murit.

Lady Brockenhurst a rămas cu respirația tăiată.

– Asta chiar că nu știam, a zis, confirmând astfel că tot restul îi era cunoscut. Era limpede că ea și ducesa de Richmond discutaseră întreaga poveste, de nenumărate ori, din câte presupunea Anne, ceea ce explica purtarea ei de până acum.

Anne a întărit cu o mișcare a capului.

– S-a întâmplat destul de curând după bătălie, la mai puțin de un an, de fapt. Prin urmare, a trecut deja multă vreme.

– Îmi pare foarte rău.

Pentru prima oară Lady Brockenhurst vorbea, aparent, cu o căldură neprefăcută.

– Toată lumea pretinde că știe prin ce treci, dar eu chiar știu. Și știu că nu trece niciodată.

Anne a privit-o lung pe această matroană trufașă, care se străduise atât de mult să o pună la punct. Care adusese cu ea în încăpere atâta mânie. Și totuși, vestea că și Anne își pierduse copilul, că fata cea netrebnică din cugetările ei amare nu mai era, schimbase cumva raporturile dintre ele.

Anne a zâmbit.

– Ciudat, dar vorbele acestea îmi aduc alinare. Se spune că suferința are nevoie de tovărășie și probabil că așa este.

– Și ți-l amintești pe Edmund de atunci, de la bal?

Lady Brockenhurst lăsase furia deoparte și acum stăruința ei de a auzi ceva despre fiul ei pierdut era aproape stânjenitoare.

Era o întrebare la care putea să răspundă cu sinceritate.

– Mi-l amintesc foarte bine. Și nu doar de la bal. Venea la noi acasă împreună cu alți tineri. Era foarte popular. Fermecător, arătos și cât se poate de amuzant…

– Ah, da. Toate la un loc și altele pe deasupra.

– Mai aveți copii?

Mai bine își mușca limba decât să spună asta, și-a dat seama ea pe loc. Și-a adus aminte imediat că Bellasis era singur la părinți. El pomenise adesea despre asta.

– Îmi pare teribil de rău. Acum îmi amintesc că nu aveți. Vă rog să mă iertați!

– Așa este. Când ne vom prăpădi, n-o să mai rămână nimic din noi. Nici o urmă, a adăugat Lady Brockenhurst, netezindu-și mătasea jupei, cu privirea la consola goală a șemineului.

Preț de o clipă, Anne a crezut că Lady Brockenhurst ar putea izbucni în plâns, dar s-a hotărât să continue, totuși. De ce să nu-i ofere mângâiere acestei mame îndoliate, dacă putea? Ce era rău în asta?

– Trebuie să fiți foarte mândră de lordul Bellasis. A fost un tânăr minunat, iar noi țineam tare mult la el. Uneori puneam la cale noi înșine câte un mic bal, cu șase sau șapte perechi, și eu cântam la pian. Sună ciudat acum, dar acele zile dinaintea bătăliei au fost zile fericite. Cel puțin pentru mine.

– Te cred.

Lady Brockenhurst s-a ridicat.

– Mă duc acum, doamnă Trenchard. Dar mi-a făcut plăcere discuția. Mai mult decât mă așteptam.

– Cine v-a spus că voi fi aici? a întrebat-o Anne privind-o calm și stăruitor.

Lady Brockenhurst a clătinat din cap.

– Nimeni. Am întrebat-o pe gazda noastră cine stă de vorbă cu sora mea și ea a rostit numele dumitale. Am fost curioasă. Am vorbit de atâtea ori *despre* dumneata și fiica dumitale, încât era păcat să pierd ocazia de a vorbi *cu* dumneata. În orice caz, îmi dau seama acum că mă înșelam. Pentru mine a fost măcar o desfătare să vorbesc despre Edmund cu cineva care l-a cunoscut. M-ai făcut să simt că îl văd din nou, dansând și flirtând și distrându-se în ultimele lui ceasuri și îmi place să mă gândesc la asta. Și voi continua să mă gândesc. Așa că îți mulțumesc.

A plecat, străbătând pâlcurile de oaspeți care sporovăiau, lunecând semeață, cu veșmintele ei cernite, zărindu-se prin mulțimea strălucitoare și veselă.

Văzând că a plecat, ducesa de Bedford a revenit.

– Dumnezeule! Trebuie să spun că nu a trebuit să-mi fac griji în privința dumitale, doamnă Trenchard. Te afli, se vede, printre prieteni. Cuvintele îi erau mai amabile decât tonul pe care le rostea.

– Nu suntem chiar prietene, dar avem amintiri comune. Și acum trebuie să-mi iau și eu rămas-bun. Sunt foarte bucuroasă că am venit. Mulțumesc.

– Mai vino! Și data viitoare poți să-mi povestești în amănunt despre celebrul bal dinaintea bătăliei.

Dar Anne își dădea seama că i-ar fi cumva neplăcut să discute despre seara aceea de demult cu cineva pentru care nu însemna nimic. Fusese tămăduitoare discuția cu bătrâna ducesă și chiar și cu mai severa ei soră, fiindcă ambele erau legate în felul lor de acea noapte. Dar nu se cădea s-o disece cu un străin. Zece minute mai târziu era deja în trăsură.

Eaton Square poate că era mai mare decât Belgrave, dar casele erau întru câtva mai puțin opulente și, cu toate că James era hotărât să se instaleze într-unul din splendidele ansambluri rezidențiale din Belgrave Square, cedase dorințelor soției sale și se mulțumise cu ceva puțin mai mic. Chiar și așa, casele din Eaton Square erau destul de grandioase, dar Anne nu era nefericită acolo. Îi plăcea cu adevărat și muncise mult ca să facă încăperile drăguțe și plăcute, chiar dacă nu erau așa de impozante cum ar fi preferat James. „Am o înclinație spre grandoare", obișnuia să spună el, însă era o înclinație pe care Anne n-o împărtășea. Cu toate acestea, a străbătut vestibulul cenușiu și răcoros, zâmbindu-i valetului care îi deschisese, și a început să urce treptele fără să aibă senzația că ceva din jur era apăsător.

– Stăpânul este acasă? l-a întrebat ea, dar nu, se părea că James nu se întorsese. Avea să sosească, probabil, în mare grabă, tocmai la timp ca să se schimbe pentru cină, iar ea va trebui să amâne discuția cu el până spre sfârșitul serii. Fiindcă o discuție era necesară.

Luau masa singuri, în compania fiului lor, Oliver, și a soției acestuia, Susan, care locuiau cu ei, iar seara s-a scurs destul de ușor. Le-a povestit despre ceaiul de la ducesa de Bedford, în timp ce stăteau în sufrageria spațioasă de la parter. Îi servea Turton, un majordom de aproape cincizeci de ani, ajutat de doi valeți, ceea ce îi părea lui Anne oarecum exagerat pentru o cină de patru persoane în familie, dar așa îi plăcea lui James și, deci, n-o deranja prea tare. Era o cameră agreabilă, deși un pic cam rece, înnobilată la un capăt de un ecran alcătuit din coloane, care separa bufetul de restul încăperii. Șemineul avea o consolă frumoasă din marmură de Carrara și, deasupra ei, un portret al soțului ei semnat de David Wilkie, de care James era mândru, chiar dacă Wilkie însuși se poate să nu fi fost. Fusese pictat cu un an înainte să realizeze celebra pânză care o înfățișa pe tânăra regină la prima ei ședință de consiliu și James era sigur că aceasta trebuie să-i fi ridicat prețul lui Wilkie. Oricum ar fi stat lucrurile, James nu arăta grozav în tablou. Agnes, basetul lui Anne, stătea în poala stăpânei, înălțând priviri pline de speranță. Anne i-a strecurat o bucățică de carne.

– Nu faci decât s-o încurajezi să cerșească, a mustrat-o James, dar ea nu i-a dat atenție.

Nora lor, Susan, se tânguia din nou. Era o stare de fapt atât de obișnuită, încât lui Anne îi venea greu să se concentreze și a trebuit să se forțeze să asculte jelaniile din seara respectivă. Problema părea să fie aceea că nu fusese și ea la ceaiul ducesei de Bedford.

– Dar n-ai fost invitată, a obiectat Anne pe bună dreptate.

– Ce importanță are? a zis Susan aproape în lacrimi. Toate femeile din Londra răspund la invitații, spunând că sunt încântate să accepte și că vor veni însoțite de fiicele lor.

– Dar tu nu-mi ești fiică.

Imediat ce a rostit aceste cuvinte, Anne a știut că făcuse o greșeală, fiindcă îi oferea pe tavă lui Susan un ascendent moral. Tinerei femei i-a tremurat buza de jos. Aflat de cealaltă parte a mesei, fiul lor a lăsat jos cu zgomot cuțitul și furculița.

– Este *nora* ta, ceea ce în orice altă casă ar însemna același lucru ca și o fiică.

Era o notă aspră în vocea lui Oliver, care devenea mai pronunțată când era furios, iar acum era.

– Bineînțeles.

Anne s-a întors să-și mai pună niște sos, un gest menit să aducă lucrurile din nou la normal.

– Pur și simplu nu cred că aș fi fost îndreptățită să mă duc însoțită de cineva, indiferent de cine, în casa unei femei pe care abia dacă o cunosc.

– A unei *ducese* pe care dumneata abia dacă o cunoști, iar eu n-o cunosc deloc.

Susan părea să-și fi revenit. În orice caz, destul cât să-și apere poziția. Anne a aruncat o privire spre fețele opace ale servitorilor. În curând se vor delecta cu scena asta jos, în sala servitorilor, dar, ca niște profesioniști ce erau, nu dădeau niciun semn că ar fi auzit schimbul de replici.

– Nu te-am văzut astăzi la birou, Oliver.

Din fericire, și lui James soția fiului său i se părea la fel de obositoare ca și lui Anne, chiar dacă el și Susan aveau în comun numeroase ambiții legate de *beau monde*.

– Fiindcă nu am fost.

– De ce?

– M-am dus să inspectez lucrările din Chapel Street. Mă mir că am făcut casele alea atât de mici. Nu cumva am renunțat la o cotă sănătoasă de profit?

Anne s-a uitat la soțul ei. Oricât de rătăcit devenea James când îl orbea strălucirea înaltei societăți, meseria și-o cunoștea cu siguranță foarte bine.

– Când dezvolți o zonă așa cum am făcut noi, trebuie să construiești pentru toată lumea. Nu poți avea numai palate. Trebuie să faci locuințe și pentru cei care îi întrețin pe prinții din palate. Pentru funcționarii lor, pentru administratori și servitorii de rang superior. Pe urmă trebuie să existe grajduri pentru trăsuri, cu locuințe pentru vizitii. Toate acestea ocupă spațiu, dar este un spațiu bine utilizat.

Susan a reintrat în arenă, cu glasul ei cicălitor.

– V-ați mai gândit unde am putea să locuim și noi, tată?

Anne și-a fixat privirile asupra nurorii sale. Era, fără îndoială, o femeie atrăgătoare, cu tenul ei luminos, cu ochii verzi și păr castaniu-roșcat. Avea un corp superb și se îmbrăca bine. Păcat că nu era niciodată mulțumită!

Problema unei locuințe pentru tânăra pereche era una veche și sâcâitoare. James le oferise diverse variante pe când se construia Belgravia, dar ideile lui și ale lor nu păreau să se potrivească. Ei voiau ceva asemănător cu casa din Eaton Square, în timp ce James era de părere că trebuia să se întindă cât le era plapuma și să înceapă mai modest. În cele din urmă, Susan a preferat să împartă o locuință care se potrivea pretențiilor ei decât să-și coboare standardele, și astfel s-a ajuns la un fel de ritual. Din când în când, James făcea câteva sugestii. Pe care Susan le respingea.

James a zâmbit binevoitor.

– Aș fi fericit să vă las să alegeți orice casă disponibilă în Chester Row.

Susan a strâmbat ușor din nas, dar și-a îmblânzit reacția cu un râs.

– Nu sunt un pic cam sărăcăcioase?

Oliver a pufnit.

– Susan are dreptate. Sunt mult prea mici ca să primim oaspeți, iar eu, ca fiu al tău, cred că am un statut pe care trebuie să-l respect.

James s-a mai servit cu un cotlet de miel.

– Sunt mai puțin sărăcăcioase decât prima casă în care am locuit eu cu mama ta.

Anne a râs, ceea ce n-a făcut decât să-l agaseze mai tare pe Oliver.

– Eu am fost crescut cu totul altfel decât atunci când v-ați început voi viața. Poate că am într-adevăr așteptări mai mărețe, dar voi mi le-ați creat.

Evident, era un miez de adevăr în spusele lui. Din ce alt motiv ar fi insistat James să-l dea la Charterhouse și la Cambridge, dacă n-ar fi vrut ca Oliver să crească gândind ca un gentleman? De fapt, căsătoria fiului său cu Susan Miller, fiica unui negustor de succes ca și el, fusese o dezamăgire pentru James, care țintea ceva mai sus. Era, totuși, singură la părinți și avea să capete o moștenire considerabilă la vremea potrivită. Asta dacă Miller nu se răzgândea și o dezmoștenea. James observase că tatăl lui Susan se ferea din ce în ce mai mult să-i dea fiicei lui bani pe mână, așa cum făcuse la începutul căsătoriei celor doi. „E prea risipitoare“, îi spusese el lui James odată, după un prânzișor bine stropit. Și era greu să nu fii de acord.

– Mă rog, vom vedea ce se poate face.

James a lăsat tacâmurile jos și valeții au intrat să strângă farfuriile.

– Cei de la Cubitt au avut o idee interesantă, să facem ceva cu Insula Câinilor.
– Insula Câinilor? Dar se află ceva acolo? a întrebat Anne, zâmbind drept mulțumire către valetul care i-a luat farfuria. James era, firește, prea important ca să se ocupe de așa ceva.
– Deschiderea docurilor pentru Indiile de Vest și de Est a însemnat al dracului de mult…
S-a oprit, observând expresia de pe chipul lui Anne, apoi a reluat.
– A însemnat o schimbare fantastică. Prețul clădirilor făcute de mântuială crește pe zi ce trece, dar Cubitt crede că putem construi o comunitate solidă dând unor oameni respectabili – nu doar muncitorilor, ci și celor din conducere – niște locuințe decente. Este foarte interesant.
– Are să fie cooptat și Oliver? a întrebat Susan pe un ton voit animat.
– O să vedem.
– Bineînțeles că nu, a intervenit tăios Oliver. Când am mai fost eu cooptat într-un proiect interesant?
– Se pare că în seara asta nu cădem de acord în nicio privință.
James și-a mai turnat un pahar de vin din carafa pe care o ținea lângă el. Era un adevăr evident că Oliver reprezenta o dezamăgire pentru el și tânărul bănuia că așa stau lucrurile. Asta nu făcea deloc raporturile mai cordiale.
Agnes începuse să scheaune, așa că Anne a ridicat-o de jos și a cuibărit-o în faldurile fustei.
– Noi vom sta la Glanville aproape toată luna viitoare, a spus ea, străduindu-se să destindă atmosfera. Sper că o să veniți și voi când o să puteți. Tu, Susan, ai putea să rămâi, poate, câteva zile?
S-a făcut liniște. Glanville era numele casei lor din Somerset, un conac elisabetan de o rară frumusețe, pe care Anne îl salvase de la o iminentă ruină. Era locul care lui Oliver, înainte să se însoare, îi plăcea cel mai mult din toate. Dar Susan era de altă părere.
– Vom veni dacă vom putea, a răspuns Susan, zâmbind scurt. E așa de departe.
James știa că, pe lângă ceva splendid în Londra, Susan își dorea cu patimă o proprietate destul de aproape de oraș, ca să facă drumul în nu mai mult de câteva ore. De preferat cu o casă încăpătoare și modernă, echipată cu toate dotările. Bătrânul conac de piatră gălbuie pestriță, cu ferestrele lui cu menouri și podele denivelate și lucioase nu o încânta defel. Dar Anne era de neînduplecat. Nu voia să renunțe nici la casă, nici la proprietate – și James nici nu-i pretindea așa ceva. Avea să încerce să-i îndemne pe fiul și nora ei să-i prețuiască farmecul, dar, la urma urmei, dacă Oliver nu o voia, atunci avea să fie silită să caute un alt moștenitor. Și era întru totul pregătită s-o facă.

Anne nu se înșelase în privința plăcerii servitorilor de a povesti ce se discuta deasupra. Billy și Morris, cei doi valeți care serviseră la masă, îi făceau să râdă cu lacrimi pe cei strânși să-i asculte la masa din sala servitorilor. Asta până când a intrat domnul Turton. Acesta s-a oprit în prag.
– Sper că nu are loc vreo manifestare necuviincioasă în încăperea asta.
– Nu, domnule Turton, l-a asigurat Billy, dar una din slujnice a început să chicotească.
– Domnul și doamna Trenchard ne plătesc lefurile și de aceea merită să fie tratați cu demnitate.
– Da, domnule Turton.
Deja chicotelile se potoliseră când Turton și-a ocupat locul la masă și servitorii au început să cineze. Coborând glasul, majordomul a mărturisit către doamna Frant, menajera-șefă, care stătea, ca de obicei, lângă el:
– Bineînțeles, nu sunt ce vor să pară, iar asta se vede cel mai bine când sunt numai între ei.
Doamna Frant era o persoană mai îngăduitoare.
– Sunt respectabili, politicoși și corecți cu ceilalți, domnule Turton. Am văzut lucruri mult mai rele în familii de nobili, a adăugat ea, servindu-se cu niște sos de

hrean.

Dar majordomul a clătinat din cap.

– Eu sunt de partea domnului Oliver. L-au crescut ca pe un gentleman și acum par indignați că asta și vrea să fie.

Pe Turton nu-l deranja orânduirea socială a vremii, ci doar propriul lui loc în cadrul acesteia.

O femeie cu fața ascuțită, îmbrăcată în haine negre de cameristă, a ridicat glasul dinspre capătul mesei.

– Și de ce n-ar avea și doamna Oliver parte de o casă unde să poată primi lume? A adus destui bani în familie. Cred că e nedrept și ilogic ca domnul Trenchard să încerce să-i înghesuie într-o cușcă de iepuri, când știm cu toții că nu vrea decât să fie privit drept capul unei mari familii. Unde este logica aici?

– Ilogic? Asta e o vorbă mare, domnișoară Speer, a intervenit Billy, dar ea nu i-a dat atenție.

– Doamna Trenchard a fost cea care a provocat-o pe doamna Oliver în timpul cinei, a spus Morris.

– E și ea la fel de rea ca el, a conchis domnișoara Speer, servindu-se cu o felie mare de pâine cu unt din farfuria aflată în fața ei.

Doamna Frant mai avea însă ceva de adăugat pe această temă.

– Regret s-o spun, domnișoară Speer, deși mă bucur că o consideri pe doamna Oliver o stăpână bună, dar mie mi se pare foarte greu de mulțumit. Ai zice că e infanta Spaniei, atâta se sclifosește și își dă aere. Cu doamna Trenchard, în schimb, n-am avut niciodată probleme. Spune simplu ce vrea și n-am niciun motiv să mă plâng.

Menajera-șefă începuse să se aprindă, apărându-și stăpânii.

– În ceea ce-i privește pe cei tineri – care doresc case și proprietăți mai mari și mai luxoase decât ale părinților – ce a făcut fiul să le merite? Asta aș vrea eu să știu.

– Un gentleman nu își „merită“ casa, ci o moștenește.

– Noi doi nu vedem lucrurile în același fel, domnule Turton, așa că va trebui să ne acceptăm reciproc opiniile.

Domnișoara Ellis, camerista personală a doamnei Trenchard, așezată la stânga lui Turton, părea să fie de acord cu majordomul.

– Cred că domnul Turton are dreptate. Domnul Oliver vrea doar să trăiască așa cum i se cuvine, și de ce n-ar face-o? Eu apreciez eforturile lui spre mai bine. Oricum, trebuie să-l înțelegem însă și pe stăpân. Este greu să înveți toate astea într-o singură generație.

Turton a dat din cap, ca și când punctul lui de vedere ar fi fost astfel dovedit.

– Aici sunt întru totul de acord cu dumneata, domnișoară Ellis.

După care s-a trecut la alte subiecte de conversație.

– Bineînțeles că nu-i poți spune! Ce vorbești tu acolo?

James Trenchard se străduia din greu să-și păstreze cumpătul. Se afla în dormitorul soției sale, acolo unde dormea de obicei, chiar dacă se îngrijise să aibă dormitorul și vestiarul lui mai jos pe palier, așa cum citise că obișnuiau cuplurile aristocratice.

Încăperea în cauză era tot o cameră înaltă și aerisită, zugrăvită în roz pal, cu perdele de mătase înflorată. Camerele soțului ei ar fi putut fi apartamentele private ale împăratului însuși, dar, la fel ca toate încăperile pe care Anne le aranjase pentru sine, dormitorul ei era mai degrabă drăguț decât somptuos. În acest moment ea era în pat și erau singuri.

– Dar nu am o datorie față de ea?

– Ce datorie? Singură ai spus că a fost foarte nepoliticoasă.

Anne a încuviințat dând din cap.

– Da, dar a fost mai complicat decât atât. Întreaga situație a fost foarte ciudată. Ea știa exact cine sunt și că fiul ei a fost îndrăgostit de fiica noastră. De ce n-ar ști? Sora ei nu avea niciun motiv să păstreze secretul.

– Atunci de ce n-a spus-o așa, pe cinstite?
– Știu, ai dreptate. Dar poate încerca să afle ce fel de om sunt, înainte de a recunoaște legătura aceasta.
– Nu s-ar zice că a recunoscut-o încă.
– S-ar fi opus violent dacă ar fi știut la acea vreme. Cel puțin de asta putem fi siguri.
– Un motiv în plus să nu-i spunem.
James și-a dat jos halatul de mătase și l-a aruncat nervos pe un scaun.
Anne și-a închis cartea și a pus-o cu grijă pe măsuța în stil Sheraton aflată lângă pat. A ridicat mucarnița.
– Dar când a zis: „N-o să mai rămână nimic din noi"… Dacă ai fi fost acolo, te-ar fi mișcat la fel de mult ca și pe mine, te asigur.
– Ți-ai pierdut orice rațiune dacă ești de părere să-i spunem. Ce poate să iasă din asta? Vom păta numele Sophiei și ne vom lua adio de la orice șansă. Ne punem singuri eticheta de personaje de cancan.
Anne simțea că își iese din fire.
– Asta te deranjează pe tine. Gândul că madam Cutare te va privi de sus, fiindcă ai avut o fată care nu era la locul ei.
James a sărit indignat:
– Am înțeles. În schimb, ție îți place ideea ca lumea să-și amintească de Sophia ca de o destrăbălată, nu?
Asta a redus-o la tăcere preț de câteva clipe. Apoi a spus, mai calm de astă dată:
– Există un risc, desigur, dar aș ruga-o să păstreze secretul. Evident că n-am cum s-o silesc, îmi dau seama, dar nu cred că avem dreptul să-i ascundem faptul că are un nepot.
– L-am ascuns vreme de peste un sfert de veac.
– Dar nu-i cunoșteam. Acum îi cunoaștem. Cel puțin eu pe ea.
James s-a urcat în pat lângă soția lui și a stins lumânarea. S-a întors cu spatele la ea.
– Îți interzic. Nu voi admite ca amintirea fiicei noastre să fie pângărită. În niciun caz de propria mamă. Și gonește câinele ăla din pat!
Anne și-a dat seama că este inutil să-l mai contrazică, așa că a stins încet lumânarea de pe partea ei, s-a cuibărit în așternuturi și a ridicat-o pe Agnes din pat, prinzând-o în îndoitura brațului. Dar somnul s-a lăsat mult așteptat.

Familia revenise în Anglia, înainte ca Sophia să facă dezvăluirea. Urmările bătăliei îi acaparaseră eforturile lui James timp de câteva săptămâni, dar, în cele din urmă, îi adusese pe toți înapoi la Londra, într-o casă din Kennington, care reprezenta un pas înainte față de locuința lor anterioară, dar nu prea putea fi considerată un avanpost al modei. A continuat să furnizeze alimente armatei, însă aprovizionarea unei armate în vreme de pace nu era ca atunci când avea de-a face cu dramele războiului, iar lui Anne îi era tot mai clar că soțul ei era plictisit de această muncă, sătul de lumea în care se învârtea și de lipsa ei de oportunități. Apoi acesta a început să remarce reluarea activității de către constructorii din Londra. Victoria asupra lui Napoleon și pacea care a urmat sădiseră o încredere nouă în viitorul țării. Figura împăratului francez îi dominase pe toți, poate mai mult decât își dăduseră seama, timp de douăzeci de ani, iar acum el plecase pe o insulă îndepărtată din Atlanticul de Sud și de data aceasta nu avea să se mai întoarcă. Europa era liberă și era timpul să privească spre viitor. Și așa s-a făcut că într-o bună zi James a intrat în casă îmbujorat de emoție. Anne era în bucătărie, verificând împreună cu bucătăreasa dulapul cu provizii. Nu era nevoie de așa ceva. Nivelul de viață și veniturile lor de acum le schimbaseră obiceiurile, lucru pe care James niciodată nu obosea să-l sublinieze și nu îi făcea niciodată mare plăcere să-și vadă soția purtând șorț și verificând alimentele, mai ales că el plutea la mare înălțime după întâmplările din Bruxelles. În acea seară însă nimic nu putea să-i strice buna dispoziție.
– Am cunoscut un om extraordinar, a început el.

– Da?

Anne se uita la eticheta de pe sacul de făină. Sigur era ceva în neregulă.

– Un om care va reconstrui Londra.

Anne nu avea cum să știe atunci, dar el a avut dreptate. Thomas Cubitt, fost dulgher de corăbii, concepuse o nouă metodă de gestionare a proiectelor de construcții. El se angaja să recruteze și să dea de lucru tuturor meseriașilor necesari: zidari, tencuitori, faianțari, instalatori, tâmplari, pietrari, zugravi. Cei care răspundeau de lucrare nu erau nevoiți să trateze decât cu Cubitt și cu fratele lui, William. Ei se ocupau de tot restul.

James s-a oprit pentru o clipă.

– Nu că e genial?

Anne își dădea seama că acest sistem suscita un interes considerabil și că putea avea un viitor luminos, dar merita oare să renunțe la o carieră absolut stabile, când James nu știa nimic despre construcții? Cu toate astea, a înțeles curând că soțul ei era de nezdruncinat.

– Cubitt ridică un sediu nou pentru London Institution [2] în Finsbury Circus. Are nevoie de ajutor cu finanțarea și relația cu furnizorii.

– Lucruri pe care tu le-ai făcut toată viața.

– Exact!

Și așa a început totul. Se născuse James Trenchard Dezvoltatorul și totul ar fi fost vesel ca un clinchet de clopoței, dacă la mai puțin de o lună Sophia nu ar fi aruncat bomba.

A intrat într-o dimineață în camera mamei ei și s-a așezat pe pat. Anne era în fața oglinzii și Ellis tocmai termina de aranjat părul stăpânei. Fata a așteptat aproape în tăcere până când pieptănătura a fost gata. Anne știa că urmează ceva, un lucru important, dar ea nu era nerăbdătoare. A acceptat, totuși, în cele din urmă inevitabilul.

– Mulțumesc, Ellis, poți să pleci.

Camerista era, firește, curioasă. La o adică, era chiar mai curioasă decât mama, dar a adunat niște rufărie s-o dea la spălat și a închis ușa în urma ei.

– Ce este?

Sophia s-a uitat în ochii ei. Apoi a scos un fel de oftat, rostind dintr-o suflare:

– O să am un copil.

Odată, când era mică, Anne fusese lovită în stomac de un ponei și și-a amintit senzația auzind cuvintele rostite.

– Când?

Părea o întrebare ciudat de practică, având în vedere circumstanțele, dar nu vedea ce rost are să țipe și să se tăvălească pe jos, chiar dacă era o perspectivă tentantă.

– La sfârșitul lunii februarie. Cred.

– Nu știi sigur?

– La sfârșitul lui februarie.

Anne a numărat înapoi în minte.

– Lordului Bellasis trebuie să-i mulțumesc pentru asta?

Sophia a încuviințat dând din cap.

– Prostănacă nesăbuită ce ești!

Fata a dat din nou din cap. Nu opunea nicio rezistență.

– Cum s-a întâmplat?

– Am crezut că suntem căsătoriți.

Anne aproape că a izbucnit în râs. Ce aiureală era asta căreia îi căzuse victimă fiica ei?

– Înțeleg că, de fapt, nu erați.

– Nu.

– Bineînțeles că nu. Și probabil că nici n-o să mai fii vreodată.

Cum putuse copila ei să fie atât de absurdă, încât să creadă că Bellasis chiar se va însura cu ea? Anne a simțit deodată un val de furie la adresa lui James. El încurajase toate astea. El o convinsese pe fată că imposibilul era posibil.

– Povestește-mi totul!

Nu era o poveste neobișnuită. Bellasis îi mărturisise Sophiei că o iubește și o convinsese că dorește să se însoare cu ea înainte de a se întoarce pe câmpul de luptă. La vestea că Napoleon pornise spre Paris, venise la ea, implorând-o să-i îngăduie să aranjeze o căsătorie care ar fi fost clandestină la început, dar pe care el promitea să o dezvăluie părinților săi când avea să simtă că este momentul. Oricum ar fi fost, ea avea să aibă dovada căsătoriei, în caz că se întâmpla ceva cu el, și putea cere protecția familiei Brockenhurst la nevoie.

– Dar tu nu știai că aveai nevoie de consimțământul tatălui tău pentru ca să fie legală căsătoria? Ai optsprezece ani.

A rostit aceste vorbe ca s-o facă pe Sophia să se căiască mai mult, în schimb fata i-a aruncat doar o privire de o clipă.

– Papa și-a dat consimțământul.

A simțit că poneiul o mai lovește o dată. Soțul ei ajutase, deci, un bărbat să-i seducă fiica? S-a înfuriat așa de tare, încât, dacă James ar fi intrat pe ușă în acel moment, i-ar fi smuls ochii din cap.

– Adică tatăl tău *știa*?

– Știa că Edmund voia să ne căsătorim înainte de a se întoarce pe front și și-a dat consimțământul.

Sophia a răsuflat din nou adânc. Într-un fel era o ușurare să dea totul pe față. Se săturase să ducă singură povara.

– Edmund mi-a spus că a găsit un preot care să ne cunune, așa cum a și făcut, într-una din capelele ridicate pentru armată. După aceea omul a întocmit o scrisoare care consfințea căsătoria și… atunci s-a întâmplat.

– Iar căsătoria a fost falsă, presupun?

Sophia a dat din cap că da.

– Eu nu am bănuit nici măcar un moment. Edmund a continuat să vorbească despre iubire și despre viitorul nostru, până în clipa când am plecat de la balul mătușii lui în seara bătăliei.

– Și când ai aflat?

Fata s-a ridicat și s-a dus la fereastră. În fața casei, tatăl ei urca într-o trăsură. Îi părea bine că va fi plecat de acasă, dându-i astfel timp mamei să se liniștească și să conceapă un plan.

– Când am ieșit din casa familiei Richmond și am coborât în stradă, am văzut un grup de ofițeri călare, toți purtând uniforma Regimentului 52 de Infanterie Ușoară Oxfordshire, din care făcea parte și Edmund…

– Și?

– Unul dintre ei era „pastorul“ care ne cununase. Iată deci…

O oftat cu obidă.

– Era un oștean, prieten cu Edmund, care își răsucise gulerul ca la veșmintele preoțești, ca să mă inducă în eroare.

– A spus ceva?

– Nici nu m-a văzut. Sau s-a făcut oricum că nu mă vede. Nu eram prea aproape și firește că de îndată ce l-am recunoscut m-am tras înapoi.

Anne a dat din cap. Asta explica dintr-odată scena petrecută după ce plecaseră împreună de la bal.

– Înțeleg acum de ce erai într-o asemenea stare în noaptea aceea. Eu credeam că e pur și simplu din pricină că lordul Bellasis pleca la luptă.

– În momentul când l-am văzut pe omul acela mi-am dat seama că am fost înșelată. Că nu eram iubită. Că nu mă îndreptam spre un viitor luminos. Eram doar o tânără proastă, care fusese tratată ca o femeie ușoară, amăgită și folosită, și fără îndoială că, dacă Edmund ar fi trăit, aș fi fost azvârlită în stradă, acolo unde considera el că îmi e locul.

Fața îi părea matură în lumina soarelui, căci amărăciunea din vorbele ei o făcea să arate cu zece ani mai în vârstă.

– Când ți-ai dat seama că porți un copil în pântece?

– Greu de spus. Am bănuit după o lună, dar am refuzat s-o recunosc până ce a devenit inutilă orice tăgadă. Edmund era mort și o vreme m-am prefăcut, ca o smintită, că nu s-a schimbat nimic. Nu știam ce să fac. Eram în pragul nebuniei. Mărturisesc că am luat niște leacuri prostești și i-am plătit unei țigănci cinci lire pe ceva ce sunt aproape sigură că era apă cu zahăr. Dar toate au dat greș. Sunt încă *enceinte*.

– Tatălui tău ce i-ai spus?

– Știe că am fost înșelată. I-am spus în dimineața aceea, la Bruxelles, când mi-a adus vestea morții lui Edmund. Dar el crede că am scăpat cu atât.

– Trebuie să facem un plan.

Anne Trenchard era o femeie practică, iar una dintre virtuțile ei de frunte era că nu pregeta când se întâmpla o nenorocire, ci căuta, aproape imediat, să repare ce se mai putea repara și să accepte ce nu mai era posibil de reparat. Fiica ei trebuia să părăsească pe ascuns Londra. Aveau să inventeze o suferință sau o rubedenie undeva în nord, care avea nevoie de îngrijiri. Povestea trebuia pregătită până la sfârșitul zilei. Sophia trebuie să fie cel puțin în patru luni și, acum, că se uita mai atent, talia fetei începea să se îngroașe. Nu în mod evident încă, totuși, nu avea să mai treacă mult până atunci. Nu era timp de pierdut.

Anne nu s-a purtat blând cu James când acesta s-a întors seara și s-a trezit singur cu soția în biroul lui.

– Și nu te-ai gândit nicio clipă să te consulți cu mine? Atunci când un viconte bogat a propus o căsătorie secretă, de care nu trebuia să știe nimeni, oficiată de un preot pentru care nimeni nu putea garanta, cu o fată frumoasă de optsprezece ani, provenind dintr-un mediu cu totul nepotrivit, nu te-ai gândit niciun moment să vorbești cu *cineva* despre motivele pe care le putea avea?

Se străduia din răsputeri să nu țipe.

James a dat aprobator din cap. Reflectase el însuși la asta în destule rânduri.

– Sună atât de evident când o spui tu, dar Bellasis părea un tânăr cumsecade și îndrăgostit sincer de ea…

– Crezi că ți-ar fi destăinuit ție că speră să-ți seducă fiica dacă se ivește posibilitatea?

– Presupun că nu.

Aproape că l-a scuipat în obraz.

– Când ți-ai dat consimțământul, ai nenorocit-o.

James s-a înfiorat.

– Te rog, Anne. Crezi că eu nu regret?

– Presupun că o să regreți și mai mult acum.

Cu timpul, Anne a ajuns să regrete că dăduse toată vina pe soțul ei pentru greșeala Sophiei. Pentru că, atunci când fata a murit la naștere, el și-a amintit de aceste acuzații și a considerat moartea ei ca pe o vină proprie, ca o pedeapsă pentru vanitatea și ambiția și infatuarea lui. Asta n-a părut să-l vindece de vreunul dintre cusururi, dar sentimentul de vinovăție nu l-a mai părăsit.

Nu existase niciun indiciu despre ceea ce se apropia, dar, așa cum a spus doctorul la momentul respectiv, rareori era. Anne și Sophia se retraseseră în Derbyshire și luaseră o casă modestă la marginea orășelului Bakewell, dându-se drept doamna Casson și fiica măritată a acesteia, doamna Blake, rămasă văduvă după Waterloo. Nu aveau prieteni sau cunoștințe în zonă, dar oricum nu primeau pe nimeni. Și duceau o existență simplă. Niciuna din ele nu-și luase camerista după ea, iar Ellis și Croft urmau să-și încaseze mai departe salariile până la întoarcerea stăpânelor. Dacă erau curioase, Anne nu avea să afle. În orice caz, erau prea bine instruite ca s-o arate.

Nu fuseseră vremuri rele. Viața lor de acolo era destul de plăcută: citeau, făceau plimbări în parcul din Chatsworth. S-au interesat și au angajat serviciile unui medic foarte apreciat, doctorul Smiley, iar acesta era mulțumit de cum mergea sarcina Sophiei. Anne a ajuns să suspecteze că el știa adevărul sau cel puțin faptul

că ele două nu erau cine pretindeau a fi, dar era prea binecrescut să-și arate deschis curiozitatea.

Înainte de a pleca din Londra, stabiliseră ca James să-i găsească copilului un cămin potrivit. Chiar și Sophia știa că nu putea spera să-l păstreze. Bebelușul trebuia îngrijit corespunzător, botezat, dat la școală, dar crescut fără să știe care îi este adevărata identitate. Niciunul nu voia ca numele Sophiei să fie târât prin noroi și Anne știa că soțul ei se temea și de faptul că încercările sale de propășire ar fi spulberate de un scandal public. Dacă fiul lor ar fi avut un copil din flori, lucrurile ar fi stat altfel, dar pentru o fiică era un păcat de neiertat. James se mișcase rapid și, cu ajutorul unor spioni din companie, a găsit un preot, Benjamin Pope, care locuia în Surrey. Era gentilom prin naștere, dar o ducea greu, așa că niște bani în plus îi picau bine. Mai exact, el și soția lui nu aveau copii, lucru care îi întrista. Sophia a acceptat situația, atunci când i s-a explicat – nu fără suferință, dar a acceptat. Astfel întărit, James a făcut ultimele aranjamente și domnul Pope a fost de acord să adopte copilul ca fiind „fiul răposatului său văr". Familia Pope urma să primească un venit suplimentar generos, care să le permită să trăiască destul de bine, în timp ce copilul avea să capete o educație, iar domnului Trenchard urma să i se trimită în mod regulat la birou un raport confidențial cu privire la progresele acestuia.

Între timp, doctorul Smiley a tocmit o moașă cu experiență, a făcut toate pregătirile și a sosit la casa celor două pentru a supraveghea nașterea. Și ar fi trebuit să meargă totul bine. Numai că, după ce băiatul a venit cu bine pe lume, doctorul pur și simplu nu a putut opri hemoragia. Anne nu mai văzuse niciodată atât de mult sânge și nu putea face nimic altceva decât s-o țină de mână pe Sophia și s-o asigure că totul se va rezolva în curând și că nu era nimic în neregulă. N-a uitat niciodată cum stătea acolo, înșirând minciuni una după alta, până când fetița ei s-a stins.

Săptămâni întregi n-a putut nici să se uite la copilaș, la acel băiat care îi omorâse fiica. Doctorul Smiley a găsit o doică și o bonă și, cu ajutorul lor, au avut grijă ca micuțul să supraviețuiască, dar Anne tot nu se putea uita la el. Angajase o bucătăreasă și o servitoare încă de când ajunseseră în localitate, așa că viața a continuat, cu zile pustii despărțite de mese rămase nemâncate, dar la copil tot nu suporta să se uite. Până într-o seară, când doctorul Smiley a venit la ea în salonașul unde stătea lângă foc, cu privirile ațintite asupra unei cărți pe care o ținea în mână, și i-a amintit cu blândețe că tot ce-i mai rămăsese de la Sophia era fiul ei. Atunci Anne s-a lăsat înduplecată să-l ia în brațe și, odată ce a făcut-o, aproape că nu s-a mai îndurat să renunțe la el.

Anne se întreba adesea ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi învățat mai devreme să-l iubească pe băiețel, ar fi încercat oare să schimbe planul, insistând să-l crească ea? Dar se îndoia că James ar fi fost de acord și, din moment ce aranjamentul era deja făcut, ar fi fost greu să dea înapoi. În cele din urmă casa din Bakewell a fost închisă, iar Anne a pornit spre sud odată cu doica. Aceasta mergea mai departe în Surrey, pentru a duce copilașul la noul lui cămin. Doica a fost apoi plătită și viața a revenit la normal. Normal însemnând fără Sophia. S-a despărțit cu lacrimi în ochi de Croft, ale cărei servicii nu mai erau necesare.

Anne i-a dat o sumă de bani la despărțire, dar era mirată că fata nu întreba nimic despre cauza morții tinerei sale stăpâne. Poate că ghicise adevărul. Este greu să ascunzi o sarcină de camerista personală.

Și anii au trecut. Planul inițial fusese ca Charles să fie pregătit pentru preoție și apoi acesta fusese țelul în vremea adolescenței lui; cum însă el arătase de timpuriu înclinație pentru matematică, pe când se apropia de majorat a anunțat că vrea să-și încerce norocul în City. Era imposibil ca James să nu se simtă măgulit de această întorsătură, căci socotea că în venele băiatului curge sângele lui, dar încă nu-l cunoscuseră… Îl puteau judeca pe tânăr numai după rapoartele trimise de reverendul Pope. În realitate, James dorea nespus să-și ajute nepotul, dar nu știa cum s-o facă fără să deschidă Cutia Pandorei – și exact asta ar fi însemnat

dezvăluirea originii lui. Așa că n-au făcut nicio mișcare. Îi plăteau o alocație modestă, despre care domnul Pope i-a explicat lui Charles că era un cadou venit de la niște „oameni de bine“ și trăiau pentru scrisorile pe care Pope le trimitea, de patru ori pe an, cu precizie de ceasornic. Băiatul dusese o viață fericită, erau siguri de asta. Cel puțin, nu aveau niciun motiv să creadă altceva. Așa cum îl instruiseră, omul i-a spus că tatăl lui pierise în bătălie și că mama lui murise când îl adusese pe lume și prin urmare fusese adoptat, dar atâta tot. Părea că băiatul acceptase explicația, iar soții Pope se atașaseră de el, așa încât nu exista niciun motiv de îngrijorare; totuși, așa cum își spunea Anne noapte de noapte pe când stătea trează în întuneric, era nepotul lor și ei nu-l cunoșteau.

Și acum apăruse și Lady Brockenhurst și complicase și mai mult lucrurile. Anne nu-l cunoștea, ce-i drept, pe Charles Pope, dar cel puțin știa de existența lui. Știa că fiica ei nu pierise de pe lume fără a lăsa nimic în urmă. Lady Brockenhurst îi spusese aproape plângând că nu au urmași, iar ea, Anne, ar fi putut să-i dezvăluie că fiul ei avea, de fapt, un băiat sănătos și cu perspective. Sigur că era conștientă că James o să-i interzică să vorbească. În parte din motive cu care ea nu era de acord, dar în parte ca să apere bunul nume al fiicei lor moarte, iar peste asta nu putea trece pur și simplu. Stătea așa ceasuri întregi, cu James sforăind lângă ea, incapabilă să hotărască ce era mai bine să facă, până cădea în cele din urmă într-un somn agitat, trezindu-se devreme și neodihnită.

A trecut o lună de nesomn și chin până când s-a hotărât cum să procedeze. N-o plăcea pe Lady Brockenhurst. Nici măcar nu o cunoștea, dar nu mai îndura povara secretului. Era cât se poate de conștientă că, dacă situația ar fi stat invers și ar fi descoperit că Lady Brockenhurst îi ascunsese o astfel de poveste, n-ar fi iertat-o niciodată. Așa că într-o zi s-a așezat la biroul drăgălaș din micul ei salon de la etajul al doilea și a scris așa: „Stimată Doamnă Brockenhurst, aș dori să vă fac o scurtă vizită când veți considera convenabil. V-aș fi recunoscătoare dacă ați găsi un moment când am putea să fim singure.“

Nu i-a fost greu să afle în care din casele din Belgrave Square locuiau, din moment ce fuseseră construite de soțul ei. A împăturit coala, i-a aplicat un mic sigiliu, a scris adresa și a ieșit chiar ea s-o predea curierului. Cameristei ei i-ar fi luat zece minute să le ducă misiva acasă, dar Anne nu ținea să i se comenteze toate treburile în sala servitorilor.

Nu a avut mult de așteptat. În dimineața următoare, a văzut un bilet pe tava cu micul dejun, pe care Ellis i-a așezat-o în poală. L-a luat în mână.

– A fost predat personal, doamnă. L-a adus un lacheu în dimineața asta.

– A spus ceva?

– Nu. L-a înmânat doar și a plecat.

Firește că întrebarea n-a făcut decât să-i alimenteze curiozitatea lui Ellis, dar Anne nu avea nicio intenție să-i ofere indicii. A luat micul *coupe papier* din argint care fusese pus pe tavă și a deschis plicul. O coală micuță de hârtie groasă, de culoare crem, pe care era ambosată litera B sub o coroană de conte, conținea un scurt mesaj: „Vino azi la ora patru. Vom fi singure pentru o jumătate de oră. CB“

Nu a comandat trăsură. Lady Brockenhurst probabil că ar fi dezaprobat-o, dar Anne nu voia martori. Era o zi destul de frumoasă și plimbarea avea să fie scurtă. Încă mai grăitor, nici măcar nu a sunat după ajutor pentru pelerină și bonetă, ci a urcat pur și simplu în camera ei la patru fără douăzeci și s-a îmbrăcat singură. Apoi a coborât scările și a ieșit. Valetul de serviciu din hol i-a deschis ușa, deci excursia nu putea fi total secretă, dar ce mai era secret în viața ei, cu ochi care îi spionau de când se trezeau dimineața?

În stradă a regretat pentru o clipă că n-o luase pe Agnes cu ea la plimbare, dar pe urmă a hotărât că mai mult ar complica lucrurile și a pornit la drum. Cerul arăta ceva mai întunecat decât de dimineață, însă a cotit la stânga și apoi a mers înainte până a ajuns în Belgrave Place, după care a luat-o iar la stânga și în mai puțin de un sfert de oră de când ieșise pe ușă se afla în fața reședinței Brockenhurst.

Era o clădire mare, ce se desfășura pe colțul dintre Upper Belgrave Street și Chapel Street, unul dintre cele trei palate separate care se înălțau pe colțurile

piațetei. A ezitat, dar apoi a văzut că un lacheu, care lenevea lângă poarta de la intrare, se uita la ea. S-a îndreptat de spate și a mers până la ușa din față. Până să sune, ușa s-a deschis și un alt valet în livrea a invitat-o înăuntru.

– Doamna James Trenchard, a spus ea.

– Înălțimea Sa vă așteaptă, a răspuns omul pe acel ton neutru-curios, care nu implica nici aprobare, nici dezaprobare, pe care un servitor cu experiență îl stăpânește întotdeauna.

– Înălțimea Sa este în salon. Dacă binevoiți să mă urmați.

Anne și-a scos pelerina și i-a dat-o valetului să o așeze pe una dintre canapelele aurite din hol, după care l-a urmat pe scara amplă de marmură verde. Când au ajuns la etaj, omul a deschis una dintre ușile duble și a anunțat:

– Doamna Trenchard.

Apoi a închis ușa, lăsând-o pe Anne să traverseze întinderea largă de covor colorat de Savonnerie până în capătul încăperii, unde contesa stătea lângă foc.

Anne a salutat cu o înclinare a capului.

– Intră, doamnă Trenchard, și așază-te lângă mine! Sper că nu te deranjează focul în cămin în timpul verii. Mie mi-e frig tot timpul.

Anne a bănuit că era cel mai prietenos mod de a o întâmpina de care era capabilă gazda.

S-a așezat în fața ei într-un fotoliu Ludovic XV tapițat cu damasc. Deasupra șemineului era portretul unei fete frumoase, aranjate după moda secolului anterior, cu părul pudrat și ridicat într-o coafură înaltă, în rochie decoltată de dantelă cu crinolină. Cu o ușoară mirare, și-a dat seama că tabloul o înfățișa pe Lady Brockenhurst.

– A fost pictat de Beechey, a precizat gazda ei cu un chicotit. La cununia mea, în 1792. Aveam șaptesprezece ani. La vremea aceea se spunea că îmi seamănă bine, dar acum nu s-ar mai zice…

– Am știut că dumneavoastră sunteți.

– Mă uimești.

A tăcut, așteptând cu răbdare. La urma urmei, Anne fusese cea care solicitase întrevederea.

Nu mai avea rost să o ia pe ocolite. Sosise momentul.

– Lady Brockenhurst, sunt, se pare, în posesia unui secret pe care i-am jurat soțului meu să nu-l dezvălui, iar el s-ar supăra foarte tare să știe că am fost azi aici…

A șovăit. Parcă nu putea rosti cuvintele.

Lady Brockenhurst nu avea nici cea mai mică dorință de a fi atrasă în complicațiile menajului Trenchard, din contră, așa că a spus simplu:

– Da?

Anne era impresionată, împotriva voinței ei. Era ceva foarte puternic în stăpânirea de sine a gazdei. Femeia trebuie să fi dedus deja că urma să fie dezvăluit un lucru de importanță crucială, dar din ce i se citea pe față ai fi putut crede la fel de bine că se întreține cu nevasta vicarului.

– Ați spus deunăzi că, atunci când vă veți prăpădi, dumneavoastră și soțul, nu veți lăsa nimic în urmă.

– Într-adevăr.

– Ei bine, lucrurile nu stau chiar așa.

Lady Brockenhurst s-a încordat aproape imperceptibil. Acum, cel puțin, Anne îi captase pe deplin atenția.

– Înainte de a muri, Sophia a adus pe lume un copil, un băiat, fiul lordului Bellasis.

În acea clipă, ambele uși duble s-au deschis și în cameră au intrat doi valeți aducând tăvi cu ceai. S-au apucat să aștearnă o față de masă și să așeze toate cele, cam așa cum făcuseră și servitorii ducesei de Bedford.

Lady Brockenhurst a zâmbit.

– Mi-a plăcut mai mult decât mi-am dat seama la momentul respectiv, așa că mi-am făcut obiceiul să organizez zilnic o versiune proprie a acelui ceai, undeva după

ora patru. Sunt sigură că va prinde.

Anne a încuviințat și au început să sporovăiască despre virtuțile ceaiului însoțit de gustări, până când valeții și-au terminat treaba.

– Mulțumesc, Peter! Astăzi ne vom servi singure.

Lui Anne i s-a părut că trecuse o veșnicie, parcă îmbătrânise efectiv până au ieșit cei doi.

Lady Brockenhurst a turnat ceai pentru amândouă și i-a întins lui Anne o ceașcă.

– Și unde se află acum acest băiat?

N-a lăsat să se vadă nici entuziasm, nici repulsie. De fapt, nu s-a trădat nicicum. Așa cum îi stătea în fire.

– La Londra. „Băiatul" e bărbat în toată regula, a împlinit douăzeci și cinci de ani în februarie trecut. Lucrează în City.

– Ce fel de om este? Îl cunoașteți bine?

– Nu-l cunoaștem deloc. După ce s-a născut, soțul meu l-a dat în grija unui preot pe nume Pope. Poartă acum numele de Charles Pope. Nu ne-am gândit niciodată că va fi de vreun folos să-i facem cunoscută originea. El nu știe nimic.

– Trebuie să ocrotiți amintirea fiicei voastre, biata de ea. Înțeleg, evident. Trebuie să încercăm să n-o condamnăm când, de fapt, este de compătimit. Ai spus chiar dumneata că era o asemenea atmosferă în Bruxelles înainte de bătălie, încât oricine își putea pierde pentru moment judecata.

Dacă spusele acestea se doriseră o pledoarie pentru Sophia, atunci nu-și atinseseră țelul.

– Nici eu nu o condamn, nici ea nu-și pierduse judecata, a ripostat Anne hotărâtă. A crezut că este căsătorită cu lordul Bellasis. El a păcălit-o și a făcut-o să creadă că avusese loc o cununie.

Nu era deloc ceea ce se aștepta să audă Lady Brockenhurst, care s-a crispat pe scaun.

– *Poftim*?

– A păcălit-o. A tras-o pe sfoară. I-a spus că a aranjat să se cunune, apoi a convins un coleg de-al lui, ofițer, să se dea drept preot, iar Sophia nu a aflat adevărul decât când a fost prea târziu.

– Nu te cred.

Lady Brockenhurst a rostit aceste vorbe cu o convingere absolută și de neclintit.

Anne a fost la fel de categorică. A vorbit calm, în timp ce așeza ceașca de ceai.

– Desigur că este privilegiul dumneavoastră, dar eu vă spun adevărul. Abia când am plecat de la bal, chiar înainte ca lordul Bellasis să pornească la drum ca să se alăture regimentului său, Sophia l-a recunoscut pe cel care fusese complice la pierzania ei. Așa-numitul preot râdea și glumea cu colegii săi ofițeri, neavând nici în clin, nici în mânecă cu preoția. Fata aproape că a leșinat.

Lady Brockenhurst își așezase și ea hotărâtă ceașca la loc pe farfurioară, iar acum se ridicase în picioare.

– Înțeleg cum vine treaba. Fiica dumitale plănuia să-l prindă pe nefericitul meu fiu în mrejele ei, încurajată, de bună seamă, de părinți…

Anne a întrerupt-o brusc.

– Acum este rândul *meu* să mă îndoiesc.

Însă Lady Brockenhurst a continuat la fel, încingându-se pe măsură ce dezvolta subiectul.

– Când a aflat că e mort și înșelăciunea fusese degeaba, a născocit o poveste care să-i ofere o scuză dacă se ajungea la ce era mai rău, așa cum s-a și întâmplat.

Anne fierbea acum, furioasă pe această femeie rece și fără inimă, furioasă pe răposatul lord Bellasis, furioasă pe ea însăși că fusese atât de oarbă.

– Vreți să spuneți că lordul Bellasis era incapabil de un astfel de comportament?

– Sunt absolut sigură. El nici măcar n-ar fi putut concepe o asemenea idee.

Lady Brockenhurst se lăsa purtată de propriul ei rol. Era indignată. Nu avea nicio prețuire pentru femeile de rangul lui Anne, așa că nu putea s-o vadă sau s-o judece limpede. Dar Anne Trenchard era o luptătoare la fel de dârză ca ea.

– Nu cumva lordul Berkeley era nașul lui de botez?

Anne a văzut de îndată că numele rostit de ea a căzut ca o palmă pe obrazul lui Lady Brockenhurst. Aceasta aproape că s-a tras înapoi.

– Cum de știi?

– Pentru că lordul Bellasis mi-a vorbit despre el. Mi-a spus că, atunci când lordul Berkeley a murit, în anul 1810, fiul cel mai mare nu i-a moștenit titlurile, fiindcă tatăl lui nu fusese căsătorit cu adevărat cu mama lui înainte să-l nască, așa cum credea ea. S-a aflat mai târziu că el pusese un prieten să se dea drept preot, ca s-o ademenească în patul său pe fată, care nu bănuia nimic. Mai târziu s-au căsătorit, dar nu au putut legitima copilul. Știți că toate acestea sunt adevărate.

Lady Brockenhurst n-a răspuns.

– Vă rog, deci, să nu-mi spuneți că lordului Bellasis nu i-ar fi putut veni o astfel de idee.

După o pauză în care s-a adunat, Lady Brockenhurst și-a regăsit aplombul. S-a îndreptat cu grație către șemineu și, pe când trăgea de cordonul brodat al clopoțelului, a conchis:

– Voi spune doar atât: fiul meu a fost sedus de o fată ambițioasă și lipsită de scrupule, sprijinită, după știința mea, de niște părinți la fel de ambițioși. Ea a vrut să folosească haosul creat de război pentru a realiza o uniune ce avea să o poarte mai departe chiar decât în visurile tatălui ei. Dar a dat greș. Fiul meu și-a făcut-o amantă, nu tăgăduiesc. Și ce-i cu asta? El era un bărbat tânăr și ea era o târfă drăguță, care s-a agățat de gâtul lui. Iar eu nu am de gând să cer scuze pentru asta, pentru că nu-mi pasă. Ah, Peter! Te rog, condu-o pe doamna Trenchard, care tocmai pleacă.

Cuvintele din urmă le-a adresat valetului, care își făcuse apariția la semnalul clopoțelului. Acesta a rămas așteptând în prag.

Anne nu putea, desigur, să riposteze de față cu el, dar era oricum prea furioasă ca să vorbească; a făcut doar un semn din cap către adversara ei, ca să nu-i ofere servitorului vreun indiciu cu privire la ceea ce se petrecuse de fapt. A pornit spre ușă, dar Lady Brockenhurst nu terminase ce avea de zis.

– Ciudat! Credeam că ai să-mi spui o poveste sentimentală despre fiul meu. O poveste fericită din ultimele lui zile de viață. Mi-ai vorbit așa de frumos de el când ne-am întâlnit prima dată…

Anne s-a oprit.

– Am vorbit despre el, cel pe care îl cunoșteam înainte de acea noapte. Ne-am simțit bine cu el. Nu am mințit. Și n-am vrut să vă rănesc. Dar m-am înșelat. Trebuia să aflați adevărul în cele din urmă. Ar fi trebuit să fiu mai cinstită. Dacă vă consolează asta, trebuie să spun că nimeni nu a fost mai surprins decât mine când am aflat de ce a fost în stare.

Ajunsă la ușă, a șovăit. Valetul o luase înainte de-a lungul galeriei și au rămas din nou singure pentru un moment.

– Veți păstra secretul?

Ura faptul că trebuia să-i ceară asta, dar n-avea încotro.

– Pot avea cuvântul dumneavoastră de onoare?

– Desigur că poți avea cuvântul meu.

Zâmbetul contesei era ca de gheață.

– De ce aș face cunoscută degradarea morală a defunctului meu fiu?

Acestea fiind spuse, Anne a trebuit să se împace cu gândul că o lăsase pe Lady Brockenhurst să aibă ultimul cuvânt. A părăsit grăbită camera, a coborât scările și a ieșit în stradă înainte de a-și îngădui să se oprească și să-și dea pe deplin seama că tremura de furie.

3

Legături de familie

Lymington Park nu era cea mai veche reședință a dinastiei Bellasis, dar era, fără discuție, cea mai grandioasă. Aceștia își începuseră ascensiunea din rândul micilor moșieri, într-un conac modest din Leicestershire, dar căsătoria unuia dintre membri cu o moștenitoare bogată, la începutul secolului al XVII-lea, adusese moșia Hampshire ca o bine venită zestre și familia se bucurase să se mute în sud. Un apel disperat după contribuții bănești din partea regelui Charles I, venit în toiul războiului civil, a însemnat promisiunea unui titlu de conte, iar aceasta a fost onorată de fiul regelui decapitat, când s-a întors în glorie, în timpul Restaurației. Abia al doilea conte Bellasis a fost însă cel care a decis că locuința existentă nu mai corespundea situației lor și atunci s-a propus ridicarea unei vaste reședințe în stil palladian, proiectate de William Kent. Ea avea să fie finanțată din niște investiții înțelepte, făcute în primele zile ale Imperiului, dar o criză economică bruscă a făcut ca planul să nu se realizeze și până la urmă de-abia bunicul actualului conte a angajat serviciile arhitectului George Steuart, în anii ’80 ai secolului anterior, pentru a proiecta o extensie nouă și mai somptuoasă care să fie ridicată în jurul vechiului conac. Edificiul rezultat nu putea fi descris drept confortabil sau măcar primitor, dar evoca tradiție și demnități înalte, iar când Peregrine Bellasis, al cincilea conte de Brockenhurst, pășea prin sala mare sau stătea în bibliotecă înconjurat de cărți alese și de câinii așezați la picioarele lui sau când urca scara străjuită de portrete ale strămoșilor simțea că este cadrul potrivit al unei vieți aristocratice. Soția lui, Caroline, știa cum să administreze o asemenea reședință sau, mai degrabă, cum să adune echipa capabilă să o administreze și, în timp ce orice urmă de interes față de casă, asemenea tuturor intereselor ei, sfârșise în mormânt odată cu trupul fiului ei, știa cum să facă o figură bună și să țină frâiele comitatului.

În această dimineață, însă, gândurile ei erau în altă parte. I-a mulțumit cameristei sale, Dawson, când aceasta i-a așezat pe genunchi tava cu micul dejun și a continuat să privească un grup de căprioare care zburdau prin parcul palatului, pe sub ferestrele ei. A zâmbit, iar această senzație străină parcă a înghețat-o pentru o clipă.

– Vă simțiți bine, milady? a întrebat Dawson îngrijorată.

Caroline a făcut semn din cap că da.

– Foarte bine, mulțumesc. Sun după tine când sunt gata să mă îmbrac.

Camerista a salutat, înclinând capul și a ieșit.

Lady Brockenhurst și-a turnat atent cafeaua. De ce oare își simțea inima mai ușoară? Era un lucru atât de nemaipomenit că o mică scorpie încercase să-l șantajeze pe răposatul ei fiu? Acesta era motivul pentru care venise pe lume băiatul, nu se îndoia, și totuși… A închis ochii. Edmund iubise domeniul Lymington. De mic copil cunoștea fiecare palmă de pământ a moșiei. Puteai să-l lași legat la ochi în orice colț al ei și ar fi reușit să se întoarcă fără ajutorul cuiva. Însă n-ar fi rămas niciodată fără ajutor, fiindcă toți paznicii, toți arendașii, toți lucrătorii îl îndrăgeau pe copil. Caroline știa bine că nu este iubită, așa cum nu era nici soțul ei. Erau respectați. Într-un fel. Dar nimic mai mult. Oamenii locului îi considerau reci și insensibili, duri și chiar nemiloși, dar ei doi aduseseră pe lume un copil-minune. Așa îl vedea ea pe Edmund: o minune, un copil de aur, iubit de toți cei pe care îi cunoștea. Cel puțin așa ajunsese să i se pară pe măsură ce se scurgeau anii goi și singuratici, până când, odată așternută patina lucioasă a istoriei, a sfârșit prin a crede că ea, dintre toate, adusese pe lume fiul perfect. Își doriseră, desigur, și alți copii. Dar în cele din urmă, după trei prunci născuți morți, Edmund a rămas singurul ocupant al odăilor copiilor aflate la etajul al doilea; și

pentru ea era de ajuns. Asta își spunea ea singură și așa și era. Pe măsură ce creștea, țăranii arendași și sătenii așteptau tot mai nerăbdători ziua când el avea să moștenească domeniul. Știa și recunoștea: el era speranța lor pentru un viitor mai bun, și poate chiar le-ar fi împlinit-o. Dar acum erau nevoiți să-l suporte doar pe Peregrine și să aștepte să-i urmeze John; un bătrân fără gust de viață, apoi un filfizon lacom și egoist, căruia avea să-i pese de ei cât de pietroaiele din drum. Ce trist!

Totuși, în dimineața asta Caroline se simțea altfel. A privit în jur prin încăperea tapetată cu mătase în dungi de un verde-pal, cu o oglindă înaltă și aurită deasupra căminului și o serie de gravuri atârnate pe pereți, întrebându-se ce anume o făcea să se simtă de parcă ar fi fost alta. Apoi, cu un fel de uimire, și-a dat seama că era fericită, de parcă sentimentul îi era atât de străin, încât avea nevoie de ceva timp ca să-l recunoască. Dar așa era. O făcea fericită gândul că fiul ei lăsase la rândul lui un fiu. Asta nu avea să schimbe nimic. Titlul, moșiile, casa din Londra și tot restul îi rămâneau tot lui John, dar Edmund lăsase un fiu. Și puteau ei să nu ajungă să-l cunoască pe acest tânăr? Să nu-l găsească și să nu-l ajute? La urma urmei, doar nu erau prima familie nobilă care să numere în rândurile ei un copil din flori. Bastarzii răposatului rege erau toți primiți la curte de tânăra regină. Atunci puteau și ei, de bună seamă, să-l scoată din anonimat? Să fi existat chiar vreo proprietate care nu trebuia transmisă succesorului de drept? Imaginația ei începuse să se reverse în direcții infinite. Nu spusese femeia aceea nesuferită că băiatul fusese crescut de un preot, într-o casă respectabilă, și nu de ea și de vulgarul ei soț? Cu puțin noroc, băiatul i-ar putea semăna tatălui, și nu mamei. Poate chiar să treacă drept un gentleman. Știa, desigur, că își dăduse cuvântul că nu va spune și nu va face nimic ca să dezvăluie adevărul, dar era oare necesar să și-l țină față de cineva ca doamna Trenchard? S-a scuturat de acest gând. Caroline Brockenhurst era o femeie rece și snoabă – până și ea ar fi recunoscut –, dar nu era necinstită sau lipsită de onoare. Știa că nu poate să-și încalce jurământul și să devină o mincinoasă. Trebuia să existe o altă ieșire din labirint.

Când a coborât, lordul Brockenhurst era încă în sufragerie, adâncit în lectura ziarului *The Times*.

– Începe să se profileze victoria în alegeri a lui Peel, a zis el fără să ridice privirea. Pare că Melbourne e pe punctul să iasă din scenă. Reginei n-o să-i placă.

– Eu cred că prințul-consort îl preferă pe Sir Robert Peel.

– Bineînțeles, doar e german, a mârâit soțul ei.

Lady Brockenhurst nu avea niciun interes să continue pe linia asta.

– N-ai uitat că Stephen și Grace vin la masă, nu?

– Îl aduc și pe John?

– Așa cred, doar stă la ei de o vreme.

– Drace!

Soțul ei tot nu-și ridica privirea din ziar.

– Presupun că vor bani.

– Mulțumesc, Jenkins.

Lady Brockenhurst a zâmbit către majordomul care stătea la ordin lângă bufet. Acesta a înclinat din cap și a plecat.

– Zău, Peregrine, chiar nu putem să avem niciun secret?

– Nu trebuie să-ți faci griji în privința lui Jenkins. Știe mai multe despre această familie decât voi știu eu vreodată.

Era adevărat că Jenkins era un copil al domeniului Lymington. Fiu de țăran arendaș, se alăturase personalului ca rândaș la vârsta de treisprezece ani și nu mai plecase; urcase în ierarhie de-a lungul anilor, până când s-a văzut ajuns la amețitoarea demnitate de majordom. Loialitatea lui față de familia Bellasis era de nezdruncinat.

– Nu-mi fac griji în ce-l privește. Pur și simplu cred că este necuviincios să-l punem la încercare. Fie că ne place sau nu, Stephen este fratele și moștenitorul tău și trebuie tratat cu respect, cel puțin în public.

– Dar nu și în particular, pentru Dumnezeu! În plus, este unicul meu moștenitor doar dacă îmi supraviețuiește, iar eu mă voi strădui al naibii de tare să n-o facă.

– Replici celebre pe patul de moarte, a glumit ea. Dar a rămas cu soțul ei, pălăvrăgind mai departe, implicându-l în discuții despre moșie, mai prietenoasă decât fusese de luni sau chiar ani întregi, poate pentru că se simțea atât de vinovată pentru lucrurile pe care nu i le spunea.

Până la urmă, onorabilul reverend Stephen Bellasis a sosit cu familia devreme, nu la mult timp după miezul zilei. Scuza prezentată pentru apariția la vremea prânzului a fost aceea că voia să dea o tură prin parcul domeniului înainte de masă, dar Peregrine era convins că veniseră mai devreme doar ca să-l enerveze. În orice caz, niciunul dintre soții Brockenhurst nu era acolo să le întâmpine pe rude când au sosit.

Mai scund decât fratele lui mai mare și considerabil mai greoi, Stephen Bellasis nu moștenise nimic din acel farmec al neamului Brockenhurst care îl făcuse atât de atrăgător pe Peregrine în tinerețe, ca să nu mai pomenim de răposatul lord Bellasis, care întorcea privirile în sălile de bal cu frumusețea lui virilă și oacheșă. Prin contrast, creștetul pleșuv al lui Stephen se chinuia să păstreze cele câteva șuvițe de păr sur cu care stăpânul îl acoperea grijuliu, pieptănându-le dimineața, pe când sub mustața căruntă, ciudat de deasă și lungă, bărbia era ștearsă și lipsită de fermitate.

După el, a intrat în holul spațios soția lui, Grace. Cea mai mare din cinci surori, Grace era fiica unui baronet din Gloucestershire și crescuse sperând să se aleagă în viață cu ceva mai bun decât un al doilea născut, gras și fără bani. Dar își supraestimase valoarea pe piața matrimonială, căci, așa cum mama ei îi repetase de nenumărate ori, cu ochii ei căprui spălăciți și buze subțiri, Grace era sortită să fie nevastă de fiu mai mic. După origine și educația primită, tânăra Grace ar fi putut să țintească mai sus și să aspire la o poziție de vază, dar înfățișarea și dota modestă i-au retezat speranțele de a o atinge.

Pe când își scotea pelerina, boneta și mănușile pentru a le încredința valetului, a privit îndelung la uriașul vas cu crengi de liliac aflat pe masa de la picioarele scării de piatră cu trepte late și joase și a inspirat mireasma delicată. Iubea florile de liliac și i-ar fi plăcut enorm să le etaleze cu generozitate în casa ei. Dar holul casei parohiale era prea mic pentru ceva atât de grandios.

John Bellasis a luat-o înaintea mamei lui. Era mereu așa de înceată, iar el era nerăbdător să bea un pahar de ceva. Întinzându-i valetului bastonul, a intrat drept în sufragerie, apropiindu-se de colecția de carafe de sticlă șlefuită, așezate pe tava de argint din dreapta șemineului. Înainte să ajungă Jenkins, luase deja una și își turna o doză zdravănă de coniac. A băut-o dintr-o înghițitură.

– Mulțumesc, Jenkins, a zis el întorcându-se spre valet. Poți să-mi mai dai unul.

Străbătând în grabă camera, Jenkins a întins mâna după o sticlă neîncepută.

– Cu sifon, domnule? a întrebat el.

– Da.

Jenkins nici n-a clipit. Era obișnuit cu conașul John. I-a umplut din nou paharul cu coniac, de data asta combinat cu sifon, și i l-a oferit pe o tăviță de argint. John l-a luat și s-a întors lângă părinții lui, care se așezaseră în salon, de cealaltă parte a holului de la intrare. Aceștia și-au întrerupt conversația când a intrat el.

– În sfârșit, l-a întâmpinat Grace. Ne întrebam ce s-a întâmplat cu tine.

– Îți spun eu ce o să se întâmple cu mine, a replicat el sprijinindu-și fruntea de un ochi rece de geam, cu privirea rătăcind spre capătul parcului. Dacă nu pun mâna pe un împrumut.

– Ei, n-a durat prea mult, s-a auzit glasul lordului Brockenhurst. Credeam că o să ajungem măcar la desert până începi să ceri bani.

Stătea în cadrul ușii alături de soția lui.

– Unde ați fost? a întrebat Stephen.

– Am fost la ferma de jos, a răspuns vioaie Caroline, intrând înaintea soțului ei.

A sărutat-o grăbit și cu răceală pe Grace când aceasta s-a ridicat să o salute.

– Ce spuneai, John?

– Vorbesc serios. N-am de ales.

S-a întors să răspundă privirilor mătușii.

– Ce să alegi? a întrebat Peregrine în timp ce se încălzea la foc, stând cu mâinile la spate. Deși era o zi plăcută și însorită de iunie, în cămin ardea o adevărată vâlvătaie, bine întreținută. Lui Caroline îi plăcea să fie cald ca într-o seră de orhidee în fiecare cameră.

– Am de achitat nota la croitor și chiria apartamentului din Albany.

John a clătinat din cap, făcând cu mâinile un gest de mirare, de parcă el nu avea nicio vină și toate cheltuielile astea i le vârâse pe gât un străin lipsit de judecată.

– Chiria apartamentului din Albany? Dar n-o plătește mama ta? a întrebat unchiul cu uimire prefăcută. Și *iar* note de plată la croitor?

– Nu știu cum poate un bărbat de condiția mea să petreacă sezonul fără haine potrivite, a ripostat John ridicând din umeri și sorbind din nou din pahar.

Grace l-a aprobat dând din cap.

– Nu trebuie să ne așteptăm să arate ca un coate-goale. Mai ales acum.

Caroline a ridicat privirea.

– De ce? Ce se întâmplă acum?

Grace a zâmbit.

– Acesta este și motivul pentru care am venit…

– Adică *celălalt* motiv, a corectat-o Peregrine.

Nerăbdătoare să afle, Caroline a îndemnat-o:

– Zi mai departe!

– John are o înțelegere cu Lady Maria Grey.

Poate spre mirarea lui, Peregrine s-a bucurat de veste.

– Fiica lordului Templemore?

Stephen a încuviințat. Îi făcea plăcere să înscrie un punct.

– Tatăl ei a murit. Actualul conte este fratele ei.

– Tot fiica lordului Templemore este.

Dar a spus-o zâmbind. Și-a dat seama că e chiar entuziasmat.

– Asta e foarte bine, John. Bravo, felicitări!

Pe John îl cam irita surpriza evidentă a unchiului.

– Te rog, nu te mai arăta așa de uimit. De ce nu m-aș căsători cu Maria Grey?

– N-ar exista niciun motiv. Niciunul. Este o partidă bună. Te felicit din nou. Vorbesc serios.

Stephen a pufnit cu îngâmfare.

– E o partidă bună pentru ea. Familia ei nu prea are bani și, la urma urmei, se mărită cu viitorul conte de Brockenhurst.

Nu se putea abține să nu-și înțepe fratele și cumnata că nu aveau copii.

Peregrine s-a uitat la el, dar n-a zis nimic. Nu fusese niciodată atașat de fratele lui, Stephen, nici măcar când erau copii. Poate din pricina feței lui sănătoase și rumene. Sau a faptului că era plângăcios când era mic și cerșea nesfârșită atenție. Existase și o soră după cei doi băieți, dar Lady Alice nu avea nici șase ani când o ucisese o tuse convulsivă. Prin urmare Stephen, care era cu doi ani mai mic decât fratele lui, rămăsese mezinul familiei și, în această calitate, se bucurase de mult răsfăț din partea mamei.

John a mai sorbit o dată din pahar.

– Ce bei acolo? a întrebat Peregrine țintuindu-l din priviri.

– Coniac, domnule.

John nu părea deloc să se dezvinovățească.

– Îți era frig?

– Nu neapărat.

Peregrine a început să râdă. Nu-l prea plăcea pe John, dar îl prefera tatălui lui. Cel puțin avea tupeu. S-a uitat înapoi la Stephen cu o aversiune prost ascunsă.

– De ce ați venit așa devreme?

– Cum îți mai merge? l-a întrerupt reverendul din fotoliul lui, ignorându-i întrebarea.

Stătea picior peste picior, legănându-l pe dreptul.

– Nu te afectează vremea umedă?
Fratele lui a negat dând din cap.
– Mie mi se pare cald.
– Totul în bună regulă la ferma de jos?
– Ești preocupat de viitoarele posesiuni? a întrebat Peregrine.
– Câtuși de puțin. Dar e o crimă să mă interesez?
– Mă bucur să te văd, draga mea, a mințit Caroline, așezându-se lângă Grace.
Găsea obositor și inutil acest duel nesfârșit dintre frați.
– Ești amabilă.
Grace era o femeie care vedea veșnic jumătatea goală a paharului.
– Mă întrebam dacă ai avea ceva să-mi dai pentru serbarea de binefacere a bisericii. Caut broderii, batiste, pernuțe, lucruri de genul ăsta.
Și-a împreunat vârfurile degetelor formând o turlă.
– Mă tem că nevoile sunt foarte mari.
A făcut o scurtă pauză, apoi a continuat:
– Avem atât de multe cereri de ajutor. Bătrâni, infirmi, văduve tinere cu copii, pentru care nu mai are cine aduce un ban în casă. Ți se rupe inima.
Caroline a dat din cap cu înțelegere.
– Dar femeile pierdute?
Grace a privit-o fără să înțeleagă.
– Femeile pierdute?
– Mame care nu au avut niciodată un soț.
– Ah, înțeleg.
Grace s-a încruntat, ca și cum Caroline ar fi comis un fel de gafă.
– Preferăm de obicei să le lăsăm în grija enoriașilor.
– Vin și ele să ceară ajutor?
– Uneori.
Subiectul o stânjenea pe Grace.
– Dar încercăm să rezistăm sentimentalismului. Cum altfel să învețe celelalte fete, dacă nu din exemplul trist al celor căzute în păcat?
A revenit la țărmuri mai sigure și a început să-și prezinte pe larg planurile pentru târg.
Pe când o asculta pe Grace dezbătând propuneri pentru jocuri, tarabe și întreceri, contesa nu se putea opri să nu se gândească la Sophia Trenchard, gravidă la optsprezece ani. Dacă ar fi stat în fața acelui comitet de femei cu fețele împietrite, frângându-și mâinile și lăcrimând, oare Grace ar fi refuzat-o și pe ea? Probabil. Dar ea însăși s-ar fi arătat mai miloasă dacă Sophia ar fi venit să ceară ajutorul familiei?
– Am să găsesc ceva lucrușoare care ar putea fi de folos, i-a răspuns în cele din urmă.
– Mulțumesc. Comitetul îți va fi foarte recunoscător.
Prânzul s-a servit în sufragerie, cu patru valeți și Jenkins ca supraveghetor. Nu se compara deloc cu uriașele petreceri cu vânătoare de vulpi și fazani din vremurile bune. De la moartea lui Edmund nu prea mai primeau lume. Dar chiar și atunci când era prezentă numai familia, Peregrine ținea morțiș la reguli. Au sosit șase feluri – *consommé*, bușeuri cu știucă, prepelițe, cotlete de berbec cu cremă de ceapă, înghețată de lămâie și budincă de coacăze – ceea ce părea oarecum excesiv, dar Caroline știa că nu era cazul să-i dea cumnatului nici cel mai mic prilej să se plângă.
În timp ce sorbeau *consommé*-ul, Grace, încurajată de neobișnuita bunăvoință a lui Caroline de a-i oferi ajutor cu licitația, s-a hotărât să-i întrețină pe comeseni cu vești din familie.
– Emma o să mai aibă un copil.
– Minunat! Am să-i scriu, a spus aprobator Caroline.
Emma era cu cinci ani mai mare decât fratele ei, John. Era o femeie plăcută, cu mult mai drăguță decât restul familiei, și chiar și Caroline a fost bucuroasă să afle vești bune despre ea. Se măritase cu un moșier de prin părțile locului, Sir Hugo

Scott, baronet, și ducea alături de el acea viață ireproșabilă și lipsită de imaginație care îi fusese sortită. Primul copil al Emmei, o fiică botezată Constance, se născuse, spre marea lor satisfacție, la nouă luni de la cununie, după care tânăra turnase câte un copil pe an. Cel de-acum avea să fie al cincilea. Până în prezent adusese pe lume trei fete sănătoase și un singur băiat.

– Credem că se va naște în toamnă, deși Emma nu e prea sigură.

Grace a luat iute o sorbitură din *consommé*.

– Hugo speră să fie băiat de data asta. Un moștenitor și-un înlocuitor, așa zice tot timpul. Un moștenitor și-un înlocuitor.

A râs voioasă, dar când băga lingura din nou în supă a observat expresia de pe fața lui Caroline și a amuțit.

Caroline nu era, de fapt, înfuriată, ci plictisită. Nu mai știa nici ea de câte ori o desfătaseră Grace și Stephen cu poveștile despre numeroșii și zvăpăiații lor nepoței. Nu era sigură dacă o făceau ca să-i rănească sau doar fiindcă erau complet lipsiți de tact. Peregrine credea tot timpul că intenționat erau nesuferiți, dar Caroline înclina mai degrabă să dea vina pe prostie. Era convinsă că Grace e prea grea de cap pentru a fi într-adins dușmănoasă.

Valeții au strâns masa în tăcere. Erau obișnuiți cu faptul că Înălțimea Sa nu prea se ostenea să întrețină conversația la masa de prânz sau, de fapt, în orice alt moment, și că în compania fratelui său era întotdeauna deosebit de tăcut. În tinerețe pusese multă energie în revitalizarea moșiei, dar își pierduse gustul pentru astfel de lucruri când fiul său a murit, iar în anii din urmă era mai degrabă înclinat să-și petreacă timpul singur în bibliotecă.

– Deci, frate dragă, a început Stephen, luând o gură de vin roșu, mă întrebam dacă am putea schimba câteva vorbe între patru ochi după prînz.

– Între patru ochi? a întrebat suspicios Peregrine, lăsându-se pe spate în scaun. Știm cu toți ce înseamnă asta. Vrei să vorbești despre bani.

Stephen și-a dres glasul.

– Ei bine…

Fața lui palidă și asudată strălucea în lumina soarelui care se revărsa prin ferestre. Și-a pipăit gulerul, vrând parcă să-l lărgească.

– N-am vrea să le plictisim pe doamne, a îngăimat.

Detesta să se afle în această situație. Fratele lui știa exact ce voia, de ce avea nevoie, și când te gândești că ajunsese aici doar din cauza diferenței de vârstă, a întâmplării și a ghinionului. Cum altfel putea cineva să descrie faptul că se născuse la numai doi ani de arătosul și odată atât de popularul Peregrine? De ce să fie silit să îndure această condiție umilitoare?

– Mă rog, pe mine văd că nu te preocupă că mă plictisești.

Peregrine și-a mai turnat niște vin de Porto și a dat mai departe carafa.

– Dacă am putea măcar…

– Hai, varsă tot!

– Tata te roagă să-i acorzi un avans din viitoarea mea moștenire, a explicat John, fixându-și din priviri unchiul.

– Din moștenirea ta sau a lui? a pufnit Peregrine.

Era limpede că John, la fel cu toți ceilalți din încăpere, nu se gândea că tatăl lui ar putea să-i supraviețuiască unchiului.

– Din moștenirea noastră, a zis el moale.

Peregrine trebuia să admită că tânărul era bine educat, bine îmbrăcat și arăta întru totul ca moștenitorul care avea de gând să fie. Numai că el nu-l plăcea.

– Adică vrea *încă* un avans din moștenire.

– Cum spui. Încă un avans.

John i-a susținut privirea unchiului. Nu era ușor să-l faci să plece ochii.

Peregrine a sorbit din paharul de Porto.

– Cred că frățiorul meu a ciopârțit deja binișor din bunăstarea viitoare.

Stephen nu suferea să-i zică „frățior“. Avea șaizeci și șase de ani. Avea doi copii în viață și în curând cinci nepoți. Fierbea de-a binelea.

– Cred că ești de acord că pentru onoarea familiei trebuie să păstrăm aparențele. Este de datoria noastră.

– Ba nu sunt deloc de acord, a ripostat Peregrine. Trebuie să duci o viață decentă, aici ai dreptate, ca orice preot de țară. Dar lumea nici nu așteaptă, nici nu aprobă mai mult de atât, nu vrea un om al bisericii care să facă paradă de bogăție. Nu poți decât să te întrebi pe ce cheltuie unul ca tine banii.

– Pe niciunul din lucrurile pe care tu le-ai dezaproba.

Stephen se avânta în ape adânci. Peregrine n-ar fi fost deloc de acord, dacă ar fi știut ce destinație vor avea banii.

– Mi-ai mai dat din bani și până acum.

– De multe ori. De prea multe.

Peregrine a clătinat din cap. Deci de asta sugerase fratele lui din capul locului acel prânz; de parcă n-ar fi știut asta.

Atmosfera începuse să devină apăsătoare și Caroline s-a hotărât să gestioneze situația.

– Mai povestește-mi despre Maria Grey, a zis ea pe un ton oarecum surprins. Credeam că de-abia și-a făcut ieșirea în societate.

Grace s-a servit cu un cotlet.

– Nu, nu. Asta era acum doi ani. A tot fost scoasă în lume. Are douăzeci și unu de ani.

– Douăzeci și unu, a repetat Caroline cu un aer ușor melancolic. Cum mai zboară anii! Mă miră că Lady Templemore nu mi-a spus nimic.

Ea și mama Mariei erau cunoștințe apropiate de multă vreme.

– Poate aștepta să se aranjeze cum trebuie lucrurile, a zis Grace zâmbind.

– Și s-au aranjat acum. Au o înțelegere.

Conștient sau nu, Lady Brockenhurst a transmis prin ton celor de la masă că găsea implauzibilă ideea acestei uniuni nepotrivite.

Zâmbetul lui Grace a devenit mai rigid; lăsând jos cuțitul și furculița, a adăugat:

– Mai sunt două-trei detalii de pus la punct, după care vom face anunțul așa cum trebuie.

Caroline s-a gândit la fata drăguță și inteligentă pe care o cunoștea și la nepotul ei înfumurat și impertinent, apoi, inevitabil, la băiatul ei frumos care zăcea rece ca o lespede în pământ.

– Prin urmare, înțelegeți de ce avem – adică de ce are John – nevoie de fonduri, a zis Stephen, privind recunoscător peste masă la soția lui. Avusese dreptate să joace această carte. Peregrine doar nu putea să refuze efectiv să le dea bani. E de închipuit cât de rău s-ar reflecta asupra familiei, dacă Peregrine și-ar ține propriul moștenitor în sărăcie. Mai ales în condițiile în care contesele aveau, de bună seamă, să discute între ele aproape imediat.

În sfârșit, după ce s-au consumat budinca de coacăze și înghețata de lămâie, s-a băut cafeaua în salon și s-a făcut un tur prin parcul castelului, Stephen, John și Grace au plecat. Făcuseră rost de bani suficienți ca să-i plătească pe croitori și să achite celelalte datorii pe care Stephen omisese să le pomenească. Peregrine s-a retras în bibliotecă.

S-a așezat cu inima grea lângă foc, în fotoliul încăpător de piele, încercând să citească puțin din Pliniu. Îl prefera pe Pliniu cel Bătrân lui Pliniu cel Tânăr, căci îl atrăgeau detaliile istorice și științifice; dar în după-amiaza aceasta cuvintele nu săltau din pagină, ci mai degrabă înotau sub privirile lui. Citise același paragraf de trei ori, când a intrat pe ușă Caroline.

– Ai fost tăcut la prânz. Ce s-a întâmplat? l-a întrebat ea.

Peregrine a închis volumul și a stat câteva clipe fără să răspundă. Și-a rotit privirea prin cameră, oprind-o asupra șirului de portrete atârnate deasupra rafturilor din mahon: bărbați severi cu peruci pe cap, femei strânse în rochii de satin, strămoșii lui, familia, cei al căror sânge curgea în vinele lui, ultimul urmaș în linie directă. Apoi și-a întors privirea asupra soției.

– De ce oare fratele meu, un om care în viața lui n-a rostit sau n-a făptuit ceva de valoare, are parte să-și vadă copiii căsătoriți și nepoții adunați în jurul lui?

– Of, dragul meu!

Caroline s-a așezat alături și și-a pus mâna pe genunchiul lui.

– Scuză-mă, a murmurat Peregrine, scuturând din cap în timp ce un val de roșeață îi urca în obraz. Mă port ca un moșneag nebun. Dar uneori nu pot să nu mă revolt pe soarta asta nedreaptă.

– Și crezi că eu nu fac la fel?

Bărbatul a oftat.

– Te întrebi vreodată cum ar fi el acum? Însurat, desigur, și ceva mai plinuț decât îl știam noi. Tată de băieți deștepți și fete frumoase.

– Sau poate ar fi avut fete deștepte și băieți frumoși…

– Ideea este că nu e aici. Fiul nostru, Edmund, e dus și Dumnezeu mi-e martor că nu pricep de ce a trebuit să ni se întâmple tocmai nouă.

Peregrine Brockenhurst suferea de acea stânjeneală englezească atunci când venea vorba să-și exprime sentimentele, care câteodată erau prea puternice pentru a fi rostite. A prins mâna soției și a strâns-o. Ochii azurii i s-au umplut de lacrimi.

– Iartă-mă, draga mea, mă port prostește.

S-a uitat la soția lui cu un fel de tandrețe.

– Bănuiesc că e imposibil să nu mă întreb ce rost au toate astea.

Apoi, adunându-se, a râs sec:

– Nu mă lua în seamă. Trebuie să nu mai beau vin de Porto. Mă face de fiecare dată să mă simt jalnic.

Caroline i-a mângâiat dosul palmei. Ce ușor ar fi fost să-i spună adevărul, să-i spună că are un nepot, care să-i moștenească măcar sângele, dacă nu și rangul. Dar nu cunoștea toate datele. Spusese oare Anne Trenchard adevărul? Trebuia să cerceteze. Și îi făgăduise femeii aceleia să tacă. În apărarea ei, trebuie spus că era o femeie care se ținea de obicei de cuvânt.

Pe Anne părea că nicio cantitate de valeriană n-o putea ajuta să scape de îngrozitoarea durere de cap. Simțea că cineva îi taie craniul în două cu un cuțit de oțel. Știa care e cauza și, deși nu era înclinată spre melodramă, recunoștea că drumul pe jos până acasă în Eaton Square după convorbirea cu Lady Brockenhurst fusese unul dintre cele mai grele din viața ei.

Tremura așa de tare când a ajuns din nou la numărul 110, încât, bătând la ușa propriei case, a omis să ofere vreun soi de explicație pentru starea în care se afla. Billy fusese foarte nedumerit când a răspuns. Ce căuta stăpâna singură pe afară, tremurând ca o piftie? Și unde era Quirk, vizitiul? Treaba era foarte confuză și le-a oferit suficient subiect de discuție mai târziu, în sala servitorilor, în timp ce așteptau să-și capete cina. Dar nimeni nu era mai confuz decât Anne însăși în momentul când a urcat încet la etaj, în apartamentele ei.

– Parcă era năucită, a povestit camerista ei, Ellis, în timp ce se așezau la masă în seara aceea. Stătea pur și simplu în balansoar strângând câinele în brațe și se legăna.

Anii nu fuseseră prea blânzi cu Ellis. După zilele amețitoare din preajma bătăliei de la Waterloo, când străzile din Bruxelles roiau de soldați frumoși cărora nimic nu le plăcea mai mult decât un mic taifas cu camerista frumușică a unei doamne, constatase, după mutare, că Londra era cam prea monotonă pentru gustul ei. Vorbea despre prietena ei Jane Croft, camerista domnișoarei Sophia din zilele de demult, căreia îi mergea bine acum ca menajeră la țară, iar Ellis amenința mereu că o să plece să încerce și ea așa ceva. Drept este însă că era o prostie să plece, știa bine. Tânjea să se angajeze la o casă mai ilustră și o râcâia faptul că nu lucra pentru o familie cu titlu nobiliar, dar soții Trenchard își plăteau servitorii mai bine decât majoritatea aristocraților de care auzise vreodată, iar mâncarea care se servea sub scară era semnificativ mai bună decât în oricare loc pe unde umblase. Doamna Babbage avea un buget corespunzător și le servea carne aproape la fiecare masă.

– Nu greșește, a susținut-o Billy, frecându-și mâinile în timp ce adulmeca mirosul de tocană de vită cu cartofi – tocana din oala mare de aramă din mijlocul

mesei. Adică, cine a mai auzit vreodată de o stăpână care să bată așa străzile pe jos, de una singură? A făcut ea ceva de care nu voia să afle stăpânul, asta e sigur.

– Credeți că are un drăguț? a chicotit una dintre servitoare.

– Mercy, treci în camera ta!

Doamna Frant stătea în prag, cu mâinile în șolduri, îmbrăcată într-o fustă neagră și o bluză neagră cu guler înalt, cu o camee verde-pal prinsă la gât. Lucra pentru familia Trenchard de numai trei ani, dar făcea această meserie de suficient de mult timp ca să știe că era un post pe care merita să-l păstreze, așa că nu tolera niciun fel de aiureli printre servitori.

– Cer scuze, doamnă Frant. Eu voiam doar…

– Voiai doar să te duci sus fără să mănânci. Și dacă mai aud o vorbă pleci mâine de aici fără scrisoare de recomandare.

Fata a suspinat, dar n-a mai făcut nicio încercare de a se apăra. A zbughit-o repede, iar doamna Frant i-a luat locul la masă.

– Acum vom purta o conversație civilizată, fără să discutăm pe seama patronilor noștri.

– În tot cazul, doamnă Frant, a intervenit Ellis, care era dornică să arate că ea nu se considera sub comanda menajerei, este destul de neobișnuit ca stăpâna să aibă așa o durere de cap, încât să recurgă la valeriană. Nu am mai văzut-o să-i fie atât de rău din vremea când ea și domnișoara Sophia s-au dus să-l viziteze pe vărul ei suferind din Derbyshire.

Cele două femei au făcut un schimb de priviri destul de tăioase.

În lipsa oricăror explicații, James Trenchard nu putea decât să facă supoziții privind motivul pentru care soția lui stătea la pat și ceruse să-i fie dusă sus cina pe o tavă. A presupus că avea legătură cu Charles Pope și cu refuzul său de a-i permite lui Anne să-i împărtășească vestea existenței tânărului lui Lady Brockenhurst și, deși nu se răzgândise, abia aștepta să se împace cu soția lui de îndată ce găsea o ocazie potrivită. Așa că, descoperind printre scrisorile sosite cu ultima poștă invitația la o recepție ținută la Kew Gardens [3], s-a hotărât să i-o ducă sus de îndată, sperând că asta o va mai binedispune. Știa bine că ea iubea grădinăritul și era o sprijinitoare entuziastă a grădinii botanice.

– Aș putea să vin și eu, a sugerat el vesel, privind-o cum răsucește invitația pe toate părțile. Stătea sprijinită de perne și arăta cam palidă, dar era în mod evident interesată.

– Tocmai până la Kew? s-a mirat Anne. Tu abia dacă străbați grădina de la Glanville de la un cap la altul, și asta doar dacă nu ai încotro.

Dar a spus-o zâmbind.

– Poate că i-ar plăcea lui Susan să meargă.

– Susan detestă florile și apreciază frumusețea numai dacă sclipește în vitrina domnului Asprey [4]. Săptămâna trecută m-a pus s-o duc să vadă noul lor magazin. Abia am tras-o de acolo până la caleașcă.

– Îmi închipui, a încuviințat James zâmbind. Apropo de asta. După discuția de ieri de la cină, m-am tot gândit dacă să încerc să-l mai propulsez puțin pe Oliver în afacere. Deocamdată se învârte pe la margine și poate că are nevoie de un pic de încurajare. Mâine am o întrevedere cu William Cubitt pe tema proiectului Isle of Dogs și dacă Oliver chiar vrea să se implice, așa cum a lăsat să se înțeleagă, mi-am zis că aș putea încerca să avansez ideea.

– Dar crezi că vorbea serios? Nu-mi pare deloc ceva pe placul lui Oliver.

– Poate că ar trebui să fie ceva mai puțin mofturos în privința ariei lui de interese.

James nu voia să fie tăios, dar disprețul pe care îl arăta Oliver față de tot ce însemna comerț și muncă serioasă îl irita.

– Mă rog, presupun că nu strică, și-a dat cu părerea Anne. Ai putea să încerci o întrebare.

Nu era tocmai reacția pe care o aștepta James. Avea să fie o insolență să-i ceară lui William Cubitt să-i ofere fiului său o mai mare participare în afacere, în

condițiile în care Oliver manifestase față de aceasta prea puțin interes. Oricât de profitabilă ar fi fost asocierea lor, era o mișcare foarte îndrăzneață.

Anne îi înțelegea îngrijorarea și o împărtășea, totuși nu reușea să-și adune puterile și să-l combată. Se mândrise întotdeauna cu capacitatea ei de a judeca o situație; știa să vadă caracterul oamenilor și își ținea cărțile bine ferite în mână. Nu era una din acele femei nesăbuite care deveneau indiscrete după un pahar de șampanie. Și atunci ce fusese în mintea ei când i-a spus adevărul lui Lady Brockenhurst? O intimidase contesa? Sau pur și simplu suportase prea multă vreme povara de una singură? Dar faptul rămânea, dezvăluise un secret de importanță inimaginabilă, un secret care le putea produce prejudicii enorme, și asta față de o străină, o femeie pe care o cunoștea prea puțin sau deloc și căreia îi oferise o armă cu care îi putea distruge toată familia. Întrebarea era dacă Lady Brockenhurst avea s-o folosească. A sunat după Ellis s-o scoată pe Agnes la plimbarea de seară.

A doua zi, James a ieșit din casă devreme. De obicei trecea să-și salute soția înainte de plecare, dar ea dormise atât de prost, încât în puterea nopții luase un somnifer și probabil că nu avea să se trezească până spre amiază. Dar nu-și făcea griji exagerat de mari. Indiferent despre ce era vorba, avea să-i treacă. Era mult mai preocupat de discuția cu William Cubitt. Trebuia să se ducă la birou să se ocupe de treburile de dimineață, iar întrevederea avea să fie la ora douăsprezece.

Cubitt alesese ca loc de întâlnire Athenaeum, iar James intenționa să ajungă mai devreme ca să dea puțin târcoale. Aflase că regulile clubului deveniseră în ultima vreme ceva mai permisive – din nevoia de fonduri – și el ceruse să fie primit. James nu era membru al niciunui club de gentlemeni și asta îl rodea teribil.

Ajuns la numărul 107 de pe strada Pall Mall, a admirat coloanele impozante ale porticului și chiar a traversat ca să vadă friza de pe partea superioară a fațadei, copiată după cea a templului Parthenon. Îi venea greu să creadă că Decimus Burton avea numai douăzeci și patru de ani când proiectase clădirea.

Când a pășit înăuntru și a predat valetului mănușile și bastonul, James se întreba neliniștit pe cine să întrebe despre cererea lui. Trecuse ceva vreme și nu primise niciun răspuns. Poate că fusese respins? Dar în cazul ăsta nu i-ar fi spus? Era de-a dreptul exasperant. S-a uitat cu invidie în jur, la sala spațioasă cu magnifica ei scară imperială, care se bifurca la primul palier pentru a urca apoi de o parte și de alta a acelui spațiu grandios.

– James! l-a strigat William, sărind de pe scaun, ca să-și întâmpine prietenul. Mă bucur să te văd.

Zvelt, cu părul cărunt deloc rărit, William Cubitt avea o înfățișare blândă și ageră, cu ochi mari și inteligenți, pe care îi ținea pe jumătate închiși când asculta cu atenție.

– Ai văzut noul Reform Club pe drum încoace? Nu-i așa că e splendid? Deștept băiat acest Charles Berry! Nu știu sigur ce politică se face acolo, a continuat el, ridicând o sprânceană. E plin de liberali, toți puși pe harță, dar oricum e o realizare frumoasă.

Cubitt, care ridicase Covent Garden, Fishmongers'Hall, porticul gării Euston și încă multe altele, remarca în mod invariabil detalii pe care puțini le observau.

– Ai luat seama la tratamentul cu nouă deschideri al fațadei? Foarte îndrăzneț, a continuat el entuziasmat. Și ce dimensiuni! Îl pune în umbră pe sărăcuțul Travellers Club. Ia zi, vrei să bei ceva? Urcăm în bibliotecă?

Biblioteca clubului, o încăpere uriașă care ocupa cea mai mare parte a primului etaj, căptușită cu rafturi care adăposteau splendida colecție de volume a clubului, îl făcea pe James să-și dorească și mai aprig să facă parte din acest loc. Cu ce drept îl excludeau? Se străduia din răsputeri să se concentreze asupra discuției, dar în cele din urmă s-a liniștit la un pahar de Madeira și s-a pus la curent cu planurile, ideile și schimbările pe care William le concepuse pentru „Cubitt Town".

– Am să-i schimb numele, a spus el, lăsându-se pe spate în scaun. Dar pentru moment o să-i zicem așa.

– Deci planul este să extindem docurile, să creăm activități locale și să construim case pentru cei care lucrează în zonă?

– Exact. Este vorba de ceramică, producție de cărămidă și ciment. Toate sunt activități murdare, dar trebuie făcute și vreau să fiu eu cel care le face, a precizat Cubitt. Însă e nevoie și de case pentru tipografi și funcționari și sperăm că vom putea convinge o parte din conducere să locuiască acolo, dacă reușim să creăm terenuri suficient de salubre. Pe scurt, dorim să reinventăm complet locul și să-l reconstruim ca pe o adevărată comunitate.

– E mult de muncă, a observat James.

– Cu siguranță! Va trebui mai întâi să asanăm terenul, desigur, dar știm destul de bine cum s-o facem după experiența cu Belgravia și am mari speranțe că vom fi mândri de acest proiect în final.

– Crezi că ar putea fi loc și pentru Oliver? Este exact genul de activitate în care și-ar dori să se implice.

James se străduia să păstreze un ton relaxat.

– Despre care Oliver este vorba?

– Fiul meu.

James simțea că îi tremură vocea.

– Aha, despre *acel* Oliver. Preț de o clipă atmosfera a devenit parcă stătută.

– Poate că mai are nevoie de timp să se acomodeze cu domeniul, dar mie nu mi-a părut niciodată foarte interesat de arhitectură, a spus William. Sau măcar de construcții. Nu spun că am ceva împotrivă să lucreze pentru noi, înțelegi, numai că cerințele unui proiect uriaș ca acesta poate că sunt cam mari față de cât ar fi el dispus să-și asume.

– Nu, el chiar dorește să se implice, a insistat James, încercând să-și ascundă stânjeneala și gândindu-se în tot acest timp la observațiile lui Anne. Este extrem de interesat. Dar uneori nu e capabil… să o arate.

– Înțeleg.

Dar nu se putea spune că William Cubitt părea convins.

James îi cunoștea pe William și pe fratele său mai mare, Thomas, de vreo douăzeci de ani și în acest timp deveniseră apropiați; nu doar ca parteneri de afaceri, ci și ca prieteni. Cei trei făcuseră o grămadă de bani împreună și toți aveau motive să se simtă mulțumiți, dar acum era prima dată când James îi cerea unuia din frați ceva ce semăna a favoare și nu-i făcea deloc plăcere. Și-a frecat tâmpla dreaptă. De fapt, nu era chiar așa. Primul favor fusese când îi convinsese să-l accepte pe Oliver. Evident, tânărul nu făcuse nicio impresie deosebită și iată că James împingea acum lucrurile mai departe.

William stătea cu ochii pe jumătate închiși. La drept vorbind, fusese luat un pic prin surprindere; nu se așteptase la această cerere. Îl cunoștea pe Oliver de când era doar un băiețandru și de când lucra pentru companie nu-l auzise punând nici măcar o întrebare despre proiectele de construcție din Bloomsbury sau Belgravia sau despre vreunul dintre contractele anterioare. Își făcuse treaba lui la birouri. Mai mult sau mai puțin. Dar aparent lipsit de entuziasm sau chiar de interes. Pe de altă parte, William ținea la James Trenchard. Omul era isteț, tenace, muncitor și absolut demn de încredere. Era pompos uneori, iar neostoitele lui ambiții sociale îl făceau un picuț ridicol, dar cine era lipsit de slăbiciuni?

– Prea bine. Am să caut o cale de a-l implica. Cred că este important ca familiile să lucreze împreună. Eu și fratele meu facem asta de ani întregi, așa că de ce n-ai face-o și tu cu fiul tău? O să-l scoatem din birou și o să-l trimitem pe șantier. E tot timpul nevoie de șefi de nădejde. Spune-i să vină luni să vorbim și îl vom iniția în proiectul din Isle of Dogs. Îți dau cuvântul meu.

I-a întins mâna și James i-a strâns-o zâmbind. Dar se simțea mai puțin încrezător decât ar fi vrut.

Odată ce s-a pus pe picioare, nici măcar tifosul n-ar fi împiedicat-o pe Anne să fie prezentă la întrunirea de la Kew. Grădina botanică fusese deschisă publicului cu numai un an înainte, în 1840, datorită mai ales entuziasmului ducelui de

Devonshire care, ca președinte al Societății Regale pentru Horticultură, era însuși sufletul proiectului. Era susținut în acest demers de interesul crescând pentru grădinărit manifestat în toată țara. Părea a fi recreerea perfectă pentru englezii din toate clasele sociale în acel deceniu al cincilea al secolului. Anne Trenchard fusese printre finanțatorii principali, ceea ce explica, de bună seamă, includerea ei pe lista invitaților. În ciuda grijilor legate de Lady Brockenhurst și a obișnuitei ei reticențe privind ieșirile în societate dictate de James, aceasta era o ocazie pe care chiar o aștepta cu nerăbdare.

Grădinăritul era mai mult decât o distracție pentru Anne – era pasiunea, obsesia ei. Începuse să se intereseze de tot ce ținea de horticultură imediat după moartea Sophiei și îi descoperise virtuțile tămăduitoare îngrijind și studiind florile care păreau să-i ofere o frântură de liniște sufletească. James o încurajase fără să vrea când, într-o după-amiază, dăduse în Bloomsbury peste o carte extrem de rară și scumpă, volumul *The City Gardener* al lui Thomas Fairchild, publicat în 1722, și de atunci continuase să-i îmbogățească biblioteca de grădinărit.

Dar evenimentul care îi alimentase cu adevărat entuziasmul fusese cumpărarea domeniului Glanville, în 1825. Acel conac elisabetan dărăpănat avea ceva ce ea adora pur și simplu și era cea mai fericită când se adâncea în discuții cu Hooper, grădinarul-șef. Împreună au replantat livezile, au organizat o minunată grădină de zarzavaturi, care acum furniza hrană pentru casă și pentru toată moșia, și au recreat propriu-zis terasele căzute în paragină, inspirându-se din moda grădinilor deschise din secolul anterior, dar readucând la viață și formele originale, și modelele geometrice tipice epocii căreia îi aparținea casa. Pusese chiar să se construiască și o seră, în care reușea să cultive gutui și piersici. Aceștia din urmă dădeau rod puțin, dar fructele erau parfumate și perfect formate, așa că îl convinsese pe Hooper să le înscrie în expoziția organizată în anul dinainte de Societatea Regală pentru Horticultură.

De-a lungul anilor își făcuse, firește, multe cunoștințe în comunitatea pasionaților de grădinărit și printre acestea se număra și Joseph Paxton, un începător talentat la vremea când îl cunoscuse, un om cu idei nemaipomenite și idei aproape revoluționare. Anne fusese foarte entuziasmată aflând că fusese solicitat de ducele de Devonshire să lucreze în parcul domeniului pe care se afla casa acestuia de la marginea Londrei, Chiswick House. A fost apoi și mai încântată când Paxton a trecut la Chasworth, magnificul palat din Derbyshire al ducelui, unde a fost însărcinat cu construirea unei sere de o sută de metri pătrați. Desigur, Anne nu-l cunoștea personal pe duce, dar, ca președinte al Societății Regale pentru Horticultură, acesta era, evident, la fel de pasionat de grădini ca și ea.

În acea zi, la Kew, tocmai pe Paxton spera să-l întâlnească. Venise înarmată cu întrebări despre gutuii ei, fiindcă el știa tot ce se putea ști despre cultivarea plantelor în seră. Parcul era plin de lume când a sosit ea. Sute de doamne îmbrăcate în drăgălașe nuanțe pastelate, purtând bonete și umbrele de soare, se plimbau pe peluze admirând straturile cu flori și aleile nou create, concepute așa încât să facă față entuziasmului crescând al mulțimilor care se revărsau dinspre Londra ori de câte ori era o zi cu soare.

Anne se îndrepta spre oranjerie când l-a zărit pe omul pe care îl căuta.

– Domnule Paxton! Chiar speram să vă întâlnesc aici.

I-a întins mâna.

– Doamnă Trenchard! a salutat-o el zâmbind larg. Ce mai faceți? Și cum mai merg piersicile cele premiate?

– Ce memorie bună! s-a mirat Anne. Și nu le-a luat mult să treacă la subiectul complicat al gutuilor și la cum să-i faci să rodească în condiții de climă așa de aspre și apoi la ce anume așteptau să vadă cei din juriu dacă îi înscria la expoziția SRH. Erau, de fapt, așa de prinși în conversație că niciunul din ei nu a observat apropiindu-se cele două personaje distinse.

– Aici erai, Paxton, a exclamat ducele de Devonshire. Te-am căutat peste tot.

Era un bărbat înalt, elegant, cu părul închis la culoare, un nas prelung și ochi mari și migdalați, care radia bună dispoziție.

– Ai aflat noutatea?
– Despre ce e vorba, Alteța Voastră?
– Au scos toate citricele din oranjerie.
Într-adevăr, era o veste uimitoare.
– Îți vine să crezi? Se pare că e prea întuneric înăuntru. Greșit orientată. N-au avut avantajul să lucreze după planurile tale.
A zâmbit și s-a întors afabil spre Anne, așteptând în mod evident să se facă prezentările. Atunci a observat Anne cine era însoțitoarea ducelui, cine o privea țintă de sub încrețiturile bonetei.
– Alteță, Înălțimea Voastră, a rostit Paxton, făcând un pas înapoi. Permiteți-mi să vă prezint o mare iubitoare a grădinăritului și o membră foarte cunoscută a Societății, doamna Trenchard.
– Sunt încântat, doamnă Trenchard, a spus ducele cu o înclinare politicoasă a capului. Am mai auzit pomenindu-se numele dumneavoastră. Nu în ultimul rând chiar de Paxton, aici de față.
A întors capul către femeia de lângă el.
– Permiteți…
– Eu și doamna Trenchard ne cunoaștem deja, l-a întrerupt Lady Brockenhurst, cu o privire inexpresivă.
– Minunat! a exclamat ducele, încruntându-se ușor în timp ce se uita de la una la cealaltă. Nu prea înțelegea cum de o știa prietena lui, Lady Brockenhurst, pe femeia aceasta, dar era bucuros că se întâmplase așa.
– Mergem să vedem ce au făcut cu sera?
Luând-o înainte, a impus un pas vioi, urmat fiind de Paxton și de cele două femei. Ducele nu avea de unde să știe, dar mândra lui însoțitoare era cuprinsă de o emoție care îi strângea inima ca într-un pumn. Trebuia să profite de ocazie.
– Doamnă Trenchard, a început ea, acel bărbat despre care vorbeam zilele trecute…
Lui Anne i-a sărit inima. Ce ar fi mai bine să spună? Dar în fine, secretul era oricum scos la iveală. De ce să se mai prefacă?
– Charles Pope?
A rostit numele cu glas cam răgușit, dar nu era de mirare.
– Chiar el. Charles Pope, a întărit Lady Brockenhurst.
– Ce anume vă interesează?
Anne se uita în jur, la familiile mergând laolaltă, la bărbații care își luau notițe în carnete, la femeile care încercau să-i țină în frâu pe copii și, nu pentru prima dată în viață, se întreba cum e posibil ca toți aceia să-și vadă de ale lor, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic extraordinar la doi pași de ei.
– Am uitat unde locuiește, acest domn Pope.
Paxton deja le urmărea pe cele două femei. Ceva din tonul vocii lor îi spunea că asistă la un soi de revelație, că între ele circulă niște secrete. Anne i-a observat curiozitatea și tare ar fi vrut să i-o satisfacă.
– Nu sunt sigură de adresă.
– Dar ce-mi poți spune despre părinții lui?
Anne s-a gândit o clipă că ar putea să plece pur și simplu, scuzându-se față de ceilalți, invocând o durere de cap, sau chiar să leșine. Dar Lady Brockenhurst nu se dădea bătută.
– Țin minte că tatăl lui era preot.
– Reverendul Benjamin Pope.
– Ei, iată. N-a durut așa de tare, nu?
Cu zâmbetul ei rece, Lady Brockenhurst ar fi putut îngheța zăpada.
– Și din ce comitat?
– Surrey. Dar asta chiar este tot ce vă pot spune.
Anne își dorea cu disperare să scape de această femeie, care le ținea soarta în mâinile ei.
– Charles Pope, fiul reverendului Benjamin Pope din comitatul Surrey. Este suficient.

Și așa s-a și dovedit.

Lui Caroline Brockenhurst nu i-a trebuit mult timp ca să dea de urmele nepotului ei. Ca toți cei de rangul ei, avea numeroase cunoștințe și relații în rândul clerului și erau destui cei dornici s-o ajute să-l găsească pe acest tânăr care, așa cum avea să afle curând, părea că începe să-și facă un renume în City. A aflat că era ambițios, că avea planuri. Cumpărase o filatură în Manchester și, ca să-și extindă producția, căuta un furnizor constant de bumbac brut, poate în subcontinentul indian sau în altă parte. În orice caz, era un tip dinamic, plin de idei și de inițiativă. Nu avea nevoie decât de ceva mai mulți bani. Sau cel puțin așa rezulta din cercetările ei.

Când a bătut la ușa biroului lui Charles Pope, Lady Brockenhurst se simțea surprinzător de calmă. Se arătase destul de indiferentă când vorbise cu vizitiul ei, Hutchinson, dându-i indicații s-o ducă la adresa din Bishopsgate. Îi ceruse să aștepte, spunând că nu avea să-i ia mai mult de o jumătate de oră. Prevedea că va fi o discuție scurtă. Nu se gândise la detalii și nici nu exersase ce avea să spună. Parcă nici nu îndrăznea să creadă că povestea spusă de acea Trenchard chiar era adevărată. La urma urmei, de ce ar fi fost?

– *Contesa de Brockenhurst*? A sosit deja?

Tânărul a sărit de pe scaun când secretarul a deschis ușa și a anunțat numele vizitatoarei. Era acolo, stând în pragul ușii, în fața lui.

Preț de o clipă, Caroline a rămas înlemnită. Nu-și putea desprinde privirile de la el: buclele întunecate, ochii albaștri, nasul fin, gura bine conturată. Era figura fiului ei, Edmund, reînviat. Poate mai spiritual, sigur mai cordial, dar era Edmund al ei cel preaiubit.

– Îl caut pe un domn pe nume Charles Pope, a murmurat, deși știa bine că la el se uita.

– Eu sunt Charles Pope, a zâmbit el, ieșindu-i în întâmpinare. Intrați, vă rog.

S-a oprit apoi, încruntându-se:

– Vă simțiți bine, Lady Brockenhurst? Arătați de parcă ați fi văzut o stafie.

Era numai și numai greșeala ei, și-a zis, pe când tânărul o ajuta să se așeze pe un scaun aflat de partea cealaltă a biroului său. Trebuia să fi cumpănit lucrurile cum se cade, nu să fixeze o întrevedere sub impulsul momentului, pretextând că vrea să investească în afacerea lui. Ar fi fost mai ușor dacă o însoțea Peregrine. Sau poate atunci ar fi început să plângă, deși vărsase atâtea lacrimi cât să-i ajungă pentru tot restul vieții. În același timp, trebuia să vadă cu ochii ei. I-a oferit un pahar cu apă și ea a acceptat. Nu leșinase de-adevăratelea, dar o lăsaseră picioarele de emoție. Bineînțeles că era de așteptat ca fiul lui Edmund să-i semene tatălui. De ce nu se gândise oare la asta, ca să fie pregătită?

– Așa, deci, a spus în cele din urmă, povestește-mi puțin despre originile dumitale.

– Despre originile mele?

Tânărul părea derutat. Presupusese că îi va vorbi contesei despre planul lui de afaceri. Nu-i era tocmai clar cum de auzise de el și de filatura lui. Părea bizar ca o mare doamnă să manifeste interes pentru astfel de lucruri, dar Charles știa că ea avea multe relații și că era cu siguranță suficient de bogată ca să poată investi în fabrica lui.

– Nu e o poveste prea interesantă, a reluat el. Sunt din comitatul Surrey și sunt fiu de preot.

– Înțeleg.

Caroline se punea într-o situație delicată. Ce putea să adauge la asta? Cum să justifice faptul că știa detalii despre viața lui dinainte? Dar el i-a luat întrebarea de bună, fără să se gândească la motivele din spatele ei.

– Mă rog, de fapt tatăl meu adevărat a murit înainte să mă nasc eu. Așa că m-a crescut vărul lui, reverendul Benjamin Pope. Pe el îl consider tatăl meu, deși s-a prăpădit și el.

– Îmi pare rău.

Caroline aproape a tresărit din pricina durerii pe care i-o provocau cuvintele lui. Stătea față în față cu nepotul ei și îl asculta atent. Părea așa ciudat că se credea fiul unui preot obscur de țară! Dacă ar ști cine a fost adevăratul lui tată! Ardea de dorința de a-i pune întrebare după întrebare, mai ales ca să-l mai audă vorbind, dar ce mai era de spus? Parcă se temea că, dacă punea capăt acestei întrevederi, avea să se trezească dimineața constatând că nu exista niciun Charles Pope și că totul fusese doar un vis. Fiindcă acest tânăr corespundea întru totul nepotului pe care își dorise să-l aibă.

În sfârșit, după ce a promis că va investi o sumă semnificativă în proiectul lui, a trebuit să plece. S-a îndreptat spre ușă și deodată s-a oprit.

– Domnule Pope, voi da o serată joia viitoare. De obicei primesc oaspeți în a doua joi a fiecărei luni cât ține sezonul și mă întrebam dacă nu ți-ar face plăcere să vii și dumneata.

– Cine? Eu?

Dacă mai înainte fusese derutat, acum a rămas perplex.

– Începe la ora zece. Noi cinăm înainte, dar va fi servită o masă ușoară la miezul nopții, așa că nu este nevoie să mănânci înainte dacă nu vrei.

Charles nu făcea parte în nicio accepție reală din înalta societate, dar știa destule despre ea ca să-și dea seama că acesta era un adevărat privilegiu. Dar de ce oare să i se facă tocmai lui o astfel de onoare?

– Nu înțeleg foarte bine…

– Domnule Pope, te invit la o serată joia viitoare. Este așa de complicat?

Charles nu era lipsit de simțul aventurii. Fără îndoială că totul se va lămuri în cele din urmă.

– Va fi o mare plăcere, milady.

Când valetul în livrea s-a prezentat în Eaton Square cu invitația pentru domnul și doamna Trenchard la o serată dată de contesa de Brockenhurst, secretul nu s-a păstrat prea mult timp. Anne sperase să nu se afle măcar până când sosea James acasă, astfel încât să poată discuta cu el. Nu avea nici cea mai mică dorință să se ducă în casa acelei femei. Și chiar așa, de ce fuseseră invitați? Lady Brockenhurst își arătase cât se poate de limpede sentimentele la Kew Gardens.

Contesa era arogantă și dezagreabilă, iar Anne nu voia să mai aibă de-a face cu ea. Totuși, lui James i-ar fi fost greu să refuze o invitație ca aceea. Soții Brockenhurst erau exact genul de persoane pe care bărbatul ei își dorea aprins să le frecventeze. Până să apuce să reflecteze mai bine asupra acestei chestiuni, s-a auzit o bătaie în ușă.

– Mama?

În cameră a intrat Susan, cu un surâs drăgălaș pe fața ei drăgălașă și cu intenții transparente ca sticla. S-a aplecat să mângâie câinele, ceea ce era întotdeauna un indiciu.

– Să înțeleg că ați fost invitați la cină de contesa Brockenhurst? a întrebat ea, scuturându-și buclele. Probabil că gestul era menit să-i dea un aer copilăresc, la care soacra ei a rămas insensibilă.

– Nu la cină, ci la recepția de după, cu toate că aș zice că se va servi ceva de mâncare mai târziu. Dar nu sunt sigură că ne vom duce.

A zâmbit și a așteptat reacția lui Susan. Biata fată era total previzibilă.

– Nu vă duceți?

– Nici n-o prea cunoaștem. Și e greu să mă entuziasmeze un eveniment care începe așa târziu în noapte.

Chipul lui Susan s-a strâmbat într-un soi de suferință.

– Bine, dar…

– Ce anume încerci să-mi ceri, draga mea?

– Mă gândeam doar că am putea fi… incluși în invitație.

– Dar nu sunteți.

– Te rog, nu mă face să implor! La urma urmei, eu și Oliver trăim în aceeași casă cu voi. N-ar trebui să facem și noi parte din societatea pe care o frecventați?

Ar fi așa de cumplit de greu să-i ceri asta?

– Adică ai hotărât tu că trebuie să mergem.

– Așa crede tata.

Susan își revenise. Era un argument solid. James nu i-ar permite să refuze, iar Anne știa că n-o să mai aibă scăpare dacă n-o să ceară ca Oliver și nevasta lui să-i însoțească. Pur și simplu nu merita să strice pacea căminului.

Așa că, în aceeași seară, Anne s-a așezat la birouașul ei și, punând mâna pe pană, a scris un răspuns către Lady Brockenhurst, rugând-o cu toată politețea să îngăduie ca fiul lor și soția acestuia, Susan, să ia și ei parte la serată. A luat ceara să sigileze plicul, conștientă că cererea ei va fi considerată îndrăzneață, dacă nu de-a dreptul vulgară, dar și că Lady Brockenhurst n-o va refuza.

Totuși, ce nu anticipase Anne era mesajul care a venit împreună cu răspunsul. Când l-a primit a scăpat scrisoarea din mână. Inima îi bătea așa de tare, că abia mai putea să răsufle. A trebuit să mai citească o dată. Alături de încă o invitație, pe numele doamnei și domnului Oliver Trenchard, era un bilet, pe care scria atât: „L-am invitat și pe domnul Charles Pope.“

4

În casa din Belgrave Square

Era aproape ora zece. Lui Anne Trenchard îi tremurau mâinile, iar stomacul i se făcuse ghem de emoție. S-a privit în oglindă, îndemnând-o în gând pe Ellis să se grăbească și să-i termine de aranjat pieptănătura. Purta o diademă și simțea câteva din acele de păr înțepându-i pielea capului. Avea să se aleagă cu o migrenă înainte de sfârșitul serii. De asta era sigură.

A aruncat o privire spre cadranul ceasornicului aurit de pe consola șemineului, susținut de doi heruvimi cu un aer cam îmbufnat. Belgrave Square se afla la mai puțin de cinci minute de mers cu trăsura. Ar fi fost nepoliticos să-și facă apariția cu mult înainte de zece și jumătate, dar nu era sigură că mai putea aștepta atât.

Era un lucru neobișnuit ca Anne să se lase cuprinsă de entuziasm când venea vorba de evenimente mondene. Dar la urma urmei era ceva și mai neobișnuit să-ți întâlnești propriul nepot pentru prima oară în douăzeci și cinci de ani.

Oare era adevărat ce-i scrisese Lady Brockenhurst? Lui Anne parcă nu-i venea a crede. Cum o fi arătând el, se întreba în timp ce-și aranja colanul cu diamante. Avea ochii de un albastru deschis, ca ai Sophiei, dar toți copiii se nasc cu ochi albaștri, așa că probabil li se schimbase culoarea. Și-a amintit mirosul lui de lapte, cald și dulce, piciorușele robuste și genunchii cu gropițe, strânsoarea viguroasă a mânuței mititele. Și-a amintit și toate sentimentele prin care trecuse: furia și cumplita tristețe dureroasă prin care trecuse atunci când fusese luat de lângă ea. Era peste puterea ei de înțelegere cum o făptură omenească mică și neajutorată era în stare să provoace astfel de emoții. A ridicat-o în brațe pe Agnes, care stătea nemișcată la picioarele stăpânei.

Era ceva reconfortant în dragostea ei fără rezerve sau poate rămânea credincioasă doar din nevoia de a fi hrănită? Simțindu-se vinovată că se îndoiește de ea, Anne a sărutat-o pe cățelușă pe nas.

– Ești gata? a întrebat James, vârându-și pe ușă capul cu început de chelie. Susan și Oliver sunt deja în hol.

– Nu e cazul să fim noi primii acolo, a ripostat Anne. A zâmbit însă văzând cât de animat era soțul ei; nu-l încânta nimic mai mult decât o serată grandioasă, și puține erau mai grandioase ca o recepție la Brockenhurst House.

– Nici n-o să fim. O să fie deja acolo o mulțime de oameni veniți încă de la cină.

Ceea ce era destul de adevărat. Ei erau în a doua serie de *invités*. Știa că James și-ar fi vândut sufletul numai ca să fie pe lista celor invitați la masă, dar era oricum prea entuziasmat ca să lase acum lucrul acesta să-i umbrească bucuria. Era ciudat că, în dorința lui de a fi primit în casa Brockenhurst, părea să fi uitat legătura foarte reală dintre familiile lor. Aparent, aveau să se comporte ca și cum n-ar exista nicio legătură și n-ar fi niciun copil la mijloc. Bineînțeles că îl aștepta o trezire bruscă la realitate dacă Charles Pope va fi prezent, dar nu avea niciun rost să-l tulbure acum. S-a ridicat în picioare.

– Prea bine. Ellis, vrei să-mi aduci evantaiul, te rog? Noul Duvelleroy.

În ciuda sumelor generoase puse la dispoziție de James, Anne nu manifesta mare interes pentru modă, dar evantaiele constituiau una dintre puținele ei extravaganțe. Avea într-adevăr o colecție serioasă. Evantaiul Duvelleroy era una dintre cele mai valoroase piese. Pictat manual și confecționat cu măiestrie, era păstrat pentru ocazii speciale. Ellis i l-a strecurat în mână. Pe el era pictată noua familie regală franceză, adusă la tron printr-o revoluție petrecută cu un deceniu înainte. S-a uitat îndelung la regele rotofei și bătrâior, întrebându-se cât timp se va agăța de coroana aceea chinuită și alunecoasă. Dar ea, cât timp avea să mai poată păstra secretul? Cât timp vor mai continua să se bucure de bunăvoința sorții, înainte ca totul să se prăbușească în jurul lor?

Reflecțiile ei au fost întrerupte de nerăbdarea lui James.

– Nu trebuie să lăsăm caii să răcească.

Anne a încuviințat cu o înclinare a capului și, strângând evantaiul la piept, a încercat să-și stăpânească nervozitatea și a pornit în urma soțului ei, care se îndrepta cu pas săltăreț spre scară. Cum mai spera, cum se ruga ca el să înțeleagă ce făcuse atunci când rupsese tăcerea! Nu avusese de ales, își zicea. Cu timpul, poate că avea s-o ierte. Greșise crezând că el alungase din minte subiectul cu Sophia și Bellasis; a înțeles asta când au ajuns la piciorul scării.

– Nu uita, i-a zis el, atingându-i ușor mâneca. Nu trebuie să pomenești nimic de cealaltă chestiune. Îți interzic cu desăvârșire.

Ea a aprobat dând din cap, dar a simțit cum îi sare inima. Cu siguranță că, de îndată ce va fi prezentat domnului Pope, va ști că taina fusese dezvăluită. Pentru a suta oară s-a simțit sfâșiată între furie și un dram de speranță.

Anne a observat că nu doar ea era cuprinsă de emoție. Susan era mult mai însuflețită ca de obicei. Părul ei roșcat era strâns într-o pieptănătură înaltă și purta un set de perle format din colier, brățară și cercei. Mai mult, expresia de obicei acră a gurii ei era înlocuită de un surâs. În sfârșit, reușise să ia cu asalt cetatea și era evident că avea de gând să savureze la maximum victoria. Petrecuse trei zile cu croitoreasa, punându-și la punct ținuta. Poate că era puțin prea *jeune fille* pentru o tânără femeie măritată, dar arăta într-adevăr bine, Anne a trebuit s-o recunoască.

– Ce frumos îți stă părul, a remarcat ea amabilă. Era hotărâtă să înceapă bine seara, dar n-a făcut alegerea nimerită. Susan purta în păr stele de diamant, care arătau foarte drăguț, dar fața i s-a posomorât.

– Dacă aveam și eu o diademă, mi-aș fi pus-o, s-a plâns ea.

– Va trebui să îndreptăm această situație, a zis James râzând. Acum, toată lumea la bord. Și a pornit înainte, ieșind pe trotuar, unde aștepta trăsura. Anne a preferat să ignore observația nurorii ei. Chiar că nu era nimic mai sâcâitor decât felul cum Susan îi ținea veșnic socoteala. Câți bani cheltuise Anne la modistă? Câte safire erau în broșă? Acesta era unul din lucrurile pe care le găsea cel mai greu de suportat în viața sub același acoperiș cu fiul ei și soția lui tot mai hrăpăreață.

Din momentul când au urcat în trăsură și până când au coborât au trecut doar câteva minute și cele două cupluri Trenchard au ajuns la reședința familiei Brockenhurst de pe colțul Pieței Belgrave. Le-a deschis ușa un lacheu care i-a îndrumat să traverseze holul cu canapele aurite, pardosit cu marmură albă și neagră, până la magnifica scară de malachit verde, unde erau aliniați alți valeți, încremeniți în poziție de drepți. Urcând spre salon, auzeau deja conversația animată a celorlalți invitați.

– Mă întreb câte persoane au avut la cină înainte, a șoptit Susan către soțul ei, adunându-și poalele rochiei.

– După zgomot, sunt sigur că e casa plină.

Anne n-ar fi trebuit să-și facă griji că vor ajunge prea devreme. Salonul era deja aglomerat când au pășit dincolo de ușile duble. Prin ceața de mătăsuri palide și foșnetul greu de tafta, a reușit să distingă câteva figuri cunoscute, dar cele mai multe îi erau străine. În timp ce așteptau să-i anunțe majordomul, a scrutat din nou cu privirea salonul, cercetând grupuri și perechi adâncite în conversație, în speranța de a-i zări fața. Dar ce față? A zâmbit în sinea ei când și-a dat seama cât era de sigură că-l va recunoaște, deși nu avea niciun indiciu. Era convinsă că existau detalii grăitoare – forma bărbiei, sprâncenele acelea fine și lungi ale Sophiei – care o vor ajuta să-și recunoască nepotul, chiar și într-o încăpere plină de lume.

– Ce amabil din partea voastră că ați venit, a spus contesa, apropiindu-se de după o vază mare și înmiresmată de crini roz-pal.

– Lady Brockenhurst!

Anne știa că păruse cam speriată. Era atât de concentrată asupra sosirii lui Charles Pope că nu mai era în stare să se gândească la nimic altceva. Lady Brockenhurst a surprins privirea nerăbdătoare pe care invitata ei o rotea prin încăpere, femeia aceasta care ținuse atâta timp ascunsă existența nepotului lor.

Acum era rândul ei să fie ținută în întuneric. Caroline a trebuit să se folosească de toată voința ei ca să nu pară triumfătoare.

– Ce flori frumoase!

Anne s-a străduit să-și recapete stăpânirea de sine. De fapt, ar fi vrut să o ia de braț pe această femeie dificilă și s-o bombardeze cu întrebări. Chiar vine? Cum arată? Cum Dumnezeu l-ai găsit? În loc de asta, a continuat:

– Și ce parfum divin!

– Au sosit de la Lymington azi-dimineață.

Lady Brockenhurst era și ea fericită să-și joace rolul.

– Nu cred că l-am cunoscut pe soțul dumitale.

– Lady Brockenhurst, a spus Anne făcând un pas într-o parte, permiteți-mi să vi-l prezint pe domnul Trenchard.

Omul nu era cum își imagina contesa. Era mai rău. Nu că ar fi preocupat-o vreodată cum ar putea arăta. Știa că se ocupă cu comerțul, așa că nu avea mari așteptări, dar era mai scund decât ar fi crezut și, desigur, mai rotofei. De-a lungul anilor, auzise multe de la sora ei despre frumusețea Sophiei, așa că nu putea presupune decât că fata moștenise calitățile de la mamă.

– Lady Brockenhurst, este un privilegiu că ne-ați invitat în minunata dumneavoastră casă.

James a făcut un fel de jumătate de reverență, pe cât de dizgrațioasă, pe atât de nepotrivită.

Lui Anne i-a înghețat zâmbetul pe față. Soțul ei pur și simplu nu se putea abține. Era ceva în plecăciunea aceea, în servilismul lui care, chiar și după atâția ani, transmitea tuturor celor prezenți că el, și în consecință și ea, nu aveau ce căuta în saloanele din Belgravia.

– Nu aveți pentru ce, a răspuns Lady Brockenhurst. Mă îndoiesc, domnule Trenchard, că mai poate reprezenta casa o surpriză pentru dumneata, care ai construit-o.

James a râs un pic prea încântat.

– Dați-mi voie să vi-i prezint pe fiul meu, domnul Oliver Trenchard, și pe soția lui.

Susan a înaintat și a salutat cu o înclinare a capului.

– Contesă, a zis ea cu o vulgaritate care a făcut-o pe Anne să tresară, ce splendid salon!

Lady Brockenhurst a înclinat și ea din cap.

– Doamnă Trenchard, a salutat ea, având grijă să nu se simtă în tonul ei nici aprobare, nici dezaprobare. Fata era destul de drăguță; rochia bleu și panglicile asortate contrastau plăcut cu părul ei arămiu și bogat. Dar interesul i-l stârnea soțul ei. Acesta era, deci, fratele mai mic al Sophiei; prea tânăr să fi luat parte la balul ducesei de Richmond, dar cu siguranță destul de mare ca să-l fi cunoscut pe fiul ei.

– Spune-mi, domnule Trenchard, i s-a adresat ea, împărtășești aceleași interese ca tatăl dumitale?

– Oliver lucrează pentru mine, a intervenit James, înainte de a observa expresia de pe fața nurorii lui. Sau ar trebui, de fapt, să spun *cu* mine, s-a corectat el. Am început un proiect nou de construcții pe Isle of Dogs.

Doamna Brockenhurst i-a aruncat o privire confuză.

– Isle of Dogs?

– În estul Londrei.

– Estul Londrei?

Contesa se uita din ce în ce mai nedumerită. Parcă vorbeau despre o civilizație descoperită recent dincolo de insula Zanzibar. James nu a observat.

– Creăm niște cheiuri noi, cu clădiri comerciale și locuințe pentru muncitori, dar și case pentru cei din administrație. Și extindem și docurile. Nu mai e loc pentru nave.

Anne a încercat să-i intercepteze privirea; nu voia oare să înceteze să mai vorbească despre afaceri? El însă îi dădea înainte.

– Au nevoie de spații noi pentru încărcare și descărcare, cu toate mărfurile care sosesc din întreaga lume. Cu cât se extinde mai mult Imperiul, cu atât…

– Înțeleg, l-a întrerupt contesa cu un zâmbet forțat. Faceți toate lucrurile astea să sune foarte interesant. Numai că trebuie să mă scuzați.

Și sub pretextul că trebuie să mai cunoască pe cineva, Lady Brockenhurst s-a îndepărtat, lăsându-i pe Anne, James, Oliver și Susan la ușa camerei, ignorați de ceilalți. Singuri.

– Cine Dumnezeu ține toate focurile aprinse în miezul verii? a bombănit Susan, făcându-și vânt cu evantaiul. Te sufoci aici. Oliver, hai să ne mișcăm!

James a dat să plece după fiul și nora lui, dar Anne i-a atins brațul, indicându-i să stea pe loc. El a privit-o nedumerit.

– Prefer să rămân aici, a explicat ea. Să văd cine mai vine. Poate apare cineva cunoscut, cu care să ne putem întreține.

A privit spre ușă. Chiar în timp ce vorbea, și-a făcut apariția o tânără superbă, cu bucle blonde și pielea de alabastru, însoțită de mama ei, la fel de atrăgătoare.

– Contesa de Templemore, a anunțat majordomul. Și Lady Maria Grey.

Lady Templemore era îmbrăcată într-o rochie albastră de moar, cu guler de dantelă și cu jupele ample drapate peste o crinolină. Dar cea care a atras atenția celor prezenți a fost fiica. Purta o rochie crem-pal, căzând în falduri frumoase de pe umerii netezi și desăvârșiți, ca marmura statuilor lordului Elgin. Părul ei blond era pieptănat cu cărare pe mijloc, ridicat la spate și pus în evidență de două bucle mari, verticale, care îi încadrau perfect fața drăgălașă, în formă de inimă. Anne le-a urmărit cu privirea pe cele două, pe când acestea își croiau drum printre oaspeți către salonul mai mic aflat alături.

– Domnule Trenchard!

James s-a întors iute și s-a trezit față în față cu un personaj plin de el, îndesat într-o redingotă. Noul venit avea o față mare și lucioasă, o mustață mare, căruntă și un nas lung, străbătut de vinișoare roșii, semănând cu rămurelele unui copac. Se vedea că îi plăceau nopțile lungi și bine udate cu vin de Porto.

– Sunt Stephen Bellasis.

– Onorat, domnule!

– Reverendul Bellasis este fratele gazdei noastre, a intervenit prompt Anne.

Puține erau lucrurile pe care nu le știa despre familia Brockenhurst.

Grace stătea țeapănă în spatele soțului ei. Ochii ei de culoarea alunei aveau o privire oarecum absentă pe când rătăceau către mulțimea de invitați. Ținea buzele strânse, învești mântată în rochia de mătase cafenie care cunoscuse, de bună seamă, vremuri mai bune.

– Doamnă Bellasis, a salutat-o James cu o înclinare a capului, dați-mi voie să v-o prezint pe soția mea, doamna Trenchard.

Anne a înclinat politicos din cap. Grace și-a întors ochii asupra ei, luând seama și la rochia pe care o purta. A schițat un zâmbet care n-a ajuns însă și în priviri.

– Presupun că ești omul lui Cubitt, a zis Bellasis stând țanțoș, cu un picior în față. Cel însărcinat să prefacă peste noapte străzile din Londra într-o colonadă albă.

– A durat ceva mai mult de atât.

Se obișnuise deja cu aceste critici. Îi fuseseră aruncate în obraz de multe ori prin saloanele londoneze și pierduse socoteala împrejurărilor în care fusese nevoit să zâmbească pe când era acuzat că a umplut capitala cu „torturi de nuntă“.

– Ceea ce facem noi se bucură, pare-se, de popularitate, domnule reverend.

– Populare sunt revoltele, domnul meu. Și revoluțiile. Ce soi de experiment mai e și acesta?

– Nu vă place casa Brockenhurst?

– Dimensiunea și înălțimea încăperilor sunt corespunzătoare. Dar nu pot spune că o prefer casei din Londra a părinților mei.

– Și unde se afla casa?

– Pe Hertford Street, în cartierul Mayfair.

James a încuviințat cu o mișcare a capului.

– Aș zice că locuințele noi sunt mai potrivite pentru a găzdui recepții.

– Deci așa ai făcut dumneata avere? Din dorința oamenilor de a se grozăvi?
Grace știa că Stephen era pur și simplu enervat că acest omuleț caraghios avea mult mai mulți bani decât ei, dar n-ar fi fost niciodată destul de cinstit să recunoască, nici măcar în sinea lui.
James a amuțit, dar Anne a intervenit de îndată.
– Dumnezeule, sălile se umplu de lume.
De data asta Grace a fost dispusă să sară în ajutor.
– Am înțeles de la Lady Brockenhurst că l-ați cunoscut pe nepotul nostru, lordul Bellasis.
– Așa este, a răspuns James, recunoscător pentru mâna întinsă. L-am cunoscut bine. Dar mă tem că este mult de atunci.
– Și ați fost și la celebrul bal?
– Dacă vă referiți la balul dat de ducesa de Richmond, atunci da, am fost prezenți.
– Foarte interesant. Parcă e de domeniul legendei astăzi, nu-i așa?
Grace a zâmbit. Făcuse destul ca să repare grosolănia soțului ei.
Anne a încuviințat.
– Legendă și tragedie. E cumplit când mă gândesc la Lordul Bellasis și la toți acei tineri bravi care au plecat de la bal ca să moară în luptă.
Stephen începuse să-și regrete insolența. Ce-l făcuse oare să străbată salonul ca să-l insulte pe acest om, care ar putea să-i fie de fapt util?
– Aveți dreptate, desigur. Pierderea lui Edmund a fost dezastruoasă pentru familie. Acum doar fiul meu ne mai desparte de stingerea acestui neam, cel puțin pe linie bărbătească. Este cel de acolo, care stă de vorbă cu tânăra frumușică în rochie azurie.
James a aruncat o privire spre celălalt capăt al salonului ca să constate că bărbatul era angajat într-o conversație animată cu Susan. Ea își plimba degetul arătător pe buza unui pahar de șampanie și râdea privindu-l printre gene.
– Iar frumușica în rochie azurie este nora mea, a completat James cu ochii la John, care s-a aplecat și a atins pentru o clipă mâna lui Susan. S-ar zice că n-o lasă să se plictisească.
– John urmează să-și anunțe logodna.
Probabil că Grace spusese asta ca să potolească orice suspiciune de necuviință, dar firește că intervenția ei a avut efectul opus.
Anne nu și-a putut reține un zâmbet. Spera că biata fată, oricine ar fi fost ea, cel puțin bănuia cu ce crai se logodea.
– Ce bucuroși trebuie să fiți! a spus ea.
– Am putea să aflăm și noi numele logodnicei? a întrebat James, nerăbdător să se arate familiarizat cu cercurile înalte.
– Lady Maria Grey, a răspuns Grace, uitându-se către salonul alăturat. Fiica răposatului conte de Templemore.
A zâmbit, mulțumită că totul era aranjat.
– Ce veste bună! a exclamat James cu invidie. Nu-i așa, Anne?
Anne simțea cel mult compătimire pentru fata aceea fermecătoare pe care o văzuse intrând mai devreme. Părea prea bună pentru așa un filfizon. Dar n-a spus nimic. Era prea distrasă de sosirea unui tânăr care apăruse brusc în prag. Înalt, brunet, cu ochi de un albastru pal și sprâncene bine conturate. El trebuia să fie. Era copia lui Edmund Bellasis. Ar fi putut fi fratele geamăn al tatălui său. I s-a uscat gura și încheieturile degetelor i s-au albit când a apucat paharul. El stătea în prag, părând intimidat în fața mulțimii de invitați, scrutând cu privirea încăperea, evident în căutarea cuiva anume.
Doamna Brockenhurst s-a îndreptat spre el grațioasă, fără să se grăbească, scuzându-se în două rânduri pe drum față de interlocutori, ca să-și poată întâmpina oaspetele. Anne a văzut ușurarea evidentă de pe fața tânărului când gazda lui și-a făcut, în sfârșit, apariția. Apoi, cei doi s-au întors și au pornit spre ea. Cum să reacționeze? Ce să spună? Își imaginase această scenă de atâtea ori, nu doar de

când sosise scrisoarea trimisă de Lady Brockenhurst, ci cu ani înainte. Cum va fi atunci când se vor cunoaște?

– Doamnă Trenchard, a început Lady Brockenhurst, care înaintase spre ea ca un galion cu toate pânzele sus. Avea în glas o undă de victorie pe care nu și-o putea reține.

– Dați-mi voie să vă prezint o proaspătă cunoștință, a spus ea mai departe. Apoi, după o scurtă pauză:

– Domnul Charles Pope.

Dar reacția domnului Pope nu a fost deloc una așteptată. Dimpotrivă, acesta și-a îndreptat privirea dincolo de Anne, acolo unde stătea James, cu gura căscată ca un pește.

– Domnule Trenchard, a exclamat tânărul, sunteți și dumneavoastră aici?

– Domnule Pope, a bâlbâit și James, scăpând paharul din mână.

Zgomotul paharului făcut țăndări a redus pentru o clipă la tăcere orice conversație și toată lumea s-a întors, ațintindu-și privirile asupra grupului strâns în apropierea ușii. În centrul lui era James, aprins la față, tulburat, rușinat de moarte și total pierdut cu firea, în timp ce obrajii i se făceau stacojii, iar lobii urechilor purpurii de-a dreptul.

Desigur, prima care și-a recăpătat aplombul a fost Lady Brockenhurst.

– Ei bine, asta e chiar amuzant, a spus ea în timp ce se reînnoda conversația în salon, iar doi valeți s-au grăbit într-acolo într-un vârtej de eficiență, pășind fără zgomot și măturând cioburile de sticlă de pe parchetul podelei. Stăteam aici crezând că domnul Pope este secretul meu, ca să descopăr că vă cunoașteți foarte bine, domnule Trenchard. Ce ciudat! a continuat ea râzând. Vă știți de multă vreme?

James a ezitat.

– Nu. Nu de mult.

– De o bucată de vreme, a spus și Charles exact în același moment.

– Nu de mult? De o vreme? a repetat Lady Brockenhurst, mutându-și privirea de la unul la altul.

Anne s-a întors și ea să se uite în ochii soțului. Nu mai simțise lovitura aceea în pântece din ziua când Sofia o înștiințase că este însărcinată, cu atâția ani în urmă. Acum o îndura din nou, dar de data aceasta parcă era încă mai zdrobitoare. Zecile de ani în care luase parte la serate pompoase și recepții insipide, unde erau bărbați și femei care i se adresau condescendent, abia catadicsind să-și ascundă disprețul, o învățaseră pe Anne să-și mascheze cu pricepere sentimentele, dar în acel moment fața ei exprima ceva ce James nu mai văzuse în mai bine de patruzeci de ani de căsătorie. Sentimentul de trădare, de nedreptate, furia stârnită de duplicitatea singurului om în care credea că poate avea încredere, toate se puteau citi limpede în ochii ei cenușii și expresivi.

– Da, dragule, spune-ne, a intervenit ea, atunci când a fost în sfârșit în stare să vorbească. De cât timp îl cunoști pe domnul Pope?

James s-a străduit să facă să sune totul cât mai normal cu putință. Îl întâlnise pe tânăr atunci când acesta începuse să lucreze în City. Tatăl lui Charles era un vechi prieten și îl rugase pe James să-l îndrume pe băiat cum să se aranjeze atunci când va hotărî să se mute la Londra. James fusese impresionat de tînăr și, când a auzit de planul lui de a prelua o filatură din Manchester, a simțit că s-ar putea face util în această operațiune și în a-l ajuta să găsească noi furnizori de bumbac brut.

– Și de unde se mai cumpără azi bumbac? s-a interesat Lady Brockenhurst, alăturându-se eforturilor vitejești ale lui James de a da conversației un aer firesc.

Din America, presupun.

– Eu prefer să-l iau din India, dacă pot, a intervenit Charles.

– Iar eu am făcut comerț cu India în trecut, a reluat James, mai relaxat acum, că revenise pe teritoriul lui. Cunosc câte ceva despre țara aia, așa că mi s-a părut cât se poate de firesc să încerc să dau o mână de ajutor.

Aproape a râs, ca să demonstreze parcă ușurința cu care între ei doi se născuse un fel de prietenie.

– Și ai făcut-o? a vrut să știe Anne.
– Ce să fac?
– I-ai dat o mână de ajutor?
Vocea ei era tăioasă ca oțelul.
– Ah, chiar foarte mult, a spus Charles, care nu observa toate săgețile și curenții care circulau dintr-o parte în alta. Eu mi-am făcut pregătirea în contabilitate la Guildford și am început să lucrez în afaceri acolo, așa că mă credeam gata de orice, dar când am ajuns la Londra nu mi-a luat mult timp să-mi dau seama că învățasem un cu totul alt joc. Intervenția domnului Trenchard m-a salvat și m-a ajutat să-mi pun afacerea pe roate. N-aș fi reușit fără ajutorul lui. Este același proiect de care sunteți interesată și domnia voastră, Lady Brockenhurst.
– În ce sens „interesată"? a întrebat Anne întorcând privirea spre amfitrioană.
Dar Caroline nu era așa de ușor de descumpănit.
– Ce mică e Londra, nu-i așa?
Și a bătut veselă din palme.
Lui Anne îi era mai greu ca oricând să-și stăpânească furia.
– Iertare, dar nu înțeleg. Dumneata și domnul Trenchard sunteți…?
Pur și simplu nu-și mai găsea cuvintele.
– Parteneri de afaceri? i-a sărit Charles în ajutor. Suntem, într-un fel, și mă bucur să o spun.
– Și de cât timp se întâmplă asta?
– De nouă sau zece luni, aș zice. Dar domnul Trenchard a fost ani buni prieten apropiat al tatălui meu.
James a intervenit din nou.
– Tatăl domnului Pope m-a rugat să-l ajut pe fiul său nu cu mult timp înainte de a muri. Eram prieteni vechi, așa că am luat, firește, în serios rugămintea lui și am fost bucuros s-o fac.
Dar Lady Brockenhurst avea alte planuri. L-a prins pe Charles de braț și l-a împins mai departe. Îl avea alături pe nepotul ei, pe copilul lui Edmund, și nimic nu avea să-i strice acest moment.
– Domnule Pope, l-a invitat ea cu glas plăcut, trebuie să-l cunoști pe lordul Brockenhurst.
Soții Trenchard au rămas singuri. Câteva clipe, ea l-a țintuit doar cu privirea.
James și-a luat tonul lui cel mai împăciuitor:
– Anne, eu…
– Nu mă simt în stare să vorbesc cu tine, a murmurat ea, dând să se depărteze.
– Dar tu *ai știut* că o să fie aici, a insistat James. Mie de ce nu mi-ai spus?
Anne s-a oprit din drum. Nu putea să mintă. Spre deosebire de soțul ei, din câte se vedea. El a continuat, aprinzându-se pe măsură ce argumenta.
– Te așteptai să-l vezi. Ai fost surprinsă că-l cunosc, înțeleg, dar știai că va fi aici. Cu alte cuvinte, mi-ai nesocotit vorbele și i-ai povestit gazdei noastre totul.
– Vorbește mai încet, a șuierat Anne, observând că mai mulți invitați își întorc privirile spre ei.
– Credeam că avem o înțelegere.
Grumazul lui James începea să se facă iar stacojiu.
– Nu ai dreptul să-mi ții mie vreo predică, a ripostat Anne îndepărtându-se. Tu, care lucrezi cu nepotul nostru și mie nu-mi spui nimic.
– Nu lucrez cu el. Nu tocmai. Am investit în afacerea lui. L-am îndrumat. Nu crezi că Sophia ar fi vrut asta?
– Domnule Trenchard! Aici erai! Te căutam, s-a auzit vocea moale a reverendului Bellasis. Te rog, permite-mi să ți-l prezint pe fiul meu, domnul John Bellasis.
James era derutat. Ce însemna prezența lui Charles Pope aici? Și de ce se dădea peste cap Stephen Bellasis să i-l prezinte pe fiul lui? Oare știa toată lumea că este tatăl Sophiei? Că era legat de lordul Brockenhurst prin acest nepot bastard? Inima i se zbătea în piept, când John înainta spre el cu mâna dreaptă întinsă.

În celălalt capăt al salonului, Lady Brockenhurst îl conducea pe Charles printre invitați. Aproape că s-ar fi zis că nu se putea abține să nu-l arate tuturor și, dacă ar fi avut mai puțină stăpânire de sine, ar fi cerut să se facă liniște și ar fi anunțat tuturor prezența lui. În loc de asta îl purta ca pe un campion, iar tânărul zâmbea și înclina afabil din cap, în timp ce ea îi turuia un nume după altul. Pentru cei care o cunoșteau bine pe Lady Brockenhurst era un spectacol bizar; ea nu era, în mod obișnuit, ca acele femei care își promovează protejații sau care găsesc rățuște prăpădite și le înfățișează lumii drept lebede. Domnul Pope părea o persoană destul de fină pentru un comerciant și nimeni nu avea nimic contra lui, dar de ce căuta Lady Brockenhurst să elogieze virtuțile acestui obscur negustor de bumbac?

În afară de a pleca de la recepție, Anne nu prea putea face altceva decât să circule, să schimbe câte o vorbă și să aștepte răbdătoare până ce avea să i se îngăduie să se întoarcă acasă. Iar să se retragă ar fi însemnat să stârnească bârfe, și acesta era ultimul lucru de care aveau nevoie acum soții Trenchard.

A urmărit-o pe Lady Brockenhurst prezentându-l pe Charles notabilităților Londrei. Ce bărbat minunat era – așa de stăpânit, de educat și, după cum se vedea, atât de răbdător și blând! Era evident că reverendul Benjamin Pope și soția acestuia îl învățaseră bunele maniere și îl școliseră. Cât l-ar fi iubit Sophia! Anne s-a luminat de mândrie pentru un moment, dar apoi și-a luat seama. Ce motiv de mândrie avea? Ea, bunica lui, care îl dăduse spre adopție…

Între timp, John încerca disperat să se descotorosească de omulețul acesta absurd care insista să-i explice – cu lux de amănunte – subtilitățile afacerilor lui din East End. Evident că pe John îl interesa banul în sine, și încă cum, dar efortul de a-l câștiga nu avea niciun farmec pentru el. Din acest motiv ajunsese de multă vreme la concluzia că era un mare noroc faptul că era moștenitorul prezumtiv al unei averi substanțiale. Poate că tatăl lui era fascinat de orice persoană în stare să facă bani din pricină că el însuși era *incapabil* de asta, dar cu John lucrurile stăteau oarecum altfel. El nu trebuia decât să aștepte. Și, cine îi putea reproșa dacă, în timp ce aștepta, voia să se și distreze puțin? Iar distracția lui preferată nu erau jocurile de noroc. Văzuse doar nenorocirea pe care o adusese acest viciu pe capul tatălui său; în schimb pasiunea lui era compania femeilor – a celor frumoase, cu cât mai frumoase, cu atât mai bine. În afara granițelor înaltei societăți, lucrul era relativ simplu de aranjat, chiar dacă era scump. Dar dacă era vorba de femei respectabile, atunci înclina spre categoria celor măritate. Nevestele plictisite erau cele mai dispuse să cedeze și, odată ce o făceau, nu aveau cum să ceară mai mult decât era el dispus să ofere. Amenințarea scandalului și a ruinei le ținea în frâu și pe cele mai puternice femei.

John nu lăsase ca iminenta logodnă cu Maria Grey să-i schimbe prea mult obiceiurile. Era o fată frumoasă și asta îl mulțumea. Dar, sincer, se dovedea mai exigentă și chiar, șovăia el să recunoască, mai *intelectuală* decât remarcase înainte. Începea să suspecteze că îl găsea… încă o dată, oare *plicticos* era cuvântul pe care îl căuta? Ce idee aiurită! O mucoasă de fetișcană îl găsea pe el, John Bellasis, unul dintre cei mai râvniți holtei din Londra, un picuț prea neinteresant pentru gustul ei? Tocmai din această perspectivă și în ciuda faptului că Maria era în încăpere și el ar fi putut să dea de necaz în orice moment, i-a fost imposibil să ignore farmecele mai evidente ale lui Susan Trenchard.

Aceasta l-a văzut apropiindu-se în timp ce stătea de vorbă cu un oarecare diplomat dintr-o țară de care nu mai auzise până atunci. El i-a făcut cu ochiul și Susan era conștientă, desigur, că trebuie să-l descurajeze, dar îi venea greu să manifeste dezaprobare, așa că a început să chicotească. Interlocutorul ei a fost la început nedumerit, iar apoi ofensat când l-a zărit pe John dând târcoale în spatele lor. Fără să stea prea mult pe gânduri, s-a scuzat și a plecat.

– Ne întâlnim din nou, a remarcat John trăgându-se mai aproape.

– Zău așa, domnule Bellasis, a zis Susan zâmbind, și panglicile din păr au tresăltat de încântare. Acum m-ai făcut să-l jignesc pe drăguțul de baron Nu-știu-cum. Și chiar mă străduiam să mă comport impecabil.

– Pun pariu că purtarea dumitale este întotdeauna impecabilă, din nefericire.

A râs.

– Hai repede! a zis apoi brusc, strecurând-o pe ușă într-un salonaș pentru jocuri de cărți, mult mai puțin aglomerat decât încăperea pe care o părăsiseră. Pacostea aia plicticoasă venea spre noi și ultima oară mi-a luat o jumătate de oră ca să scap de el.

Susan i-a urmărit privirea.

– Pacostea aceea este socrul meu, a precizat ea.

– Sărmana de tine! a exclamat el râzând și, fără să vrea, a făcut și ea la fel.

– Cunosc genul dumitale. Ești dintre cei în stare să mă provoace să spun ce nu vreau.

– Și sper să te provoc să și *faci* lucruri pe care nu vrei să le faci.

A țintuit-o din priviri în timp ce rostea aceste cuvinte, iar Susan a început să presimtă că se aventura pe un teren periculos. John se întreba dacă este cazul să-i mai facă avansuri. Era înclinat să creadă că mersese destul de departe pentru o singură seară. Era o femeie foarte frumușică și nu părea de necucerit, dar nu era nicio grabă. Cât stătuseră de vorbă, nu făcuse mai mult de o referire indirectă la soțul ei, prin urmare o putea încadra liniștit în categoria nevestelor plictisite. Dar acum era mai bine să se despartă de ea. Nu avea niciun rost să dea ocazia unor bârfe, înainte ca măcar să se fi întâmplat ceva.

Maria Grey rătăcea oarecum fără țintă dintr-un salon în altul. A zărit-o pe mama ei stând de vorbă cu o mătușă în vârstă și, decât să li se alăture pentru obișnuita discuție despre cât de mult crescuse de când se întâlniseră ultima dată, a hotărât să dedice câteva momente contemplării picturii lui Beechey, atârnate deasupra șemineului, care o înfățișa pe tânăra contesă de Brockenhurst. Dar nu după mult timp a simțit că nu mai suportă căldura dogoritoare și și-a căutat refugiu pe terasă.

– Scuze, a murmurat ea, pășind afară, în aerul răcoros al nopții de iunie. N-am vrut să te deranjez.

Charles Pope și-a rotit privirea în jur auzindu-i pașii. Până atunci ochii îi zăboviseră gânditori dincolo de balustrada de piatră albă, către piațetă.

– Nicidecum. Mă tem că eu sunt cel care deranjează. Dacă preferi să rămâi singură…

– Nu.

– Bănuiesc că mama dumitale ar fi mai liniștită să te știe singură. Sau, cel puțin, nu singură cu un bărbat străin cu care nu ai făcut cunoștință.

Părea însă amuzat când spunea toate astea.

Maria era mai degrabă curioasă în privința lui.

– Mama mea este adâncită într-o conversație cu o mătușă bătrână, care n-o să-i dea drumul cu una, cu două.

De data asta el a râs.

– Atunci, poate că ar fi cazul să ne prezentăm singuri. Charles Pope.

A întins mâna și ea i-a strâns-o.

– Maria Grey, a spus zâmbind fata.

Au tăcut amândoi, concentrându-și atenția asupra piațetei aflate dedesubt. Trotuarele erau aproape pustii, dar pe străzi, de o parte și de alta, stăteau înșirate trăsuri. Caii loveau la răstimpuri caldarâmul cu copitele, iar zgomotul făcut de potcoavele de metal pe piatra de pavaj ajungea abia auzit până sus, acolo unde stăteau.

– Așadar, de ce te ascunzi aici? a întrebat ea în cele din urmă.

– E așa de evident?

S-a trezit studiind chipul bărbatului de lângă ea și nu putea tăgădui că era atrăgător. Cu atât mai mult cu cât, spre deosebire de John, părea să nu fie conștient de asta.

– Mi-a fost milă de dumneata, când am văzut cum erai plimbat în sus și-n jos de gazda noastră. Cum se face că îi cunoști? Sunteți rude?

Charles a clătinat din cap.

– Nicidecum.

S-a uitat la fata aceasta drăgălașă, care părea atât de în largul ei în ceea ce era, pentru el, un cadru neliniștitor de străin.

– Nu este deloc mediul meu obișnuit. Sunt genul de persoană cât se poate de comună.

Ea n-a părut prea tulburată de această mărturisire.

– Mă rog, Lady Brockenhurst nu pare să fie de acord cu tine. N-am mai văzut-o nicicând atât de animată. Și nu are reputația unei femei care se entuziasmează ușor.

– Ai dreptate că este interesată de persoana mea, cu toate că n-aș putea spune de ce. Vrea să investească într-o afacere de care mă ocup.

Asta chiar că era nemaipomenit. Maria mai-mai să se înece de uimire.

– Lady Brockenhurst vrea să investească într-un proiect de afaceri?

Dacă i-ar fi spus că gazda lor vrea să se plimbe pe Lună, n-ar fi fost mai uluită.

Charles a ridicat din umeri.

– Știu. Nu înțeleg nici eu, dar pare foarte entuziasmată de întreaga idee.

– Și care este ideea?

– Am cumpărat o filatură în Manchester. Acum am nevoie de o sursă mai bună de bumbac brut, iar pentru asta am nevoie de o finanțare mai mare. Mai am și o ipotecă pe fabrică și cred că mi-ar prinde bine s-o reduc, crescând datoria către Lady Brockenhurst, dacă este de acord. În final ea va fi cea câștigată, sunt sigur de asta.

– De bună seamă.

Era mișcată de dorința lui evidentă de a face o impresie bună.

Charles și-a dat seama că ea este amuzată. Era oare prea stângaci? Ce interes puteau prezenta pentru tânăra asta frumoasă afacerile lui? Nu i se spusese oare să nu discute niciodată despre bani, mai ales de față cu o doamnă?

– Nu știu de ce am povestit despre asta. Acum s-ar zice că v-am spus tot ce este de știut despre mine.

– Nu chiar.

L-a cercetat din priviri.

– Credeam că producția de bumbac indian este într-un haos teribil. Am auzit că transportul este prea scump ca să merite. Nu au trecut mai toate filaturile pe bumbac american?

Acum era rândul lui să fie uimit.

– De unde Dumnezeu știi asta?

– Mă interesează India.

A zâmbit. Era un sentiment plăcut să-i trezească uimirea.

– Am un unchi care a funcționat acolo ca guvernator al regiunii Bombay. Din păcate, eram prea tânără ca să-l vizitez cât a fost în serviciu, dar el este și în ziua de azi la curent cu problemele țării și cu progresele ei. Încă mai citește ziare indiene, chiar dacă sunt vechi de trei luni când le primește.

Fata a râs și el a rămas mirat de cât de albi și egali îi erau dinții.

Charles a încuviințat dând din cap.

– Nu am fost niciodată acolo, dar cred că este o țară cu mari perspective.

– În cadrul Imperiului.

Oare o spusese ca o aprobare? Nu-și putea da seama.

– În cadrul Imperiului deocamdată, dar nu pentru totdeauna, a adăugat el. Cum îl cheamă pe unchiul dumitale?

– Lordul Clare. A fost în India din 1831 până în 1835. Aducea de acolo mătăsuri, cele mai frumoase din câte am văzut vreodată, și pietre prețioase care erau pur și simplu uimitoare. Știai că au fântâni la care cobori peste o mie de trepte până ajungi la apă? Și că există orașe unde cerul este plin de zmeie? Și temple făcute din aur. Am auzit că nu-și îngroapă morții, așa cum facem noi. Îi incinerează sau le dau drumul să plutească în josul râurilor. Întotdeauna mi-am dorit să merg în India.

Charles s-a uitat în ochii ei albaștri și limpezi, admirându-i moliciunea buzelor și curba bărbiei hotărâte. Nu mai întâlnise niciodată o persoană atât de cuceritoare.

– Știi cu ce parte a Indiei vei întreține afaceri? a continuat ea, conștientă de privirea lui și totuși neștiind ce să înțeleagă din ea.

– Încă nu sunt sigur. Cu zona de nord, cred…

– Ah!

Entuziasmul i-a adus culoare în obraji, iar el și-a zis că nu văzuse în viața lui o făptură mai frumoasă.

– Atunci, dacă aș fi în locul tău, aș merge sigur la Taj Mahal, în Agra.

Gândul aproape că i-a smuls un suspin.

– Se spune că este cel mai frumos monument înălțat vreodată în numele iubirii. Un împărat din dinastia Mughal a fost atât de doborât de durere la moartea soției lui favorite, încât a poruncit să fie construit în amintirea ei. Mă tem că a avut mai multe soții, lucru pe care, desigur, îl dezaprobăm hotărât.

Ea a râs și a început și el să râdă.

– Dar ea era preferata lui. Se spune că marmura își schimbă culoarea – de la roz trandafiriu dimineața la un alb lăptos seara și apoi la auriu în lumina lunii. Conform legendei, nuanța lui reflectă starea de spirit a oricărei femei care îl privește.

Charles Pope era fascinat. De felul cum se mișca și cum vorbea, de inteligența ei, de acea ademenitoare senzație că nu era conștientă de propria frumusețe.

– Dar bărbații care îl văd? a întrebat el. Despre ei ce spune legenda?

– Că atunci când pierd femeia potrivită, descoperă că este mai greu de înlocuit decât se așteptau.

Încă mai râdeau când au auzit o voce.

– Maria?

Fata a întors capul.

– Da, mamă.

Silueta doamnei Templemore se profila în cadrul ușii.

– Suntem chemați la masă, a spus ea, măsurându-l pe Charles din cap până în picioare. Era evident că tânărul nu se bucura de aprobarea ei.

– E timpul să mergem să-l căutăm pe John. Abia dacă am schimbat o vorbă cu el toată seara.

Și o clipă mai târziu dispăruseră. Charles a rămas cu privirea țintuită asupra locului unde stătuse Maria, smulgându-se din visare abia când Lady Brockenhurst l-a găsit singur pe balcon și a insistat să o însoțească la cina care tocmai era servită.

Oaspeții s-au adunat în sufragerie, unde șiruri de mese mici, rotunde, erau acum acoperite cu fețe de masă, iar pe ele erau aranjate candelabre de argint, și farfurii minunat decorate, și carafe de sticlă fațetată. Charles nu mai văzuse niciodată ceva atât de extravagant. Știa că totul se făcea în stil mare în înalta societate și auzise că Lady Brockenhurst era recunoscută pentru recepțiile ei, dar nu se așteptase la ceva atât de grandios.

– Domnule Pope, a spus, arătând spre scaunul din dreapta ei, vino, vei sta lângă mine.

Mai erau doar patru locuri la masă. Charles s-a uitat agitat în jur. Bine, dar gazda nu voia să stea altcineva pe locul de onoare? Simțea că i-a urcat sângele în obraz. Ea a bătut ușor scaunul cu evantaiul închis și i-a zâmbit. Nu putea decât să accepte. Valeții mișunau prin acel du-te-vino al invitaților, iar în curând Charles s-a trezit cufundându-și lingura într-o farfurie de supă rece de la gheață. Aceasta a fost urmată de spumă rece de somon, apoi de prepelițe, un pic de carne de căprioară, ananas, înghețată și fructe glasate la sfârșit. Toate erau servite după noua modă, *à la russe*, adică valeții aduceau pe rând felurile de mâncare, după care rămâneau în stânga oaspeților, pentru ca aceștia să se servească singuri. Și în tot acest timp Lady Brockenhurst s-a purtat încântător, incluzându-l pe Charles în cât mai multe conversații și chiar oprindu-l la un moment dat pe soțul ei, care trecea pe acolo, ca să audă ce planuri avea Charles.

– Ce Dumnezeu o pune la cale cumnata mea? s-a plâns Stephen Bellasis către fiul lui, așezat față în față cu Anne Trenchard. Care, prin urmare, a fost atrasă în discuție fără să aibă nici cea mai mică dorință de a conversa.

– De ce-o face atâta caz de individul ăsta insipid?

John a clătinat din cap.

– Nu pot să înțeleg.

– Sunt cel puțin trei duci în salon, dar când se uită la locul din dreapta dragei noastre amfitrioane îl văd ocupat de… de cine, mai exact? Cine este el?

În timp ce vorbea, Stephen a găsit vreme să se lupte cu o prepeliță cam în sânge.

John s-a întors către vecina lui de masă.

– Cred că doamna Trenchard știe răspunsul. Nu lucrează pentru soțul dumitale, doamnă Trenchard?

Anne a fost destul de surprinsă, pentru că domnul Bellasis nu dăduse până atunci nici cel mai mic semn că ar cunoaște-o.

A clătinat din cap.

– Nu, domnul Pope nu lucrează pentru el. Are afacerea lui. Dar se cunosc. Este posibil să aibă oarecare interese comune. Dar asta e tot.

– Prin urmare, nu puteți găsi o explicație pentru fascinația lui Lady Brockenhurst?

– Mi-e teamă că nu.

Anne a privit către masa în cauză. Caroline Brockenhurst făcea un joc periculos. Până și John Bellasis observase atenția pe care i-o acorda nepotului ei, iar Anne era îngrijorată. Oare lordul Brockenhurst știa? Dacă nu, cât avea să mai dureze până să afle, dacă soția lui era gata să procedeze cu atâta indiscreție? Cât avea să mai dureze până să iasă la iveală secretul? Cât timp până ce va fi distrusă reputația Sophiei și se va duce de râpă tot ce clădiseră? A surprins privirea soțului ei. Stătea față în față cu ea, flancat de Oliver și de agasanta Grace. El i-a întors privirea și a clătinat din cap, preocupat și el de scena periculoasă care se desfășura în fața lor.

– Îmi pare că mătușa dumitale este interesată de una din afacerile domnului Pope, a sugerat în cele din urmă Anne, abandonând porția de prepeliță și regretând că nu rămăsese la spuma de somon. Cel puțin era suficient de moale pentru a fi înghițită. Așa însă, nu putea mânca mai nimic.

– Și eu am legături de afaceri cu măcelarul local, a replicat John indignat, dar nu-l invit la mine la cină.

– Nu cred că domnul Pope este chiar ca un măcelar local, a răspuns Anne cu toată diplomația de care era în stare.

– Nu? a repetat John, uitându-se spre Susan, aflată la celălalt capăt al încăperii, și zâmbind. Ea se înfuriase rău că pierduse ultimul scaun liber la masa lor și încerca acum să se resemneze lângă un grup de politicieni care nu-i dădeau atenție. Dar acum, după ce el îi zâmbise, lui Susan mai-mai că îi venea să cânte de bucurie.

Aproape că venise timpul să plece până ca Anne să reușească să schimbe un cuvânt între patru ochi cu amfitrioana. Chiar și atunci a trebuit să o prindă pe palierul scării principale și s-o tragă într-o nișă a unei ferestre, în dosul unor coloane.

– Ce Dumnezeu faceți? a șoptit ea.

– Încerc să-l cunosc pe nepotul pe care l-ai ținut ascuns de mine vreme de un sfert de secol.

– Dar de ce așa, în public? Nu vedeți că jumătate din cei de aici se întreabă cine ar putea fi acest tânăr necunoscut?

Contesa a zâmbit cu răceală.

– Bineînțeles, asta probabil că te îngrijorează.

Și atunci Anne a înțeles în ce capcană intrase. Lady Brockenhurst promisese că identitatea lui Charles va rămâne un secret și trebuia să-și țină cuvântul, dar nu o deranja câtuși de puțin ca ceilalți să ghicească adevărul. Fiul ei avusese parte de o aventură la Bruxelles înainte de a muri. Spunea asta ceva despre el ce nu se putea ierta în înalta societate? Nicidecum. Avusese o legătură amoroasă înainte de căsătorie. Erau, probabil, puțini bărbați în aceste saloane aglomerate care să nu fi făcut același lucru. Odraslele nelegitime ale unui gentleman poate că nu erau la fel de ușor acceptate în societate ca în secolul dinainte, dar nici nu erau ceva nou. Iar dacă cineva se aventura să exprime o ipoteză, doar nu se aștepta doamna

Trenchard ca Lady Brockenhurst să mintă? Poate că n-ar fi oferit de bunăvoie informația, dar nici nu trebuia să se aștepte să nege.

– Vreți ca ei să ghicească, a rostit Anne, văzând abia acum cu limpezime cum stăteau lucrurile. Vreți ca ei să ghicească și ați ținut ca noi să fim de față.

Caroline Brockenhurst s-a uitat la ea. N-o mai detesta pe această femeie la fel de mult ca la început. Anne o condusese la Charles, iar pentru asta se cuvenea să fie recunoscătoare sau cel puțin iertătoare. Și-a plimbat privirea prin salon.

– Cred că soții Cathcart tocmai pleacă, a spus ea. Mă scuzi, nu-i așa, dacă mă duc să îmi iau rămas-bun de la ei?

Și s-a îndepărtat maiestuoasă, coborând așa de lin de parcă ar fi plutit peste trepte.

Drumul până acasă, în Eaton Square, a părut că durează o veșnicie. Toți cei din trăsură erau atât de copleșiți de evenimentele serii, încât niciunul nu a scos o vorbă. Vizitiul, Albert Quirk, era un om mai degrabă interesat de capriciile vremii și de tăria coniacului pe care îl ținea în ploscă decât de ciudățeniile familiei pe care o slujea, dar în această seară nu a putut să nu remarce starea de spirit.

– Dacă așa sunt ei după o petrecere, mai bine ar rămâne acasă, a zis el către doamna Frant în timp ce bea dintr-o cană mare de ceai la masa din salonul servitorilor. Nu sunteți de acord, domnișoară Ellis?

Dar menajera nu a spus nimic, ci a continuat să coasă un nasture desprins.

– De la domnișoara Ellis nu veți afla nimic, a pufnit doamna Frant pe un ton acru.

– Și așa se și cuvine să procedeze camerista unei doamne, a spus domnul Quirk.

Aproba, în general, atitudinea domnișoarei Ellis.

James decisese că atacul era cea mai bună apărare. Prins că ținuse pe ascuns legătura cu Charles, a hotărât să dea vina pe soția lui pentru acel eșec. Dacă ar fi păstrat secretul, nu s-ar fi întâmplat nimic.

Ceea ce era, desigur, adevărat, doar că îl absolvea pe el, în mod convenabil, de povara unei vieți duble, de faptul că își cunoscuse nepotul și se bucurase de compania lui, în timp ce soției îi ascunsese toate aceste lucruri.

Anne nici nu putea să se uite la el. Avea sentimentul că bărbatul pe care îl știuse și pe care îl iubise fusese răpit de niște zâne rele și înlocuit cu o ființă ostilă.

Oliver era și el la fel de supărat pe soția lui, dar din motive mai banale: îl ignorase toată seara și flirtase întruna cu John Bellasis, care lui nici nu catadicsise să-i dea atenție. Era furios și pe tatăl lui. Cine mai era și acest Pope, la urma urmei? Și pentru ce se luminase tatăl lui la față când acesta a intrat în salon?

Cât despre Susan, ea era sfâșiată între amărăciunea provocată de familia insipidă în care intrase prin măritiș și uimirea stârnită de lumea la care visase atâta vreme și pe care i se îngăduise în sfârșit s-o contemple. Saloanele și scările acelea monumentale, coridoarele aurite și sufrageriile, toate imense și magnifice și pline de personaje strălucitoare, ale căror nume sunau ca o călătorie prin istoria Angliei… și mai era și John Bellasis. Și-a aruncat privirea spre Oliver. Vedea că are chef de harță, dar nu-i păsa. Îi cerceta chipul puhav și mânios, gândindu-se cu dor la celălalt chip, atât de diferit, pe care îl privise doar cu câteva minute înainte. Știa că soțul ei era supărat, dar asta din pricină că nu era obișnuit cu lucrurile de *bon ton*. Nimeni din lumea bună nu ar fi purtat resentimente unei femei căsătorite, respectabile, pentru un flirt ocazional, pentru o seară amuzantă în compania unui străin spiritual și arătos. S-a oprit să reflecteze la cuvântul *străin*. Oare așa va rămâne pentru totdeauna? Atât de puțin îi fusese dat să-l cunoască pe domnul John Bellasis? Vizitiul a oprit brusc trăsura. Ajunseseră.

– Mulțumesc, William. Mă descurc singur mai departe. Poți să pleci.

Lui Oliver îi plăcea să le vorbească servitorilor ca și când ar fi jucat într-o comedie pusă în scenă la Haymarket. Dar Billy era obișnuit și de altfel îi plăcea să facă pe valetul. Chiar și pentru domnul Oliver. Era o schimbare față de frecatul

argintăriei și servitul la masă și îi dădea siguranța că va putea căpăta o slujbă de valet adevărat când se va hotărî să plece. Ar fi un pas în direcția cea bună, nicidecum o greșeală.

– Foarte bine, domnule. Doriți să fiți trezit de dimineață?

– Vino la nouă! Am să întârzii la muncă, dar cred că pot să fiu scuzat după seara pe care am petrecut-o.

Billy ar fi vrut, firește, mai multe detalii, dar domnul Oliver era deja în halat, așa că ratase ocazia să le mai capete. Putea încerca să deschidă subiectul a doua zi. Cu o ușoară înclinare a capului s-a retras, închizând ușa încet în urma lui. Oliver a așteptat câteva clipe, lăsându-se în voia mâniei pe care o resimțea față de toată lumea: față de Susan, de Charles Pope, de idiotul de valet, care oricum nu era valet adevărat, ci un simplu lacheu. Apoi, când a considerat că Billy trebuie să fi plecat de pe coridor, s-a strecurat afară din vestiar și a intrat în dormitorul lui Susan fără să bată la ușă.

– Ah! a sărit Susan.

Reușise s-o sperie.

– Credeam că te-ai culcat.

– Ce seară groaznică!

A scuipat cuvintele, de parcă ar fi scos cepul unui butoi. Într-un fel, asta și făcuse.

– Mie mi s-a părut distractiv. Nu prea ai de ce să te plângi de oamenii care au fost acolo. Trebuie să fi fost jumătate din membrii Cabinetului în încăpere și sunt sigură că am zărit-o pe marchiza de Abercorn vorbind cu unul dintre miniștrii de la Afacerile Externe. Cel puțin cred că ea era, doar că era mult mai frumoasă decât portretul pe care i l-au gravat la…

– Seara a fost infernală! Și ți-ai adus și tu contribuția la asta!

Susan a inspirat adânc. Avea să fie una dintre acele nopți. Era conștientă că Speer, camerista ei, a rămas pe loc, șovăind, lângă ușă. Stătea nemișcată, sperând ca ei să uite că era acolo. Susan știa cât se poate de bine.

– Poți pleca, Speer, a strigat ea, păstrându-și glasul egal și chiar degajat. Sun eu după tine în scurt timp.

Dezamăgită, camerista s-a retras. Susan s-a întors spre Oliver.

– Și acum spune, despre ce e vorba?

– Ai fi știut și singură, dacă nu petreceai toată seara uitându-te în ochii degeneratului ăluia parfumat.

– Domnul Bellasis folosise un parfum? N-am observat.

Dar comentariul era interesant, întrucât era limpede din cuvintele soțului ei că nu John era motivul principal al mâniei lui.

– Dacă te comporți ca o târfă, vei fi tratată ca atare. Nu ai mână liberă, să știi. Faptul că ești stearpă nu îți dă libertate de acțiune.

Vreme de câteva clipe Susan a rămas tăcută, adunându-și gândurile. Discuția devenea mai neplăcută decât anticipase. S-a uitat calm la Oliver.

– Ar trebui să te duci la culcare. Ești obosit.

El își regreta cuvintele. Susan îl cunoștea suficient de bine ca să-și dea seama. Dar, fiind omul care era, nu era capabil să-și ceară scuze. Era imposibil. A schimbat însă tonul.

– Și acest Pope cine mai e? De unde a apărut? Și de ce investește tata în afacerea lui? Când a investit el vreodată într-o afacere a mea?

– Dar tu n-ai nicio afacere.

– Atunci de ce n-a investit în *mine*? Și de ce îl plimba Lady Brockenhurst prin salon tot timpul ca pe un cal breaz? Cum a reușit el asta, când nouă abia dacă ne-a adresat un cuvânt de curtoazie toată seara?

Vocea i s-a gâtuit și pentru o clipă Susan s-a întrebat dacă nu cumva chiar plângea.

Oliver a început să se plimbe iar de colo colo prin cameră. Susan l-a urmărit cu privirea, trecând în revistă propria ei experiență din acea seară petrecută în Casa Brockenhurst. Ea chiar se distrase bine. John fusese o companie foarte plăcută. O

făcuse să se simtă atrăgătoare, așa cum nu se mai simțise de ani întregi, și această senzație îi făcuse plăcere.

– Mi-a plăcut de reverend, domnul…

S-a uitat încurcată către soțul ei. Avea un gol de memorie.

– Bellasis. Desigur. Tatăl domnului Bellasis. Păreau o familie frumoasă.

Încerca să readucă discuția lungă și foarte indiscretă cu John pe un teritoriu neutru. Spera ca Oliver să fie suficient de transportat de furia împotriva domnului Pope, încât să accepte explicația ei nerostită pentru comportamentul din acea seară.

– Știi cine este? Adică, în afară de faptul că e tatăl ăluia.

– Poftim?

Nu era sigură încotro se îndreaptă discuția.

– De reverendul Bellasis zic.

Oliver s-a uitat la soția lui. Chiar nu știa cine era omul? El nu-și pierduse chiar tot timpul de când începuse ascensiunea tatălui său și cunoștea adevărul din spatele legendei celor mai multe dintre vechile familii aristocratice, dar crezuse că Susan ține și ea pasul. Trebuia să aibă măcar idee, nu?

– Este fratele mai mic al domnului Brockenhurst. El îl va moșteni sau, mai probabil, fiul lui, John, va fi moștenitorul, dat fiind că lordul Brockenhurst arată mult mai sănătos decât fratele său mai mic.

– Adică John Bellasis va fi următorul …?

Susan plutea mai departe, pe panta glazurată a visurilor ei, pierdută în propria fantezie.

– Următorul conte de Brockenhurst, da, a încredințat-o Oliver dând din cap. Singurul fiu al actualului conte a murit la Waterloo. Nu mai au alți copii.

Se apropia ora trei noaptea când Lady Brockenhurst s-a așezat în sfârșit în fața oglinzii, dându-și jos cerceii cu diamante, în timp ce servitoarea ei, Dawson, îi scotea agrafele din păr.

– S-ar părea că toată lumea s-a distrat minunat, Înălțimea-voastră.

Dawson a îndepărtat cu grijă ultimele agrafe și a scos diadema grea. Caroline a scuturat din cap. Îi făcea plăcere să-și poarte bijuteriile, căci avea o înclinație spre grandoare, dar se simțea ușurată când le dădea jos și se elibera. Și-a scărpinat pielea capului și a zâmbit.

– Cred că a ieșit într-adevăr bine, a declarat veselă.

S-a auzit un ușor ciocănit în ușă și apoi s-a ivit capul lordului Brockenhurst.

– Pot să intru?

– Te rog, a răspuns soția lui.

El a intrat în cameră și s-a cufundat în fotoliul aflat cel mai la îndemână.

– Ce ușurare când pleacă toată lumea!

– Tocmai spuneam că a ieșit foarte bine.

– Presupun. Dar mi-a ajuns de câte ori m-am interesat într-o singură seară de sănătatea unuia sau a altuia, m-am bucurat de vestea sarcinii reginei sau am întrebat cum vor să-și petreacă vara. Cine era tipul cu comerțul de bumbac? Și ce căuta aici?

Caroline a scrutat chipul soțului ei în oglindă. Oare ghicise? Era posibil să nu vadă cât de bine semăna Charles cu frumosul ei Edmund? Ochii aceia. Degetele acelea lungi. Felul cum râdea. Băiatul era un Bellasis veritabil. Nu era evident?

– Domnul Pope, vrei să spui?

– Pope, așa îl chema?

Peregrine și-a netezit mustățile și a făcut o mică strâmbătură. Îl rodeau pantofii.

– Da, a zis el îngândurat, contemplând una dintre acuarelele soției sale care înfățișa grădina de la Lymington. Mi s-a părut un tip simpatic și mai interesant decât femeile între care m-ai înghesuit la cină, dar tot nu înțeleg ce căuta în salonul nostru.

– Mă interesează persoana lui.

– Dar de ce?

– Fiindcă…

Caroline s-a oprit și la fel și Dawson. Servitoarea avea o perie în mâna dreaptă și altă perie în stânga și rămăsese cu capul înclinat într-o parte, așteptând continuarea. Unul din cele mai interesante aspecte ale slujbei ei era să-și ajute stăpâna să se dezbrace după o seară petrecută în societate. Limbile se dezlegau întotdeauna după un strop de vin, iar firimiturile de picanterii pe care le culegea erau adevărate delicatese la masa comentariilor din sala servitorilor.

– Vezi tu…

Atunci Caroline a surprins privirea lui Dawson și n-a mai continuat. Nu-și dorea nimic mai mult decât să-i spună soțului ei adevărul, dar își dăduse cuvântul. Oare era valabil și între soți? se întreba ea. Nu încălcau una din cele zece porunci dacă aveau secrete unul față de celălalt? Nu se spunea așa în Biblie? Dar, chiar dacă era adevărat, Caroline își dădea seama că nu era tocmai potrivit să-l lanseze pe Charles în societate pe un val de bârfe între servitori. Poate că Dawson era discretă de regulă, dar nu se putea conta pe discreția unei servitoare. Putea foarte bine să răspândească zvonul prin toată Belgravia înainte să sosească ucenicul măcelarului la ora cinci ca să aducă ciolanul de porc. Servitorii chiar că erau mai răi decât șobolanii, umblau din casă în casă și povesteau Dumnezeu știe ce oricui aveau chef. Ea știa cât se trăncănea la demisol și o făceau și cei mai devotați. Nu, Caroline nu-i putea spune soțului ei acum, indiferent dacă avea sau nu să-i mărturisească mai târziu. Așa că a făcut ce făcea de fiecare dată când lucrurile se complicau: a schimbat subiectul.

– Maria Grey s-a făcut tare frumușică, a zis ea. Mai demult era așa de serioasă, mereu cu nasul în cărți. Acum este o prezență încântătoare.

– Hmm, a mârâit aprobator Peregrine. Norocul lui John. Sper să o merite.

Și-a scos pantofii, încercând să-și adune puterile ca să plece la culcare.

– Se pare că a suportat cu tărie moartea tatălui ei.

– Cumplită situație.

Dawson a pus iar mâna pe perie și a continuat să descâlcească împletiturile din părul contesei. Povestea asta o mai auzise, cum căzuse lordul Templemore de pe cal pe când era la vânătoare și își zdrobise capul de un pietroi.

– Lady Templemore nu mai contenea cu laudele la adresa lui Reggie.

– Care Reggie?

– Fiul ei. Zicea că el conduce aproape singur moșia. Și nu are decât douăzeci de ani. Spune că au un administrator destoinic, dar chiar și așa…

– O să aibă nevoie de mai mult decât un administrator bun dacă vrea să scape de portărei, a mormăit Peregrine. Presupun că taică-său a lăsat moșia împovărată de datorii ca de un sac cu bolovani.

Caroline a oftat compătimitor.

– Aveau rochii noi în seara asta – și mama, și fiica. Eu m-am cam mirat. Dar, la urma urmei, bănuiesc că știau că va fi prezent și John și nu se făcea să arate că au sărăcit. În niciun caz în fața logodnicului.

Peregrine și-a ascuns fața în mâini, copleșit de un val brusc de tristețe. Trebuie să fi fost începutul ăsta de vară, atât de multe speranțe în aer, atâția oameni alergând de la o recepție la alta, fiecare cu mintea doldora de planuri de a scăpa de căldura orașului. Și văzându-l pe John în seara asta cum flirta cu nora acelui ciudat domn Trenchard… Câți ani să aibă oare? Treizeci și doi, treizeci și trei? Nu conta prea mult. Edmund ar fi avut patruzeci și opt acum, un bărbat încă în floarea vârstei. Dar el nu urma să evadeze spre coasta de nord a Franței sau în munții din jurul lacurilor italiene. Zăcea în mormânt, la fel ca toți acei tineri galanți care au murit în acea dimineață îndepărtată de iunie. Peregrine sperase că, mutându-se în casa cea nouă din Belgrave Square, cu încăperile ei splendide, concepute pentru recepții, vor căpăta amândoi un orizont nou, o energie reînnoită. Dar în seara asta simțise într-un fel că se întâmplase exact pe dos, că toată acea etalare de frivolități – toalete, bârfe, diamante – nu făcuse decât să-i dezvăluie nebunia existenței omenești, care va să sfârșească întotdeauna într-un mormânt rece și părăsit. S-a ridicat anevoie și s-a îndreptat spre ușă.

– Mai bine mă culc. Mâine va fi o zi încărcată.

Caroline îi simțea tristețea, care plutea în încăpere ca un nor. Ardea de dorința de a-i spune vestea, acum că era sigură. Edmund a avut un fiu. Avem din nou pe cine iubi.

– Dragule?

Peregrine a întors capul. Ea n-a mai spus nimic.

– Somn ușor. Poate vei vedea altfel lucrurile de dimineață.

Pe James Trenchard ziua de mâine îl îngrozea. Și la fel și cea de după… Se îngrozea gândindu-se cât ar putea dura până la izbucnirea scandalului. Era ca un ceasornic care ticăia încet măsurând timpul rămas până la Ziua de Apoi, a conchis el pe când zăcea în așternut, cu ochii țintă la cornișa albă de deasupra. Parcă era grenada unui soldat, care stătea să explodeze. Nu era de mirare că nu putea să adoarmă. Trecuse o oră de când stătea întins, ascultând tăcerea. Știa că nici Anne nu doarme. Era acolo, cu spatele la el, crispată. Îi simțea încordarea.

Se întorseseră tăcuți acasă. James a dispărut în vestiarul lui, în timp ce Anne a ieșit cu câinele, după care s-a retras în apartamentul ei. În general nu era prea vorbăreață, dar acum până și Ellis fusese surprinsă de mutenia ei. N-a dat deloc curs invitațiilor discrete ale cameristei de a discuta despre petrecerea dată de Lady Brockenhurst, așa că fata și-a terminat treaba cât a putut de repede și a plecat. Când a intrat James, Anne era deja în pat, strâns învelită în pături și prefăcându-se adormită, cu câinele cuibărit în brațele ei. Desculț, în cămașă de noapte, a fost pe punctul să se întoarcă în somptuosul lui dormitor – lucru pe care nu-l făcuse decât de câteva ori în cei patruzeci de ani de căsnicie. În loc de asta însă s-a urcat în pat, a suflat în lumânare și a rămas întins pe spate, cu ochii larg deschiși. Nu avea niciun rost să ocolească iminenta ciocnire, fiindcă se învinuiau reciproc pentru suferința produsă. Fierbeau amândoi, înfuriați de purtarea vicleană și duplicitară a celuilalt.

– Charles trebuie să afle, a spus el în cele din urmă, incapabil să-și mai păstreze gândurile pentru sine.

– Ba nu trebuie! a sărit Ann, ridicându-se în capul oaselor și făcând-o pe Agnes să tresară speriată din somn. Zărea profilul soțului ei în lumina proiectată de felinarele din stradă. Uneori îi părea rău după întunericul nocturn absolut al orașului din tinerețea ei. Această omniprezentă penumbră difuză părea să mențină lumea într-un crepuscul perpetuu. Dar, desigur, Londra era acum un loc mai sigur și ăsta era, de bună seamă, un lucru pozitiv.

James nu terminase.

– L-a așezat lângă ea la masă. În dreapta ei. Toată lumea a observat. Au observat, bineînțeles, și ceilalți din familia Bellasis. A fost ca și când ar fi dat anunț în *The Times*. Probabil că a intenționat să atragă atenția asupra lui, și de ce ar face așa ceva dacă n-ar dori să se afle? Dacă el nu știe încă adevărul, îl va afla în decurs de câteva zile, dacă nu ore.

– De cât timp ții legătura cu el?

James nici măcar nu s-a obosit să-i răspundă.

– De unde știi că nu i-a spus deja? Pentru care alt motiv ar fi primit invitație?

Sigur știe. Persoanele ca Charles Pope nu sunt invitate la supeuri intime în Belgrave Square să se înfrupte din fazan cot la cot cu jumătate din nobilimea Angliei. Persoanele ca Charles Pope nu stau la masă lângă contesa de Brockenhurst. Persoanele ca Charles Pope nici nu o *cunosc* pe contesa de Brockenhurst. În mod normal, contesa de Brockenhurst nici nu l-ar băga în seamă pe Charles Pope, *cu atât mai puțin să-l invite să stea lângă ea la cină*!

James se ridicase și el acum în capul oaselor și vorbea tot mai tare, întorcându-se ca s-o înfrunte pe soția lui.

– Coboară vocea! a șuierat Anne.

Camera lui Oliver și Susan era exact deasupra. Poate că izolase Cubitt tavanele acestor case pentru ca zgomotele să nu circule de la un etaj la altul, dar tot nu erau suficient de groase.

– Cât despre aiureala asta că vrea să investească în afacerea lui…

– Și de ce e o aiureală? Și tu ai investit. Îl susții de luni întregi.

Tonul lui Anne nu promitea nimic bun.

– Eu sunt bărbat. Lady Brockenhurst nu are bani pe mână. Cel puțin nu atât de mulți, încât să facă investiții fără știrea soțului. Și el de ce i-ar da, fără să cunoască motivul interesului ei? Sunt toate prostii și vorbe goale care vor sfârși prin a duce de râpă familia Trenchard!

Nu era o întâmplare că James se descurcase atât de bine în atmosfera ilicită și lipsită de opreliști din Bruxelles în acei ani de război. Când trebuia să joace dur și necruțător, o făcea. Rămăsese odraslă de precupeț și era în stare să-și apere colțul lui. Iar acum fusese băgat la colț. Tot ce câștigase, toate strădaniile lui îi fuseseră spulberate de soție. De nimeni altcineva decât de propria soție.

– Pur și simplu nu am putut s-o las să creadă mai departe că după ea și soțul ei neamul lor avea să se stingă, a spus Anne, netezind așternuturile din jurul ei.

– Și de ce nu? Și-au petrecut ultimii douăzeci și cinci de ani cu acest gând. Trebuie să se fi obișnuit deja cu el!

Începuse să se aprindă iarăși la față. Acum, că dăduse drumul furiei, nu mai reușea să și-o stăpânească.

– Și cu asta ce s-a schimbat? Charles Pope nu poate avea nici cea mai mică pretenție la titlurile familiei. Nu are niciun drept. Este un bastard, chiar dacă ar putea să nu-ți fie recunoscător că ai trâmbițat asta în fața tuturor!

– Au un nepot. Trebuia să afle.

– De-asta am fost invitați, nu? Spune, nu-i așa?

Dar Anne n-a răspuns. Zisese ce avea de spus.

– Ca să poată să defileze cu Charles prin fața noastră, iar noi să nu-i putem vorbi? Asta a fost răzbunarea ei?

– Dar tu ai putut să vorbești cu el. Sunteți deja prieteni vechi.

Vocea ei era ca de gheață.

– Acum știm, desigur, că prezența lui nu a fost o surpriză pentru tine.

Într-un fel, a fost aproape o ușurare să recunoască.

– Da, a răspuns ea. Da, am știut că va fi acolo. Și dacă ai impresia că o să stau să înghit cel mai mic reproș, te înșeli amarnic. Ești la fel de vinovat ca mine.

– Eu? a strigat James sărind jos din pat. Dar ce am făcut eu?

– Ai intrat în legătură cu nepotul nostru, l-ai cunoscut, chiar lucrezi cu el, dar n-ai găsit de cuviință să-mi spui și mie, soția ta, mama femeii care l-a născut.

Glasul începea să-i tremure. Și-a dat seama și, oricât ar fi dorit să pară puternică și hotărâtă, lacrimile îi tot dădeau târcoale.

– Ai vorbit cu el. L-ai atins. Și mie nu mi-ai spus. Am trăit fără să știu nimic mai bine de douăzeci de ani, întrebându-mă zi de zi cum arată, ce voce are, iar tu l-ai cunoscut fără să-mi spui. Nu a fost oră în care să nu-mi regret decizia de a-l încredința unei familii străine. L-am dat de suflet pe nepoțelul nostru minunat, pentru că tu te temeai că vom primi mai puține invitații la cină dacă îl creștem noi. Și acum mă înșeli într-un mod atât de detestabil și dureros!

Desigur că, prinsă de această tiradă, Anne uitase în chip oportun că îmbrățișase cu bucurie planul de a scăpa de micuțul nedorit, când acesta venise pe lume și Sophia murise. James s-a gândit o clipă să-i aducă aminte, dar apoi a hotărât să se abțină. Probabil că era o hotărâre înțeleaptă. I-a zărit lacrimile scânteind pe când îi șiroiau pe obraji. Mâinile i se încleștaseră pe așternuturi.

– Faptul că Lady Brockenhurst n-a știut adevărul nu era o scuză pentru cruzimea de a păstra taina. Era vremea să afle. Trebuia să afle.

Nu avea rost să mai spună ceva. James și-a dat seama de asta, dar n-a putut să reziste ocaziei de a da o replică finală.

– Sentimentalismul tău ne va duce la pierzanie. Când numele fiicei noastre va fi târât prin noroi, când se va vorbi despre ea ca despre o femeie ușoară și decăzută, când toate ușile pe care ne-am chinuit să le deschidem ni se vor trânti în nas, atunci nu vei putea da vina decât pe tine însăți.

Zicând asta, James Trenchard s-a răsucit, întorcându-i ferm spatele soției lui, care suspina încă, și a închis ochii.

5

O întâlnire amoroasă

Susan Trenchard stătea tolănită în pat și asculta clopotele bisericii All Saints din Isleworth. La răstimpuri auzea zgomote venind de pe râu: barcagii strigând unul către altul, plescăitul apei lovite de câte o vâslă. A privit în jur prin cameră. Era aranjată ca un dormitor dintr-o casă de vază, nu ca o cameră închiriată, cu draperii grele de brocart, un șemineu clasic și un pat elegant cu baldachin, care s-a dovedit foarte confortabil. O altă femeie în locul ei s-ar fi alarmat descoperind că John Bellasis ținea o mică locuință în Isleworth, cu o singură încăpere de servit masa, un dormitor mare și luxos mobilat și mai nimic altceva în afară de dependințe și probabil o cameră pentru bărbatul aproape mut care îngrijea de casă. Apoi, faptul că servitorul nu pusese nicio întrebare când sosiseră, ci adusese pur și simplu un prânz delicios înainte de a-i conduce către un dormitor unde fuseseră trase draperiile și focul ardea în cămin putea însemna că omul cunoștea prea bine tipicul acestui gen de întâlniri ca să nu dea de gândit. Dar Susan era prea mulțumită, prea satisfăcută – așa cum, la drept vorbind, nu mai fusese de ani întregi – ca să mai caute cusururi fericirii ei de acum. S-a întins ca o pisică.

– Poate că ar trebui să te îmbraci.

John stătea la piciorul patului, încheindu-și pantalonii.

– Eu iau cina în oraș, iar tu ar fi bine să ajungi la timp ca să te schimbi.

– Chiar trebuie?

Susan s-a ridicat, sprijinindu-se în coate. Părul roșcat îi cădea în inele pe umerii albi și netezi. Și-a mușcat ușor buza plină și s-a uitat în sus spre John. Cu atitudinea asta era de-a dreptul irezistibilă, o știa prea bine. John s-a dus spre ea și s-a așezat alături, plimbându-și arătătorul de-a lungul gâtului ei, urmărind curba claviculei, iar Susan a închis ochii. El i-a cuprins fața în palme și a sărutat-o.

Ce revelație extraordinară se dovedise a fi această Susan Trenchard! Întâlnirea dintre ei la serata mătușii fusese pur întâmplătoare, cu totul neprevăzută, dar era cea mai bună descoperire din acest sezon. Era încredințat că avea să se distreze cu ea săptămâni bune.

Trebuia să-i mulțumească lui Speer, camerista ei, pentru că înlesnise această aventură. Pentru o ființă așa uscățivă și tristă, fusese neașteptat de dispusă să comploteze la seducerea stăpânei. Nu că Susan ar fi avut nevoie de prea multă încurajare, mai ales cu cineva ca John, care era atât de priceput în arta amorului. Știuse întotdeauna să recunoască o femeie înclinată spre aventuri. Citise limpede plictiseala și lipsa de afecțiune pentru soțul ei de cum o abordase în seara aceea la Brockenhurst House. N-avusese altceva de făcut decât să o flateze puțin, să-i spună cât este de frumoasă și să-și încrețească fruntea mimând interesul față de opiniile ei. Știa că, încet, dar sigur, avea să reușească să i-o răpească lui Oliver Trenchard, cu înfățișarea lui de molâu. La urma urmei, femeile erau niște ființe cât se poate de simple, își zicea el acum, privind în ochii azurii ai lui Susan. Puteau să tremure șovăielnic, să se arate șocate și consternate numai gândindu-se la așa ceva, dar el știa că toate erau doar niște etape prin care ele se simțeau datoare să treacă. Din momentul în care ea a râs la glumele lui, a știut că o va putea avea oricând va dori.

Următorul pas după acea primă întâlnire în Belgrave Square a fost să-i scrie o scrisoare. Pentru mai multă discreție, a trimis-o prin poștă, plătind prețul unui timbru din cele noi. În ea îi mărturisea, în stilul cel mai înflorit și mai romantic, ce plăcere îi făcuse conversația cu ea și ce frumusețe rară reprezenta în ochii lui. Era imposibil să și-o scoată din minte, scrisese el înflăcărat, zâmbind pe când și-o închipuia citind acele cuvinte.

Îi propusese să ia ceaiul împreună la Morley's Hotel, în Trafalgar Square. Era un loc destul de frecventat, dar de obicei de alte persoane decât cele din cercul lui de cunoștințe apropiate. Invitația fusese un fel de test. Dacă Susan era genul de femeie care să inventeze o scuză pentru a străbate Londra ca să-l întâlnească în plină zi însemna că era în stare și de minciună, și duplicitate și, prin urmare, merita să fie cucerită. Când ea a intrat pe ușa turnantă de sticlă a hotelului, însoțită de Speer, John și-a stăpânit cu greu sentimentul de triumf.

Trebuie spus, desigur, că John se înșela în mare măsură. Era atât de mândru de puterea lui de seducție, încât nici nu i-a dat prin minte că Susan Trenchard nu avea nevoie să fie sedusă. Adevărul era că, atunci când aflase despre perspectivele amețitoare ale lui John, care se adăugau atracției cât se poate de reale pe care o simțea față de el, hotărâse că îi va fi mai întâi amantă și apoi, dacă lucrurile aveau să meargă bine, va decide cât de departe vor duce. Ar fi trebuit să-și dea seama din simplul fapt că o făcuse pe cameristă părtașă la secretul ei – fiindcă altfel nu ar fi putut-o convinge s-o însoțească la hotel –, că este o participantă activă la acest plan, și nu o țintă pasivă. Susan știa foarte bine că nimeni nu va suspecta o soție care ieșea însoțită de camerista ei. Erau o mulțime de motive întemeiate de a umbla prin Londra sau prin alte locuri, să meargă la cumpărături, la un prânz sau într-o vizită, atâta vreme cât avea o escortă. Faptul că și-o luase pe Speer complice garantase succesul planului ei. De bună seamă, avea să-l lase pe John să-și asume meritul de a-i fi sucit mințile și de a o fi atras pe calea păcatului – fiindcă toți bărbații vor să creadă că ei sunt la cârmă – dar, în realitate, dacă ea nu ar fi decis s-o apuce pe calea greșită, nimic din toate astea n-ar fi fost posibil.

În ziua aceea, Susan i-a spus lui Oliver că se întâlnește cu o veche colegă de școală sosită în Londra de la țară și că se duc să vadă o expoziție la National Gallery. Oliver nu se obosise măcar să întrebe cum o cheamă pe femeia cu care se întâlnește. Părea doar bucuros că soția lui are cu ce să-și umple timpul.

Cu mult tact, Speer s-a făcut nevăzută de îndată ce au intrat în foaierul hotelului, lăsându-și stăpâna să-l întâlnească singură pe John. Acesta stătea așezat într-un colț, lângă pian, având în spate un palmier luxuriant plantat într-un ghiveci. Era mai atrăgător decât și-l amintea, mult mai atrăgător decât amărâtul ei de soț. Pe când își croia drum printre mese și scaune, a constatat surprinsă că, acum, că venise în sfârșit momentul, era puțin cam agitată. Nu o tulbura perspectiva unei relații amoroase. Știa de un an sau doi că avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu, într-atât de nesatisfăcătoare deveniseră rarele contacte fizice cu Oliver. Și era și infertilă – lucru care îi provocase multă suferință în trecut, dar care acum își dovedea avantajele. Și-a îngăduit un zâmbet. Starea de nervozitate trebuie să fi fost tot ce-i mai rămăsese din sfiala ei feciorelnică, o fărâmă care, în mod inexplicabil, nu pierise în procesul dur al preschimbării ei în femeie. Își ținea capul plecat, pentru a evita schimburile de priviri cu grupurile de doamne care luau ceaiul împreună. Morley's nu era genul de hotel pe care îl frecventau persoanele din anturajul ei, cel puțin în privința asta John avusese dreptate, dar trebuia să fie cât mai prudentă. Capitala nu era deloc mare și o după-amiază era de ajuns pentru a distruge o reputație.

S-a așezat grăbită, cu spatele către restul încăperii, și a aruncat o privire spre John. Cum era versat în astfel de lucruri, sau pretindea a fi, John și-a asumat misiunea de a o liniști, iar ea i-a încredințat-o. Susan știa foarte bine că el va avea nevoie de fiorul cuceririi unei femei virtuoase pentru a savura pe deplin această experiență și voia ca el să se simtă într-adevăr cât se poate de bine. Sfiala aceea și roșeața din obraji și-au atins scopul și de bună seamă că lui nu i-a trebuit mult ca să înceapă să sugereze o nouă întâlnire, de data aceasta însă într-un cadru puțin diferit.

Adevărul era că, pentru Susan, Oliver Trenchard nu era ce trebuia să fie un soț. În primii cinci ani de căsătorie încercaseră, fără succes, să aibă un copil, însă după aceea Oliver aproape că o abandonase. Nu îl învinovățea întru totul. Devenise limpede că nu vor avea copii, iar ei nu se plăceau suficient pentru ca ideea raporturilor fizice să îi mai atragă. Nu făceau referire la subiectul ăsta, decât ca

insultă ocazională în timpul unei altercații, sau îl păstrau pentru câte o conversație foarte strepezită în dormitorul ei după cină, mai ales dacă Oliver bea prea mult în timpul mesei. Dar ajunsese să înțeleagă că, având o căsnicie fără copii, își pierduse ascendentul asupra bărbatului, iar în fața socrilor nu avea să aibă niciodată prea multă autoritate. De aici rezulta că, dacă nu era atentă, putea rămâne cu mâinile goale. Până și propriul ei tată își pierduse interesul față de ea. Pentru această pierdere de interes, Susan ar fi putut să dea vina, măcar în parte, pe faptul că era risipitoare, însă în loc de asta a preferat să pună totul pe seama dezamăgirii pe care i-o provocase fiindcă nu putea avea copii. Nu avea să-i dăruiască urmași și nu era sigură că o va ierta vreodată pentru asta, iar soții Trenchard s-ar fi bucurat, fără îndoială, dacă s-ar fi prăpădit de vreo boală, lăsându-l pe Oliver să-și găsească altă nevastă, care să umple camerele copiilor din casa din Eaton Square. Poate că, tocmai dându-și seama de acest crud adevăr, Susan a ajuns să creadă că era timpul să-și croiască un drum al ei dacă voia să cunoască vreo mulțumire. Firește, fusese o călătorie lungă – de la optimism la dezamăgire și de acolo la hotărârea de a avea viața ei – și chiar când ideile acestea prinseseră formă l-a cunoscut pe John Bellasis.

Prin urmare, în după-amiaza aceea, când John a propus o excursie la Isleworth, unde avea „câteva odăi care să-mi îngăduie să evadez din agitația Londrei“, Susan se prefăcuse – destul de prost – că șovăie. Nu avea decât să inventeze o scuză ca să facă o vizită la Isleworth în ziua respectivă. Era hotărâtă să nu mintă în privința destinației, întrucât putea oricând s-o zărească cineva și nu avea niciun rost să riște să fie prinsă. În cele din urmă a hotărât să spună că se gândea să cumpere o livadă și voia să se uite la ce oferte sunt. Multe din familiile de vază din Londra dețineau livezi acolo, ca să se aprovizioneze cu fructe proaspete la sfârșitul verii și cât ținea toamna. Deși a bombănit că el era cel care dădea banii, Oliver nu a ridicat obiecții. Pentru a spori aparența de nevinovăție, urma să o ia cu ea pe Speer și să aranjeze ca aceasta să aștepte undeva până când era Susan gata de plecare.

Și așa și făcuseră. Speer urma să aștepte de la ora trei la hanul Bridge, undeva pe malul râului, ceva mai jos de locuința lui John. Odată aranjată această parte, Susan a pornit pe jos, fără să-i spună nicio vorbă ajutorului de vizitiu. Până și servitorilor li se spusese povestea despre cumpărarea livezii, pentru ca Susan să aibă motiv să facă multe astfel de vizite în viitor.

– Mă gândeam că aș putea să las calul să se odihnească și să mă întorc cu voi, a zis John mângâindu-i obrazul cu degetul mare.

– Ar fi drăguț, nu? a replicat ea, întinzându-se somnoroasă. Păcat că nu se poate!

John a rămas oarecum surprins.

– Nu se poate?

Susan i-a dăruit un zâmbet languros, care făgăduia încă multe alte răsfățuri în momente mai potrivite.

– Călătoresc cu camerista mea în trăsura soțului.

La început John n-a înțeles care era problema. Puteau s-o trimită pe cameristă să stea pe capra trăsurii lângă vizitiu și să se întoarcă frumușel în oraș. Nu-i păsa prea tare că o să fie văzut cu o femeie frumoasă în trăsura soțului ei. Apoi, reflectând puțin, și-a dat și el seama că pentru Susan ar fi fost foarte grav să fie recunoscută, iar pe fața ei citea limpede că nu avea să îngăduie așa ceva. Pentru o clipă aproape că l-a fulgerat ideea că era la fel de puternică și stăpână pe situație ca el, dar pe urmă acea viziune s-a risipit și n-a mai văzut decât o femeie care râdea răsturnată pe perne, cu ochii întredeschiși, îndrăgostită nebunește de el. Aceasta era o imagine liniștitoare, iar el n-a mai insistat.

Scoțând un oftat care avea menirea să sugereze că cea mai fierbinte dorință a ei era să rămână amândoi acolo pe veci, Susan s-a ridicat din așternut și s-a îmbrăcat cu combinezonul. Apoi s-a îndreptat desculță spre fereastră, plimbându-și tălpile pe splendidul covor persan, și și-a cules de jos corsetul.

– Speer mă așteaptă la hanul Bridge. Așa că am nevoie de o mână de ajutor cu ăsta, a adăugat apoi, țuguindu-și sfioasă buzele.

John a ridicat din sprâncene și a oftat și el ostentativ. Ea a râs și el i s-a alăturat, cu toate că în sinea lui chiar găsea teribil de istovitoare complexitățile modei feminine.

– Trebuie să strâng șiretul?

– Nu, asta se face doar în comedii, pe scenă. Șireturile sunt legate, dar copcile din față pot da destulă bătaie de cap.

I-a luat mai mult de cinci minute să-i prindă copcile alea nenorocite, pentru ca pe urmă ea să-i ceară ajutor cu năsturașii ce trebuiau încheiați cu migală pe tot spatele rochiei. În cameră se făcea tot mai cald, iar mâinile îi asudau muncindu-se cu veșmântul de mătase galbenă.

– Data viitoare, a sugerat el cu delicatețe, poate ar fi mai bine să porți ceva… mai puțin complicat.

– Nu pot să ies pe stradă în capot. Nici măcar de dragul tău. Și când m-ai ajutat să mă dezbrac n-ai făcut atâta caz.

Pe John l-a încercat încă o dată bănuiala că râde de el; pe undeva el era acela care îi făcea ei pe plac, și nu invers, așa cum crezuse. Dar a alungat-o din nou.

– Ce zici, să ne întâlnim în Londra data viitoare? a propus el uitându-se la ceasul de buzunar. Sau cel puțin într-un loc aflat mai aproape?

Susan a încuviințat cu o mișcare a capului.

– Noile căi ferate ne vor fi de mare folos.

– În ce fel?

Ea a zâmbit.

– Vreau să spun că ne-am putea întâlni undeva departe și totuși să ne întoarcem până la ora ceaiului. Se zice că nu durează mai mult de o oră sau două să mergi la Brighton și numai cinci sau șase ca să ajungi la York. Gândul ăsta îmi taie respirația.

El nu era prea convins.

– Nu înțeleg de ce trebuie să schimbăm mereu totul. Mie îmi convine de minune așa.

– Ei bine, nici eu n-aș schimba nimic din după-amiaza asta petrecută împreună.

I-a gâdilat orgoliul, așa cum îi plăcea lui. Lucru pe care ea îl știa, desigur.

– Și acum chiar că trebuie să plec.

I-a dat un ultim sărut, atingându-i buzele cu limba înainte de a se dezlipi de el, ca o promisiune pentru data următoare.

– Să nu mă faci să aștept prea mult, i-a șoptit la ureche și, înainte ca el să apuce să răspundă, a ieșit pe ușă și a traversat coridorul unde servitorul cel tăcut o aștepta să o conducă afară. Era, în mod evident, o practică lipsită de surprize pentru el.

Cât despre Susan, singura dificultate era să ajungă de la locuința lui John la hanul Bridge. De acolo avea să-și recupereze camerista și trăsura și să se simtă la fel de liniștită și demnă ca orice doamnă respectabilă din oraș. Purta un văl mai gros ca de obicei, așa încât cine o zărea nu putea fi foarte sigur în privința identității, și, ținându-și nervii în frâu, a mers cu calm până la hotel, unde avea să fie în siguranță. Speer aștepta stând timidă cu o ceașcă de ceai goală dinainte. S-a ridicat în picioare când s-a apropiat Susan.

– Am făcut o plimbare, doamnă.

– Mă bucur. Detestam ideea că aveai să stai închisă într-o cârciumă toată după-amiaza.

– M-am dus să văd un agent și el mi-a dat câteva descrieri ale unor terenuri cu grădini care sunt puse la vânzare.

A scos niște anunțuri de vânzare a trei sau patru proprietăți, constând din livezi și grădini de legume și zarzavaturi.

– M-am gândit că ar putea fi de folos.

Susan a luat hârtiile fără să scoată o vorbă, le-a împăturit atent și le-a pus în sacul de mână. Avea un alibi de fier.

Oare exista ceva ce se chema serie nenorocoasă? se întreba Stephen Bellasis privind cum crupierul îi mătură iar toate fisele. Toți vorbesc de serii de victorii, de

serii norocoase, dar de ce nu și despre ghinioane în serie? Fiindcă dacă era vorba de o serie, atunci trebuia să se și sfârșească, numai că el pierdea întruna, fără oprire. Pierduse deja mulți bani în după-amiaza aceea. O mică avere, de fapt. Pe când fiul lui se distra în Isleworth, Stephen se ușurase deja de o mie de lire la Jessop's Club, la doi pași de Kinnerton Street.

Jessop's nu era unul dintre cluburile la care să aspire bărbații ambițioși; era un loc din cele unde sfârșeau risipitorii. Fetid, jegos și întins pe patru etaje, clubul era alcătuit din șiruri de camere întunecoase, în care jucătorii de tot felul erau serviți cu alcool de proastă calitate, în timp ce pierdeau ultimii bani care le mai rămăseseră sau tot ce reușiseră să ciupească, să împrumute sau să fure de la alții. Aceasta era o altă latură a cartierului Belgravia.

Cu câțiva ani mai înainte, Stephen fusese membru al clubului Crockford din cartierul St James's, unde personaje importante se duceau pentru o mică cină și o mare porție de distracție. Dar William Crockford era un om viclean, care studiase istoria și arborele genealogic al marilor familii engleze și știa câți bani face fiecare. Știa cui să-i ofere o linie de credit generoasă și cui nu. Se înțelege de la sine că Onorabilul Reverend Stephen Bellasis n-a rezistat multă vreme la clubul lui Crockford. A reușit cumva să se autoconvingă că nu era nevoie de bucătar-șef francuz și de companie aleasă la jocul de cărți și a început să frecventeze localuri mai puțin distinse. S-a ataşat din ce în ce mai mult de Victoria Sporting Club de pe Wellington Street, ai cărui membri nu foloseau termenul de pariu, ci pe cel de mizǎ, și a băgat bani în cursele de la Ascot sau Epsom. Din păcate, nu a avut, pare-se, mai mult noroc cu caii decât cu cărțile de joc.

Dar cât iubea acel sentiment al victoriei! Nu era nevoie de mult, doar o adiere de câștig, câteva lire pariate pe un cal câștigător, și o lua de la capăt. Uneori se ducea să se bucure de farmecul relaxat de la Argyll Rooms, unde sărbătorea în stilul lui inimitabil – cu o sticlă de vin de Porto și ocazia de a-și strecura mâinile pe sub fustele vreunei dansatoare frumușele. Alteori se simțea mai îndrăzneț și pașii îl purtau spre est, către mahalaua de pe lângă Seven Dials, unde nici polițaii nu se încumetau dacă aveau de ales. Asemenea celor care își riscă viața dintr-un capriciu, se ducea să bea în crâșmele de acolo, flecărind cu hoți și prostituate, lăsând câteodată nopțile să ia un curs periculos, întrebându-se dacă ziua următoare avea să-l găsească într-un canal, cu un cuțit înfipt în coaste, sau în patul lui, lângă nevasta care nu îi mai oferea nicio plăcere.

Astăzi însă victoria nu-și arăta fața. Dacă era un joc la care se pricepea, acela era jocul de whist și adesea reușea să recupereze o parte din pierderi, își zicea el pe când făcea cărțile. Dar în după-amiaza asta nimic nu părea să meargă. Domnița Fortuna îl părăsise de-a binelea și el începea să regrete că fusese atât de nesăbuit cu banii.

De fapt, nu numai că regreta, era de-a dreptul îngrozit. O mie de lire erau bani, nu glumă, și el nu avea de unde să plătească, decât dacă putea să-i recupereze cumva. Pe când continua să piardă, camera prost luminată devenea tot mai sufocantă. Temperatura era insuportabilă în demisolul acela cu pereții cu lambriu întunecat și Stephen a tras de gulerul care îi strângea gâtul lipicios de sudoare. Nu purta niciodată colereta de preot la masa de joc, dar pliurile lavalierei cu care o înlocuise părea să-l sugrume. Ginul pe care îl dăduse pe gât nu era nici el de vreun ajutor, nici fumul care ieșea necontenit din pipa contelui Sikorsky. Stephen simțea că nu mai poate respira.

Mai erau trei jucători așezați în jurul mesei slinoase, doi dintre ei cunoscuți de-ai lui Stephen. Unul era Oleg Sikorsky, un aristocrat rus bătrâior, care avea în Crimeea o moșie de care se alegea praful și pe care nu-și mai permitea s-o viziteze. Sikorsky vorbea la nesfârșit despre vremurile bune din Sankt Petersburg, când sorbea șampanie pe Fontanka, tocând încet averea bunicii lui, o doamnă venerabilă care, dacă era să te iei după spusele lui, fusese odinioară sfetnica țarului Alexandru I. Lângă el stătea căpitanul Black, ofițer de grenadieri și prieten cu John al lui. Era nou la masă, după ce prinsese „microbul" jocurilor de noroc de la subordonații lui. Avea o minte agilă și memora șmecheriile, dar avea obiceiul să se pripească și să

facă gesturi teatrale, care rareori duceau la câștiguri mari, deși în această după-amiază, nu se știe cum, se descurca destul de bine.

Al patrulea la masă era un anume domn Schmitt, un om cât un urs, cu o țeastă înfundată, pare-se de pe urma unei lovituri de ciocan încasate cândva într-o bătaie, în tinerețea lui zbuciumată. Scăpase cu viață ca printr-o minune, dovadă stând adâncitura din frunte. Schmitt își făcuse apoi afacerea lui și ajunsese un cămătar prosper, motiv pentru care se și afla acolo. Fiindcă nu era doar pasionat de jocuri de noroc, dar întreținea și viciul altora. Iar astăzi fusese foarte generos cu Stephen. Pe scurt, generozitatea aceasta însemna că Stephen îi datora acum lui Schmitt o mie de lire.

– Cred că am să ies din joc, a anunțat Oleg, pufăind din pipa lui puturoasă. Trebuie să mă odihnesc. Diseară mă duc la teatru.

– Nu poți să ieși din joc! a protestat Stephen, iar inima a început să-i bubuie în piept pe când golea paharul cu gin. Ești partenerul meu! Suntem pe punctul să dăm lovitura!

– Să dați lovitura? a hohotit Schmitt, punându-și antebrațele groase pe masă și holbându-se la Stephen. Adică așa ca Invincibila Armada?

– Îmi pare rău, Bellasis, a zis contele Sikorsky, frecându-și fața de ochelarist. N-am încotro, am rămas fără bani și deja îi sunt dator domnului Schmitt de săptămâna trecută.

– Două sute de guinee, a precizat Schmitt. Plus cele trei sute de azi. Când îmi dai banii?

– Nu e cazul să-i plictisim pe ceilalți, a răspuns contele, căruia evident îi displăcea să dea amănunte despre situația în care se afla.

– Când îmi plătești? a insistat Schmitt.

– Vineri. Și acum chiar că trebuie să plec, a zis Oleg și a dat din cap ca pentru a-și întări cuvintele.

– Păi dacă pleci dumneata, Oleg, a intervenit Black, atunci aș putea s-o iau și eu din loc. Nu se întâmplă prea des să se trezească omul cu șapte sute de lire câștig într-o zi.

A râs și, împingându-și cu scrâșnet scaunul pe pardoseala de piatră, s-a ridicat cam nesigur în picioare. Stăteau în jurul acelei mese de trei ore și i-a luat ceva timp până i s-a pus sângele în mișcare.

– Nu știu sigur dacă am mai avut până acum o astfel de reușită.

Și-a adunat banii, făcând sul teancul de bancnote mari.

– Ghinion, a zis el, bătându-l pe Stephen pe spate. Ne vedem săptămâna viitoare?

– Nu! a sărit acesta.

Avea o urmă de panică în voce, pe care au simțit-o toți. Vrând parcă să salveze o situație deja compromisă, a scos un hohot de râs teatral. A ridicat mâna și a fluturat-o ghiduș prin aer, încercând să-și țină firea.

– Nu, vă rog! Haideți, nu mai putem face o mână? Zău așa! Nu durează decât douăzeci de minute. Oleg, poți să te duci la teatru direct de aici. Iar dumneata, Black, nu poți să pleci de la masă, trebuie să-i dai omului șansa să-și mai recupereze din bani!

Se uita de la unul la altul, cu o expresie rugătoare în ochii lui mici și negri.

– O mână numai. Nu vă cer așa de mult…

Vocea i s-a frânt. Își dădea seama cât este de jalnic, dar nu se putea stăpâni. Trebuia să facă ceva. Deja se ridicau, părăsind masa de joc, lăsându-l acolo cu Schmitt, în demisolul întunecos. Și nu se știe de ce era în stare omul ăla. Stephen îi mai datorase bani și în alte rânduri, dar nu fusese niciodată o sumă atât de mare ca acum, iar el reușise de fiecare dată să se achite.

A rămas pe loc în timp ce căpitanul Black și contele Sikorsky au urcat scările; pașii lor răsunau nefiresc de tare pe treptele de lemn în acel spațiu plin de ecouri. Din sfeșnicul ieftin de alamă a picurat ceară pe masa din fața lui.

– Așadar, Înălțimea-Voastră? a zis sarcastic Schmitt, ridicându-se de pe scaun și întinzându-și trupul masiv.

– Da?

Stephen a săltat capul cu un aer sfidător. Nu avea de gând să se lase intimidat de individul ăsta îngrozitor. Avea cunoștințe, și-a zis în sinea lui, prieteni în posturi înalte.

– Mai rămâne problema cu mia de sterline.

Stephen a tresărit, așteptând ca celălalt să-și trosnească degetele sau să dea cu pumnul în masă. Dar Schmitt n-a făcut nici una, nici alta, ci a început să măsoare cu pasul încăperea. Cizmele lui cu ținte făceau zgomot pe pardoseala de piatră.

– Suntem gentilomi amândoi, a început Schmitt. Stephen și-a reprimat impulsul de a sugera că poate nu și Schmitt, care nu era decât un cămătar cu țeasta înfundată. În plus, eu sunt un tip de treabă și sunt gata să mă arăt rezonabil.

– Mulțumesc, a răspuns Stephen aproape în șoaptă.

– Așa că ai două zile să faci rost de bani. Două zile să mi-i aduci.

S-a oprit și apoi cu un gest brusc a luat sticla goală de gin și a dat cu ea de masă chiar în fața lui Stephen, făcând-o țăndări. Stephen a sărit de pe scaun.

– Două zile, a șuierat Schmitt, aplecându-și țeasta înfundată spre Stephen, cu sticla spartă în mână. Două zile, a repetat, apropiind sticla ciobită de gâtul lui.

Stephen a fugit de acolo cât de iute putea să fugă un omuleț gras și plin de gin și a ținut-o tot într-o goană până când a ajuns la colțul cu strada Sloane. Abia atunci, stând sprijinit de un zid și gâfâind din greu, și-a dat seama că se mai întâmplase un lucru neplăcut. Două doamne care își făceau plimbarea de seară l-au ocolit. Un bărbat s-a apropiat și apoi a traversat repede pe cealaltă parte. Și-a trecut degetele peste față. Era umedă. Și-a scos batista și și-a tamponat pielea. Batista s-a umplut de sânge. În vitrina unei prăvălii din apropiere a văzut că avea tăieturi pe toată fața de la cioburile de sticlă.

A doua zi lucrurile arătau mai bine, sau cel puțin fața lui, pe care și-a examinat-o în oglindă. Erau doar câteva tăieturi mici, și-a zis el, nimic prea grav sau prea vizibil – ceea ce era un noroc, fiindcă se pregătea să se ducă și să se căciulească la fratele lui. Ultimul lucru care mai lipsea era să lase să se vadă chiar și cea mai mică neorânduială.

La parter, în sufrageria întunecată a casei lor din Harley Street, atmosfera dintre cei doi soți era glacială. Nici lui, nici lui Grace nu le plăcea să locuiască acolo. Casa fusese cadou de nuntă din partea mamei lui Grace, dar, la fel ca majoritatea lucrurilor care aveau legătură cu Grace, era acum un pic cam dărăpănată și neîngrijită. Cu atât de multe proiecte edilitare aflate în desfășurare în Londra, uneori i se părea că Harley Street avea să fie trecută cu vederea. Și casa însăși era îngustă, întunecoasă și mereu rece. Oricum era vremea afară, aerul dinăuntru rămânea tot ca de gheață; ori că era din pricina zgârceniei cu care hrănea Grace focul în cămin, ori că nu avea cine să-l întrețină din lipsă de servitori, rezultatul final era același. Oaspeții începeau să tremure de cum le treceau pragul. Nu că primeau cine știe ce oaspeți. Uneori Grace mai invita doamnele din parohie sau din vreunul din comitetele ei de binefacere, dar de obicei Stephen lua cina în oraș, iar Grace mânca singură.

Se descurcau cu minimum de personal: o bucătăreasă și ajutorul ei, un majordom care îndeplinea și rolul de valet, o menajeră care era și camerista lui Grace și încă două servitoare care plecau întotdeauna cu o regularitate stupefiantă. Grace își zicea că era din pricina lefurilor mici pe care le ofereau, dar ajunsese să suspecteze că în spatele unora din aceste plecări precipitate se afla Stephen. Adevărul e că viața la Londra era peste posibilitățile lor și, dacă ar fi avut un dram de judecată, ar fi vândut casa de mult și s-ar fi mulțumit să locuiască în Hampshire, punând deoparte banii pe care îi cheltuiau cu ajutoarele de preot. Dar ei nu aveau pic de judecată. Mai bine zis Stephen nu avea, și-a zis Grace caustică; n-avea nici judecată, nici ambiție și, Dumnezeu știe, nicio tragere de inimă în a-și îndeplini obligațiile de paroh, așa ușoare cum erau…

Și-a terminat micul dejun insipid. Grace își făcea un titlu de mândrie din faptul că nu lua niciodată masa de dimineață în pat, ca alte doamne măritate pe care le

cunoștea, dar astăzi cam regreta. Măcar în dormitor era cald. A luat plicul aflat pe masă.

Nu și-a ridicat ochii din scrisoarea de la fiică atunci când a coborât soțul ei. Știa că își petrecuse ziua dinainte jucând cărți și că probabil pierduse. Și-a dat seama după cum a oftat când s-a așezat. Dacă ar fi câștigat, și-ar fi lovit palmele una de cealaltă, frecându-le mulțumit, în clipa când a intrat în cameră. Ar fi pășit cu vioiciune. Acum, dimpotrivă, nici nu avea poftă de mâncare. A ridicat capacul care acoperea vasul cu încălzitor și s-a uitat lung la omleta uscată.

– Emma e bine, a zis Grace în cele din urmă, ridicându-și privirea.

A înlemnit când i-a văzut fața.

– Doamne sfinte, ce ai pățit?

– Nimic, nimic. S-a spart o fereastră, iar eu eram în apropiere. Copiii ce fac?

S-a servit cu o felie de costiță care aproape se răcise.

– Zice că Freddie tușește.

– Bine, bine.

S-a lăsat pe spate în fotoliu.

– Cum adică e bine? a sărit Grace privindu-l peste masa întunecată. Cum e bine dacă băiatul e bolnav?

Stephen a privit-o scurt.

– Mă gândeam că poate îi fac o vizită fratelui meu astăzi.

– Are vreo legătură cu felul cum ți-ai petrecut ziua de ieri? a întrebat Grace, ridicându-se de pe scaun.

– N-a fost cea mai bună zi a mea.

A vorbit fără s-o privească, de parcă dădea glas unui gând intim, neadresat soției lui.

Grace și-a zis că nu e semn bun. De obicei Stephen nu recunoștea niciun fel de înfrângere. De fapt, nu recunoștea prea des nici că joacă pe bani.

– Cât de grav este, mai exact? l-a întrebat, gândindu-se la cutia de bijuterii aproape goală, în care nu prea mai era nimic ce puteau vinde. Slavă Domnului că plătise deja chiria lui John pe apartamentul din Albany, cu toate că pur și simplu nu înțelegea de ce nu voia să locuiască împreună cu ei în Harley Street.

– N-ai de ce să-ți faci griji.

Recăpătându-și stăpânirea de sine, Stephen a schițat un zâmbet către soție.

– Aranjez totul în după-amiaza asta.

– Mai întâi aranjează-ți fața!

Ajungând în fața casei din Belgrave Square, Stephen s-a oprit puțin înainte de a-și anunța prezența. A rămas la picioarele scării, în strada largă și pietruită, privind în sus spre ușa neagră, lustruită, încadrată de coloane dorice albe, și a clătinat din cap gândindu-se la toată nedreptatea aceea, repetând în minte același refren dintotdeauna. De ce oare, doar din pricina întâmplării că se născuse înaintea lui, Peregrine avea parte să trăiască într-un loc atât de splendid, pe când el trebuia să se mulțumească cu cocioaba lui neîncăpătoare? Nu era de mirare atracția pentru jocurile de noroc, și-a zis în sinea lui. Cine nu ar ajunge să joace, după ce viața i-a dat o lovitură așa de amarnică? Cum să nu-și caute alinarea în brațele femeilor de moravuri ușoare? Era vina lui că ajunsese dependent de fiorul și primejdia jocului?

A bătut la ușă. I-a deschis un tânăr lacheu în livrea, care l-a condus în bibliotecă să-și aștepte fratele.

– Ce plăcere neașteptată! a exclamat Peregrine, intrând fără grabă, după ce se lăsase așteptat vreo cinci minute. Tocmai mă pregăteam să mă duc la club.

– Atunci mă bucur că te-am prins acasă, a zis Stephen. Nu prea știa cum să deschidă discuția, deși își dădea prea bine seama că fratele lui se aștepta la ce avea să urmeze.

– Ce ai pățit la față? a întrebat Peregrine, holbându-se la mulțimea de semne de pe obrajii lui Stephen.

– Am avut o experiență neplăcută la bărbier.

Explicația asta suna mai bine decât cea cu fereastra spartă, dar știau amândoi că era neadevărată.

– Adu-mi aminte să nu apelez niciodată la serviciile individului, a chicotit Peregrine și s-a așezat la birou. Deci, cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite?

Era evident pentru amândoi că îl lua peste picior. Stephen nu voia altceva decât bani de la el, dar Peregrine voia să-l audă spunând-o cu gura lui. Dacă tot trebuia să-i dea ceva, avea pretenția ca mai înainte să-l facă să se umilească la maximum.

– S-ar zice că mă aflu într-un mic necaz, a început Stephen, plecându-și capul. Nădăjduia că, dacă arăta că se căiește și se ploconea puțin în fața fratelui, acesta ar putea fi mai generos.

– Și cât de mic e necazul?

– Cam de o mie de lire.

– O *mie* de lire?

Stupefacția lui Peregrine era neprefăcută. Toată lumea avea dreptul din când în când să joace niște bani. Vechiul lui prieten, ducele de Wellington, era în stare să toace fără probleme mai mult de o mie pe noapte la whist în clubul Crockford, dar el își permitea. Chiar așa, să fi pierdut Stephen o mie de lire? A ridicat din sprâncene. Nu se așteptase la o asemenea sumă enormă. Lăsând la o parte faptul că doar ce îi dăduse de curând aproape tot atât, după prânzul luat împreună la Lymington.

– În mod normal nu ți-aș cere…

– Da, dar chestia e că în mod normal *îmi ceri*, l-a întrerupt Peregrine. De fapt, îmi ceri întruna. Nici nu-mi aduc aminte când ai venit ultima oară în casa asta *fără* să ceri bani.

A făcut o pauză.

– Răspunsul este nu.

– Nu?

Stephen era uluit.

– Nu. Nu-ți dau. E clar?

Oare auzea bine?

– De data asta nu.

– Poftim?

Lui Stephen nu-i venea să-și creadă urechilor. Umilința prefăcută i s-a șters de pe față, iar în locul ei s-a așternut o furie oarbă.

– Dar trebuie să-mi dai! Trebuie! Sunt fratele tău și am nevoie de ei! Am neapărată nevoie!

– Trebuia să te gândești la asta înainte să-i joci la cărți. Ai pariat pe bani pe care nu-i aveai și iată urmarea.

– Nu i-am pierdut la cărți! Nu a fost deloc așa!

Mâinile grăsune ale lui Stephen se strânseseră pumn. Nu acesta era rezultatul pe care și-l închipuise. Mintea îi zbârnâia. Dacă nu-i pierduse la cărți, atunci care era explicația? Ce putea să spună că făcuse cu banii?

– Știm amândoi că minți.

Peregrine se simțea împăcat. Fratele lui era intolerabil, lipsit de cel mai elementar simț de răspundere, o rușine pentru familie. De ce să continue să-l finanțeze, în timp ce el își bătea joc de viața lui?

– Cum îndrăznești să mă faci mincinos? s-a înfoiat Stephen. Sunt față bisericească!

– Spun că minți fiindcă asta faci, a ripostat Peregrine clătinând din cap. N-am să-ți mai plătesc datoriile. Ai un venit decent din moștenire și din partea bisericii, sau așa ar trebui, iar soția îți suplimentează și ea fondurile. Trebuie pur și simplu să înveți să trăiești pe măsura posibilităților.

– Să trăiesc pe măsura posibilităților! Stephen era pe punctul să explodeze. Cum îndrăznești? Cine te crezi? Numai fiindcă ești cu doi ani mai mare ca mine te alegi cu titlul, cu casa, cu moșiile și cu toți banii…

– Nu chiar cu toți.

– Te-ai gândit vreodată cât este de nedrept? Ia zi!

Stephen spumega.

– Și mai ai tupeul să-mi spui să trăiesc pe măsura posibilităților!

– Viața este nedreaptă. Aici sunt de acord cu tine. Dar asta e rânduiala sub care ne-am născut. Nu ți-a spus nimeni să te aștepți la mai mult decât îți este dat. Multă lume ar zice că e un trai bun să fii preot într-o parohie mare, unde nu trebuie să miști un deget din ianuarie până în decembrie.

– Ei bine, într-o bună zi John va moșteni totul, i-a trântit-o Stephen înălțând capul cu un aer triumfător. Fiul meu, nu al tău, va avea parte de toate.

Era o lovitură josnică, dar Peregrine a hotărât s-o ignore.

– Aș vrea să-ți amintesc că, atunci când el va deveni moștenitor, tu, prin definiție, vei fi mort, carevasăzică va fi prea târziu ca să preia el finanțarea viciilor tatălui său.

Stephen a rămas cu ochii ațintiți asupra lui, cu dinții încleștați, iar fața plină de tăieturi i se făcuse ca focul. Era atât de furios că nu-și mai găsea cuvintele.

– Bine atunci, a îngăimat în cele din urmă. O zi bună, frățioare!

A ieșit țanțoș, trântind ușa după el suficient de tare ca să facă să se scuture o ploaie de tencuială de pe perete.

Ajuns pe palier, s-a oprit o clipă. Habar n-avea ce să facă mai departe. Peregrine nu ieșise după el. Nu alergase în urma lui cu un teanc de bancnote pe care să i le îndese în palmă. Prin urmare, ce îi rămânea de făcut? Datoria nu avea cum s-o plătească. Cât despre Schmitt… numai gândul la el îi dădea fiori.

Se plimba de colo până colo, întrebându-se dacă n-ar fi cazul să intre din nou și să implore, să-i spună fratelui cât de rău îi pare și să facă apel la mărinimia lui. Avea nevoie de un plan. Oare era mai bine să rămână sau să plece? Se trăgea de bărbie, cufundat în gânduri.

Deodată a răsunat un glas, un râs de femeie. Stephen s-a uitat spre celălalt capăt al palierului inundat de lumină. Râsetele veneau din salonul lui Caroline. Oare auzise altercația lor și râdea de el? Fiindcă era limpede că râdea. Se bucura de declinul lui? Stephen a străbătut coridorul îndreptându-se spre ușă. Acolo era, detestabilă ființă, tot chicotind de zor, dar oare nu era și o voce de bărbat? Cine putea oare s-o amuze în așa măsură pe Lady Brockenhurst? S-a lăsat în genunchi ca să-și lipească urechea de gaura cheii. Chiar atunci ușa s-a deschis.

– Doamne sfinte! Stephen! Mai-mai să fac atac de cord!

Caroline și-a apăsat mâna pe piept, speriată.

– Ce naiba făceai ghemuit acolo?

– Nimic, a răspuns el, ridicându-se cu oarece greutate și mijind ochii. Cine să fie individul ăla brunet? Îi părea cunoscut. Tânărul era aprins în obraji, de parcă ar fi fost prins în flagrant delict.

Caroline stătea cu ochii ațintiți asupra lui.

– Eu doar…

Și glasul i s-a curmat.

– Ți-l amintești pe domnul Pope? A fost aici serile trecute, a spus Caroline și a făcut un pas înapoi, prezentându-și cu mândrie oaspetele.

– Da, sigur, a răspuns Stephen dând afirmativ din cap.

Și-l amintea, cum să nu? Era tânărul pe care îl așezase lângă ea, pe locul de onoare. Era cel cu care defilase prin fața tuturor. Parcă punea la cale o afacere cu Trenchard, prostănacul ăla infatuat. Și acum iată-l din nou.

– Charles tocmai îmi povestea despre planurile lui. Are o filatură de bumbac în Manchester.

Caroline era de-a dreptul radioasă.

Lui Stephen i s-a părut foarte ciudat.

– Și de când te interesează pe tine filaturile din Manchester?

– Lady Brockenhurst a decis să patroneze încercările mele, a completat Charles zâmbind, de parcă asta aducea vreo lămurire.

– Chiar așa?

Stephen se uita de la unul la celălalt.

Contesa a dat afirmativ din cap.

– Da, a spus ea, fără să mai adauge altceva. S-a mulțumit să-l conducă pe Charles către capul scărilor.

– Iar pe el l-am reținut deja prea mult, a zis râzând ușor și apoi a trecut pe lângă Stephen ca să coboare după Charles.

– Mi-a făcut mare plăcere conversația cu dumneata, domnule Pope. Abia aștept să ne revedem.

Jos, în hol, lacheul de serviciu i-a adus lui Charles haina și i-a ținut ușa deschisă ca să iasă. Caroline a ridicat privirea, dar, în loc să se întoarcă la cumnatul ei, a intrat în sufragerie și a închis ușa. Stephen a coborât abia după câteva minute. Avea o bănuială care nu-i dădea pace, că scena la care tocmai asistase și nevoia lui de bani se puteau combina cumva în favoarea lui, doar că încă nu se dumirise în ce fel.

Ieșind din casa Brockenhurst în lumina strălucitoare care scălda Piața Belgrave, Charles Pope se simțea plin de entuziasm. Întâlnirea cu contesa mersese bine, iar ea îi promisese mai mulți bani decât ar fi putut el să spere, dublul sumei pe care o sugerase inițial. Desigur, întrebarea arzătoare era: de ce? Și, mai întâi de toate, de ce fusese domnul Trenchard atât de generos, încât să-i împrumute suma pe care trebuia s-o plătească în avans pentru filatură, și încă în niște termeni puțin spus avantajoși? Acum, acest nou patronaj îi va da posibilitatea să-și găsească furnizori de bumbac din India și să dea afacerii o anvergură pe care estimase că avea s-o capete abia în zece ani. Și din nou, de ce? Era o mare enigmă. Se simțea foarte onorat că fusese invitat acasă la Lady Brockenhurst și că ea îl făcuse să se simtă în largul lui. Dar nu putea să nu se întrebe ce făcuse ca să merite tot norocul acesta.

– Cineva pare extrem de mulțumit de sine.

Charles s-a întors, strângând din ochi din pricina soarelui.

– Dumneata?

– Eu? a râs fata.

– Lady Maria Grey, dacă nu mă înșel?

Întrebase de ea la petrecere, arătându-i-o gazdei, așa că aflase ce titlu poartă. Fusese o lovitură pentru el, care sperase să fie pe potriva lui, dar aflase de îndată că nu este. Se bucura, totuși, să o revadă, nu putea să nege.

– Chiar ea. Iar dumneata ești domnul Pope.

Purta peste fustele largi o jachetă strâns încheiată, de culoare albastru închis, și o bonetă împodobită cu flori asortate. Charles și-a zis că nu văzuse în viața lui ceva atât de încântător.

– Și de unde, dacă îmi este îngăduit să întreb, atâta veselie primăvăratică?

A râs plăcut.

– Afaceri, nimic altceva. Te-ar plictisi prea tare.

– N-ai de unde să știi. De ce oare bărbații au mereu impresia că pe femei le interesează numai bârfele și moda?

S-au privit îndelung. Cineva a tușit scurt. Charles s-a răsucit și a văzut o femeie în negru.

Trebuie să fie camerista, și-a zis Charles. Bineînțeles, Lady Maria n-ar fi avut voie să iasă neînsoțită.

– Iertare, a zis Charles, lipindu-și palmele ca pentru a implora. Nu am vrut să te supăr. Pur și simplu nu credeam că finanțarea unui transport de bumbac ar fi un subiect tocmai distractiv.

– Lasă-mă pe mine să decid dacă este sau nu, domnule Pope, a replicat ea zâmbind. Așadar, mai povestește-mi despre filatura dumitale și despre bumbac, iar dacă voi găsi subiectul plictisitor îmi voi înăbuși un căscat în spatele mâinii înmănușate și așa vei ști că ai dat greș. Ce zici?

Și-a înclinat capul într-o parte.

Charles a zâmbit. Nu semăna cu niciuna din femeile pe care le cunoscuse până acum. Era frumoasă și fermecătoare, desigur, dar în același timp și directă, fascinantă și probabil destul de încăpățânată.

– Mă voi strădui să fac față provocării, a replicat el. Mergeți undeva anume?

– Mă duc la biblioteca cea nouă, London Library. Mă gândeam să mă înscriu. Domnul Carlyle este prieten cu mama și îi aduce mari laude, susținând că are merite cu mult mai mari decât biblioteca de pe lângă British Museum, deși mie nu-mi prea vine să cred. Iar Ryan mă însoțește.

A făcut un semn cu capul în direcția femeii de lângă ea, dar Miss Ryan părea că nu prea agreează felul cum evoluau lucrurile. În cele din urmă a îngăimat:

– Milady…

– Ce este?

Dar camerista n-a mai spus nimic, așa că Maria a luat-o deoparte. S-a întors o clipă mai târziu, cu un zâmbet pe față.

– Este de părere că mama n-ar fi de acord să fim văzuți plimbându-ne și stând de vorbă.

– Și așa este?

– Probabil.

Dar răspunsul nu părea să indice că asta nu se va întâmpla.

– Dumneata încotro te îndrepți?

– Mă întorceam la birou.

– Și pe unde ar veni asta?

– În Bishopsgate. În City.

– Atunci te vom însoți puțin. Biblioteca este pe Pall Mall, la numărul 49, așa că nu te vom abate din drum. Și între timp ne poți explica despre lumea bumbacului și ce anume plănuiești să faci în India, într-un mod cât mai distractiv cu putință. Apoi drumurile ni se vor despărți și fiecare se va îndrepta spre treburile lui.

Așa că, în următoarea jumătate de oră, au străbătut împreună Green Park, timp în care Charles Pope le-a descris subtilitățile comerțului cu bumbac. A vorbit despre cum plănuia să se extindă și apoi despre noul război de țesut cu sistem automat de frânare, care îl bloca imediat ce se rupea un fir.

În tot acest timp Maria îi urmărea relatarea entuziastă, asculta fervoarea din glasul lui și îi privea încântată mișcarea buzelor. Până când au ajuns la colțul unde Green Park întâlnea Piccadilly, Maria aflase aproape tot ce se putea afla despre recoltarea, exportul și prelucrarea bumbacului.

– Ai câștigat, a declarat ea, învârtind pe umăr umbrela de soare liliachie.

– Ce anume? a întrebat nedumerit Charles.

– N-a fost nevoie să-mi înăbuș căscatul. Prezentarea a fost și amănunțită, și amuzantă. Bravo!

A râs, bătând din palmele înmănușate. El a făcut o plecăciune.

– Mi-ar plăcea mult să vin într-o zi să văd cu ochii mei birourile, a zis ea.

– Mă tem că mama dumitale nu s-a gândit deloc că ne vom plimba împreună, a răspuns Charles privind spre Ryan, care stătea cu o expresie încremenită pe chip. Așa că îmi vine greu să cred că va considera o eventuală vizită în Bishopsgate un lucru foarte…

– Prostii. Zici că Lady Brockenhurst este interesată de compania dumitale. Atunci de ce n-aș veni și eu să văd despre ce este vorba?

– Nu văd legătura, a spus Charles încruntându-se.

Dar Maria se pripise. Acum a adăugat încurcată:

– Eu sunt… logodită cu nepotul ei.

– Așa deci.

Ce stupid din partea lui să se simtă dezamăgit! Era mai mult decât dezamăgit, parcă pierduse o perlă de mare preț. Ce crezuse el? Că o fată frumoasă și deșteaptă ca Maria Grey nu avea pretendenți? Bineînțeles că era logodită. Și, de altfel, era descendenta unei familii nobile, pe când el nu era nimic, era fiul lui Neica Nimeni. Și cu toate astea n-a putut rosti decât „Așa deci“.

– Poate că aș putea veni în vizită împreună cu Lady Brockenhurst, a continuat Maria pe un ton de o veselie forțată.

– Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere, a spus zâmbind Charles Pope și a salutat, ridicându-și pălăria. La muncă acum!

Și-a luat rămas-bun, s-a răsucit și a pornit mai departe pe Piccadilly.

John Bellasis se afla în localul Chop House al domnului Pimm, situat la numărul 3 pe strada Poultry, unde sorbea dintr-o halbă de bere, când tatăl lui a intrat țanțoș pe ușă și s-a așezat în fața lui. Ca aproape în fiecare marți, John fusese să-și viziteze un prieten care lucra pe bursă și avea biroul cum intrai pe Old Jewry. Deja studia diverse căi de a-și mări viitoarea avere și de a face investiții. Era important să fie văzut în timp ce învăța mișcările, astfel încât cei la care avea datorii în prezent să aibă încredere că își vor vedea până la urmă banii înapoi.

– Aici erai, a exclamat Stephen.

– Bună ziua, tată. Cum ai știut unde să mă găsești?

– Păi ești aici tot timpul, a zis Stephen aplecându-se spre el. Apoi a bătut apăsat cu palmele în masă.

– M-a refuzat.

– Cine?

John a pus pe masă halba și a împins deoparte farfuria plină cu oase de berbec bine roase.

– Unchiul tău, desigur, a răspuns Stephen, trăgând de coleretă. Ce mă fac?

Era conștient că tonul îi devenise strident, dar era deja în panică.

– Am numai două zile la dispoziție… Sau, mai bine zis, una singură acum.

– Cât i-ai cerut?

John nu avea nevoie să-și pună întrebări privind motivul disperării tatălui său. Întotdeauna era vorba de bani și de datorii ce nu puteau fi plătite.

– O mie de lire.

Stephen s-a uitat în farfuria lui John să vadă dacă mai e ceva de ciugulit. A scormonit cu degetele printre oase, dar până la urmă i-a făcut cu ochiul un morcov gătit în unt, acum deja sleit.

– Îi datorez bani lui Schmitt.

– Lui Schmitt? Bruta aia!

John a ridicat din sprâncene și a oftat.

– Atunci bine ar fi să-i plătești.

– Știu, a dat din cap Stephen, molfăind la morcov. Nu știi pe cineva care ar putea să mă ajute?

– Vrei să zici niște cămătari?

– Bineînțeles că asta vreau să spun. Dacă aș putea lua bani de la ei ca să-i plătesc lui Schmitt, aș câștiga câteva zile în care să negociez un împrumut, ceva. Va fi la mijloc o dobândă, dar, dacă pot să fac rost măcar de cinci sute, atunci aș mai căpăta o păsuire.

– Cunosc câțiva. Dar nu sunt sigur că ai putea căpăta suma asta într-un timp așa de scurt. De ce nu te duci la o bancă?

Degetele lui John, cu unghii atent îngrijite, au bătut darabana în masă.

– Bancherii știu cine suntem, știu că familia are avere, care îmi va reveni în cele din urmă mie. N-ai putea să împrumuți bani în contul ei?

– Am mai încercat, a recunoscut Stephen, care nu mai avea de ce să se ferească. Zic că frate-meu e prea sănătos și așteptarea va fi lungă.

John a ridicat din umeri.

– Știu unul, un polonez, Emile Kruchinsky, care locuiește pe lângă East End. El ți-ar putea face rost de bani la timp.

– Și ce dobândă cere?

– Cincizeci la sută.

– *Cincizeci*!

Stephen și-a umflat obrajii, în timp ce cu privirea o urmărea pe chelneriță, care se aplecase să curețe micul separeu de lemn aflat vizavi de al lor. Posteriorul ei generos se legăna pe când ștergea masa.

– E cam piperată.

– Ăsta e procentul obișnuit pentru urgențe, l-a lămurit John. Ești la mâna lor și ei o știu. Chiar n-a mai rămas nimic de vândut?

– Numai casa din Harley Street, și aia ipotecată până în temelii. Mă îndoiesc că am căpăta vreun șfanț pe ea.

John a strâmbat din nas.

– Atunci trebuie ori să-i convingi pe cei de la bancă, ori să-i faci o vizită polacului.

– Știi pe cine am văzut azi în Belgrave Square, acasă la unchiul tău? și-a amintit Stephen încruntându-se. Pe tipul ăla, Charles Pope.

– Protejatul lui Trenchard? Cel care era la petrecere? a întrebat derutat John. De ce era iar acolo?

– Habar n-am, dar era, l-a încredințat John dând din cap. El și mătușa ta râdeau de mama focului, și unde crezi? În salonul ei privat. I-am surprins când el pleca. Mi s-a părut foarte curios. Băiatul a roșit când a dat cu ochii de mine. Efectiv a roșit.

– Doar nu crezi că era o întâlnire amoroasă? a zis în glumă John.

– Nu, Doamne păzește!

Stephen s-a lăsat pe spate pe bancheta separeului, chicotind.

– Dar îți spun eu că acolo se petrece ceva. Caroline investește în afacerea lui.

– Zău?

John s-a îndreptat de spate. Acum că se pomenise de bani, a devenit brusc interesat.

– De ce s-ar băga ea într-o afacere, cu atât mai puțin a unui necunoscut apărut de nicăieri?

– Întocmai, a întărit tatăl lui. Și păreau foarte apropiați, pentru doi oameni care abia s-au cunoscut. Îți amintești cum l-a plimbat după ea prin toate saloanele la serată? A fost aproape indecent. O femeie de condiția ei și un astfel de tânăr…

– Cine este? Știe cineva ceva despre originile lui? Trebuie să fie ceva ce putem afla.

– Eu nu am cunoștință. Personal, îmi displace figura lui și în mod clar îmi displace influența pe care o are asupra dragei noastre Lady Brockenhurst, care se face de râs de-a dreptul.

– Știi cumva ce sumă a investit?

– Ce să zic, tânărul domn Pope arăta extrem de încântat de sine când a plecat, a zis gânditor Stephen. Prin urmare îmi imaginez că e vorba de o cifră apreciabilă. De ce oare dă ea bani unui străin, când dragul meu frate nu vrea să-i ajute nici măcar pe cei de un sânge cu el?

– Exact, l-a susținut John. Au rămas amândoi tăcuți, stând de o parte și de alta a mesei de lemn și reflectând la cât era de nedreaptă situația.

– Trebuie să descoperim cine e omul ăsta, a zis în cele din urmă Stephen.

– Cred că aș putea să te ajut.

– Cum? a întrebat Stephen, privindu-l peste masă pe fiul său.

– Sunt în relații destul de bune cu doamna Trenchard cea tânără, a mărturisit John. Ea mi-a spus că socrul ei îl cunoaște pe Pope de ceva vreme.

Tatăl l-a privit în ochi:

– Cât de bune?

– Am întâlnit-o întâmplător la National Gallery și am băut un ceai împreună.

– Zău?

Stephen își cunoștea foarte bine odrasla.

John a clătinat din cap.

– Totul a fost cât se poate de respectabil. Ea era cu camerista. Aș putea s-o întreb ce mai știe despre asta.

– Pe cine, pe cameristă?

– La doamna Trenchard mă refeream, dar poate că nu este o idee rea. Servitorii află întotdeauna totul. Și indiferent care-i treaba cu acest Charles Pope, vreau să știu și eu. Tot ce știm deocamdată este că el și țărănoiul ăla de James Trenchard sunt prieteni, iar acum, din senin, năzuroasa de mătușă-mea azvârle cu bani în el, bani care, într-o zi, dacă bate un vânt mai rece din direcția potrivită, ar trebui să fie ai noștri. Pare atât de lipsit de temei faptul că vrem să știm de ce?

Stephen a încuviințat cu o mișcare viguroasă a capului.
– Răspunsul trebuie să-l dețină soții Trenchard.
– Și când îl vom căpăta, vom putea depista și legătura cu mătușa.
Stephen a încuviințat din nou dând din cap.
– Trebuie să fie ceva legat de trecutul lor. Între domnul Pope și Caroline sau, eventual, între el și Peregrine. Și dacă vom afla, atunci cine știe, cum Caroline este atât de generoasă cu banii ei în ultima vreme, poate va plăti ca să păstrăm secretul.
– Adică sugerezi să o șantajăm pe mătușa?
John s-a uitat în ochii tatălui său. De data asta, până și el era aproape stupefiat.
– Absolut. Și tu vei face începutul, aflând secretele casei Trenchard.
Piciorul drept al lui Stephen a început să se bâțâie în sus și în jos sub masă.
Acesta putea fi răspunsul la toate rugăciunile sale.

Două zile mai târziu, John a intrat în cârciuma „The Horse and Groom“ din Groom Place. Deși era la doar câteva minute de mers pe jos de Piața Eaton și de casele impozante din Belgravia, era o cu totul altă lume.
Reușise să aranjeze o scurtă întâlnire cu Speer pe trotuarul de peste drum de casa familiei Trenchard. Sub pretextul de a pune la cale o nouă întâlnire cu Susan, căpătase de la ea informații despre servitorii casei și pe unde le plăcea să-și petreacă orele libere. Bineînțeles că femeia și-a dat seama că era ceva la mijloc și, pentru o clipă, John a cochetat cu ideea de a-i cere să facă niște săpături pentru el, dar bănuia că ea îi relata stăpânei cele mai multe dintre conversațiile lor și prefera ca Susan să nu știe încă prea multe despre treburile lui. Era încântătoare, desigur, dar graba cu care ea i se vârâse în așternut l-a făcut circumspect. Era clar că nu este o femeie precaută, iar el nu era sigur cât de multă încredere putea să aibă în ea. În cele din urmă, camerista a sugerat că, dacă are nevoie de sprijin din interior, cel mai bine ar fi să înceapă cu domnul Turton, majordomul, care întotdeauna se ducea să bea după colț, la „The Horse and Groom“. John a fost surprins la început. Majordomul era de obicei cel mai bine plătit și, prin urmare, cel mai loial dintre servitori. Dar și-a zis că Speer trebuie să știe ce spune.
A intrat în cârciumă. Mirosul de bere vărsată și de rumeguș umed era copleșitor. John era obișnuit cu zonele sordide ale orașului, dar până și pentru gustul lui era cam prea de tot acest loc.
A comandat o halbă de bere și a rămas în picioare într-un colț, cu spatele la perete, așteptând. Speer îi spusese că domnul Turton trecea întotdeauna pe acolo pentru una mică pe la ora cinci și, conform așteptărilor, la cinci fix, chiar când bătea ceasul de deasupra tejghelei, a intrat pe ușă un bărbat înalt, subțire, cu o față cenușie, îmbrăcat în haină neagră și cu pantofi negri bine lustruiți. Prezența lui nu se potrivea deloc cu localul; cu toate acestea, când a tras un scaun, chelnerul s-a apropiat de el cu o sticlă de gin și i-a turnat din ea într-un pahar mic, fără ca în tot acest timp să aibă loc vreun schimb de cuvinte între cei doi. Turton a mulțumit dând din cap. Poate că nu era el un ins prea expansiv, dar era, în mod evident, un obișnuit al casei și o persoană cu tabieturi.
– Domnul Turton, nu-i așa? a întrebat John.
Turton a dat peste cap ginul, apoi s-a uitat la el.
– Posibil.
Privit de aproape, arăta obosit.
– Ne cunoaștem?
– Nu, a răspuns John, așezându-se în fața lui. Dar mi s-a dat de înțeles că am putea să punem la cale o afacere.
– Noi doi?
Turton era un pic speriat. Avea obiceiul să mai vândă din casă câte o coastă de vită rămasă în plus, ciupea câte o bucată de brânză bună sau niște sticle de Bordeaux, a căror absență nu o observa nimeni. El și bucătăreasa, doamna Babbage, aveau o înțelegere. Ea încărca un picuț comenzile, fără să exagereze – câțiva fazani în plus trimiși din Glanville, nițeluș mai multă carne de oaie decât era nevoie, iar el vindea surplusul. La cârciumă îl știau bine; stătea acolo de la cinci la

șase și făcea și el o mică învârteală. Firește, îi dădea o parte din câștig doamnei Babbage. Poate că nu atât cât merita, dar riscul era al lui; ea nu avea de făcut decât câte o greșeală intenționată la comenzi, pentru care n-o putea acuza nimeni. Turton era în slujba familiei Trenchard de aproape douăzeci și cinci de ani, se angajase puțin după moartea fiicei lor, așa că aveau încredere în el. Singura persoană la care chiar trebuia să fie atent era doamna Frant, o băgăcioasă enervantă, care se amesteca mereu în toate cele. El și doamna Babbage puseseră pe roate o negustorie ca lumea și el era hotărât s-o împiedice pe menajera-șefă să o distrugă. L-a măsurat pe John din cap până în picioare, remarcând hainele scumpe și lanțul de aur al ceasului de buzunar. Nu arăta ca unul care are nevoie de o bucată de jambon.

– Mă îndoiesc, domnule, că dumneavoastră și cu mine am avea de făcut afaceri împreună.

– Ei, aici te înșeli, a replicat John luând o înghițitură de bere. Caut sprijin într-o chestiune personală iar dumneata ai putea fi persoana potrivită. Aceasta presupunând o mică recompensă, desigur.

– Cât de mică?

John a zâmbit.

– Depinde de rezultate.

Cuvintele i-au stârnit interesul lui Turton. Era treabă bunicică să vândă o halcă de carne din când în când, dar niște bani adevărați, de pus deoparte pentru zile negre, ar fi fost bine veniți.

Așa că a acceptat ca acest tânăr domn să-i facă cinste cu încă un pahar de gin pe când asculta atent la ce avea de spus.

Patruzeci de minute mai târziu, cei doi ieșeau împreună din cârciuma „The Horse and Groom“, îndreptându-se din nou spre Eaton Square. Turton i-a spus lui John să-l aștepte la colțul grajdurilor. Urma să lipsească doar câteva minute. Avea persoana perfectă, l-a asigurat el: cineva care lucra în acea casă de ani buni și care nu refuza niciodată un bănuț în plus. „Este o femeie care știe ce-i mai bine pentru ea, ascultați-mă pe mine!“ Și zicând acestea a dispărut după colțul clădirii.

John a rămas în stradă, sub un felinar cu gaz, ținându-și gulerul ridicat și pălăria trasă pe ochi. Era prea aproape de casa familiei Trenchard ca să stea liniștit. Tare ar fi vrut ca omul acela să se grăbească. Ultimul lucru de care avea nevoie era să dea nas în nas cu Susan sau, mai rău, chiar cu Trenchard.

În sfârșit, Turton s-a întors însoțit de o femeie corpolentă. Purta o bonetă neagră și un șal scump de mătase grena.

– Domnule, a zis Turton întinzând mâna, v-o prezint pe domnișoara Ellis, camerista doamnei Trenchard. Lucrează în această casă de treizeci de ani. Dacă este ceva ce nu știe ea despre ce mișcă în casă atunci înseamnă că acel ceva nu merită atenție.

Pe Turton îl irita ideea că nu putea să îndeplinească această sarcină fără ajutorul domnișoarei Ellis, dar știa că așa stau lucrurile. El și domnul Trenchard se înțelegeau destul de bine, dar nici gând să-și facă vreo confidență, pe când domnișoara Ellis… Ea și doamna Trenchard erau ca sacul și peticul. Era de mirare că stăpâna nici nu bănuia că, în schimbul unei recompense frumușele, Ellis ar fi fost gata să-i trădeze secretele, iar acum, cu puțin noroc, aveau s-o capete.

– Așadar, domnișoară Ellis…

John a schițat cu capul un salut. Îl deranja că Speer nu i-o sugerase din capul locului pe Ellis. A bănuit, pe bună dreptate, că acesteia nu-i convenea statutul mai înalt al lui Ellis în rândul servitorilor. Acum trebuia să dea mai mulți bani ca să-i mulțumească pe amândoi, ceea ce era supărător, dar Turton nu se înșela. Un valet sau o cameristă erau în stare să dibuiască secretele unei familii mai repede ca oricine altcineva. Auzise povestindu-se că jumătate din personajele importante plăteau valeți și cameriste ca să facă pe spionii. A zâmbit către Ellis, care aștepta tăcută.

– Mă întreb dacă n-am putea să facem o mică afacere împreună.

6

Un spion printre noi

James Trenchard stătea la un birou elegant în stil Empire, cu ornamente de bronz aurit, în sediul lui din Gray's Inn Road. Aflat la primul etaj, deasupra unei firme de avocatură, la capătul unei scări în spirală, acesta consta dintr-o încăpere spațioasă, căptușită cu lambriu de lemn, cu câteva tablouri de preț și mobilier impresionant. Fără să o afirme explicit, James se considera un fel de gentilom care se ocupa de afaceri. Majoritatea contemporanilor săi ar fi văzut în această definiție un oximoron, dar asta era viziunea lui și îi plăcea să o vadă reflectată în tot ce îl înconjura. Schițele pentru Cubitt Town erau frumos puse la vedere, aranjate pe o masă rotundă aflată într-un colț, iar deasupra șemineului atârna un minunat portret al Sophiei. Pictat pe când locuiau la Bruxelles, tabloul surprindea trăsăturile cele mai seducătoare ale fiicei lui; tânără și sigură pe sine, uitându-se drept spre privitori, purta o rochie crem și părul pieptănat în stilul vremii. Asemănarea era remarcabilă, izbitoare chiar, o amintire vie a fetei pe care o știa. Poate din acest motiv Anne refuzase să atârne tabloul în casa din Eaton Square, fiindcă o întrista prea tare, dar lui James îi plăcea să contemple chipul fiicei lui pierdute; în rarele momente de singurătate mută îi plăcea să și-o amintească.

Astăzi, însă, s-a surprins contemplând scrisoarea de pe birou. Fusese predată în prezența secretarului, dar el voia să fie singur atunci când o citește. Acum răsucea plicul în mâinile durdulii, examinând scrisul cu înfloriturи și hârtia groasă de culoare crem. Nu avea nevoie să-l deschidă ca să știe de unde este, fiindcă primise una identică de la Athenaeum prin care era informat că se află pe lista solicitanților. Acesta trebuia să fie răspunsul, din partea lui Edward Magrath, secretarul clubului. Și-a ținut respirația – își dorea cu atâta disperare să fie acceptat, încât nici nu îndrăznea s-o citească. Știa că Athenaeum nu corespundea ideii majorității oamenilor despre ce înseamnă un club la modă. Era vestit pentru mâncarea proastă, iar în înalta societate era privit ca o sală de așteptare unde întâlneai un conglomerat de clerici și savanți. Era, totuși, un loc de întâlnire pentru gentilomi, lucru care nu putea fi negat; cu deosebirea că, având niște reguli ceva mai revoluționare, clubul accepta și personalități din domeniul științei, al literaturii sau al artelor. Număra și membri angajați în serviciile publice, fără restricții legate de origine și educație.

Această politică făcea să existe o mult mai mare diversitate de membri decât în cluburile din St James's. Așa fusese acceptat și William Cubbit. Și oare pe acesta și pe fratele lui nu-i ajutase James să construiască jumătate din Londra modernă? Asta nu intra în sfera serviciilor publice? William îl propusese ca membru cu luni în urmă și, cum nu se mai auzea nimic, James îl bătuse la cap să insiste. Știa că nu este membrul ideal, cu toate regulile lor mai degrabă liberale – să fii fiu de precupeț nu era genul de descendență cel mai admirat de stâlpii societății, dar putea să fie Dumnezeu atât de crud, încât să-i refuze acest dar? Știa că nu avea nicio șansă să fie primit la White's, la Boodle's sau la Brooks's, nici în celelalte cluburi cu adevărat rafinate, dar nu merita nici măcar această cinste? În plus, aflase de nevoia de lichidități a clubului, iar el bani avea, și încă mulți. Desigur, exista riscul să fie ignorat și disprețuit, iar Anne nu reușea să înțeleagă ce găsea într-un astfel de loc și nu găsea acasă; totuși, el simțea nevoia să facă parte din lumea bună și, dacă tot ce avea de oferit în schimb erau banii, foarte bine. Atunci asta aveau să capete.

Trebuie spus, în favoarea lui, că o parte din el, chiar dacă doar o părticică, era conștientă că ambițiile lui erau prostești. Că recunoașterea forțată venită din partea unor nătărăi și filfizoni nu adăuga nimic de valoare vieții sale. Și totuși… Nu-și

putea înfrâna dorința ascunsă de a fi acceptat. Era motorul care îl împingea înainte, iar el trebuia să ajungă cât mai departe și cât mai repede cu putință.

Ușa s-a deschis și în încăpere a intrat secretarul.

– Afară este domnul Pope, domnule. Solicită onoarea unei întrevederi.

– Chiar așa? Atunci poftește-l înăuntru.

– Sper că nu vă deranjez, domnule Trenchard, a spus Charles pășind iute înăuntru, dar secretarul dumneavoastră mi-a spus că sunteți la birou, iar eu am niște vești.

Surâsul îi era cald și manierele încântătoare ca întotdeauna.

– Sigur, a încuviințat James, lăsând scrisoarea pe birou. S-a ridicat să-i strângă mâna tânărului, mirându-se că simpla vedere a nepotului îi făcea atâta plăcere.

– Nu iei loc?

– Rămân în picioare, dacă nu vă supărați. Sunt prea agitat.

– Așa?

– Lady Brockenhurst a avut amabilitatea să-mi scrie ca să mă anunțe câți bani ar dori să investească domnia-sa și soțul. Și cred că am toți banii de care am nevoie.

Era pe punctul să sară în sus de bucurie, se vedea bine, dar se stăpânea. Era un tânăr deosebit, fără nicio îndoială.

– Nimeni nu are toți banii care îi trebuie, a replicat James zâmbind, dar în adâncul sufletului său se dădea o luptă. Văzându-l pe flăcău atât de plin de energie și entuziasm, pe punctul de a-și vedea visurile împlinite, nu putea să nu fie mulțumit. Nu putea, totuși, să se amăgească. Această situație stranie, ca o distinsă doamnă din înalta societate să investească o avere în planurile de afaceri ale unui necunoscut obscur, avea să atragă comentarii și, laolaltă cu inexplicabilele atenții cu care Lady Brockenhurst îl înconjurase pe Charles cu câteva seri înainte, nu putea să nu-i facă pe unii să pună curând lucrurile cap la cap.

Dar Charles nu terminase ce avea de spus.

– Cu investiția ei și a dumneavoastră, domnule, înseamnă că am toată suma necesară ca să plătesc ipoteca, să plătesc noile războaie de țesut, să reînnoiesc dotările fabricii și în general să îmbunătățesc producția. Pot să-mi programez vizita în India, să organizez livrările de bumbac brut, să numesc un agent acolo și apoi să stau cu mâinile-n sân și să mă uit cum producția noastră ajunge să domine sectorul manufacturier. Nu că am de gând să stau cu mâinile-n sân, bineînțeles, a adăugat el râzând.

– Bineînțeles că nu.

James a zâmbit și el. Dar în sinea lui înjura de ciudă că nu finanțase întreaga afacere de la bun început, eliminând astfel intervenția contesei. Ar fi putut-o face cu ușurință, dar se gândise că astfel îi netezea prea tare drumul lui Charles, că băiatul trebuia să învețe cum se fac afacerile în ziua de azi. Acum îi venea să se ia singur la șuturi. Pe de altă parte însă, Lady Brockenhurst ar fi găsit o altă cale de a se insinua în viața nepotului. Odată ce aflase despre el, nimic n-ar mai fi putut s-o țină la distanță pentru multă vreme. De ce, de ce simțise oare Anne nevoia să-i spună? Dar în timp ce își punea pentru a mia oară aceeași întrebare, și-a dat seama că porniseră pe un drum fără întoarcere. Prăbușirea lor avea să urmeze neîntârziat.

– Ei bine, a râs el afabil, mărturisesc că sunt un pic surprins. Când am auzit deunăzi de interesul contesei față de planurile dumitale m-am întrebat cât adevăr era în asta și dacă ea avea să se țină de cuvânt. Dar s-a ținut. M-am înșelat și mă bucur din toată inima că m-am înșelat.

Charles l-a aprobat însuflețit cu o mișcare a capului.

– Am de gând să fac un stoc de bumbac brut, dacă și când găsesc, până ce adun suficient ca să asigur producția pe un an. Odată rezolvată partea asta, voi porni spre India ca să așez la locul ei și ultima piesă din mozaic. Cred că atunci va fi totul pus pe picioare.

– Într-adevăr. Și tot nu ai idee cum se explică interesul manifestat de Lady Brockenhurst? Nu a spus nimic despre motivul pentru care vrea să te ajute? Mi se pare foarte ciudat.

– Vă dau dreptate, a zis Charles clătinând incredul din cap. Mă place, mă „aprobă“, deși nu știu ce vrea să spună asta. Mă invită la ei acasă. Dar nu mi-a explicat niciodată cum se face că a auzit de mine.

– În fine. Calul de dar nu se caută la dinți.

– Așa este. Iar într-o zi tot o să aflu adevărul. Ce e drept, a spus că îi amintesc de cineva la care a ținut odată. Dar nu poate fi acesta adevăratul motiv, nu?

Ideea în sine l-a făcut să ridice din sprâncene.

– N-aș crede. Trebuie să fie ceva mai mult de-atât.

Ce bine mă pricep să mint, și-a zis James. N-aș fi crezut niciodată, dar e clar că pot să mă uit în ochii omului și să-l mint la fel de ușor cum mi-aș scrie numele. Aflăm lucruri despre noi înșine cu fiecare zi care trece.

A ridicat distrat scrisoarea de pe birou și a deschis-o. Era într-adevăr de la Edward Magrath. Și-a plimbat privirea peste primele paragrafe și a ajuns la fraza finală care, iată, suna așa: „Ne face deosebită plăcere să vă acceptăm ca membru al clubului Athenaeum.“ A zâmbit, dar oarecum sarcastic, întrebându-se cât timp avea să treacă până când vor veni să-i ceară să renunțe la această calitate.

– Vești bune, domnule? Charles îl urmărea din fața căminului.

– Am fost primit în clubul Athenaeum, a explicat el, lăsând să cadă scrisoarea pe birou.

Ce amară ironie! Chiar când devenise în sfârșit unul dintre ei, într-o oarecare măsură măcar, totul era la un pas de a se prăbuși în jurul lui. Acum, Caroline Brockenhurst n-o să-și mai respecte promisiunea. Sau, chiar dacă o va face, ceilalți vor ghici adevărul. Până una-alta, probabil că i-a spus soțului, ca să-și dea acordul în privința investiției. În privința asta însă James se înșela serios. Contesa nu trebuise decât să-i spună lordului Brockenhurst că dorea ca ei doi să-l susțină pe tânărul Pope, iar acesta a fost bucuros să-i lase inițiativa, așa cum făcuse de fiecare dată. Avea, în schimb, dreptate să creadă că, dacă vestea se afla, era de ajuns o zi ca să se împrăștie prin toată Londra, pentru ca apoi Sophia să fie etichetată drept târfă, iar el, James Trenchard, drept tatăl unei stricate. Compasiunea lui Anne pentru contesă avea să fie sfârșitul lor.

Cu sabia lui Damocles atârnându-i deasupra capului, James Trenchard s-a hotărât să se bucure de acel moment, căci era sigur că nu avea să dureze. Așa că l-a invitat pe Charles la prânz la noul lui club, ca să sărbătorească, și au ieșit în soarele strălucitor al amiezii. Stând alături de nepotul lui în trăsura mânată de Quirk și îndreptându-se spre Pall Mall, James n-a putut să nu-și spună că aceasta ar putea fi una din cele mai fericite zile din viața lui. La urma urmei, iată-l pe cale să pătrundă în saloanele sacrosancte ale celui mai elegant club la care ar fi putut să aibă vreodată acces, având-l lângă el pe fiul Sophiei. La gândul acesta și-a îngăduit să zâmbească.

Pășind în impozantul foaier, cu scara lui splendidă dominând întregul spațiu, cu pardoselile lui de marmură, cu statuile și coloanele albe și aurite, James a simțit că îi bate inima ceva mai repede. Măreția care îi păruse amenințătoare înainte, când venise ca invitat al lui William Cubbit, părea să se fi preschimbat deodată în ospitalitatea unui vechi prieten.

– Scuzați-mă, domnule, s-a auzit vocea unui bărbat cu înfățișare zeloasă, îmbrăcat tot în negru cu excepția cămășii albe. Cu părul sur și ochi albaștri tăioși, îi amintea lui James de Robespierre.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

– Mă numesc Trenchard, a spus James, scotocind în buzunar după scrisoare. James Trenchard.

I-a fluturat omului scrisoarea pe sub nas. Încrederea părea să-l fi părăsit brusc.

– Sunt un nou membru al clubului.

– Aa, da, domnul Trenchard, a zâmbit omul, înclinându-se politicos. Bine ați venit în club! Veți lua prânzul la noi astăzi?

– Categoric, a confirmat James frecându-și mâinile.

– Împreună cu domnul Cubitt, domnule?

– Cu domnul Cubitt? Nu.

James era nedumerit. De ce credeau că o să fie prezent și William?

Angajatul clubului era plin de importanță. S-a încruntat ușor, ca să arate o oarecare nemulțumire.

– Se obișnuiește ca orice membru nou să ia primul prânz împreună cu persoana care l-a propus, domnule!

Aerul lui de superioritate începea să fie insuportabil.

– Este o regulă? a întrebat James, cu un zâmbet înghețat pe buze.

– Nu este o regulă, domnule! Doar o uzanță.

James a simțit cum în piept i se aduna un ghem de furie pe care îl cunoștea bine. Pe de o parte, nu voia decât să fie luat drept unul din membrii acestei societăți, pe de alta, i-ar fi plăcut să-i facă pe toți fărâme.

– În acest caz, este o uzanță la care va trebui să renunțăm astăzi. Sunt însoțit de…

A făcut o pauză și a tușit scurt.

– …de invitatul meu, domnul Pope.

– Desigur, domnule. Ați dori să mergeți direct la masă sau preferați să luați loc mai întâi într-unul din saloane?

James își recăpăta siguranța.

– Cred că vom merge să mâncăm chiar acum. Mulțumesc.

I-a zâmbit lui Charles, revenit în centrul existenței sale.

Au fost conduși prin foaier, pe lângă scara monumentală, până la sala de mese aflată dincolo de aceasta. Având ferestre largi, prin care se vedea vegetația luxuriantă din Waterloo Gardens, încăperea era aerisită și spațioasă și de îndată ce au fost îndrumați spre o masă în colțul din dreapta și întrebați dacă doresc ceva de băut, James a început să se binedispună.

A comandat două cupe de șampanie și și-a așezat în poală șervetul mare de in. Era o adevărată încântare, un vechi vis împlinit și, în timp ce ospătarul turna vinul, a cuprins cu privirea restul încăperii: grupurile de bărbați luând prânzul împreună, vasele mari cu flori, tablourile reprezentând cai de curse, atârnate într-un șir lung pe un perete lateral. A ridicat paharul, întrebându-se într-o doară de ce toți gentilomii trebuie să se prefacă interesați de cai.

– În sănătatea ta și a noii afaceri!

A dat să ciocnească paharul cu Charles, apoi și-a amintit că nu se face și și-a retras mâna. Oare Charles observase greșeala? Dacă da, cel puțin n-a lăsat să se vadă. Bineînțeles, și-a zis James, nepotul meu este prea domn ca să dea atenție unor astfel de lucruri. Pentru o clipă aproape că l-a invidiat.

– Sunt foarte mândru de dumneata, a zis, și așa și era. Nepotul său era genul de bărbat care și-ar fi dorit el însuși să fie, dar simțea în adâncul sufletului că nu va deveni niciodată. Calm, netulburat, relaxat într-o ambianță ca aceea, Charles era poate ușor intimidat în sălile enigmatice din casa Brockenhurst, dar nu și aici, unde multe persoane de vază își câștigau existența muncind. James se întreba dacă nu era cazul să-i spună pur și simplu adevărul. În curând vestea avea să iasă la iveală, iar el va afla oricum. Nu ar fi mai bine să-i spună cine este acum și aici, în această atmosferă plăcută și pașnică, în loc să-l lase s-o audă sub formă de bârfă la vreo petrecere?

– E nevoie de un om cu anumite calități ca să pornească atât de repede o afacere: un om hotărât, bine canalizat pe o direcție, muncitor și cu un ascuțit simț al realității. Mă regăsesc în bună măsură în dumneata.

– Prea mă lăudați, domnule Trenchard, a răspuns Charles râzând, readucându-l brusc pe James cu picioarele pe pământ. Bineînțeles că nu-i putea spune băiatului înainte ca secretul să iasă la lumină. Poate că nu-l va descoperi nimeni. Poate că Lady Brockenhurst o să-și piardă mințile. Sau o să moară. Poate va izbucni un nou război cu Franța. Orice se putea întâmpla.

– O spun cu toată convingerea. Te felicit, s-a grăbit James să adauge înainte să-l copleșească emoțiile. Și, în termeni de afaceri, a continuat el cât de abrupt a putut, scoțând niște hârtii din buzunarul interior al hainei, cred că profitul, în ciuda

cheltuielilor inițiale, ar putea fi imens. Și nici nu cred că vei avea prea mult de așteptat. Lumea are nevoie de bumbac, asta e realitatea.

A netezit cu palma foile de hârtie.

– Și dacă studiezi cu atenție coloana aceasta…

– Scuzați-mă, domnule!

James a ridicat privirea din hârtii. În fața lui stătea același personaj care îi întâmpinase la intrarea în club.

– Îmi pare foarte rău, domnule Trenchard, dar documentele de afaceri nu sunt admise nicăieri în incinta clubului. Și aceasta chiar *este* o regulă. Din păcate, a adăugat el, pentru eventualitatea că asprimea lui fusese excesivă.

– Desigur.

Urechile lui James se făcuseră stacojii. Oare nu i se lăsa o fărâmă de demnitate în fața nepotului sau trebuia să fie umilit de-a binelea?

– Este vina mea, a intervenit Charles. Eu l-am rugat pe domnul Trenchard să mi le arate. Nu sunt membru al clubului, așa că sper că îmi puteți ierta neștiința.

– Vă mulțumesc, domnule!

Angajatul clubului s-a făcut nevăzut. James l-a privit cu luare aminte pe tânărul din fața lui. Și-a dat seama cu o tresărire că acesta nu va cunoaște niciodată nesiguranța care îl chinuise toată viața pe bunicul lui. Nu va fi pus în inferioritate de dezinvoltura altora în raport cu legile înaltei societăți; nu se va simți nelalocul lui la o reuniune mondenă.

– Sunt foarte băgăreți, trebuie să remarc, a spus Charles. S-ar cuveni să fie mândri de orice membru al lor care are de arătat documente de afaceri.

Trenchard și-a coborât privirea spre masă. Charles îi lua apărarea. De bună seamă, asta însemna că îi era milă de protectorul lui, dar și că nutrea destulă afecțiune pentru el cât să dorească să-i cruțe sentimentele. Gândul acesta i-a adus ceva mângâiere, apoi a sosit și felul întâi și s-au pus amândoi pe mâncat, iar restul prânzului a trecut fără incidente. Au mâncat somon și potârnichi și mere coapte în crustă de orez, urmate de câte o felie de brânză Cheddar cu un cub de jeleu de gutui.

„Iau prânzul cu nepotul meu“, și-a zis James, iar inima îi sălta așa de tare în piept, încât s-a gândit că o să-i iasă afară prin jiletcă.

– N-a fost rău, cred, ce zici? i-a cerut părerea James, terminându-și paharul mic de vin de Porto, pe care îl comandaseră la brânză. Având în vedere reputația de care se bucură bucătăria de aici.

– Mie mi s-a părut excelent, domnule, l-a încredințat Charles, iar fața îi era serioasă. Dar mă tem că trebuie să plec. N-ar fi trebuit să lipsesc atât de mult.

James a împins înapoi scaunul și s-a ridicat.

– În cazul ăsta, ieșim împreună.

Au pornit alene spre foaier, unde au dat peste un Oliver Trenchard extrem de mânios.

– Oliver! De unde ai știut unde sunt?

– Mi-au spus de la birou. Sunt aici de douăzeci de minute.

– De ce nu le-ai cerut să vină să mă cheme?

– Pentru că mi-au spus la ce oră ai sosit și nu puteam să cred că o să-ți ia o oră și jumătate să iei masa de prânz. Când ai devenit membru?

Insolența lui era jenantă. Ce figură penibilă făcea pe lângă nepotul său de taină, și-a zis în sinea lui James, așteptând răbdător ca Oliver să-și recapete cumpătul.

– Îmi cer scuze dacă te-am făcut să pierzi timpul, a spus el. Domnul Pope și cu mine am sărbătorit primirea unor vești bune.

– Domnul Pope? Capul lui Oliver s-a rotit în direcția acestuia. Mânia îi întunecase vederea și nu îl observase pe tânărul de lângă ei. Domnul Pope? *Dumneata* ce cauți aici?

Oliver abia își mai ținea firea.

– Am luat prânzul împreună.

Charles era conciliant și politicos cum știa el să fie, dar fără niciun efect.

– De ce?

– Domnul Pope a primit o veste minunată, a anunțat James. A reușit să obțină toate finanțările de care are nevoie pentru compania lui. Și cum tocmai aflasem că am fost acceptat ca membru al acestui club, am venit aici să sărbătorim.

– Alte finanțări?

Oliver i-a privit pe rând pe cei doi.

– Tatăl tău a fost extraordinar de amabil și m-a încurajat mult, a spus Charles. Însă, dacă spera să zăgăzuiască valul de furie al lui Oliver, se înșela.

– Dar de banii tatălui meu erai deja sigur. Nu asta ați sărbătorit astăzi.

– Nu. Astăzi am primit fericita veste că un alt investitor este dispus să preia finanțarea pentru tot ce mai este necesar și încă mai mult de atât.

Oliver l-a sfredelit din priviri.

– Te pricepi foarte bine, se pare, să faci oamenii să ducă mâna la portofel, domnule Pope. De ce anume este nevoie pentru a inspira atât entuziasm? Cred că e de-ajuns să ne amintim cum te plimba Contesa de Brockenhurst prin salon ca pe o junincă premiată la expoziția bovină. Dacă aș avea și eu darurile dumitale, domnule Pope, înțeleg că toate grijile mele ar lua sfârșit.

– Hai, ajunge!

James era chinuit de sentimentul de vinovăție. Adevărul gol-goluț era că îl prefera de departe pe nepotul bastard fiului său legitim. Putea doar să presupună că Oliver era gelos, pentru că bănuia exact acest lucru, dar dacă așa era, atunci nu se înșela. I s-a adresat cu asprime:

– Dacă Lady Brockenhurst alege să-l sprijine pe domnul Pope, nu este treaba noastră…

– Lady Brockenhurst?

De data asta, expresia lui Oliver era una de stupoare totală.

– Prin urmare, nici nu apucă Lady Brockenhurst să arate un oarece interes față de afacerile dumitale, că în clipa următoare se și oferă „să preia finanțarea pentru tot ce mai este necesar“? Doamne, ce metamorfoză!

Din glas îi picura venin.

Lui James îi venea să-și dea palme. Lăsase să-i scape numele fără să vrea câtuși de puțin. În fine, era prea târziu acum. Nu mai putea retracta.

– Contesa crede în afacerea mea, da, a precizat Charles. Are încredere în ea și se așteaptă la un profit.

– Chiar este un proiect foarte bun, a confirmat James. Contesa a luat o decizie înțeleaptă.

– Chiar așa? Ochii lui Oliver s-au îngustat, exprimând neîncrederea.

S-a așternut tăcerea. Charles și-a mutat stânjenit greutatea de pe un picior pe altul.

– Vă mulțumesc pentru prânz, domnule Trenchard, a rostit el în cele din urmă. Acum însă trebuie să vă părăsesc, domnilor.

L-a salutat scurt din cap pe Oliver și a ieșit din club.

Oliver s-a întors spre tatăl lui.

– Ce influență are acest om asupra celorlalți, poți să mă luminezi și pe mine? a întrebat ridicându-și sprâncenele cu prefăcută mirare. Pur și simplu nu înțeleg cum se face că tatăl meu și acum și contesa Brockenhurst își dau banii pe mâna unui țărănoi ambițios apărut de nicăieri. Ce este la mijloc? În toată povestea asta e ceva ce nu mi-ai spus încă.

– Te înșeli grav. Este înzestrat, iar afacerea este una promițătoare.

Pe când rostea aceste lucruri, James era conștient că nu-i răspunsese la întrebare.

– Și răposatul lui tată, reverendul Pope, era un vechi prieten…

– Atât de vechi, că eu n-am auzit niciodată de el.

– Serios? James a zâmbit forțat. Ei bine, așa este, și el m-a rugat să stau cu ochii pe fiul lui când Charles a venit pentru prima oară la Londra și și-a găsit de lucru în comerțul cu bumbac. Firește, când am aflat că tatăl lui a murit, m-am simțit cu atât mai dator și am vrut să-l ajut cât îmi stătea în putință.

– Și ai reușit de minune, nu-i așa?

Glasul lui Oliver era aproape strident.

– L-ai ajutat pe „Charles“ cât ai putut, a continuat el pe un ton sarcastic, care îl stânjenea pe James. De fapt, pe el l-ai ajutat mai mult ca pe fiul tău. Poftim, a mai zis, întinzându-i tatălui său un teanc de hârtii. Am venit să-ți dau astea.

Nu s-a obosit însă să aștepte ca James să le apuce și și-a retras mâna prea curând, astfel că documentele s-au revărsat pe podea, înconjurându-l pe James într-o mare de hârtii.

– Domnule Trenchard, s-a auzit vocea inamicului său în negru, care s-a apropiat în grabă. Dați-mi voie să vă ajut!

S-au așezat amândoi pe vine, adunând foile cu cifre și calcule, spre fățișa dezaprobare a doi dintre membrii vechi, care tocmai se îndreptau spre ieșire.

James nu s-a mai întors la birou. Era prea tulburat de grosolănia lui Oliver. Dar până să ajungă acasă, în Eaton Square, furia inițială provocată de comportamentul inacceptabil al fiului său se stinsese, iar în locul ei se instalase un fel de mâhnire. Dacă ar fi procedat altfel, și-a zis, dacă nu l-ar fi dat spre adopție pe băiatul Sophiei, n-ar fi pierit oare de mult orice interes suscitat de împrejurările nașterii lui? Nu s-ar fi putut el bucura de un prânz ca acela de astăzi fără teama de a se expune, cu toată plăcerea pe care o are orice bunic când își vede urmașii prosperând? Dar oare Charles ar mai fi devenit gentilomul care era acum, dacă ar fi fost crescut în familia Trenchard? Acest gând l-a făcut să ezite și chiar i-a provocat suferință. Este posibil ca soții Pope să fi făcut o treabă mai bună decât ar fi reușit propriii bunici ai copilului?

– Pari foarte preocupat, a remarcat Anne, stând la măsuța ei de toaletă, în timp ce James a trecut prin dreptul ușii.

– Serios?

S-a oprit în prag.

– Azi am luat prânzul cu domnul Pope, care îți transmite complimente.

Deși surprinsă, Anne nu a scos nicio vorbă. James nu avea cum să vadă că Ellis era în cameră, lucrând la ceva în spatele stăpânei ei. Înainte ca Anne să-l prevină, el a continuat:

– Poate că n-o să te mire, dar Lady Brockenhurst i-a oferit finanțarea de care mai avea nevoie ca să-și pună pe picioare afacerea.

În loc de răspuns, Anne s-a întors către cameristă.

– Mulțumesc, Ellis. Asta este tot, dar ia cu tine rochia roz. Vezi dacă poți să scoți urmele acelea.

James recapitula în minte ce spusese când camerista a ieșit din încăpere cu o rochie pe braț și s-a îndreptat către scara de serviciu. Oare fusese ceva compromițător? Parcă nu. A intrat în camera soției și a închis ușa.

– Ar trebui să stabilim o parolă pentru momentele când sunt opreliști.

Anne a încuviințat.

– Mă întristează gândul că avem atâtea secrete, încât ne trebuie parolă.

S-a aplecat după Agnes și a început să se joace cu urechile ei.

– Mai povestește-mi despre masa de prânz.

– A apărut la mine la birou, încărcat cu noutăți. L-am dus la Athenaeum.

– Ai fost acceptat? De ce nu mi-ai spus?

– Abia azi-dimineață am aflat. În fine. Contesa i-a dat restul de bani de care are nevoie.

– Înțeleg.

– Ești sigură?

Era limpede din tonul lui că era un moment greu pentru amândoi.

– Înțeleg că va fi greu de explicat dacă se află.

– Nu va fi nevoie de explicații. Nu din partea ei, în orice caz. Oamenii vor ghici adevărul, iar ea îl va confirma.

Anne s-a încruntat. Știa, chiar mai bine decât James, că Lady Brockenhurst de-abia aștepta să se împrăștie vestea, astfel ca ea și soțul ei să se poată bucura de nepotul lor fără subterfugii. Își dăduse cuvântul că nu va spune altora, dar nu avea să nege dacă alții îi spuneau ei.

– Cred că există, totuși, șanse ca lumea să nu facă legătura cu Sophia.

James se agăța de un pai.

Anne a clătinat din cap.

– Legătura le-o va oferi chiar interesul tău față de băiat. Și probabil că va exista cineva care își va aminti că erau împreună la Bruxelles. Nu. Odată ce se va afla că este fiul lordului Bellasis, nu va mai trece mult timp până să se știe cine a fost mama. S-a oprit în loc, încă ținând câinele în brațe.

– Am să vorbesc cu ea. Mă duc chiar acum să-i vorbesc.

– Și la ce va ajuta asta?

– Nu știu. Dar nici nu are cum să strice. Și, din moment ce toate se trag de la mine, sunt datoare să încerc să evit dezastrul.

James nu a mai comentat după ce ea și-a recunoscut vina, dar mânia i se risipise. Asta era situația. Își dădea și el seama că nu are rost să o dezbată la nesfârșit. Iar la faptul că interesul arătat de el acestui tânăr se putea întoarce împotriva lui nici nu se gândise până acum.

– Să-i trimit vorbă lui Quirk să nu deshame caii, dacă n-a făcut-o deja?

– Mă duc pe jos. Sunt doi pași până acolo.

– Vrei să vin cu tine?

– Nu. Și nu-ți face griji. Nimeni nu va atenta la virtutea unei doamne trecute de șaizeci de ani.

Și-a pus singură boneta, și-a luat un șal și a ieșit înainte ca el să apuce să mai spună ceva.

Bucata de drum până în Belgrave Square a fost prea scurtă pentru ca Anne să se răzgândească, dar acum, că ajunsese pe trotuarul din fața Casei Brockenhurst, se întreba ce anume avea de gând să ceară. Anne nu era, de regulă, o persoană impulsivă; în mod normal judeca îndelung situațiile, cântărind cu grijă laturile pozitive și negative. Dar ceva din felul de a fi al lui Lady Brockenhurst o făcea să acționeze pripit. Aroganța acestei femei era exasperantă.

În clipa când a bătut la ușă, lui Anne nu-i mai păsa cât de neobișnuită putea să pară vizita ei. Era indignată și indignarea ei era pe deplin justificată. Iar dacă Lady Brockenhurst nu era acasă, avea să se așeze pe o bancă și să aștepte. A aruncat o privire spre parcul din mijlocul pieței. Dată fiind pasiunea ei pentru grădinărit, o cam deranja că nici soțul ei, nici domnul Cubitt nu se gândiseră să-i ceară părerea în momentul când se proiecta parcul, totuși acesta arăta destul de bine. Apoi, ușa din față a fost deschisă de un lacheu, care a părut vădit nedumerit să o vadă stând în capul scării. Nu i se spusese despre sosirea cuiva.

– Înălțimea-sa este acasă? a întrebat Anne, pășind direct în hol.

– Cine să spun că întreabă?

– Doamna James Trenchard.

– Prea bine, doamnă Trenchard.

Lacheul a făcut o plecăciune și s-a răsucit, pregătindu-se să urce.

– Vă rog să așteptați aici. O să văd dacă este acasă.

Anne a zâmbit auzind formularea. Voia să spună că va afla dacă Lady Brockenhurst era dispusă să o primească. S-a așezat pe una din canapelele aurite, ridicându-se însă într-o clipă. A constatat, spre surprinderea ei, că era destul de incitată de perspectiva unei confruntări cu contesa. Sângele i se înfierbântase, mai ales după drumul străbătut în pas vioi. A privit spre scara amplă, cu ochii țintă la ușile închise ale salonului de la etaj. Era clar că avea loc o discuție în spatele lor. A văzut clanța mișcându-se și s-a întors iute cu spatele, prefăcându-se că studiază un portret al unuia dintre strămoșii lordului Brockenhurst, pictat de Lely. Arăta destul de plin de sine, cu peruca lui înaltă și cu un mic spaniel din rasa Cavalier King Charles culcat la picioarele lui.

– Doamnă Trenchard?

Lacheul apăruse între timp lângă ea. Anne s-a întors spre el cu un zâmbet pe buze.

– Vreți să poftiți pe aici, vă rog?

Anne i-a dat șalul și mănușile și a urcat scările în urma lui.

– Doamnă Trenchard! a exclamat contesa de cum s-a deschis ușa. Mă tem că noi tocmai am terminat de servit ceaiul. Vrei să aduci niște ceai pentru doamna Trenchard, Simon?

Lacheul s-a înclinat ușor.

– Nu, vă rog, nu vă deranjați, a refuzat Anne. Nu-mi trebuie nimic.

Omul s-a înclinat din nou și s-a retras. Anne a traversat din nou covorul franțuzesc roz.

– Sunteți foarte amabilă că m-ați primit, Lady Brockenhurst, a continuat ea, cu toată degajarea și siguranța de care era în stare. Promit să nu vă răpesc prea mult timp. Am venit să…

Caroline Brockenhurst a văzut și singură că musafira sosită pe neașteptate era într-o dispoziție belicoasă, așa că i-a tăiat vorba înainte să zică ce avea de zis.

– Ia loc, doamnă Trenchard.

I-a arătat un mic fotoliu îmbrăcat în damasc.

– Ți-o amintești de la mica mea serată pe Lady Maria Grey?

Anne a privit către fereastră, descoperind-o pe grațioasa tânără blondă, îmbrăcată în verde-pal. Crezuse că sunt singure. A avut un scurt moment de recunoștință față de contesă, care o oprise înainte să lase să-i scape vreunul din secretele lor.

Fata a zâmbit.

– Vă țin minte de la petrecere, dar nu cred că am făcut cunoștință.

– Nu, cred că nu, a răspuns Anne.

– Mă bucur că te-ai gândit să-mi faci o vizită, a spus Lady Brockenhurst pe un ton care trăda contrariul.

– Treceam prin fața casei, a răspuns Anne, așezându-se în fața ei. Și voiam să discutăm ceva, dar poate să aștepte.

– Eu mă retrag și vă las să vorbiți, s-a oferit Maria.

– Nu este cazul, a zâmbit Anne. Chiar nu este important.

În realitate se simțea stânjenită. Acum, că nu-i mai putea face reproșuri contesei pentru nesăbuita ei generozitate față de Charles, nu mai avea niciun motiv să rămână. Se întreba cât de repede putea pleca fără să pară ciudat.

– Lady Maria tocmai îmi povestea că alaltăieri l-a întâlnit întâmplător pe protejatul meu, tânărul Charles Pope, pe când traversa piața. Cred că tocmai pleca de aici. Ți-l amintești de la recepție?

A rostit întrebarea privind drept în ochii lui Anne. Oare ce joc mai era și ăsta?

– Pe Charles Pope? Cred că da.

Anne a urmărit-o pe gazda ei trecându-și evantaiul prin palmă, apoi deschizându-l și închizându-l la loc de două ori. Aștepta poate să vadă reacția lui Anne? Îi zgândărea sentimentele doar ca să se distreze? În cazul acesta, Anne era hotărâtă să o dezamăgească.

– Încântătoare persoană!

– Sunt de aceeași părere, a intervenit entuziasmată Maria, fără să știe ce joc se juca pe deasupra capului ei. Este încântător și amuzant. Până la urmă am mers împreună spre London Library. Camerista mea cred că a dezaprobat lucrul ăsta. Și când a auzit mama, *precis* că l-a dezaprobat și ea, dar deja era prea târziu.

A râs veselă.

– Cine este? Cum l-ați descoperit?

– Nu-mi aduc aminte acum.

Caroline trebuie să fie pricepută la jocul de cărți, și-a zis Anne. Nu se trădează deloc.

– Dar ne-a trezit interesul, mie și lordului Brockenhurst. Îl considerăm un tânăr promițător.

Maria a aprobat scuturând energic din cap.

– Mi-a povestit despre planurile lui și despre proiectata călătorie în India. Ați fost vreodată în India, doamnă Trenchard?

Anne a făcut semn din cap că nu, iar Maria a continuat să turuie.

– Mi-ar plăcea tare mult s-o vizitez. Atâta culoare, atâta haos. Unchiul meu zice că e foarte frumos. De altfel, n-am călătorit niciodată, a recunoscut ea melancolică. Mă rog, am petrecut multă vreme în Irlanda, unde avem o moșie, dar asta nu se prea cheamă că am fost în străinătate, nu?

A zâmbit către celelalte femei. Niciuna nu a spus nimic. În lipsa vreunui comentariu, tânăra a continuat.

– Tare mi-ar plăcea să vizitez și Italia. Adevărul este că mi-aș dori să fac Marele Tur pe care îl făceau tinerii pe vremuri, să-l admir pe *David* al lui Michelangelo și să rătăcesc pe coridoarele Palatului Uffizi. De bună seamă că sunteți pasionată de artă, Lady Brockenhurst. Mama zice că pictați minunat.

– Adevărat? Anne era surprinsă, iar cuvintele i-au scăpat înainte să se gândească la cum au să sune.

– Vă miră atât de tare? a replicat Lady Brockenhurst.

– Dar tot nu m-ați lămurit cum s-a născut interesul față de domnul Pope, a revenit Maria. Anne se întreba dacă această tânără își dădea seama cât de mult se trăda.

– Nu-mi amintesc în clipa asta cine ni l-a prezentat, a răspuns Caroline precaută, dar mie și lordului Brockenhurst ne face plăcere să încurajăm tinerele talente când ni se oferă ocazia. Noi nu mai avem copii, așa cum știi, dar ne place să-i ajutăm pe copiii altora.

Anne s-a uitat la contesă. Probabil că era un dram de adevăr în spusele ei. Chiar dacă, în cazul de față, acestea mai mult ascundeau decât explicau.

– Domnul Pope chiar a sugerat că aș putea să-i vizitez birourile, s-a aventurat Maria.

– Chiar așa? Cam îndrăzneț din partea dumnealui.

Pe fața contesei nu se putea citi nimic. Dar pe când o privea pe tânără, rotițele minții i se învârteau. Oare punea ceva la cale? s-a întrebat Anne. Și dacă da, ce anume?

– În fine, a recunoscut Maria roșind ușor, poate că eu am fost cea care a sugerat, dar dumnealui nu a avut nimic de obiectat.

Ținea capul aplecat într-o parte și privirea în pământ. Genele i-au fluturat puțin și obrajii i s-au aprins. Știa că nu se comportă înțelept. Era ca și logodită. Mama ei îi dăduse clar de înțeles că viitorul ei era lângă John Bellasis. Pământul din Irlanda, cu care se lăudase mai devreme, era grevat de ipoteci și, deși fratele ei făcea tot ce se putea cu ce le lăsase tatăl lor, i se spusese în termeni fără echivoc că datoria de a-și întreține mama la bătrânețe îi revenea ei. A șovăit, pe punctul de a mărturisi ce dorea cu adevărat, dar dacă Lady Brockenhurst era interesată de Charles și ar fi putut fi convinsă să…

Anne s-a uitat la contesă. Observase și ea culoarea din obrajii fetei și felul cum se juca întruna cu evantaiul? Fără îndoială, avea mult curaj. Chiar îi plăcea de ea.

– Așa deci…

Lady Brockenhurst s-a oprit o clipă. Maria Grey era logodită cu nepotul soțului ei și convențiile cereau, evident, să nu încurajeze o astfel de întâlnire. Dar Anne nu se înșela. Lady Brockenhurst avea planurile ei. Sau, cel puțin, avea unul acum.

– Dacă dorești să mergi, nu văd de ce nu. Eu am fost deja la el la birou, dar de la vizita mea anterioară s-au mai adunat lucruri de discutat.

Mariei nu-i venea să creadă.

– Adevărat?

Asta era cu totul extraordinar. Mătușa lui John Bellasis să propună o vizită în City ca să-l vadă pe Charles Pope?

– Nu cred că este potrivit să facem un program prestabilit, a sugerat contesa cu gentilețe. Domnul Pope s-ar simți dator să facă un efort special, iar pentru tine, draga mea, a continuat ea privind spre Maria, cred că ar fi mai ușor dacă ar fi vorba de o decizie ad hoc.

Au înțeles toate ce voia să spună. O vizită spontană era mai simplu de explicat lui Lady Templemore dacă era necesar.

– Pot să vă însoțesc și eu? a intervenit Anne, pe un ton nevinovat ca al unei copile.

Caroline a privit-o. Ce ciudat să împartă acest secret cu o femeie cu care ar fi zis că nu are nimic în comun. Și totuși, *aveau* de împărțit un secret; cel puțin deocamdată. Anne avea dreptate, contesa se săturase de minciuni. Prefera de departe să dea totul pe față. Lumea bună s-ar amuza, ar povesti despre Edmund și ce mare pungaș fusese, râzând la vederea știrii din ziare, iar apoi n-ar mai exista alte consecințe. Dar întrucât ajunsese să-l iubească pe Charles, era vag conștientă de terfelirea postumă a numelui rapandulei care îl născuse și simțea chiar și o urmă de milă pentru maică-sa.

– Bineînțeles, a răspuns. Dacă îți face plăcere.

Anne n-a schițat niciun gest. Avea să-și viziteze nepotul, să mai capete un prilej de a-i vorbi. Când îl văzuse la recepție fusese copleșită de bucurie, dar din pricina furiei lui James nu îndrăznise să înceapă o conversație cu el. Acum puteau ajunge să-l cunoască mai bine, întrucât implicarea lui James în afacerile lui putea fi o justificare perfectă pentru a se frecventa. Desigur, odată ieșit la iveală adevărul, legătura dintre ei avea să fie aspru judecată, dar iată că se ivise ocazia să-l vadă măcar încă o dată și să-i vorbească înainte să izbucnească scandalul. Nu putea să o rateze.

– Mi-ar face mare plăcere, s-a auzit răspunzând. Poate reușim să facem și ceva cumpărături cât suntem pe acolo și să transformăm ziua respectivă într-o adevărată excursie.

Și astfel, treaba s-a aranjat. Anne a pornit spre casă în răcoarea după-amiezii târzii cu sufletul încălzit de perspectiva apropiatei revederi. Chiar dacă era încă un secret pe care trebuia să-l păstreze față de soțul ei.

În acea seară, în casa Trenchard atmosfera din jurul mesei era încordată. James era obosit și îngândurat, iar Oliver era și el la fel de abătut. Ziua de azi ar fi trebuit să fie un triumf, tată și fiu luând prânzul împreună în clubul unde cel dintâi fusese admis. În schimb, tatăl preferase să-l invite pe Charles Pope, un individ apărut de nicăieri și care îi absorbea și atenția, și fondurile. Părea să fie omul momentului, asigurându-și sprijinul contesei, invitat la recepții intime în casa Brockenhurst… Destul să stârnească invidia oricui. Iar Oliver chiar îl invidia.

Susan nu era atât deprimată cât agitată. Nu mai avea vești de la John Bellasis de la acel rendez-vous din Isleworth. Se așteptase să primească măcar o scrisoare. El stătuse de vorbă o dată cu Speer în stradă, așa cum o informase aceasta ulterior, sub pretext că e dornic să fixeze o nouă întâlnire, însă nu sosise nicio invitație și nici măcar vreo propunere. O pusese pe Speer să o însoțească până în Albany, unde petrecuseră mai toată după-amiaza foindu-se prin Piccadilly ca două femei de stradă, în speranța că doar-doar va da de el, dar nu avusese noroc. I s-au aprins obrajii amintindu-și. Nici nu simțea gustul mâncării pe care o mesteca, în timp ce se întreba dacă nu cumva făcuse o greșeală că i se azvârlise de îndată în așternut. Îi cedase prea ușor? S-a încruntat la acest gând. Problema era că John Bellasis chiar îi plăcea. Era frumos și galant, fără a mai pomeni de faptul că urma să moștenească un nume de vază și o avere substanțială. Una peste alta, era bărbatul perfect alături de care să evadeze de lângă familia jalnică în care nimerise. A aruncat peste masă o privire către soțul ei, care ciugulea din mâncare. În comparație cu Oliver, John se dovedise un amant generos și potent. Susan a suspinat fără să vrea.

– Te simți bine, draga mea? s-a interesat Anne.

– Da, mamă, a răspuns Susan. Bineînțeles.

– Pari cam absentă.

– Mă tem că nu mă simt prea bine din ziua aceea petrecută la Isleworth. Probabil că m-am molipsit de ceva de la vreunul din oamenii cu care m-am întâlnit acolo.

A simulat un tremurat ca să dea mai multă credibilitate spuselor ei.

– Îmi pare rău, a zis Anne privindu-și cu luare aminte nora. Era ceva schimbat la ea, ceva nou în purtare, dar Anne nu putea spune ce anume.

– Cum a mers cu Lady Brockenhurst? a întrebat-o James, răsucind racul pe care îl avea în farfurie.

Nici el nu avea poftă de mâncare.

Anne a strecurat o privire spre fețele încremenite ale lui Billy și Morris, aflați de o parte și de cealaltă a căminului.

– Foarte bine, mulțumesc.

– Și n-a deranjat-o că te-ai dus neanunțată? a continuat el.

– Ai fost s-o vezi pe Lady Brockenhurst?

Susan era în mod evident contrariată că pierduse o astfel de ocazie. Anne a dat din cap că da.

– Nu era și nepotul ei acolo, din întâmplare?

– Domnul Bellasis? Nu.

Anne s-a încruntat. Ce întrebare ciudată din partea lui Susan!

– El nu era acolo, în schimb era logodnica lui.

– Logodnica lui? Zău?

Tonul lui Susan s-a înăsprit ușor.

– Lady Maria Grey, a explicat Anne. O făptură tare drăgălașă. Mi-a plăcut.

– Era la serată, a intervenit Oliver, făcându-i semn lui Billy să-i mai pună niște supă. Mie nu mi s-a părut așa nemaipomenită.

– Și ai vorbit cu contesa? a insistat James.

– Am stat de vorbă, a răspuns Anne, zâmbind la gafa lui. De ce o fi punând întrebările astea de față cu servitorii sau chiar și cu Susan și Oliver?

Adevărul era că nerăbdarea îl făcuse să uite pentru moment că aveau nevoie de discreție. Privirea lui Anne l-a adus la ordine.

– Bine, a încheiat el, vorbim despre asta mai târziu.

Anne a zâmbit.

Ellis stătea ghemuită pe podea la picioarele lui Anne, cu un cârlig pentru nasturi în mâna dreaptă, descheindu-i cizmele de piele. Auzise de la limbutul de Billy că stăpâna ei fusese s-o viziteze pe Lady Brockenhurst și ardea de curiozitate.

– Ați petrecut o după-amiază plăcută, milady?

Ellis nu era sigură ce gen de informații era plătită să adune sau ce știa doamna Trenchard despre acest om, Charles Pope. Un lucru însă îi era clar, că stăpânul și soția lui aveau un secret și nu voiau ca lumea să-l afle. Felul cum fusese alungată din cameră mai devreme fusese grăitor. Și după ce rămăseseră singuri ca să discute, doamna Trenchard ieșise pe neanunțate din casă. Acum Ellis știa unde fusese.

– Da, a răspuns Anne, eliberându-și piciorul din strânsoarea cizmei. Mulțumesc, a adăugat, mișcând din degete în ciorapul de mătase. Știi, nu par să se lase deloc.

Era limpede că Anne nu era atât de dispusă să dea drumul noutăților pe cât sperase Ellis. A mai făcut o încercare.

– Nu știu dacă sunt făcute pentru plimbări lungi, milady.

– N-am mers mult, a răspuns Anne, scoțându-și cerceii și privindu-se în oglindă. Doar până în Belgrave Square.

A observat-o pe Agnes, care stătea lângă scaunul ei, și a ridicat-o în brațe.

– Ah, da?

Ellis s-a oprit din descheiat, cu cârligul în mână.

– Da, a zis Anne, nu atât răspunzându-i lui Ellis cât vorbind pentru sine. De fapt, era entuziasmată de plănuita vizită la biroul lui Charles. Evident că nu-i putea povesti despre asta lui James, dar simțea nevoia să discute cu cineva.

– Ce știi despre Bishopsgate?

– Despre Bishopsgate, doamnă? Ellis a ridicat privirea. Și de ce Dumnezeu ați vrea să vă duceți în Bishopsgate? a adăugat, trăgându-i din picior cealaltă cizmă.

– Nu e nimic important.

Anne s-a trezit din visare înainte să înceapă să dezvăluie orice fel de informație cameristei curioase.

– O vizită de făcut unei persoane care are biroul pe acolo. Dar n-am mai fost de ani întregi și mă întrebam dacă este ceva de vizitat prin zonă.
– S-ar putea să fie ceva depozite de unde să cumpărați materiale ieftine. Să mai întreb și eu. Pentru când este programată ieșirea?
– Nu știu sigur. Peste o zi-două.
Anne nu avea de gând să mai răspundă la alte întrebări. Își dădea seama că spusese deja destul.
– Mâine putem să verificăm rochia cea veche de doliu din velur? Vreau să văd dacă mai putem face ceva cu ea sau trebuie să comand alta. E bine să fie tot timpul o haină de doliu pregătită în garderobă.
Ellis a încuviințat. Îi era cât se poate de clar că discuția despre Bishopsgate luase sfârșit.

John Bellasis a răsplătit-o cu generozitate pe Ellis pentru informație. Nu se întâmpla prea des ca o cameristă să primească o liră pentru ceva ce auzise în timp ce-i descheia încălțările stăpânei. Dar ascultând-o povestind cum stăpânii avuseseră o discuție între patru ochi care dusese la o vizită a doamnei Trenchard la Lady Brockenhurst și mai departe la o plănuită excursie la Bishopsgate, John aproape că a izbucnit în râs. Avea o pistă. Știa prea bine cine lucra în Bishopsgate; sau, mai bine zis, cine lucra acolo și se bucura de atenție atât din partea contesei, cât și a soților Trenchard. Relatarea tatălui său despre vizita la reședința Brockenhurst îi trezise dorința să afle tot ce putea despre tânărul domn Charles Pope.
– Dar n-a pomenit deloc numele domnului Pope?
– Din câte îmi amintesc eu, nu, domnule. De data asta nu.
– Chiar și așa, trebuie să fie ceva între Pope și contesă, a conchis el ridicându-se și golind păhărelul de gin în fața cârciumii „The Horse and Groom“. În afară de investiție, vreau să zic.
– Credeți, domnule? Mie mi se pare foarte greu de închipuit, a murmurat Ellis de după șalul cu care se înfășurase grijulie ca să-și ascundă fața. Și-l trăsese pe cap în ultimul moment, pentru eventualitatea că era zărită stând de vorbă cu domnul Bellasis. Avea și ea o reputație de apărat.
– Să nu mă înțelegi greșit. Nu pretind că știu ce anume este între ei, dar ceva sigur este.
A dat aprig din cap, ca și când adusese un argument inatacabil.
– Și pot să garantez că acest ceva ne va uimi pe toți.
– Cum ziceți, domnule.
Ellis a strâns din buze și și-a încrucișat brațele. Se dădea în vânt după câte o istorie picantă, dar asta parcă nu-i era pe plac.
– Ia aminte la ce spun, a insistat John. Pope este un arivist ambițios, care într-un fel sau altul profită de ea.
– În ce sens „profită de ea“, domnule?
– Asta trebuie să aflăm noi, a declarat el hotărât, punând jos paharul. Și când vom afla, sunt cât se poate de sigur că ea va plăti o avere ca să păstreze taina.
Ellis a rămas cu gura căscată.
– O avere?
– Iar tu ești cea care o să mă ajute s-o capăt.

A doua zi după-amiază, Ellis se afla în fața intrării de la demisol a reședinței Brockenhurst. Avea emoții și nu se jena s-o recunoască. Domnul Bellasis îi sugerase s-o contacteze pe camerista contesei și să încerce să afle de la ea despre îndeletnicirile stăpânei ei și, mai ales, de ce se întreținea cu un tânăr chipeș ca Charles Pope în salonul ei privat, la orele după-amiezii, cu ușile închise. Domnul Bellasis îi dăduse ideea să-și facă intrarea, întrebând dacă nu cumva doamna Trenchard își uitase acolo evantaiul în noaptea recepției. Lucru care nu se întâmplase, desigur. De fapt, Ellis avea evantaiul ascuns în buzunar, pentru

eventualitatea că era nevoie să-l „găsească". Și-a netezit mantaua și și-a aranjat boneta, făcându-și curaj să bată la ușă.

– Da, cine e? a întrebat un băietan îmbrăcat în livreaua verde-închis a casei Brockenhurst.

– Numele meu este Ellis, sunt camerista personală a doamnei Trenchard.

– A cui?

Ellis și-a mușcat buza de nervi. Dacă ar fi lucrat pentru o ducesă, acum nu mai era ținută la ușă.

– A doamnei Trenchard, a repetat ea. A fost invitată la recepția de acum câteva seri a Înălțimii Sale și se pare că și-a uitat evantaiul.

– Ar fi mai bine să vorbiți cu domnul Jenkins.

În demisolul casei Brockenhurst era mare zor. Camerele și coridoarele erau mai largi decât în casa din Eaton Square, așa că era mai mult spațiu și mai multă lumină naturală. Era impresionant, iar Ellis a simțit o împunsătură de invidie în clipa când se așeza pe un scaun tare, de lemn, aflat la ușa oficiului de jos.

Nimeni nu-i dădea prea multă atenție. Toată lumea avea treabă. Prin ușa deschisă din fața ei a văzut trei servitori ocupați cu lustruitul veselei. Dinaintea lor, pe o masă acoperită cu o husă de pâslă gri-deschis, se aflau o mulțime de piese de argint. Farfurii pentru antreuri, pentru servit, tăvi, sosiere, castroane de supă, ceainice, ibrice și cel puțin două duzini de farfurii întinse erau așezate în vrafuri, iar cei trei le luau la rând. Nu era o îndeletnicire de invidiat. Trebuia să-ți înmoi degetele în niște boluri pline cu *rouge* – un praf fin și roșu amestecat cu amoniac – și să freci argintăria până lucea sau până când făceai bășici la degete, ori amândouă la un loc. Ei însă păreau să lucreze cu veselie, poate fiindcă aveau prilejul să sporovăiască între ei.

– Așteptați aici, i-a zis micul servitor. Mă duc după domnul Jenkins.

Ellis a încuviințat. Printr-o fereastră interioară aflată în dreapta ei, care dădea spre bucătărie, o zărea pe bucătăreasă robotind. Frământa aluatul, aplecată peste o planșetă, înconjurată de o mulțime de cratițe de aramă agățate de pereți sau puse una peste alta pe rafturi. Femeia ridica aluatul și apoi îl trântea la loc pe planșetă, bătându-și palmele una de cealaltă și stârnind un nor de făină. Pulberea plutea în aerul din jurul ei, luminată de o rază de soare care strălucea prin fereastră.

– Domnișoară Ellis?

Camerista a tresărit. Fusese atât de hipnotizată de mișcările bucătăresei, că nu-l auzise pe domnul Jenkins apropiindu-se cu pași ușori.

– Bună ziua, domnule Jenkins, a zis ridicându-se.

– Înțeleg că ați venit să căutați ceva?

– Da, domnule, evantaiul stăpânei mele. Crede că este posibil să-l fi lăsat aici după recepția de serile trecute a contesei. Mă întrebam dacă nu cumva s-o fi amestecat printre cele ale Înălțimii Sale. Dacă s-ar putea să vorbesc cu camerista…

– Mă tem că nu a găsit nimeni niciun evantai. Îmi pare rău.

Jenkins s-a întors spre ușa de serviciu, gata s-o conducă spre ieșire.

– Ah…

Ellis a rămas blocată preț de o clipă. Trebuia să stea de vorbă cu camerista contesei, altfel însemna că venise degeaba.

– Doamna Trenchard a mai întrebat dacă aș putea să vorbesc cu camerista Înălțimii Sale despre coafură…

– Despre coafură? Sprâncenele groase și cărunte ale lui Jenkins s-au ridicat încet a mirare.

– Da, domnule. Stăpâna a fost foarte impresionată de pieptănătura pe care o avea Lady Brockenhurst la petrecere și se întreba dacă n-aș putea să mă interesez cum se poate obține acel efect.

A zâmbit, spera ea, cuceritor.

Jenkins s-a încruntat. Nu era prima oară când auzea acest gen de solicitări. Cameristele făceau schimb de sfaturi și modele tot timpul.

– Prea bine, să văd dacă nu este ocupată domnișoara Dawson. Fii bună și așteaptă aici. S-ar putea să fie cu Înălțimea Sa, iar în acest caz nu pot face nimic.

Camerista Dawson și-a făcut apariția după zece minute. În sinea ei și-a zis că solicitarea era ușor impertinentă, dar în același timp a fost măgulită, căci se mândrea cu talentul ei la coafat. Petrecuse ore întregi pieptănând meșele stăpânei sale, fiind atentă tot timpul să nu difere culoarea, ca să se potrivească perfect, iar faptul că observase și altcineva îi dădea o tainică satisfacție. Curând Ellis s-a trezit condusă la etaj pe scara de serviciu și apoi pe niște coridoare, până când au ajuns, pe o ușă acoperită cu o draperie, lângă intrarea în apartamentul personal al contesei.

Aflate la al doilea etaj al clădirii cu ferestre largi, care ofereau o priveliște generoasă către piațetă și parc, camerele ocupate de Lady Brockenhurst erau aerisite și confortabile. Nu numai că avea un dormitor imens, cu un pat cu baldachin, o masă și câteva scaune aurite foarte drăguțe, dar avea și un al doilea salon personal și, desigur, propriul ei vestiar.

– Îți plac acuarelele? a întrebat-o Dawson, întorcând capul spre Ellis în timp ce o conducea prin dormitor. Cele mai multe au fost pictate de Înălțimea Sa. Acolo este casa lor, a continuat ea, arătând cu un deget bont spre unul din tablouri. Lymington Park. Aparține familiei din 1600.

– Ca să vezi! Nu pare așa de veche.

Lui Ellis nu-i păsa câtuși de puțin de casă sau de acuarele.

– A fost reconstruită de două ori. Moșia măsoară mai mult de patru mii de hectare.

Era limpede că Dawson era, în mod inexplicabil, mândră de posesiunile stăpânilor ei, ca și cum gloria lor se reflecta și asupra ei. Ceea ce, în mintea lui Dawson, era adevărat.

– Foarte impresionant, într-adevăr, a remarcat Ellis. Trebuie să fie minunat să lucrezi pentru o familie atât de nobilă. Să fi avut și eu norocul ăsta, a adăugat ea după o scurtă pauză.

Aproape imediat ce au intrat în vestiar, Ellis și-a dat seama că va avea o misiune grea, dacă nu imposibilă. Dawson era dintre cei de modă veche, a căror viață se confunda cu cea a stăpânilor. Robustă, cu fața lată și mers lent, avea o purtare prietenoasă, dar nu era deloc flecară, cel puțin nu în afara cercului ei de confidenți din sala servitorilor, și nici capabilă de a se dovedi neloială. Era de prea mult timp în slujba familiei și nu se gândea decât la micul salariu pe care avea să-l primească la bătrânețe. Nu avea nimic de câștigat arătându-se indiscretă față de o străină.

– Pe vremuri am lucrat și pentru contesa-mamă, s-a lăudat ea.

– Două generații de contese, ce noroc pe dumneata! a exclamat Ellis, încercând s-o vrăjească. Și precis că ai și călătorit mult, mult mai mult decât mine, și ai văzut o mulțime de lucruri interesante.

Dawson a aprobat dând din cap.

– Nu mă pot plânge. Am dus-o bine lângă această familie.

Ellis s-a uitat la ea. Făcea parte din acea specie rară, a servitorilor fericiți. Nu voia să se răzbune pentru miile de umilințe. Nu își zicea că zeii și-au întors fața de la ea, lăsând-o să-i slugărească pe alții. Era mulțumită. Lui Ellis îi venea greu să conceapă așa ceva. Nu că o detesta pe doamna Trenchard, dar pur și simplu nu considera că face parte din aceeași specie cu ea. În ciuda atâtor ani petrecuți împreună, nedreptatea pe care o presupuneau pozițiile lor diferite o făcea pe Ellis să nu stea prea mult pe gânduri dacă venea vorba să-și trădeze stăpâna. Bănuții primiți de la Anne, câți or fi fost, îi meritase. Îi câștigase cu ani de trudă necontenită, mințind și ploconindu-se și fiind silită să se prefacă bucuroasă că îi slujește pe stăpâni, când de fapt nu voia decât să-i vadă pe amândoi sfârșind pe fundul mării. Pe Anne era în stare s-o mintă în față fără să șovăie. Ar fi fost în stare și să fure de la ea dacă ar fi fost sigură că n-o să fie prinsă. Sperase că în pieptul cameristei zac sentimente asemănătoare, sperase că ocazia de a-i face un rău contesei va fi primită cu recunoștință de o surată înrobită ca și ea. Dar în fața loialității lui Dawson, Ellis se afla în încurcătură și nu știa cum să procedeze.

– Nu e de mirare că știi atâtea despre coafuri, a zis ea afișând un surâs luminos. Dumneata ești genul de persoană de la care chiar am de învățat, chiar și la vârsta

mea.
A rostit aceste cuvinte râzând, iar Dawson i s-a alăturat.
– Stăpâna mea chiar a rămas încântată de coafura contesei.
Ellis știa că minte convingător. Fusese școlită atent de dascăli exigenți.
– Chiar așa?
Dawson și-a dus mâna la piept, măgulită fără voia ei.
– Da, da, a întărit Ellis. Spune-mi, cum faci inelușele acelea foarte fine în fața urechilor?
– Aici e un mic secret, a răspuns Dawson, deschizând sertarul măsuței de toaletă și scoțând la iveală un întreg set de droturi pentru păr și bigudiuri de hârtie.
– Am găsit asta la Paris cu multă vreme în urmă și de atunci îl tot folosesc.
A ridicat un drot foarte îngust, cu aspect delicat.
– Îl încălzesc aici, pe foc.
– Cum?
Glasul lui Ellis era plin de uimire și venerație.
– Am această șmecherie, care se fixează pe grătarul căminului, a explicat ea, scoțând o tavă de alamă pentru încălzit.
– Oare ce o să se mai inventeze? s-a minunat Ellis, întrebându-se în același timp cât o să mai dureze până o să-i scape niște firimituri care să merite duse acasă.
– E nemaipomenit când stai să te gândești cum ne descurcam acum treizeci de ani. Totuși, a adăugat Dawson, poate că lucrul cel mai important este să ai o rezervă serioasă de meșe. Eu le prefer pe cele de la Madame Gabriel, imediat cum ieși de pe Bond Street. Are surse de încredere. Ea zice că părul provine în cea mai mare parte de la călugărițe, nu de la fete sărace, și eu sunt de părere că asta garantează o calitate superioară. Părul este mai des și are un luciu al lui.
Pe când Dawson îi dădea înainte, explicând care este tehnica pentru a încinge părul fără să-l distrugi și cât de importantă este hârtia parfumată în prevenirea pârlirii accidentale, Ellis și-a lăsat privirile să cerceteze încăperea. Pe măsuța de toaletă dintre ferestrele înalte se afla un mic portret în email al unui ofițer, îmbrăcat într-o uniformă care se purtase cu cel puțin douăzeci de ani înainte.
– Cine este? a întrebat ea.
Dawson i-a urmărit privirea.
– Este sărmanul lord Bellasis, fiul Înălțimii Sale. A murit la Waterloo. A fost o lovitură cumplită abătută asupra acestei case. Înălțimea Sa nu și-a revenit niciodată. Nu pe deplin. Înțelegi, era unicul ei copil.
– Ce tragedie!
Ellis a examinat mai atent portretul. Răspunsul lui Dawson îi oferise un pretext să se apropie și să se uite mai bine.
– Este un portret reușit. A fost pictat de Henry Bone.
Mândria lui Dawson pentru posesiunile familiei se manifesta din nou.
Ellis și-a încordat privirea. Chipul îi părea ciudat de familiar. Buclele întunecate și ochii aceia albaștri îi aminteau de cineva care frecventa casa Trenchard cu multă vreme în urmă. Să fi fost în Bruxelles? Așa ar fi trebuit, dacă murise la Waterloo… Apoi și-a adus aminte. Era prieten cu domnișoara Sophia. Uitase cât era de frumos. Ce ciudat să-i vadă portretul pe măsuța contesei! Dar n-a spus nimic. Ellis nu împărtășea niciodată informații decât dacă era nevoită.
– S-a simțit bine Înălțimea Sa la petrecerea de serile trecute? a întrebat.
– Ah, cred că da, a răspuns Dawson dând afirmativ din cap.
– Și stăpâna mea. Chiar foarte bine. Spunea că a cunoscut multe persoane deosebite.
– Nu oricine are acces în casa Brockenhurst, a spus Dawson încântată, uitând pentru o clipă că ea n-ar putea intra niciodată acolo ca oaspete.
– Era mai ales un tânăr care i-a făcut o impresie favorabilă. Oare cum îl chema? Parcă domnul Pope? a zis Ellis și a așteptat.
– Domnul Pope? Aa, da, a confirmat Dawson. Un tânăr domn foarte cumsecade. Este un mare favorit al Înălțimii Sale. Unul recent, dar acum vine des pe aici.
– Chiar așa? a zâmbit Ellis.

Dawson a rămas nedumerită. Ce Dumnezeu voia să insinueze femeia asta? A luat trusa de frizat și s-a apucat s-o strângă la loc.

– Da, a răspuns ea ferm. Stăpâna mea și lordul Brockenhurst sunt interesați de afacerea lui. Le place să-i încurajeze pe tineri. În acest sens sunt foarte generoși.

Această ultimă afirmație nu era tocmai adevărată – cel puțin până la momentul respectiv –, dar Dawson nu avea de gând să-i permită acestei străine să sugereze că se petreceau lucruri nepotrivite. „Să-și găsească singură idei de coafuri, dacă are de gând s-o țină tot așa“, a zis în sinea ei, închizând cu zgomot sertarul.

– Ce admirabil!

Ellis și-a dat seama că a călcat în străchini și s-a grăbit să îndrepte lucrurile.

– N-am mai auzit de așa ceva. O mare doamnă să se intereseze de afacerea unui tânăr de viitor. Doamna Trenchard administrează destul de bine gospodăria, dar nu cred că ar putea fi numită femeie de afaceri sau ceva de acest gen.

– Deși poate părea neobișnuit, este cât se poate de adevărat.

Dawson se mai liniștise. Ellis reușise să-i domolească indignarea.

– Peste o zi sau două se duce în City să-i facă o vizită. La birou. Nu are de gând să dea drumul finanțării până nu se lămurește complet în ce investește. Asta știu sigur.

– Chiar îi dă bani? Trebuie să fie un tip fermecător.

Ellis nu s-a putut abține și, în consecință, chipul lui Dawson s-a întunecat din nou.

– Nu știu ce legătură are una cu alta. Înălțimea Sa are interese diverse.

Era pe punctul să precizeze că o va lua cu ea și pe Lady Maria, ca să demonstreze că nu era nimic necuviincios, dar apoi s-a întrebat ce motiv ar avea să-i furnizeze acestei necunoscute amănunte de familie. Fața i-a devenit severă.

– Și asta este cam tot ce se poate spune în această privință. Acum este timpul să pleci, domnișoară Ellis. Sunt foarte ocupată și sunt sigură că și dumneata.

S-a ridicat în picioare.

– Cred că găsești și singură drumul spre scara de serviciu, nu-i așa?

– Desigur, a răspuns Ellis, încercând să-i strângă mâna. Ai fost foarte amabilă și generoasă. Îți mulțumesc.

De data asta însă nu a reușit să recâștige terenul pierdut.

– N-ai pentru ce, a răspuns Dawson, retrăgându-se. Trebuie să plec.

Ieșind în coridor, Ellis și-a dat seama că va fi greu să-și mai facă intrarea în casa Brockenhurst, dar asta n-o îngrijora prea tare. Domnișoara Dawson nu avea să-i încredințeze de bunăvoie vreun secret, ăsta era lucru limpede. Altfel, avea informații prețioase de dus domnului Bellasis, iar acesta avea s-o răsplătească bine. Întrebarea era care va fi următoarea lui mișcare.

7

Un om de afaceri

Când trăsura contesei Brockenhurst s-a oprit în fața casei din Eaton Square, Ellis abia și-a stăpânit curiozitatea. Stând la fereastră în vestiarul doamnei Trenchard și aburind cu răsuflarea ochiul de geam, se străduia să prindă mișcarea de jos, din stradă. Contesa, cu pălărie elegantă cu pene și ținând în mână o umbrelă de soare, se aplecase în față să-i dea instrucțiuni vizitiului. Lângă ea pe banchetă, la rândul său apărată de soarele cald de o umbreluță delicată, cu franjuri, stătea Lady Maria Grey. Purta o fustă bleu cu dungi albe, completată de un taior bleumarin cu croială militărească. Fața îi era încadrată de o bonetă albastră asortată, cu bordură de dantelă crem. Pe scurt, Maria arăta încântător, așa cum și intenționase întru totul. Cele două nu au coborât pe trotuar, ci unul din surugii s-a îndreptat spre intrare și a sunat la ușă.

Ellis știa că veniseră s-o ia pe stăpână, așa că a pornit spre scări cât a putut de repede, ducând tot ce era necesar. Doamna Trenchard aștepta deja în hol.

– Veți mai avea nevoie de mine în dimineața asta, doamnă? a întrebat camerista, ținându-i mantaua verde îmblănită.

– Nu, mulțumesc.

– Îmi închipui că mergeți într-un loc plăcut, doamnă.

– Destul de plăcut.

Anne era prea absorbită de perspectiva vizitei ca să dea prea mare atenție întrebării. Și, la urma urmei, reușise să-i ascundă lui James destinația acestei ieșiri, așa că era puțin probabil că avea s-o dezvăluie cameristei.

Desigur, Ellis cam știa unde se duceau, dar ar fi vrut să aibă confirmarea. Totuși, dacă era dezamăgită, nu a lăsat să se vadă.

– Prea bine, doamnă. Sper să vă distrați bine.

– Mulțumesc.

Anne a făcut un semn cu capul către servitor, care a deschis ușa. Avea și umbrela de soare, pentru orice eventualitate. Era pregătită.

Lady Brockenhurst și Maria i-au zâmbit când a urcat. Maria își schimbase locul și stătea acum cu spatele spre cai, un adevărat gest de curtoazie față de cineva inferior în rang și pe care Anne l-a apreciat. Într-un cuvânt, nimic nu avea să tulbure această zi. Lady Brockenhurst nu era cea mai agreabilă companie, dar aveau ceva în comun – lucru pe care niciuna dintre ele nu-l putea nega –, iar astăzi aveau să sărbătorească, într-un fel, această legătură.

– Sigur stai comod, draga mea?

Anne a făcut semn din cap că da.

– Atunci, să mergem.

Vizitiul a apucat de hățuri și trăsura s-a pus în mișcare.

Caroline Brockenhurst era hotărâtă să fie drăguță cu doamna Trenchard astăzi. Ca și ea, aștepta cu nerăbdare să-l revadă pe tânăr și a constatat că sentimentul ei de milă pentru această femeie, a cărei lume stătea să se prăbușească, era parcă mai puternic ca înainte. Bănuia că nu peste multă vreme povestea avea să iasă la lumină, după care amintirea lui Edmund va reînvia, iar cea a Sophiei Trenchard va fi târâtă în noroi. Era într-adevăr foarte trist, până și ea își dădea seama de asta.

Pe când înaintau, Anne a privit zidul ce înconjura parcul Palatului Buckingham. Ciudat mai era alcătuită lumea lor! O tânără abia trecută de douăzeci de ani reprezenta vârful ambițiilor sociale; faptul de a se afla în prezența ei era cea mai înaltă culme, la care oamenii de felul lui James, oameni deștepți, talentați, împliniți, aspirau ca la încununarea unei vieți de succes, pe când ea, fata aceasta, ce făcuse în viață? Nimic. Pur și simplu se născuse. Anne nu era o revoluționară. Nu dorea să vadă răsturnată rânduiala țării. Nu-i plăceau republicile și ar fi făcut

cu bucurie o reverență adâncă în fața reginei, dacă s-ar fi ivit ocazia, dar asta n-o împiedica să se minuneze de lipsa de logică a sistemului în care trăia.

– Ia uitați-vă! E în Londra.

Privirea Mariei era ațintită în sus. Așa era. Drapelul regal flutura pe acoperișul palatului, dincolo de curtea deschisă. Anne a contemplat porticul enorm, cu coloanele și peronul lui de sticlă, menit să-i adăpostească pe membrii familiei regale când urcau și coborau din caleștile lor. Dacă stăteai să te gândești, era totul cam prea la vedere. Dar probabil că ei erau obișnuiți să fie obiectul curiozității publice.

Trăsura și-a continuat drumul pe Mall și curând Anne a putut admira splendorile de pe Carlton House Terrace, care încă o impresiona prin modernitate și grandoare – chiar și acum, la zece ani de când fusese terminată.

– Am auzit că lordul Palmerstone s-a mutat la numărul 5, a spus Maria. Știți ceva despre cum arată casele?

– Nu am intrat în niciuna din ele, a răspuns Anne.

Dar nimic n-o putea face pe Maria să tacă. Era entuziasmată ca un copil într-un magazin de jucării, iar motivul îl cunoșteau toate.

– Ah, mie îmi place cum arată impozantul duce de York. Nu prea știu de ce este comemorat cu atâta fervoare, dar mă bucur de asta.

Ajunseseră la acea porțiune unde terasele se întrerupeau și o scară largă ducea spre coloana înaltă care susținea statuia celui de-al doilea fiu al regelui George III.

– Mă întreb cât de înaltă este, de fapt, statuia.

– Asta pot să vă spun, a intervenit Anne. Eram chiar în acest loc acum cinci ani, când o urcau pe piedestal. Era de două ori și ceva mai înaltă decât un stat de om. Măsura în jur de patru metri.

Anne a zâmbit spre Maria. Îi plăcea fata, nici vorbă. O plăcea fiindcă ea îl plăcea pe Charles, cu toate că asta nu avea să ducă la nimic, dar o plăcea și pe ea ca persoană. Avea caracter și curaj și, dacă n-ar fi fost ceea ce era, ar fi putut face lucruri interesante. Desigur, pentru fiica unui conte cu resurse limitate nu existau prea multe oportunități, dar aceasta nu era vina Mariei Grey.

Pentru o clipă, Anne s-a simțit rușinată că nu-l făcuse pe James părtaș la toate astea. Poate că ar fi obiectat că este veșnic ocupat, dar n-ar fi pierdut o asemenea ocazie. Îl bucura compania nepotului său – pe care îl cunoștea atât de bine în comparație cu ea – și nu făcea din asta un secret, nici măcar față de Oliver.

Cu toate astea, nu-i spusese nimic despre proiectata excursie. Adevărul era că îl lăsase să creadă că întrevederea ei cu Lady Brockenhurst o convinsese pe contesă să facă un pas înapoi și să fie mai discretă în a-și manifesta interesul față de Charles, așa că vizita acesteia la biroul lui Charles, *en pleine vue*, într-o trăsură sprintenă, în tovărășia propriei lui soții și a unei frumuseți din înalta societate, l-ar fi îngrozit. Anne își dădea prea bine seama că Lady Brockenhurst nu avea niciun interes să păstreze secretul, care trebuia să se afle, și că această ieșire nu avea decât să grăbească dezvăluirea lui, pentru care James avea s-o învinovățească, în esență, pe ea. Oare de aceea nu-i spusese nimic? Și se simțea vinovată din pricina asta? La urma urmei, el o mințise ani de-a rândul – sau, chiar dacă n-o mințise, îi ascunsese adevărul. Acum era rândul ei. Dar, mai mult decât orice, voia pur și simplu să-și revadă nepotul.

Cele trei femei și-au continuat conversația, pe când trăsura străbătea străzile Londrei către City și, mai departe, spre biroul din Bishopsgate al lui Charles Pope.

– Ți-ai găsit evantaiul? a întrebat-o Lady Brockenhurst pe Anne în timp ce treceau pe Whitehall.

– Evantaiul?

– Acel foarte frumos Duvelleroy pe care îl aveai la serată. L-am remarcat în mod deosebit pentru finețea lui. Mare păcat să-l pierzi.

– Dar nu l-am pierdut, a răspuns Anne, impresionată de faptul că Lady Brockenhurst își amintea de evantaiul ei.

– Nu înțeleg, a spus nedumerită contesa. Camerista dumitale a venit la noi acasă zilele trecute să-l caute. Sau cel puțin așa mi-a spus camerista mea.

– Adevărat? Ellis? Ce ciudat! Am s-o întreb când ajung acasă.

Ellis se purtase cam ciudat, și-a zis Anne. Cât de puțin știau stăpânii despre servitorii și chiar despre cameristele și valeții care se ocupau de ei! Povesteau și râdeau în măsura în care li se îngăduia și uneori chiar puteau deveni prieteni. Sau așa părea. Dar, în fond, ajungeau stăpânii să-i cunoască așa cum erau?

Curând, trăsura a lăsat în urmă Londra modernă și acum străbăteau străzile vechi, șerpuitoare și supraîncărcate de clădiri ale vechiului centru, a cărui configurație se schimbase prea puțin din vremea când pe tron erau Plantageneții. Anne era șocată de cât de sordide erau unele zone, chiar aflate foarte aproape de artere importante. Hutchinson, vizitiul, se străduise să ocolească pe cât posibil părțile mai insalubre ale orașului, dar cu cât înaintau, cu atât devenea mai puternic mirosul canalelor deschise, iar străzile se făceau mai înguste și mai neplăcute la vedere.

Se apropiau de capătul călătoriei, străbătând o piață dărăpănată aflată în fața bisericii St Helen's. Trotuarele și aleile păreau înțesate de precupeți, toți strigând din spatele cărucioarelor de lemn încărcate cu mărfuri. Strigătele lor acopereau conversația din landoul trăsurii.

– Mazăre! Șase pence grămada!

– Pește afumat, trei la un penny!

– Iepurași gustoși! răcnea un negustor, trecând pe lângă trăsură și ridicând mâna în care ținea câțiva bieți urecheați, zbătându-se chinuiți, atârnați de picioare.

– De ce trebuie ținuți vii, amărâții de ei? a oftat Maria, mai mult pentru sine. Dar negustorul s-a uitat înapoi, drept în ochii ei.

– Cum altfel să-i ținem proaspeți, don'șoară?

A rămas cu ochii țintă la Maria – poate surprins de apariția acestei minunate făpturi de pe o planetă îndepărtată –, după care și-a șters încet nasul cu dosul mâinii și s-a îndepărtat, pornind spre o altă trăsură, aflată în spatele lor.

Peste tot erau băieți și fete, cei mai mulți desculți, jucându-se cu ce găseau prin preajmă: cutii vechi, cărămizi, cochilii de stridii care împestrițau pavajul. Unul avea chiar și un cerc vechi, aruncat, de bună seamă, de vreun copil dintr-o familie înstărită. Dar acești copii care se jucau erau cei norocoși; alții nu aveau timp de distracție, erau prea ocupați să vândă orice le pica în mână. Anne a observat un băiețel murdar, care nu putea să aibă mai mult de șase ani, cum își croia de zor drum prin mulțime ținând în mâna ridicată o funie de ceapă murdară, pe care spera s-o vândă. A mai văzut și o bătrână stând pe niște trepte de piatră la un colț de stradă, având dinainte un coș cu iarbă-neagră și ouă. Deși era soare afară, femeia își adunase strâns pe lângă ea pelerina groasă de culoare neagră, iar capul cărunt și-l odihnea sprijinindu-l de zidul aspru. Până să ajungă la biroul lui Charles Pope, simțurile le erau deja amuțite de sărăcia și înfometarea pe care le văzuseră.

Maria a fost prima care a rupt tăcerea.

– Detest să văd copii desculți. Sărăcuții de ei, tare frig trebuie să le fie!

A clătinat din cap.

– Sunt de acord, a susținut-o Anne, atingându-i cu afecțiune genunchiul.

Pentru Caroline Brockenhurst asta suna exagerat de sentimental.

– Dar ce putem face? Oricât am dona, aparent nu se simte nicio diferență.

– Au nevoie de altceva decât de mila noastră, a replicat Maria. Au nevoie ca lucrurile să se schimbe.

Deși a rămas tăcută, Anne a făcut un mic semn aprobator către tânără.

Biroul lui Charles Pope se afla la al doilea etaj al unei clădiri haotice și destul de vechi, care trebuie să fi fost cândva o casă particulară, dar care fusese de multă vreme destinată unui scop mai serios, acela de a face bani. Încăperile ei erau situate suficient de sus pentru a estompa zgomotul care venea din stradă. După ce au urcat mai multe rânduri de trepte pe scara abruptă, au intrat pe ușă și, până să apuce să întrebe de el, au văzut deschizându-se brusc o ușă interioară și pe Charles apărând în pragul ei.

– Lady Brockenhurst, a exclamat el cu un zâmbet larg, ieșindu-le în întâmpinare. Ce surpriză minunată!

Chiar era o surpriză și lui Charles aproape că nu-i venea să creadă. Caroline a fost mulțumită să-l vadă atât de bucuros. Cochetase cu ideea lui de a-l anunța, dar voia să ia pulsul locului și, dacă i-ar fi dat timp, el ar fi dorit, fără îndoială, să creeze o impresie bună și poate înșelătoare. Pentru prima vizită îi scrisese ca să-l pregătească, dar de data asta n-o mai făcuse. Bineînțeles că exista riscul ca el să nu fie la birou, dar se hotărâse să și-l asume. Nu avea de unde să știe că Anne Trenchard fusese mai puțin dispusă să constate că aleseseră prost ziua pentru excursie și își trimisese lacheul, pe Billy, cu o zi înainte ca să întrebe dacă domnul Pope va fi la birou a doua zi după-amiază, fără a dezvălui însă niciun nume. Prin urmare, Charles fusese informat că sosește cineva, doar că nu știa cine. Ellis aflase și ea între timp toate acestea de la Billy, după plecarea lor, așa că acum avea încă ceva de raportat domnului Bellasis, chiar dacă Anne nu avea, desigur, nici cea mai mică idee despre mașinațiunile care se țeseau în jurul ei.

Aflată din nou în Bishopsgate, Caroline era acum interesată mai ales de reacția lui Charles la vederea Mariei Grey.

– Nu-mi vine să cred că sunteți aici, a zis el fără să se gândească. Toate trei, a adăugat iute, ca să se pună la adăpost.

Dacă înainte de asta Caroline suspectase că este ceva între ei doi, acum știa sigur. Știa acum, cel puțin, că s-ar *putea* înfiripa ceva, dacă ar fi îngăduit.

– Lady Brockenhurst mi-a spus că va trece pe aici și m-am gândit să mă ofer s-o însoțesc. Sper că nu te deranjează.

– Deloc. Câtuși de puțin. Dimpotrivă.

Maria a dat din cap și i-a întins mâna. El a rămas cu privirea țintuită. Să-i strângă mâna? Să i-o sărute? Fusta înfoiată alb cu albastru părea discordantă în peisajul mohorât al biroului său. Buclele ei blonde, buzele fermecătoare; Charles nici nu se putea uita în ochii ei.

– Foarte amabil din partea dumitale că nu ne iei în nume de rău vizita neanunțată, a intervenit iute Caroline.

„Oare Lady Brockenhurst încearcă să-mi acopere stângăcia?“ s-a întrebat Charles. „Poate purtarea mea e prea vădită?“ Era dureros de conștient că Maria era logodită cu nepotul contesei. Cu toate acestea, ea nu părea să aibă o atitudine tocmai dezaprobatoare.

Maria și-a recăpătat prima siguranța.

– Eram în drum spre prăvălia unui negustor de mătăsuri, a început ea să turuie veselă, se cheamă „Nicholson and Company“.

Avea motivele ei să ascundă adevăratele intenții cu care veniseră.

– Pur și simplu n-am rezistat tentației de a face o inspecție aici în drumul nostru.

El s-a înroșit când i-a luat umbrela și a așezat-o într-un colț.

– Ce să vă ofer? Ceai, vin? Și-a rotit privirea prin încăpere, căutând parcă o sticlă ispititoare, așezată în mod miraculos pe un raft, dosită și uitată, dar tocmai ce trebuia pentru a servi niște doamne distinse într-o asemenea după-amiază. Atunci a observat-o pe Anne, care stătea retrasă în spatele însoțitoarelor ei.

Lady Brockenhurst a făcut câțiva pași în față.

– Dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul Pope. Doamna Trenchard este soția acelui domn Trenchard care te-a sprijinit atât.

Contesa a zâmbit. Cum se întorcea roata puterii! Cu mai puțin de o lună în urmă nici nu știa că are un nepot. Anne Trenchard îl ascunsese de ea vreme de un sfert de secol. Și iată că acum ea era cea care i-l prezenta. O încântătoare ironie a sorții!

Charles a privit-o pe doamna Trenchard. Avea o față plăcută și blândă și niște ochi binevoitori care păreau să-l studieze de sub bonetă. Era ceva în trăsăturile ei care îi dădea senzația că se cunoscuseră, dar nu reușea să-și amintească unde. Apoi s-a dumirit.

– Am schimbat câteva cuvinte acasă la Lady Brockenhurst serile trecute, a zis.

Anne a surâs amabil.

– Da, bineînțeles.

În realitate ar fi vrut să strige, să-l cuprindă și să-l strângă la piept. Dar deși n-o putea face, se simțea fericită. Zâmbetul îi era sincer.

– Ai cunoscut atâta lume în seara aceea, a râs ușor contesa, iar Anne i-a aruncat o privire tăioasă. Lady Brockenhurst părea să se distreze puțin cam mult pe seama acelei situații stânjenitoare.

– Vă cunosc prin soțul dumneavoastră, a continuat Charles. Domnul Trenchard a fost binefăcătorul meu într-o măsură măgulitoare, mai bine zis incredibilă. Îi sunt foarte recunoscător pentru tot ajutorul pe care mi l-a dat și este o plăcere vizita soției dumnealui.

Charles a răspuns cu un zâmbet la fel de sincer.

– Nu vreți să poftiți în birou, doamnelor?

A luat-o înainte către camera interioară, unde au găsit o canapea și câteva scaune, pe care s-au așezat după ce Charles a strâns hârtiile și schițele care acopereau aproape orice suprafață.

– Îmi pare că-mi amintesc că s-a întrerupt conversația noastră atunci când soțul meu a scăpat paharul din mână, a spus Anne zâmbind. Derulase în minte acea scenă de nenumărate ori.

– Soțul dumneavoastră a fost foarte bun cu mine, doamnă Trenchard. Serios. Mi-a arătat o generozitate extraordinară. Și încredere.

A scuturat din cap pentru a-și întări spusele.

– De fapt, nici n-aș fi visat să am filatura mea de bumbac dacă n-ar fi fost dumnealui. Efectiv mi-a schimbat viața.

Nu că Lady Brockenhurst ar fi avut ceva de obiectat la cele spuse de Charles, dar pe fața ei se așternuse o urmă de indignare mută, pe care acesta a recunoscut-o de îndată. Nu-i făcea plăcere să împartă rolul de binefăcătoare cu omulețul acela obositor.

– Vă sunt în aceeași măsură îndatorat și domniei voastre, Lady Brockenhurst, s-a grăbit el să adauge. Împreună cu lordul Brockenhurst ați aruncat un pod peste torentul care mă despărțea de viitorul meu. Acum, grație domniilor voastre, pot într-adevăr să pornesc la drum.

În timp ce rostea aceste cuvinte, se gândea că sunt destul de bine alese.

– Ce lingușitor! a intervenit Maria. Dacă n-aș ști cum stau lucrurile, aș crede că vrei să ne vinzi periuțe.

Nu era chiar reacția pe care o așteptase, dar apoi ea a râs și a bătut din palme, văzându-i expresia. Chiar atunci a intrat ajutorul lui, aducând o tavă cu cele trebuincioase pentru ceai și momentul a trecut. Lui Caroline însă nu i-a scăpat nimic.

– Asta e India? a întrebat Maria, privind la o hartă mare și înrămată, care ocupa aproape în întregime un perete al camerei.

– Da, a răspuns Charles, bucuros să readucă discuția pe un teren mai sigur.

Ea s-a ridicat ca s-o studieze mai de aproape.

– E o hartă nouă?

Charles s-a dus lângă ea.

– Cea mai nouă. Sunt actualizate tot timpul. Pe măsură ce sunt cartografiate mai multe provincii, hărțile devin tot mai detaliate.

– Ce minunăție!

– Chiar îți place? a zis Charles, radiind de încântare.

Aproape că era enervat de propria sa purtare. Își dădea prea bine seama cât de mult își dorea s-o impresioneze pe această tânără cu seriozitatea și hotărârea lui, însă atunci când ea i se adresa, începea să rânjească precum un bufon de la circ.

– Am avut înainte una pe care teritoriile erau marcate în funcție de dominația asupra lor. Principatele indigene erau reprezentate cu verde, iar teritoriile conduse de Compania Indiilor Orientale cu roz. Dar harta aceasta se bazează mai mult pe geografia fizică. După cum vezi, au pus mare accent pe fluvii și munți și deșerturi.

– E greu de imaginat o asemenea țară, a reflectat Maria, plimbându-și mănușa crem, de piele de ied, pe suprafața de sticlă. Bengal, Punjab, Cașmir…, a citit ea cu un oftat. Ce loc sălbatic și romantic trebuie să fie!

– Regiuni întregi ale țării sunt, cu siguranță, sălbatice și necultivate. Sunt și tigri, a adăugat el doct, nădăjduind că vorbește pe un ton expert. Și elefanți, și șerpi, și

maimuțe. Apoi sunt atât de multe religii și limbi diferite. Este efectiv o lume în sine.

– Mi-ar plăcea enorm să admir un tigru în junglă, a spus Maria, întorcându-se cu fața spre el. Stătea așa de aproape, încât Charles avea impresia că îi simte răsuflarea caldă pe obraz.

– Când se va întâmpla, să ai grijă să fii călare pe un elefant.

– Așa călătoresc indienii? a întrebat Maria cu respirația întretăiată.

– Ei folosesc elefanții așa cum am folosi noi o trăsură.

Charles știa că ar trebui să se îndepărteze, dar nu voia. Dacă se simte stânjenită, și-a zis, poate să se dea ea cu un pas înapoi. Dar nici ea nu s-a retras. Fusta ei înfoiată, susținută de jupoanele apretate, îi apăsa genunchii. Și-a regăsit îndată echilibrul.

– În aparență sunt făpturi inteligente și foarte supuse, dar pe spinarea lor ești ca într-o barcă pe mare și te legeni cu fiecare val.

– Îmi imaginez, a murmurat ea închizând ochii pe jumătate.

– Iar acolo sus, a continuat el, trecându-și palma peste partea superioară a hărții, este reprezentată o parte din Drumul Mătăsii, care începe din China și apoi străbate acești munți, îndreptându-se spre Europa.

– Iar acum a venit rândul bumbacului.

Maria se simțea grozav, chiar mai bine decât anticipase. De ce oare? se întreba în sinea ei. Să fie doar prezența acestui bărbat? Este de ajuns atât?

– Am impresia că se face comerț cu bumbac de o bună bucată de vreme, a intervenit Anne, apropiindu-se și ea de hartă.

– Aveți dreptate, doamnă Trenchard, a confirmat Charles. Și, cu timpul, India va ajunge să-l domine.

– Aș zice că acum principalii producători sunt plantațiile din sudul Statelor Unite.

Era evident că Maria venise bine documentată.

– Unde ai citit asta?

A roșit.

– Nu mai știu. Pe undeva.

De fapt scotocise prin toate cărțile și publicațiile care îi căzuseră în mână. Voia să aibă ceva de zis la următoarea lor întâlnire.

– Eu prefer să-mi găsesc furnizori în India, a declarat Charles.

– De ce?

Interesul lui Anne era sincer. Se obișnuise în asemenea măsură cu permanenta invidie nutrită de Oliver față de toată lumea și cu văicărelile lui Susan, încât aproape că uitase cum este să porți o conversație cu tinerii aflați în pragul importantei misiuni de a deveni adulți. Spre deosebire de fiul ei, acest om era înzestrat cu hotărâre și cu voința de a izbândi. Era un sentiment înviorător.

– Americanii mențin prețurile scăzute, fiindcă se folosesc de sclavi, iar eu sunt un adept al ideilor lui Wilberforce și Clarkson. Nu cred în profiturile obținute pe seama sclaviei.

Pe când doamnele dădeau aprobator din cap, Charles a ridicat o mână.

– Și înainte să mă lăudați pentru virtutea mea, aflați că este în această decizie și interes personal. Cred că sclavia nu poate să dureze în lumea modernă, iar atunci când va fi abolită, America nu va putea să concureze cu India. În ziua când se va întâmpla asta, prefer să știu că afacerea mea este bine așezată, astfel încât să controlăm situația.

Anne și-a încrucișat privirea cu cea a contesei. Ce tânăr de valoare! Nu putea s-o condamne pe cealaltă femeie pentru faptul că voia să-l recunoască în mod public. Și văzând și interesul pe care i-l arăta Maria… Oare chiar era exclusă posibilitatea unei căsătorii bune? Intuia că Lady Brockenhurst făcea deja planuri pentru tânăra pereche, fără a mai ține cont de nepotul soțului ei și, la urma urmei, fiicele bătrânului rege din relația cu actrița aceea se măritaseră toate bine: contesa de Erroll, vicontesa Falkland, Lady De L'Isle… Și parcă fiul nelegitim al ducelui de Norfolk nu se însurase cu Lady Mary Keppel la zece ani după ce ea și James se

întorseseră de la Bruxelles? Era sigură că citise despre asta undeva. Nu ar putea servi asta ca exemplu? Oare Sophia ce ar fi așteptat de la ei? Aceasta era întrebarea pe care trebuia să și-o pună. A observat privirea lui Charles ațintită asupra ei și l-a întrebat pe un ton vioi:

– Știi ce regiuni ale Indiei vei vizita, domnule Pope? Ce potențial de dezvoltare există? Un tânăr ca dumneata este, cu siguranță, plin de idei.

– Așa și este, a exclamat cu entuziasm Maria, unindu-și palmele în formă de cupă. Și să reușești să faci toate astea la o vârstă atât de tânără…

A arătat în jurul ei cu mânuța înmănușată. Nu-și dădea seama cât de tare se trăda.

– Mă faci curioasă, domnule Pope, a intervenit și Lady Brockenhurst, îndreptându-se spre biroul lui Charles. Era plin până la refuz de teancuri de hârtii, documente și de o serie de cutii cafenii legate cu șnur roșu. Ești un model de dinamism și hărnicie și totuși, spre deosebire de majoritatea celor din acest domeniu, nu ai fost născut pentru asta. Într-o ordine firească a lucrurilor, fiul unui preot de țară – fiindcă ești fiu de vicar, parcă – s-ar fi înrolat în armata de uscat sau în marină, dar cel mai probabil s-ar fi devotat preoției, așteptând ca alții să-i asigure traiul.

Anne se întreba încotro bate Lady Brockenhurst. Dacă Charles dovedea anumite calități ereditare, atunci în mod sigur acestea puteau fi recunoscute ca venind de la James, nu dinspre neamul Bellasis. De la cruciade încoace, niciun Bellasis probabil că nu-și bătuse capul cu calcule contabile. Pentru o clipă s-a simțit chiar mândră de soțul ei. Poate că era obositor cu strădaniile lui de a parveni, dar era un om inteligent, cu un adevărat fler pentru afaceri.

– Cum de știați că sunt fiu de preot?

Bună întrebare. Contesa s-a pierdut, dar numai pentru o fracțiune de secundă.

– Mi-ai spus dumneata, data trecută când am fost aici.

– Ah, da, a recunoscut Charles dând din cap. Mă rog, nu era un preot ca mulți alții, ceea ce probabil că explică totul. Era o persoană excepțională.

– Era?

– A murit nu de mult.

Așa e, bineînțeles, murise. Anne uitase asta. Când o anunțase, James lăsase de înțeles că aflase din *The Times*, dar acum ea se îndoia. Oare James ar fi simțit lipsa scrisorilor lui? Douăzeci și cinci de ani de corespondență, timp în care îi dăduse periodic rapoarte despre evoluția lui Charles. Cu toate că, din momentul când James a intrat în contact direct cu Charles, rolul domnului Pope de a-i furniza informații trebuie să se fi diminuat până aproape de dispariție. Oricum, părea să fi fost un om bun.

Din spusele dumitale, s-ar zice că a fost o persoană extraordinară, a zis ea.

– Am fost foarte norocos.

Charles a ridicat privirea spre un pastel care atârna deasupra biroului său. Modelul era un bărbat în vârstă, cu o rămășiță de păr cărunt și îmbrăcat în negru complet. Colereta albă de cleric îi scotea în evidență osatura fină a feței, care era întoarsă aproape în profil, pe când mintea îi era poate la lucruri mai înalte. Ținea în mâna dreaptă o carte, care, la o cercetare mai atentă, s-a dovedit a fi Biblia. Tușele de cretă erau bine realizate, iar întreaga lucrare o trimitea pe Anne cu gândul la creația lui George Richmond. În fapt îi era, la urma urmei, recunoscătoare reverendului Pope. Poate că venitul suplimentar fusese cel care îl stimulase inițial să primească în cuibul lui un pui străin și de pripas, dar era evident că îl îndrăgise cu timpul și că îi oferise o bază trainică de la care să pornească în viață.

– Este un tablou atrăgător, a zis Lady Brockenhurst privindu-l îndelung. Este acel gen de portret care sugerează o bună asemănare cu modelul, chiar dacă eu nu l-am cunoscut personal. Pare un om inteligent și bun la suflet. Sper că așa și era.

– Avea ambele calități și încă multe altele. Cred că v-am povestit despre el când ne-am cunoscut.

– Mai povestește o dată.

Cum mai mințea, cu seninătate. Anne aproape că o admira pentru asta. Acesta este necazul într-o situație ca a noastră, a reflectat ea. Ne face pe toți mincinoși. În chiar această încăpere, ea și Lady Brockenhurst erau minciuna întruchipată, amândouă pozând în nevinovate în fața nepotului lor care nu bănuia nimic. Chiar și Maria era o mincinoasă dacă mai pretindea că are să se mărite cu John Bellasis când îi era clar, probabil, că nu o va face – nu de bunăvoie, în orice caz. Charles era singurul care nu mințea – asta numai dacă nu spera să ascundă faptul că e îndrăgostit până peste cap de Maria Grey.

– Nu am fost copilul lor natural.

Charles o spunea foarte firesc. Dar de ce să se fi simțit stânjenit?

– Mama mea bună a murit când m-a născut, iar tatăl meu pierise în bătălie cu puțin înainte, sau cel puțin așa mi s-a spus. Tatăl meu era văr cu domnul Pope, iar el și soția lui – adică mama mea, așa cum o consider eu acum – au simțit că era de datoria lor să mă adopte. Ei nu aveau copii, așa că probabil a fost un câștig de ambele părți, dar realitatea este că au fost foarte buni cu mine, iar ea este și astăzi blândă și iubitoare.

– Dar domnul Trenchard? Care este rolul lui în toată povestea?

Anne era curioasă să afle cum se stabilise prima legătură.

– Eu fusesem inițial destinat bisericii, așa cum a sugerat Lady Brockenhurst. Dar când am crescut, tatăl meu a constatat că înzestrările mele merg în altă direcție, prin urmare a aranjat să-mi fac ucenicia într-o bancă. Când am ajuns prima oară la Londra, însă, am observat imediat că nu era o lume pe care aveam s-o înțeleg cu ușurință. Așa că tata l-a întrebat pe domnul Trenchard dacă nu vrea să mă călăuzească până când încep să mă descurc. El și tatăl meu erau prieteni de ani întregi.

Anne o urmărea cu privirea pe Lady Brockenhurst. Era evident că îi face plăcere să afle istoria secretă a nepotului ei.

– Ce noroc că reverendul Pope avea prieteni în mediul afacerilor!

– Avea prieteni din toate mediile. Din fericire, domnul Trenchard a devenit interesat de mine și a vegheat asupra mea de atunci. Când m-am hotărât să plec de la bancă, m-am dus la el cu ideea să cumpăr o filatură, iar el a fost de acord să meargă pe intuiția mea. Și asta a făcut posibil totul, iar acum lordul și Lady Brockenhurst au fost atât de generoși să-mi dea cât am nevoie, ca să pun cu totul pe picioare afacerea.

– Filatura lucrează deja? a întrebat Maria, având sentimentul că tăcuse destulă vreme.

– Da, dar într-un mod oarecum haotic, folosind ce bumbac reușesc să găsesc. Acum vreau să pun la punct un sistem mai stabil, care să-mi permită să mă extind. Și Lady Brockenhurst este cea care face posibil acest lucru. Să sun să mai aducă ceai?

– Nu cred că este nevoie. Mulțumim.

Anne stătea cu Maria pe canapea, iar razele soarelui se strecurau prin ferestrele mari cu jaluzele, creând un desen în dungi pe pardoseala de lemn. Charles a strâns și a pus la loc pe tavă tot ce ținuse de servirea ceaiului. Anne i-a urmărit mișcările fluide, chiar grațioase. Incredibil cum se prefăcuse într-un sfert de veac pruncul dolofan și plângăcios pe care îl ținuse pentru scurtă vreme în brațe într-un bărbat atât de frumos și sigur pe el.

Stând lângă ea, Maria îl urmărea la rândul ei din priviri pe Charles Pope. Tatăl soldat, reflecta ea, și văr de preot… Ce era în neregulă aici? Poate că nu era o partidă, dar cel puțin era vorba de un gentilom. Desigur, pe John Bellasis îl aștepta o mare avere, dar Charles n-ar putea să facă el însuși o avere substanțială? Și n-ar fi posibil ca asta să se întâmple chiar în mai scurt timp? Lordul Brockenhurst arăta bine și putea să mai trăiască ani buni. Și în timp ce se gândea la toate astea, participa la conversație, punând o întrebare după alta despre afacerea și planurile lui Charles, sorbindu-i fiecare cuvânt. Cât timp avea să-i ia drumul până în India? Urma să călătorească singur? Cum avea să știe, odată ajuns acolo, dacă furnizorii găsiți erau oameni de încredere?

– În primă instanță nu seriozitatea este cea mai importantă, ci calitatea, a explicat el, străbătând entuziasmat biroul de la un capăt la altul. Situația din India este grea și bumbacul este în cea mai mare parte de calitate inferioară în prezent, dar când găsești furnizorul potrivit trebuie să te ții de el. Numai atunci putem începe să facem lucrurile mai bine. Vremea este perfectă, așa că trebuie să se poată.

– Bravo, bravo! s-a auzit din prag o voce, însoțită de câteva bătăi din palme, rare și zgomotoase. Bine le zice omul ăsta!

John Bellasis stătea rezemat de tocul ușii biroului. Charles l-a privit surprins.

– Căutați pe cineva, domnule?

Personajul îi părea cunoscut, dar atitudinea îi era mândră și oarecum ostilă, ca și când el și Charles erau deja dușmani. John avea ochii îngustați, gura rigidă. Era o adevărată imagine a aroganței.

– John? Ce cauți aici? a întrebat Lady Brockenhurst.

– Aș putea să te întreb și eu același lucru, mătușă dragă.

Dar n-a mai așteptat răspunsul.

– Și Lady Maria, nu pot să cred! Bună ziua și ție, a continuat John, ignorându-l cu totul pe Charles, în timp ce străbătea cu pas țanțoș biroul și se îndrepta spre Maria, care înlemnise de uimire.

Dând parcă glas gândului ei, Lady Brockenhurst i s-a adresat din nou.

– De unde ai știut unde să ne găsești?

– N-am știut. Adică nu pe toate. Mă așteptam să te văd pe dumneata aici, mătușă, dar nu și pe… Îmi cer scuze.

A privit vag spre Anne.

A răspuns Charles în locul ei:

– Doamna Trenchard.

– Da, desigur, doamna Trenchard. Știu bine cine sunteți.

Ironia era că știa foarte bine – stătuse la aceeași masă cu ea la serata mătușii lui, la urma urmei –, dar nu voia s-o arate.

– Și s-o descopăr aici și pe Lady Maria este o adevărată mană cerească.

Dar tonul lui nu spunea deloc că prezența Mariei în biroul lui Charles era cine știe ce bucurie. Câtuși de puțin…

La început, când primise biletul prin care Ellis îi cerea să se întâlnească în Piccadilly, îl înfuriase impertinența de a-l convoca, dar când a auzit ce aflase de la Billy, și anume că astăzi era data programatei vizite în Bishopsgate, a recunoscut că fata procedase cu cap. Cine era domnul Pope, acest personaj apărut de nicăieri, care le captase atenția, nu se știe cum? Trebuia să dea de fir, să afle ce ascendent avea individul asupra lor. Oare era un șantaj, legat de vreo năzbâtie mai veche, îngropată în trecutul unchiului? Dar cum putea să explice asta interesul manifestat de soții Trenchard? John i-a dat lui Ellis o monedă și i-a mulțumit.

– Doamna Trenchard n-a spus nimic altceva ce ar putea lămuri motivul vizitei?

– N-a pomenit nimic despre asta, domnule. Mie mi-a spus lacheul. De obicei doamna Trenchard își ține planurile doar pentru sine.

– Chiar așa? Mă rog, să vedem dacă le va mai ține când o să le prind în fapt, pe ea și pe iubita mea mătușică.

– N-o să mă dați în vileag, nu-i așa, domnule?

Ellis nu era deocamdată dispusă să-și piardă slujba. Avea să plece când îi convenea, nu mai devreme.

– Nu te teme, dacă te-ar da afară nu mi-ai mai fi de niciun folos.

Acum problema lui era cum să justifice faptul că se ținuse după Anne Trenchard, o femeie pe care o cunoștea prea puțin, la o întâlnire despre care nu avea cum să aibă știre.

A dat o fugă până la reședința Brockenhurst și, spre norocul lui, și-a găsit unchiul acasă. Nu i-a luat prea mult timp să scoată de la el că Lady Brockenhurst se dusese în Bishopsgate să-i facă o vizită tânărului domn Pope. John a dat din cap cu luare aminte.

– Sunteți foarte interesați amândoi de acest om, domnule.

– Caroline îl consideră un tânăr de viitor, iar mie mi se pare destul de simpatic.

Peregrine nu se împotrivea niciodată atunci când soția lui se arăta entuziasmată de ceva. De la moartea lui Edmund, puține lucruri o entuziasmau.

– Foarte ciudat, a zis John, și eu care tocmai eram în drum spre Bishopsgate chiar acum. Ce zici de așa o coincidență? Aș putea să trec pe acolo să văd dacă o mai găsesc.

Știa adresa biroului lui Pope. O aflase în urma cercetărilor făcute, iar lordul Brockenhurst nu avea să-și aducă aminte că nu i-o ceruse lui. Având alibiul gata construit, a oprit o trăsură și a pornit.

Și acum se afla aici, față în față cu adversarul lui, și pe deasupra și cu doamna Trenchard, Maria și mătușa lui prezente la confruntare.

– Mă tem că noi am terminat de servit ceaiul, dacă nu cumva doriți să sun și să mai cer, domnule…?

Faptul că Charles nu-l recunoscuse l-a iritat profund pe John. Cum îndrăznea arivistul ăsta tânăr să nu-și aducă aminte de el de la serată? Cine era individul ăsta odios care părea să le vrăjească atât de tare pe doamne? Acesta era în mod normal teritoriul lui John. Tatăl lui avusese dreptate, este ceva foarte ciudat – și total dezagreabil – în felul cum se purta mătușa lui cu acest anonim insignifiant. Mai la obiect, erau deturnați bani cuveniți lui și tatălui său, iar ceea ce nu-i convenea. Până acum, viitorul lui părea mai ușor de imaginat. Pur și simplu trebuia să se împrumute până la moartea unchiului, iar apoi moștenirea tatălui său – sau mai probabil a lui – avea să pună lucrurile în ordine și toți aveau să fie veseli ca zvonul clopotelor de nuntă. Numai că acum apariția domnului Charles Pope amenința să-i strice socotelile.

– L-ai cunoscut deja la serată pe nepotul lordului Brockenhurst, domnul Bellasis, a spus contesa ridicându-se de pe locul ei.

Era iritată de sosirea pe nepusă masă a nepotului ei. Asta era limpede. Se simțea și ușor subminată. I-a făcut semn din priviri lui Anne. Episodul era încheiat. Era timpul să plece.

– Domnul Bellasis, se înțelege.

Charles a dat scurt din cap, iar inima parcă i-a stat în loc. Deci acesta era logodnicul Mariei.

– Vă cer iertare. Era prea multă lume, eram de-a dreptul copleșit.

– Nu prea păreai.

Stând pe scaun, John l-a examinat din priviri pe Charles. Omul nu avea nimic ieșit din comun, cu toate acestea, mătușa lui traversase Londra ca să bea un ceai în acest birou anonim.

– Așadar, iată-ne pe toți aici, a zis el, lovindu-și ușor vârfurile degetelor unele de altele.

– Asta ne-ar plăcea și nouă să aflăm, a intervenit Maria, ce cauți *dumneata* aici?

A zâmbit rostind întrebarea, dar privirea îi era serioasă.

Lady Brockenhurst a aprobat dând din cap.

– Chiar așa, John. Ce cauți aici?

– Am trecut de dimineață pe la dumneata pe acasă și unchiul mi-a spus că ai plecat spre Bishopsgate. Aveam și eu o întâlnire în zonă și eram curios să-l revăd pe domnul Pope. Este un adevărat om al misterelor. Cel puțin pentru mine. Jumătate din familia mea și acum și soția unuia din cei mai vestiți dezvoltatori din Londra fac cărare împreună spre această ușă modestă și am vrut și eu să știu de ce. Pot s-o numesc „modestă“ fără să te jignesc, sper, nu-i așa, domnul meu? a întrebat el cu prefăcută slugărnicie.

Charles a zâmbit forțat.

– De bună seamă.

– Când am auzit că vii încoace, mătușă, mi-am zis că este ocazia perfectă, a continuat John.

Charles a simțit că este momentul să intervină pentru a restabili armonia.

– Nicio grijă, domnule Bellasis, este un mister și pentru mine faptul că toată lumea pare atât de preocupată de bunăstarea mea, vă asigur.

De data aceasta zâmbetul lui Charles a fost mai sincer.
– Tocmai mă întrebam, a zis John întorcându-se spre Maria, joi mă duc la Epsom. Un văr de-al meu are un cal înscris într-o cursă și mă întrebam dacă dumneata și Lady Templemore ați dori să mă însoțiți.
– Am s-o întreb pe mama, bineînțeles, dar mă tem că nu-i prea plac cursele.
– Dar dumneata, Pope? Ești pasionat de cai?
– Nu prea, a răspuns Charles. Era în al nouălea cer fiindcă Maria refuzase prilejul de a petrece o zi în compania acestui om. Oare o putea lua ca pe un semn?
– Nu ești, bănuiam eu, a murmurat John, înaintând prin încăpere și oprindu-se în fața hărții Indiei cu mâinile la spate. Probabil că ai numai bumbac în cap.
A râs ca să mascheze insulta sub aparența unei glume.
Lady Brockenhurst s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă.
– Este timpul să-l lăsăm pe domnul Pope să-și vadă de treburi. Iar noi, doamnelor, avem treburile noastre. Vrei să vii cu noi la cumpărături, John?
– Nu cred, mătușă. Decât dacă vă temeți că nu veți face alegerile potrivite, a adăugat el zâmbind. Cum ziceam, am și eu ceva de făcut.
Lady Brockenhurst a aprobat dând din cap. Evident că nepotul ei nu avea nici cea mai mică dorință să-și petreacă restul zilei târât prin depozitele negustorilor de mătăsuri, dar nu-l putea învinovăți pentru asta.

Întâmplător, John Bellasis chiar avea alte planuri. Aranjase să se întâlnească ceva mai târziu cu Susan Trenchard, la hotelul Morley din Trafalgar Square. În ultimă instanță, trebuia să recunoască, nu era cale mai bună de a alunga umilința și iritarea decât să te culci cu nevasta altuia.
Rezervase camera pe un nume de femeie, unul fictiv, ce-i drept, și când a deschis ușa camerei cu numărul 27 de la primul etaj a găsit-o pe Susan așteptându-l. O văzuse pe Speer, camerista ei, așteptând răbdătoare în holul de la parter, așa că știa că e acolo. Ea îi spusese că nu are timp să călătorească până în Isleworth și știau amândoi că el nu avea s-o invite la reședința lui din Albany. Nu încă. Apartamentul lui de acolo nu prea se potrivea cu imaginea de huzur și bogăție pe care îi plăcea s-o proiecteze. În Isleworth confortul era pe măsura bugetului său, în Piccadilly însă nu. Sau prea puțin. Pomenea de adresă cât putea de des, amintind interlocutorului că lordul Byron locuise în apartamentul A2, dar nu primea niciodată lume acolo, nici măcar persoane de același sex. Așa că, de această dată, preferase mai degrabă să plătească o cameră la Morley. Îl deranja cât cheltuise, dar era silit să recunoască, pe când stătea mai târziu întins în pat, gol și mulțumit, că Susan merita cheltuiala. Rar întâlnise o amantă mai înfocată. Cele mai multe dintre femeile cu care se culcase erau sâcâitor de preocupate de pericolul unei sarcini și de scandalul inevitabil în care aveau să fie târâte, dar Susan Trenchard nu părea să fie chinuită de astfel de gânduri. Era cooperantă și total îngăduitoare și lui John îi plăcea foarte mult lucrul ăsta și o plăcea și pe ea.
– Susan, draga mea, a murmurat el și s-a rostogolit spre ea în așternut, trăgându-se cât mai aproape și începând să-i sărute brațul.
– E foarte plăcut.
Susan simțea că urmează o solicitare – fie un favor, fie o poruncă. Ajunsese să-l cunoască. Știa cât este de egoist și de lacom. Cu toate astea, când se ducea să-l întâlnească, își simțea inima bătând nebunește. Nu știa sigur dacă este dragoste sau dorință, dar era mai mult decât simțise vreodată cu Oliver. Așa că a așteptat să audă care e porunca. Avea să i-o îndeplinească dacă îi era cu putință.
El o urmărea cu privirea.
– Trebuie să fiu atent. Încep să te îndrăgesc.
Nu era un compliment emoționant, dar Susan l-a acceptat ca atare.
– Mă bucur.
– Am nevoie să-mi faci un serviciu.
– Sigur, dacă pot.
– Vreau să afli mai multe despre Charles Pope.
– Ce să fac?

S-a ridicat în capul oaselor; vraja se rupsese.

– Și tu acum? Toată lumea e obsedată de amărâtul ăla. Pe Oliver îl scoate din minți.

– Am în general rezerve în a fi de acord cu soțul tău, dar chiar așa stau lucrurile, a întărit el, așezându-se și el în capul oaselor lângă ea. Nu pot să-mi explic, dar are ceva ce nu-mi inspiră încredere. Parcă exercită un fel de influență asupra mătușii mele, iar când am trecut azi după-amiază pe la biroul lui am găsit-o acolo și pe soacra ta. Și pe deasupra și pe Ma…

– Pe cine?

– Nu contează.

Susan a râs, o reacție la care John nu se aștepta. În realitate, îi era cunoscut numele care era să-i scape. Pe undeva se bucura că ținea cont de sentimentele ei. Într-o bună zi poate că va fi nevoită să se folosească de asta împotriva lui.

– Și tu de ce ai trecut pe la biroul lui? Exercită și asupra ta vreo influență?

– Voiam să știu de ce se țin toți după el. De ce l-au ales ca protejat.

– De ce pe el și nu pe tine, nu? a râs ea.

– Eu vorbesc serios.

Glasul lui devenise dur și rece. Era capabil să se schimbe într-o clipită.

– Sigur, s-a învoit Susan. Numai că ea nu era marioneta lui John. Deja își punea întrebarea dacă nu cumva putea întoarce situația în favoarea ei.

– Ce mă irită cel mai tare, a reluat el întorcându-i spatele ca să se așeze pe marginea patului, este faptul că i-au dat și unii, și alții așa de mulți bani.

Cercetându-l din profil, Susan și-a dat sema că era într-adevăr foarte iritat.

– Ce mai face Lady Maria?

– De ce întrebi?

– Fără niciun motiv anume. Dacă tot spui că ai văzut-o în după-amiaza asta…

Îl provoca astfel să nege, dar el a rămas tăcut. Știau amândoi cât îl deranja atunci când pășea pe teritoriul vieții lui personale, însă el fusese cel care dezvăluise că fata era la biroul lui Charles, iar pe ea o distra să-l zgândăre. Dacă voia, Susan putea să-i creeze probleme și îi plăcea să-i amintească de asta când și când.

– Întâmplător, face foarte bine. N-ar trebui să te întorci acasă?

Dar Maria Grey nu făcea chiar foarte bine în acel moment sau cel puțin nu reușea să iasă foarte bine din confruntarea cu mama ei, provocată în mod deliberat de John. Acesta găsise timp, înainte de întâlnirea cu Susan, să treacă pe la clubul lui din St James's și să scrie la repezeală un bilet către Lady Templemore, în care își exprima regretul că nu era interesată de cursele de cai. În încheiere întreba dacă ar putea aranja o altă ieșire cât mai curând.

– De ce ai spus că nu-mi plac cursele?

Lady Templemore stătea țeapănă în timp ce vorbea. Nu era o femeie prea deșteaptă, dar avea intuiție în privința oamenilor și era aproape sigură că se petrecea ceva ce ea ar fi dezaprobat dacă ar fi știut despre ce era vorba.

Maria parcă s-a făcut mică sub privirea mamei ei.

– Și îți plac?

– Tot atât de mult ca oricare dintre activitățile inutile cu care trebuie să ne irosim timpul.

Maria a privit-o pătrunzător.

– Atunci răspunde-i că accepți invitația.

– Din partea amândurora?

– Nu. Numai din partea ta.

Știau amândouă despre ce era vorba, de fapt, chiar dacă niciuna nu recunoscuse încă.

– Sper că nu-ți imaginezi că îți poți lua cuvântul înapoi, a zis Lady Templemore, așteptând apoi răspunsul fiicei sale.

Dar Maria n-a spus nimic. A rămas așezată acolo, în salonul cochet al mamei ei, cu mâinile încleștate, fără să scoată o vorbă. Nici nu a confirmat, nici nu a

contrazis supoziția, lucru care prevestea ceva. Lady Templemore se temuse că se va ajunge aici și o vreme fusese tentată să-l cheme din Irlanda pe fratele fetei, dar nu era deloc sigură că Reggie va fi de partea ei, și nu a surorii lui. În definitiv, el nu avea nimic de câștigat de pe urma averii lui John. Ea, Corinne Templemore, era cea care avea de gând să profite de siguranța pe care o dădea un ginere cu bani și situație bună, care să-i garanteze, la anii bătrâneții, tihna la care se simțea îndreptățită.

– Nu m-am îngrijit eu de tine de când erai mică? Nu merit puțină siguranță spre sfârșitul vieții? Nu vei avea prea mult de așteptat până să mă vezi dusă dintre cei vii.

Și-a înghițit un suspin și s-a lăsat pe spate în fotoliul model *bergère*, îmbrăcat în damasc, așteptând să vadă dacă spusele ei aveau efectul scontat. Nu l-au avut.

– Mamă, dumneata ești zdravănă ca un taur și ai să ne îngropi pe toți. Cât despre datoria de a avea grijă de tine, bineînțeles că am să mi-o îndeplinesc cum am să pot mai bine, așa că nu ai de ce să te temi.

Corinne și-a tamponat ochii cu batista.

– Vei avea grijă de mine, măritându-te cu John Bellasis. Asta e tot ce-ți cer. Ce nu-ți convine la el?

– Nu sunt sigură că-l plac și nici că el mă place pe mine.

Din punctul de vedere al Mariei, acesta era un argument perfect rezonabil, dar mama ei nici n-a vrut să audă.

– Pff! Bazaconii!

Se terminase cu lacrimile, iar acum Lady Templemore revenise la treburile serioase.

– Doi tineri căsătoriți trebuie să învețe să se placă unul pe altul pe măsură ce ajung să se cunoască. Eu nici nu-l știam bine pe tatăl tău când ne-am căsătorit. Cum aș fi putut, când nu ne era îngăduit să ne întâlnim neînsoțiți înainte de logodnă? Chiar și atunci puteam, doar, să stăm împreună pe o canapea, dar niciodată departe de urechile celor care ne însoțeau. Nicio tânără de rangul nostru nu-și cunoaște soțul înainte de a se mărita cu el.

Maria s-a uitat țintă în ochii mamei ei.

– Și căsătoria ta cu tata, bietul de el, ar trebui să fie modelul care să mă încurajeze să accept situația cu John?

A fost o lovitură destul de brutală, pe care Maria o regreta într-un fel. Dar se apropia momentul confruntării cu ideea că nu avea să se mărite cu John Bellasis. Poate că se îndoise și ea înainte de ziua de azi, dar după cele întâmplate în această după-amiază o știa fără niciun dubiu, așa că putea foarte bine să înceapă de pe acum să pregătească terenul.

Nu avea, desigur, nicio dovadă a intențiilor lui Charles în ceea ce o privește. Asta era adevărat. Nicio dovadă verbală adică. Dar era aproape sigură că numai rangul ei și faptul că era logodită îl rețineau. Nu era atât de neștiutoare, încât să nu își dea seama când un bărbat se simțea atras de ea și era încredințată că îl va putea face acceptat pe Charles atunci când o va dori. În privința fratelui ei nu-și făcea griji. Lui Reggie poate că i-ar surâde ideea ca sora lui să devină contesă, dar nu o va sili să se mărite împotriva voinței ei. Și îl va plăcea pe Charles. Era destul de sigură de asta. Nu, sarcina principală care îi revenea era să-și convingă mama să-i permită să fie curtată de proprietarul unei filaturi din Manchester, în locul unui conte, și nu avea să fie ușor, era foarte conștientă. Dar trebuia să înceapă cu începutul.

– Ți-ai dat cuvântul.

De fapt, ascultând argumentele mamei sale, Mariei i s-a părut deodată chiar ciudat că *își dăduse* cuvântul lui John Bellasis. Oare ce fusese în mintea ei? Poate din pricină că nu fusese niciodată îndrăgostită și nu știa ce înseamnă asta? Dar acum era? Presupunea că da.

– N-aș fi prima femeie care se răzgândește, a replicat ea.

– Nu ai să dai cu piciorul unui viitor strălucit. N-am să-ți dau voie. Îți interzic.

Exasperată, Lady Templemore s-a lăsat pe spate în fotoliu. Văzând asta, Maria s-a hotărât să abandoneze subiectul. Pentru moment. Trebuia să-i dea răgaz mamei ei să priceapă pe îndelete că dorita căsătorie nu va avea loc, dar nu era cazul să grăbească lucrurile. Spunându-și în sinea ei toate astea, Maria s-a trezit că zâmbește. Recunoscuse pentru întâia oară că, de fapt, punea la cale o adevărată mezalianță. Inima a început să-i bată cu putere în fața enormității planului, dar asta își dorea și era hotărâtă să-l ducă la bun sfârșit.

În mod normal, Susan n-ar fi acceptat invitația lui Anne de a-i însoți într-o excursie la Glanville. Ura locul acela. Nu găsea nimic interesant și nici măcar confortabil la impozanta casă elisabetană din inima comitatului Somerset, cu minunatul ei parc cu tot.

Mai întâi de toate era drumul chinuitor până acolo, care presupunea minuțioase pregătiri și cantități uriașe de așternuturi, cu Quirk care mâna careta masivă, cu opririle făcute la hanurile de poștă, pentru prânz sau cină, pentru dormit sau schimbat caii pentru următoarea porțiune de drum. Era o călătorie de două zile cel puțin, dar Anne Trenchard preferea să o facă în trei. Spunea că este prea bătrână ca să-și zdruncine oasele alergând pe drum și îi plăcea să oprească des ca să o lase pe Agnes să zburde. Fără îndoială că o nouă cale ferată avea să schimbe în curând lucrurile, dar deocamdată acestea erau ca pe vremuri. Prin urmare Susan avea să stea pironită în caretă, discutând despre subtilitățile grădinăritului, vreme de trei zile la rând – uneori și mai multe, dacă ploua și careta rămânea înțepenită în noroi.

Dar motivul principal al rezervelor ei față de Glanville era că nu înțelegea rostul unei asemenea călătorii. Odată ajunși acolo, ce aveau de făcut? Nimic altceva decât să se angajeze în și mai lungi discuții despre grădinărit, să se plimbe prin respectivele grădini și să mănânce la nesfârșit, așezați la masa lungă din sufragerie. Uneori la aceste cine li se alăturau diverși demnitari locali, dornici să-l cunoască pe James Trenchard în speranța că îl vor putea convinge să se despartă de o parte din banii lui, ca să finanțeze cauzele lor nobile. Dintre aristocrații locali nu întâlneau mai pe nimeni. Așa cum se știe prea bine, își zicea ironic Susan, era mult mai grea la țară ascensiunea pe scara socială. În Londra, oamenilor le pasă mai puțin atâta vreme cât te îmbraci cumsecade și spui ce trebuie. Însă la țară sunt mult mai puțin îngăduitori. Numai gândindu-se la asta, îi venea să caște.

Dar de această dată John o convinsese că e o idee bună. Cât au petrecut împreună restul după-amiezii, el deja conturase un plan. Ea urma să afle cine era, de fapt, Charles și de ce era atât de interesat James Trenchard să îl finanțeze, fără a mai pune la socoteală curioasa alianță care se crea între mătușa lui John și soacra lui Susan. Poate că în toată urzeala asta era ceva din care ar fi putut trage un profit. În orice caz, ideea de a-l îndatora pe John Belassis se încadra bine în agenda ei.

Probabil că cel mai surprins dintre toți a fost Oliver, în momentul când Susan a acceptat invitația de a petrece o lună la țară împreună cu părinții lui. De obicei, se lăsa cu crize și lacrimi. Era nevoie, poate, să se ducă în oraș și să-i cumpere un flecușteț de la bijutier ca s-o înduplece. Nu însă și de această dată.

Reacția ei îi făcuse plăcere. Realitatea era că în ultima vreme constatase că prefera să trăiască la Glanville mai degrabă decât în Londra. Se străduise cât mai mult cu putință, sau așa socotea, ca să se arate interesat de afacerea tatălui său, dar adevărul era că se simțea croit mai mult pentru viața tradițională a boiernașului de țară. Și de ce nu? Fusese crescut ca un gentilom și acesta era rezultatul. Îi plăcea să vâneze și să tragă cu arma, de fapt îi plăceau toate tradițiile și veselia simplă a vieții de la țară, mult mai mult decât orele pe care le petrecea cufundat în planuri și conturi în biroul tatălui său sau al lui William Cubitt. Se preumbla pe moșie, stând de vorbă cu arendașii, ascultându-le păsurile. Asta îl făcea să se simtă ocupat, prețuit și capabil. Acceptase mai demult ideea de a nu locui la Glanville după moartea părinților săi, fiindcă Susan insista să găsească o casă mai mare și mai aproape de Londra, dar în ultima vreme, de când el și soția lui mergeau pe drumuri diferite, începuse să se întrebe dacă nu se putea găsi un compromis. Era drept însă

că nu avea moștenitori, iar viața într-o casă ca aceea de la Glanville însemna continuitate.

I-a sărit inima de bucurie când careta a trecut în sfârșit de porțile înalte, de culoarea mierii. La capătul lungii călătorii se afla o casă frumoasă, cu trei niveluri, aflată acum într-o stare simțitor mai bună decât cea în care o găsise mama lui în 1825. Într-un acces de grandomanie, James îi trasase soției sarcina de a găsi o reședință de familie undeva la țară. Se așteptase, desigur, la ceva impozant, dar convenabil, un conac decent în Hertfordshire sau în Surrey, sau cel puțin undeva relativ aproape de Londra. Dar Anne avea ideile ei. Când dăduse peste Glanville, un rafinat exemplu de arhitectură de tranziție de la goticul medieval la clasicismul renascentist, cu grădinile sale și parcul înconjurat de hectare întregi de teren agricol, și-a dat seama că era exact ce căuta. Ceea ce, într-un fel sau altul, căutase dintotdeauna. Pe lângă aceasta însă, mai era vorba și de un acoperiș prin care pătrundea apa, ca și de mai toate soiurile de mucegai și de insecte, așa încât James refuzase la început. Nu era câtuși de puțin ceea ce avusese el în minte. Nu avea niciun chef să locuiască în Somerset și nici nu-și închipuise o casă care să aibă nevoie să fie reconstruită aproape din temelii. Fusese însă una din puținele împrejurări din viața ei când Anne insistase.

Acum, după aproape douăzeci de ani, amândoi o considerau cea mai mare realizare a ei. Restaurase casa cu mare efort, îndrăgostindu-se de fiecare mică ciudățenie: maimuțele de piatră care se cățărau pe frontoanele în stil olandez, cei nouă cavaleri din nișele aflate pe fațada dinspre răsărit. James își spunea uneori că această dovadă de iubire era o compensație pentru altceva – dacă Anne nu fusese în stare să-și salveze fiica, atunci măcar să salveze acel splendid conac secular. Și cu cât se străduia mai mult, cu cât îi insufla mai mult entuziasm și mai multă viață, cu atât locul căpăta mai multă strălucire.

Adevăratul ei triumf a fost însă crearea parcului, smuls unei întinderi pustii. Când careta a tras în fața casei, Hooper, grădinarul-șef, deja o aștepta. Dar nu a apucat să-i dea binețe, căci ritualurile trebuiau respectate și Turton, care ajunsese înaintea lor, a înaintat spre cupeu să le deschidă ușa.

– Doamnă, a întâmpinat-o majordomul când ea a coborât cu câinele sub braț, sper că ați avut o călătorie plăcută.

Glasul îi suna a lehamite. Adevărul era că avea față de Glanville cam aceleași sentimente ca doamna Oliver. Și el ura călătoria până acolo, dar ceea ce îi displăcea și mai mult era calitatea servitorilor locali, cu care trebuia să aibă de-a face în timpul acestor inutile șederi la țară. Spre deosebire de majoritatea aristocraților, a căror reședință principală o constituia moșia, soții Trenchard locuiau aproape exclusiv în Londra. Prin urmare, grosul personalului rămânea acolo și numai un grup restrâns făcea deplasarea în Somerset. Turton, Ellis, Speer și lacheul Billy, care avea aici și rolul de valet al lui Oliver, erau singurii care însoțeau familia la Glanville. Doamna Babbage, bucătăreasa, mersese și ea la început, dar tensiunea și disputele pe care le creau în bucătărie sosirea ei deveniseră prea greu de suportat și Anne hotărâse să angajeze o femeie din localitate, pe doamna Adams, care era mult mai agreabilă și mai puțin înclinată să solicite ingrediente care trebuiau trimise de la Londra. Rezultatul a fost că mâncarea era substanțial mai simplă la țară, servirea puțin mai înceată, iar Turton avea veșnic o înfățișare chinuită.

– Mulțumesc, Turton, sper că a reușit toată lumea să se instaleze.

– Facem și noi ce putem, în condițiile date, a răspuns el trist, dar Anne nu voia să fie atrasă în problemele servitorilor de cum sosise. Știa bine care erau sentimentele lui Turton, dar, dacă voia ca Glanville să supraviețuiască, avea nevoie de sprijinul comunității locale și asta însemna, înainte de toate, să-i angajeze pe fiii și fiicele țăranilor arendași și ai celor care lucrau pe moșie. Unde altundeva se puteau duce acei tineri? Aveau nevoie de slujbe și era datoria moșiei să le ofere, iar dacă Turton prefera să fie deranjat de situație era problema lui, nu a ei.

– Ah, Hooper, a exclamat ea frecându-și palmele în timp ce se îndrepta către grădinar. Ce noutăți ai pentru mine?

– Draga mea, i-a strigat James, care o luase înainte. Nu vrei să intri în casă? Cred că ești obosită.

– Imediat. Vreau doar să văd ce s-a mai întâmplat în grădină în lipsa noastră. În afară de asta, Agnes are nevoie de o plimbare.

– Nu te obosi prea tare, a mai zis James, înainte de a intra împreună cu ceilalți. Dar în realitate nu-și făcea griji. Era încântat să-și vadă soția fericită, iar ea era întotdeauna fericită la Glanville.

Mai târziu, seara, aveau să stea la masă în ceea ce fusese pe vremuri „celarul" laolaltă cu „cuhnia". Casa era prea veche ca să fi avut o sufragerie propriu-zisă, întrucât primii ei locuitori trebuie să fi luat masa împreună cu servitorii în salonul principal. Dar Anne hotărâse că respectul pentru epoca elisabetană avea și el limitele lui, prin urmare, atunci când reparaseră acoperișul, dărâmaseră și peretele dintre aceste două încăperi, pentru a crea spațiul necesar în care familia să se poată aduna la masă. Pereții fuseseră lambrisați și se adăugase un șemineu de dimensiuni apreciabile, pentru a se potrivi cu ferestrele largi prin care se vedea terasa dinspre răsărit. Într-un fel, iubea și mai mult camera aceea, pentru că fusese concepută chiar de ea atunci când luase în primire casa.

Străbătea coridorul îndreptându-se spre scară când a ajuns-o din urmă Ellis, care îi aducea un șal.

– S-ar putea să aveți nevoie, milady.

Ellis era binedispusă. Întotdeauna devenea mai vioaie la țară. Spre deosebire de Turton, lui Ellis îi plăcea să facă pe domnița de la oraș. Rareori avea prilejul să se simtă superioară, dar aici, în inima comitatului Somerset, se transforma într-o mină de informații despre tot ce însemna *beau monde*. Relata evenimente din Londra, descria magazinele noi, dădea amănunte despre ce era la modă. De altfel, nimic nu-i plăcea mai mult decât să aibă cui să povestească ultimele cancanuri despre lordul Cutare și Lady X, în timp ce membrii personalului se așezau în jurul mesei din sala servitorilor de la demisol. Și îndatoririle erau mai puține la țară. Primeau mai rar oaspeți și ieșeau seara din casă doar ocazional, așa că rareori se întâmpla să se culce târziu și petrecea mult mai puțin timp așteptând până la orele dimineții în vestiarul doamnei Trenchard, sperând să vină stăpâna mai curând acasă.

Când a intrat Anne în salon, James stătea lângă foc, pradă agitației. Ea știa ce înseamnă asta.

– Sună după Turton, te rog! Vezi dacă putem să mergem imediat la masă. Aș vrea să mă retrag devreme dacă este posibil.

– Nu vrei să suni tu?

A sărit nerăbdător în picioare și a tras de cordonul clopoțelului. Susan și Oliver coborâseră deja și ea a înțeles fără să i se spună că trăncăneala nevestei îl scotea pe fiul ei din sărite. Spera, probabil, să găsească puțină mângâiere într-un pahar de Bordeaux cumsecade. S-a uitat la nora ei. Părea într-adevăr foarte însuflețită. De obicei era morocănoasă la Glanville, dar în seara aceasta se străduise în mod deosebit. Speer îi prinsese părul la ceafă într-un coc; purta o rochie de mătase galben-deschis și în urechi îi atârnau niște smaralde într-o montură frumoasă.

De cum a simțit că Anne este atentă la ea, Susan a început:

– N-o să ghiciți pe cine am văzut în Piccadilly zilele trecute.

Nu voise să deschidă subiectul în zgâlțâielile trăsurii, dar acum nu mai avea rost să amâne.

– Nici măcar nu încerc, a zâmbit Anne afabilă, mângâind-o pe Agnes, care se gudura lângă scaunul ei.

– Pe domnul Bellasis.

– A, da? Pe nepotul lordului Brockenhurst?

– Exact. L-am cunoscut atunci la serată. În fine, eu eram cu Speer, în drum spre atelierul de mănuși, când deodată a apărut el.

– Ca să vezi!

Anne începea să înțeleagă că discuția se îndrepta într-o direcție anume și nu era convinsă că vrea să-i dea curs. Din fericire, tocmai atunci a intrat majordomul și în

scurt timp s-au așezat în jurul mesei din sufragerie.

Susan a stat liniștită până când a fost adus felul întâi și s-a servit fiecare, dar n-a rezistat mai mult de atât. De cum s-au retras servitorii de lângă masă, a reluat:

– Domnul Bellasis mi-a spus că v-a văzut pe dumneata și pe mătușa lui în biroul domnului Pope din City.

– Poftim? a sărit James, lăsând jos cuțitul și furculița.

– Vai! Susan a dus mâna la gură, prefăcându-se speriată. Am spus ceva ce nu trebuia?

– Bineînțeles că nu, a spus Anne cât se poate de calmă. Domnul Trenchard este interesat de acest tânăr, așa că, atunci când Lady Brockenhurst a sugerat să-i facem o vizită, am fost de acord. Eram și eu curioasă.

– Nici pe departe cât sunt eu de curios, a intervenit Oliver, și Anne a constatat cu o strângere de inimă că începuse, probabil, să bea cu ceva timp înainte să coboare ea la masă. Cum se face că dragul meu tată este de două ori mai interesat de activitățile domnului Pope decât de munca noastră din Cubitt Town?

– Nu este adevărat.

James se pregătea să-i facă reproșuri lui Anne, dar deodată s-a trezit atacat de fiul lui și pus în situația de a se apăra.

– Îl apreciez pe domnul Pope. Cred că are niște planuri de afaceri realiste și solide și sper să mă aleg cu un profit din ele. Eu investesc în domenii diverse, ar trebui să știi asta deja.

– Așa aș spune, a replicat Oliver, mă întreb numai dacă pe toți cei care gestionează asemenea noi afaceri îi scoți la masă la club. Sau dacă Lady Brockenhurst face paradă prin salon cu toate oportunitățile ei de investiții.

James începea să se enerveze.

– Îmi place domnul Pope și îl admir. Mi-aș dori să fii și tu măcar pe jumătate atât de întreprinzător.

Oliver nu se mai străduia să se stăpânească.

– Nu-ți face griji, tată! Sunt foarte conștient că domnul Pope are toate calitățile de care este lipsit propriul tău fiu.

Susan s-a hotărât să nu mai pună paie pe foc. Nu mai avea acum nicio îndoială că domnul Pope era un personaj extrem de important, chiar dacă misterios, în această dispută, dar și-a zis să nu împingă lucrurile mai departe. Putea să stea mai bine deoparte și să-l lase pe caraghiosul ei de bărbat să se facă de râs.

– Stai jos, Oliver, a intervenit Anne, căci fiul ei se ridicase acum în picioare și agita un deget către tatăl lui de parcă era un predicator ambulant cuvântând la un bâlci de țară.

– Uite că nu vreau! Turton! Pune să-mi aducă cina la mine în cameră! Mai bine decât să rămân aici și să-l dezamăgesc pe tatăl meu.

Zicând acestea, s-a repezit afară din încăpere, trântind ușa după el.

Au urmat câteva momente de tăcere, întrerupte de Anne.

– Fă așa cum spune domnul Oliver, Turton! Întreab-o, te rog, pe doamna Adams dacă nu poate să pregătească o tavă.

S-a întors apoi spre nora ei, hotărâtă să schimbe tonul conversației:

– Ei, Susan, este ceva ce vrei să faci cât suntem aici sau preferi să ne organizăm programul de pe o zi pe alta?

Susan înțelegea ce se petrece, dar era bucuroasă să se prindă în joc, lansându-se într-o discuție despre cum ar putea să se distreze până la întoarcerea în Londra.

În noaptea aceea James nu putea să adoarmă. Își dădea seama după respirația ușoară și regulată a lui Anne că izbucnirea lui Oliver nu fusese de natură s-o țină trează, dar nu era numai asta. Anne se retrăsese devreme și se străduise să adoarmă înainte să sosească el în cameră, ca să nu aibă ocazia s-o ia la întrebări în legătură cu vizita în Bishopsgate. Asta era presupunerea lui, dar nu-i venea să o trezească din somn. Oare ce-și închipuise ea că face? Să fie el singurul din familie care nu încerca să distrugă lumea pe care o clădiseră? Și Oliver era atât de răsfățat! Acum

era gelos pe Charles, dar dacă nu ar fi fost Charles, ar fi găsit un alt motiv. Ce voia? Ce aștepta, să-i ofere taică-său totul de-a gata pe o tavă de argint?

James a clătinat din cap. Își amintea cât trudea tatăl lui pe când era el copil. Își amintea cât de mult muncise și el. Cât de jos pe scara socială îl făcuseră să se simtă toți acei ofițeri pentru care bătea străzile mizerabile din Bruxelles, ca să le procure pâinea, făina, vinul și munițiile! Își amintea și de riscurile pe care și le asumase la întoarcerea în Londra. Își pusese la bătaie resursele în afacerea fraților Cubitt și construirea noului cartier Belgravia și ce aventură teribilă fusese! Nopți albe, zile pline de neliniște… și acum iată-i aici, stând în frumoasa lor casă din Somerset, împreună cu un mizerabil de fiu nerecunoscător și soția lui la fel de răzgâiată, amândoi așteptând ca el, James Trenchard, să-i întrețină mai departe în maniera cu care erau hotărâți să se obișnuiască. Cât de mult și-ar fi dorit s-o aibă alături pe Sophia! În sinea lui o vedea ca pe adevăratul lui vlăstar, capabil să ignore barierele care îl țineau în loc, doborându-le sau călcând peste ele, fără să se smiorcăie sau să se plângă, pentru a lua pur și simplu ce îi aparținea. Adevărul era că ea nu îl părăsise niciodată. De când le fusese răpită, puține fuseseră minutele în care nu se gândise la ea, cum râdea, cum se amuza pe socoteala lui, dar întotdeauna cu afecțiune. Și așa cum se întâmpla adesea, și-a simțit obrajii scăldați în lacrimi de dorul fiicei adorate.

Restul timpului petrecut la Glanville se scurgea fără prea multe incidente, cu toate că relațiile dintre tată și fiu rămâneau încordate. James o chestionase pe Anne în legătură cu vizita la biroul lui Charles și ea se justificase spunând că știa că Lady Brockenhurst urma să se ducă și i se păruse înțelept să fie și ea de față. Astfel, putea să prevină orice neplăcere provocată de o posibilă indiscreție a contesei, deși până la urmă nu fusese cazul. James a fost silit să admită că explicația era destul de logică și n-a mai insistat, deși avea senzația că Anne se obișnuia cu ideea că nu va mai trece multă vreme până ce va ieși la lumină adevărul. Între timp, își plimba cățelușa în parc, discuta cu grădinarul despre sezonul care urma și se retrăgea devreme.

Susan a încercat să mai stoarcă ceva informații, dar Anne era dintr-o plămadă mai dură decât crezuse ea și nu avea de gând să lase să-i scape nicio silabă.

– Dar trebuie să existe un motiv pentru interesul pe care tata i-l acordă acestui domn Pope, s-a hazardat la un moment dat Susan, pe când se plimbau împreună pe aleea lungă de tei, cu Agnes pe urmele lor. Mai ales că lordul și Lady Brockenhurst au aceeași atitudine manifestă. Sunt și eu curioasă.

– Atunci trebuie să rămâi cu curiozitatea, fiindcă eu nu te pot ajuta. Le place de tânărul ăsta și sunt încredințați că el le va face profitabile investițiile. Asta e tot.

Susan era destul de deșteaptă ca să-și dea seama că nu era tot, sau nici pe departe, însă nu a reușit să găsească o cale de a afla mai mult. A încercat chiar să smulgă ceva și de la Ellis, dar a fost respinsă ferm. Ellis avea mândria ei. Nu se lăsa cumpărată de una ca doamna Oliver.

Până să se întoarcă la Londra, tatăl și fiul au început să-și vorbească din nou, deși era clar că rana cocea încă. Cât despre Susan, ea supraviețuise lunii bucolice și se gândea cum să facă pentru ca puținul pe care îl aflase să pară mult atunci când avea să-i fie împărtășit lui John.

Nu a avut mult de așteptat până să primească un bilet prin care John îi propunea să se întâlnească așa, ca din întâmplare în Green Park. Prin urmare, a pornit într-acolo cu Speer după ea.

– Dar când spui important, ce înțelegi prin asta? a insistat John nerăbdător. Știu că este o persoană importantă pentru domnul Trenchard, dar vreau să știu de ce.

– Trebuie să aibă legătură cu afacerile lui, presupun.

John a clătinat din cap.

– Aiurea. Oricine își dă seama că aici s-a investit mai mult, nu doar bani.

Susan știa că are dreptate.

– Oliver este furios pe toată situația asta. Crede că e împins pe locul doi de această nulitate.

John a devenit de-a dreptul sardonic.

– Desigur că întotdeauna împărtășesc sentimentele soțului tău, scumpo, dar în momentul ăsta furia lui nu mă ajută.

– Așa e.

Susan era conștientă că nu se achitase de sarcina trasată și pentru care suportase săptămânile nesfârșite de la Glanville, dar mai era ceva ce începuse s-o neliniștească de la ultima lor întâlnire de la Morley's Hotel. Plănuise să deschidă subiectul imediat, dar văzând supărarea lui John și-a zis că ar fi mai bine să amâne. Numai că nu putea amâna la nesfârșit.

John și-a îndreptat privirea spre ea.

– Ce s-a întâmplat? Pari preocupată.

– Zău? Nu e nimic, a răspuns Susan, scuturând din cap ca o fetișcană.

Dar nu era adevărat. Și ea știa foarte bine.

John a urmărit-o pe Susan spre casă, în Eaton Square. Ea nu și-a dat seama. Era prea ocupată să discute cu Speer, să-i poruncească să cumpere niște panglică, ceva bordură pentru haine, orice, numai să-i poată prezenta lui Oliver un motiv plauzibil pentru absența din acea după-amiază.

A așteptat la colțul străzii, stând sub un felinar, în speranța că Ellis va reuși să se strecoare afară pentru un minut. Era frustrat din pricina informațiilor neînsemnate pe care reușise să le adune Susan în timpul șederii în Somerset, dar nici nu se așteptase să capete mult mai mult, așa că îi trasase lui Ellis sarcina de a vorbi cu Dawson, camerista mătușii lui. Ea trebuia să știe mai toate secretele casei. Îi spusese lui Ellis când și unde anume în piață avea să aștepte și, în sfârșit, chiar când soarele asfințea, aceasta și-a făcut apariția. L-a zărit pe John, care aștepta la celălalt colț, și s-a îndreptat spre el.

– Ei, ia zi, a îndemnat-o el. Nu era nevoie de amabilități.

– Ah, domnule, a exclamat ea, frământându-și mâinile cu un servilism atent studiat. Nu cred că am ceva foarte util de raportat.

– Trebuie să fi aflat ceva.

– Mă tem că nu, domnule. Domnișoara Dawson nu este genul de femeie care credeam noi că este.

– Vrei să spui că este fidelă stăpânilor ei?

În glasul lui John era atâta neîncredere, încât Ellis mai-mai să izbucnească în râs. S-a abținut la timp.

– Așa se pare, domnule.

John a oftat zgomotos. Cineva, undeva trebuia să știe ceva despre tânărul acela. Trebuia să se concentreze.

– Am să-ți încredințez o misiune.

– Sigur, domnule.

Lui Ellis îi plăcea să se arate serviabilă, chiar dacă nu putea face mare lucru ca să ajute. Asta aducea bacșișuri mai mari.

– Spune-i lui Turton că vreau să vorbesc cu el. În același loc. Mâine seară la șapte.

– Domnul Turton preferă să se întoarcă la șapte, ca să se pregătească pentru cină.

– Atunci la șase.

Încercase metoda femeiască, aceea a cameristelor bârfitoare și a nurorilor iscoditoare, și nu funcționase. Era timpul să-și regândească strategia.

– Vezi, să nu uiți.

Înainte ca ea să apuce să protesteze, John s-a îndepărtat, bătând trotuarul cu pași mari.

Frământat de o dilemă, Charles Pope se plimba pe lângă lacul rotund din Kensington Gardens. În mână avea o scrisoare care îi fusese predată la birou. A

răsucit-o pe toate părțile, cu privirile ațintite asupra scrisului ușor și precis. Ce motiv avea să se afle acolo? Cu ce se alegea, dacă nu cu încurcături mai mari? Maria Grey îi scrisese, cerându-i să le viziteze acasă la mama ei, în Chesham Place, dar el refuzase. Un om de condiția lui nu se ducea în vizită la o tânără de rangul ei, mai ales că era deja logodită. Trimisese în schimb un bilet în care propunea să se întâlnească lângă lacul cel rotund la trei după-amiază. Era un loc destul de frecventat și nu ar fi părut un lucru nelalocul lui dacă se întâlneau întâmplător în timp ce se plimbau, nu-i așa?

Numai că, acum că se apropia ora stabilită, începuse să-l părăsească de tot curajul. Cum putea să pretindă că o iubește, dacă era gata să-i expună reputația unui asemenea risc? Dar chiar în timp ce-și punea întrebarea, știa că trebuie s-o revadă.

Când a ajuns la lac, bătea un vânt aspru. Apa era agitată, cu valuri mici care se spărgeau peste borduri și aruncau stropi la picioarele lui. Cu toate că era vânt, multe doamne ieșiseră la plimbare, unele în grupuri de două sau trei și cu copilași care alergau de colo colo în jurul lor. Câțiva băieți mai mari se chinuiau să înalțe de la pământ un zmeu stacojiu, iar în spatele lor erau adunate ca un cârd guvernantele lor neliniștite, câteva dintre ele împingând cărucioare din cele noi, ca niște coșuri împletite, pe când altele îi purtau în brațe pe micuții avuți în grijă.

Charles s-a așezat pe o bancă, uitându-se la rațele care se scufundau, dispărând și reapărând la suprafața apei, aruncând însă tot timpul priviri neliniștite în jur, scrutând fețele trecătorilor. Oare unde era ea? Poate se hotărâse să nu mai vină. Trecuseră deja douăzeci de minute. Desigur, ea se hotărâse să renunțe. Discutase cu cineva, cu mama sau cu camerista ei, și cu ajutorul lor a înțeles cât de nebunesc era acel plan. S-a ridicat în picioare. Era limpede că se făcea de râs. Fata aceasta rafinată și frumoasă era la o mie de mile deasupra lui. Ce altceva făcea aici decât să-și piardă vremea?

– Îmi pare tare rău!

S-a răsucit și a văzut-o în fața lui, purtând un costum simplu și ușor din tweed și ținându-și boneta cu mâinile.

– A trebuit să alerg.

A zâmbit. Avea obrajii îmbujorați și ochii îi străluceau în timp ce-și trăgea sufletul.

– A fost mai greu decât credeam să scap de Ryan, a adăugat ea și apoi a râs, fiindcă el era acolo și o aștepta, nu plecase, așa cum se temuse, și totul era din nou minunat. S-a așezat pe o bancă și el a imitat-o.

– Ai venit singură?

Charles nu voia să-și trădeze consternarea, dar ea se juca pur și simplu cu reputația ei.

– Bineînțeles că am venit singură. Doar nu crezi că mama m-ar fi lăsat să ies dacă ar fi avut cea mai mică bănuială că vin încoace, iar în Ryan nu pot avea încredere. Îi dă mamei raportul în legătură cu fiecare mișcare pe care o fac. Ce norocos ești, domnule Pope, că te-ai născut bărbat!

– Mă bucur că nu și dumneata.

A fost cel mai îndrăzneț lucru pe care i-l spusese până atunci și a tăcut, uimit de propriul lui curaj.

Ea a râs din nou.

– Mă rog. Dar astăzi sunt tare mândră de mine. Am scăpat de cameristă și, pentru prima oară în viața mea, am oprit o birjă. Ce zici de asta?

El nu putea scăpa de sentimentul că o pune în primejdie.

– Totuși, nu înțeleg ce beneficiu poate rezulta din această întâlnire. De bună seamă, pentru dumneata niciunul. Ți-ai asumat un mare risc venind aici.

– Dar dumneata admiri persoanele care își asumă riscuri, nu-i așa, domnule Pope? a întrebat ea în timp ce privea rațele de pe lac.

– Nu aș putea admira un bărbat care o lasă pe iubita lui să-și sacrifice reputația.

Nu-și dăduse seama că, implicit, o numise iubita lui. Ea însă, da.

– Asta fiindcă sunt logodită? a întrebat încet.

– Da, fiindcă ești logodită. Dar și dacă nu ai fi.

Charles a oftat. Era momentul să strecoare un strop de realitate în această lume de basm.

– Eu nu sunt genul de bărbat pe care Lady Templemore l-ar lua vreodată în considerare ca posibil pretendent la mâna dumitale.

Voise să pună punct astfel întregii povești, dar în loc de asta cuvintele lui au generat o mie de noi posibilități.

– Aspiri la mâna mea? a întrebat ea, privindu-l drept în ochi.

El i-a întors privirea. Ce rost avea să mai mintă acum?

– Lady Maria, m-aș lupta cu balaurii, aș călca pe cărbuni încinși, aș păși în Valea Morții, numai să am o șansă de a-ți câștiga inima.

Pentru o clipă această declarație a amuțit-o pe fată. Crescuse într-o lume diferită de a lui și era obișnuită cu discursuri meșteșugite, dar lipsite de înflăcărare. Acum înțelegea că stârnise în acest bărbat neprefăcut o iubire pe care nu mai reușea s-o țină în frâu. O iubea cu toată ființa lui.

– Dumnezeule! a exclamat ea. Se pare că am acoperit o distanță enormă în numai câteva fraze scurte. Te rog, spune-mi Maria!

– Nu pot. Și ți-am spus adevărul, fiindcă sunt încredințat că meriți să-l știi, dar nu cred că avem puterea să-l prefacem în realitate, chiar considerând că și dumneata ai vrea asta.

– Chiar vreau să devină realitate, domnule Pope! Poți fi sigur de asta.

Și-a adus aminte de conversația rigidă și pretențioasă pe care o avusese cu John Bellasis în salonașul mamei ei și a comparat uimită cele două scene. Asta e dragostea, și-a zis ea, nu acel amestec absurd de anecdote politicoase și complimente vagi și nesincere.

Charles nu a spus nimic. Pur și simplu nu îndrăznea să-i privească chipul frumos, mândru și plin de speranță, de teamă să nu se piardă cu totul. Și indiferent de ce îi spunea acum, ea avea cu siguranță să-i frângă inima. Chiar dacă nu asta dorea, chiar dacă era hotărâtă să îi rămână alături cu orice preț, așa avea să se întâmple în cele din urmă. Poate că ea își plângea soarta de femeie, el însă regreta amarnic că venise pe lume ca văr orfan al unui preot de țară.

Atenția i-a fost atrasă de o siluetă care înainta hotărâtă pe aleea principală.

– Aceea nu este mama ta? a zis el îndată, sărind în picioare.

Era ceva în ținuta acelei femei, un aer de nerăbdare aprigă, pe care îl observase în acea seară pe balcon, la petrecerea dată de soții Brockenhurst. Și-a adus aminte cum se oprise în ușă, parcă emanând dezaprobare. Chiar de atunci își dăduse seama că Lady Maria Grey nu era de nasul lui.

Ea s-a făcut palidă.

– Probabil că Ryan s-a dus drept acasă și i-a spus că i-am făcut vânt. Bănuiesc că a auzit unde i-am zis birjarului să mă ducă. Acum trebuie să pleci.

– Nu pot. Nu te las aici să iei toată vina asupra ta.

Ea a clătinat ferm din cap.

– De ce? Doar e vina mea. Și nu-ți face griji, n-o să mă mănânce. Dar nu este momentul potrivit să te prezint drept iubitul meu. Știi că am dreptate. Așa că du-te!

I-a luat mâna și i-a strâns-o, după care Charles s-a îndepărtat pe potecile acoperite cu pietriș și s-a pierdut după tufele de dincolo de ele.

Între timp Lady Templemore ajunsese lângă ea.

– Cine era bărbatul acela?

– Se rătăcise. Voia să ajungă la Queen's Gate.

Fusese foarte convingătoare. Lady Templemore s-a așezat pe bancă.

– Draga mea, cred este timpul ca noi două să stăm puțin de vorbă.

Charles n-a auzit nicio vorbă din acea discuție, deși i-ar fi putut ghici conținutul. Dar nu-i păsa. Pe când grăbea pasul, întorcându-se spre Kensington Gore, își simțea pieptul gata să-i explodeze. Nimic nu mai avea importanță de acum. Maria îl iubea. Și el o iubea la rândul lui. Îl numise iubitul ei. Nu mai avea nevoie de

altceva. Chiar dacă avea să-i frângă inima, aceste clipe meritau orice. Nu putea să prevadă ce avea să vină, dar iubea și era iubit. Pentru moment îi era destul.

8

O rentă viageră

John Bellasis și-a adunat tot curajul înainte de a trece pragul casei părinților lui din Harley Street.

Nu putea spune de ce anume îi era atât de nesuferită. Poate din pricină că era așa de sărăcăcioasă pe lângă palatul splendid din Belgrave Square. Poate fiindcă îi aducea aminte că originile lui nu erau atât de distinse pe cât ar fi trebuit. Sau poate din simplul motiv că îi era lehamite de părinții lui. Erau niște ființe șterse, covârșite de probleme pe care singuri și le creaseră. La drept vorbind, uneori îl încerca o undă de nerăbdare, dorința ca tatăl lui să părăsească scena și să-l lase moștenitor direct al averii unchiului. Oricare ar fi fost adevăratul motiv, când s-a deschis ușa și a pășit înăuntru, a simțit că-l cuprinde un soi de silă.

De obicei nu accepta cu prea mare entuziasm invitația de a lua prânzul în familie. Inventa câte o scuză: un angajament de ultim moment, ceva presant, ce nu putea fi, din păcate, amânat. Dar astăzi era – pentru a câta oară? – în criză de bani, așa că nu prea avea de ales decât să fie amabil cu mama lui, care întotdeauna îi făcea pe plac fiului ei, incapabilă să-i refuze ceva. Nu era cine știe ce, dar avea nevoie de niște bănuți să o scoată la capăt până de Crăciun și apoi mai avea de rezolvat și chestiunea cu Ellis și Turton. Aceea era însă o investiție, își spunea el încrezător. Un cost minor pentru o recompensă substanțială, sau cel puțin așa spera.

Nu știa sigur ce vor descoperi majordomul și camerista, dar instinctul îi spunea că soții Trenchard ascund ceva. Și, în împrejurările date, orice informație care putea aduce lumină asupra lui Charles Pope și a legăturilor lui putea fi de folos. John se bizuia pe majordom. Era capabil să recunoască un caracter venal când îl întâlnea; în plus, un majordom avea, într-o casă particulară, mai multă libertate de mișcare decât camerista personală a unei doamne. Turton era autorizat să circule pe unde voia și putea pune mâna pe chei de care nu se atingeau servitorii de rang inferior; teritoriul cameristei era mai limitat. Firește, când s-au întâlnit, Turton s-a arătat surprins și consternat la sugestia lui de a scotoci prin hârtiile domnului Trenchard; însă, pe de altă parte, perspectiva de a căpăta echivalentul salariului pe șase luni a fost uimitor de convingătoare.

Intrând în micul salon aflat pe latura din față a casei, John l-a găsit pe tatăl lui stând lângă fereastră, într-un fotoliu cu spătar înalt, și citind un număr din *The Times*.

– Mama nu-i aici? a întrebat el, uitându-se în jur. Dacă era acasă, poate reușea să evite prânzul în familie și să treacă direct la chestiunea esențială, cea a banilor.

Salonașul era ciudat amenajat. Majoritatea pieselor de mobilier și mai ales tablourile, cu ramele lor masive și aurite și subiectele lor pretențioase, păreau prea impozante în acel ambient. Proporțiile erau greșite; era evident că acele mese și scaune ocupaseră anterior un spațiu mai generos. Chiar și lampadarele păreau exagerat de mari. Totul crea o senzație de claustrofobie, care domina în toată casa.

– Mama ta este la o întrunire a comitetului, a răspuns Stephen, lăsând jos ziarul. Ceva în legătură cu săracii din Old Nichol.

– Din Old Nichol? De ce își pierde ea vremea cu împuțiții ăia, care se țin doar de hoții și lupte cu cocoși?

John a strâmbat disprețuitor din nas.

– Nu știu. Încearcă să-i salveze de propria lor fire, fără îndoială. Doar știi cum e ea.

Stephen a oftat și și-a scărpinat creștetul lins.

– Până se întoarce, cred că ar trebui să-ți spun…

A șovăit. Nu era în firea lui să se arate stânjenit, dar acum chiar era.

– Încă îmi dă de furcă datoria aia la Schmitt.

– Credeam că i-ai plătit-o deja.

– Lui i-am plătit. Contele Sikorsky a fost generos și mi-a împrumutat niște bani la începutul verii, iar restul sumei l-am cerut de la bancă. Dar au trecut șase săptămâni de atunci și Sikorsky mă presează. Își vrea banii înapoi.

– Și tu la ce te așteptai?

Stephen s-a făcut că nu aude întrebarea fiului.

– Ai pomenit odată de un cămătar polonez.

– Care cere dobândă cincizeci la sută. Și să iei bani de la un cămătar ca să-l plătești pe altul…

John s-a așezat. Bineînțeles că trebuia să vină și clipa asta. Tatăl lui împrumutase o sumă enormă fără să aibă posibilitatea s-o restituie. Încercase cumva să-și alunge din minte povestea asta, dar până la urmă trebuia s-o înfrunte. A clătinat din cap. Se considera el însuși un iresponsabil, dar parcă patima pentru femei era mai puțin riscantă decât cea pentru jocurile de noroc.

Stephen se uita deznădăjduit pe fereastră. Era băgat până la gât în datorii și nu era decât o chestiune de timp până să ajungă și el în rândul cerșetorilor și al vagabonzilor răpănoși din stradă. Sau poate avea să fie pur și simplu vârât în închisoarea Marshalsea și ținut acolo până când achita datoria? Era chiar de râs, zău așa, cu nevastă-sa, care se agita să-i ajute pe săraci, când în realitate ar fi fost nevoie de serviciile ei mai pe lângă casă.

Pentru prima oară în viața lui, văzându-și tatăl zăcând disperat în fotoliu, lui John i s-a făcut milă de el. Nu era vina lui că era al doilea născut al familiei. În mod conștient sau inconștient, John aruncase întotdeauna vina pe unul sau celălalt din părinții lui pentru orice lucru din viața lor. Într-un fel sau altul, ei erau vinovați că nu locuiau în Lymington Park, că nu aveau o casă mare în Belgrave Square și chiar și pentru că el, John, se născuse ca fiu mai mare al celui de-al doilea născut, și nu al primului. Era copil când se întâmplase, dar acum, cinstit vorbind, considera că prin moartea lui Edmund Bellasis se făcuse dreptate, așa încât să fie el moștenitorul. Cel puțin așa exista o soluție la un moment dat. Altfel n-ar mai fi fost nicio speranță pentru niciunul dintre ei.

– S-ar putea să ne vină cumva în ajutor mătușa Caroline, a zis John, îndepărtând un fir de praf de pe pantaloni.

Tatăl lui s-a întors spre el și l-a privit cu ochi rugători și cu mâinile împreunate.

– Crezi? Mă uimește ce-mi spui. Credeam că am renunțat la varianta asta.

– Vom vedea, a zis John, frecându-și mâinile. Am pe cineva pe fir, cum se spune.

– Vrei să spui că faci încă cercetări în legătură cu acel domn Pope?

– Exact.

– În mod sigur este ceva la mijloc. Influența pe care o exercită asupra ei este ciudată, chiar necuviincioasă.

Fața ușor asudată a lui Stephen lucea în lumina soarelui, iar ochii negri i se roteau prin încăpere.

– Ascultă la mine, Caroline ascunde ceva.

– Sunt de acord, a zis John, ridicându-se de pe scaun.

Disperarea tatălui său avea în ea ceva ce îl descumpănea.

– Și când o să am la mână ceva informații, o să mă duc să i le flutur pe sub nas. În același timp am să aduc în discuție lipsa noastră de bani și am să-i amintesc că suntem o familie, iar familiile trebuie să rămână unite.

– Să ai mare grijă.

John a încuviințat cu o mișcare a capului.

– O să am.

Stephen gândea acum cu voce tare.

– Dacă Peregrine ne-ar fi ajutat atunci când l-am rugat, nici n-am mai fi ajuns în situația asta.

Era deja prea mult, iar fiul n-a mai putut să se abțină.

– Dacă n-ai fi jucat pe bani care nu erau ai tăi, dragă tată, atunci n-am fi ajuns în situația asta. Și, în orice caz, nu *noi* ne aflăm în situația respectivă, ci tu. Mi se pare că eu, personal, nu am datorii la unul din cei mai răi cămătari din Londra.

Stephen a încetat să se mai apere.

– Trebuie să mă ajuți.

– John! a exclamat Grace, intrând pe ușă. Ce bine îmi pare că te văd!

Tânărul s-a uitat la mama lui. Era îmbrăcată într-o rochie cenușie simplă, cu mâneci lungi și strâmte și un modest volan alb la gât. Grace avea o garderobă care părea destinată exclusiv întrunirilor serioase și acțiunilor caritabile. De fapt, ar fi găsit că este vulgar să te îmbraci după ultima modă în astfel de ocazii și ea, personal, le dezaproba întotdeauna pe acele femei care se prăpădeau de grija săracilor chinuiți și purtau haine care costau mai mult decât salariul mediu pe un an. Trebuie spus că ea oricum nu și le-ar fi permis.

– Ce mai faci? l-a întrebat ea înfoindu-și părul turtit din pricina bonetei.

S-a apropiat să-și sărute fiul.

– Nu te-am văzut mai deloc în vara asta.

– Sunt foarte bine.

A aruncat o privire spre tatăl lui în timp ce-i întorcea sărutul mamei. John reușea întotdeauna să-și pună șarmul la lucru când voia să obțină ceva.

– Cum a fost ședința?

– Descurajatoare, a răspuns ea, încrețindu-și buzele subțiri. Am petrecut aproape toată dimineața discutând despre Lunea Neagră.

– Ce mai e și asta?

– Ziua când se plătește chiria. Se zice că atunci cozile de la casele de amanet se întind cât e strada de lungă.

– La amanet? Dar ce au ei de amanetat? a întrebat John.

– Ai dreptate, a dat din cap Grace, așezându-se pe scaunul din fața lui Stephen. Dumnezeu știe, ce altceva să spun? Apropo, mă întrebam dacă nu cumva ai ceva vești.

Și-a privit fiul în ochi cu o expresie întrebătoare.

– Ce fel de vești?

– În fine, ca s-o spun pe șleau, nu înțelegem de ce întârziați cu anunțarea logodnei.

A făcut un semn cu capul spre soțul ei, pentru a-i cere sprijinul, dar Stephen era prea adâncit în nenorocirea lui ca să-i facă pe plac.

John a ridicat din umeri.

– Nu am cunoștință. De ce n-o întrebi pe Lady Templemore?

Grace n-a mai zis nimic, dar pe John cuvintele mamei l-au pus pe gânduri. De ce nu făcuseră anunțul? Dar, la urma urmei, el cât de nerăbdător era ca această căsătorie să aibă loc? În orice caz, nerăbdător sau nu, nu avea de gând să se lase refuzat.

Întâmplarea făcea ca o conversație foarte asemănătoare să aibă loc în Chesham Place, în salonul casei din Londra a lui Lady Templemore. Era o cameră încântătoare, decorată în stil franțuzesc, de fapt mai mult budoar decât cameră de primire, întrucât fusese inițial amenajată de mama acesteia, rămasă văduvă la acea vreme. Ea îi lăsase casa fiicei sale și, întrucât răposatul lord Templemore nu manifestase niciodată prea mult interes față de reședința din Londra, aceasta rămăsese în mare parte ca mai înainte. În orice caz, în acest moment era în discuție un subiect care le irita și pe Lady Templemore, și pe Maria, care stăteau dârze față în față, ca doi campioni la șah care se pregătesc pentru o partidă.

– Repet, nu înțeleg această amânare când lucrurile sunt deja puse la punct.

Poate că vorbele rostite de Lady Templemore erau destul de simple, dar tonul lăsa de înțeles că era foarte conștientă că lucrurile nu erau *deloc* puse la punct.

– Iar eu repet: ce rost are să mă prefac că am să mă mărit cu John Bellasis când știi foarte bine că n-am s-o fac?

Maria nu s-ar fi descris niciodată ca fiind o răzvrătită. Era cât se poate de mulțumită să se conformeze majorității cutumelor și tradițiilor, dar văzuse de foarte aproape cum arată o căsnicie între doi oameni care nu erau făcuți unul pentru altul și nu avea de gând să lase ca așa ceva să i se întâmple și ei.

– Atunci de ce i-ai acceptat curtea?

Maria era silită să admită că mama ei avea dreptate în această privință. De ce Dumnezeu îl acceptase pe John? Cu cât reflecta mai mult la asta, cu atât înțelegea mai puțin ce fusese în mintea ei. Soluția îi fusese prezentată ca o cale de scăpare din situația lor disperată, ca un țărm de liniște. Știa că resursele financiare ale mamei sunt pe terminate și că fratele ei nu le mai putea oferi prea mult. Lucrurile acestea îi fuseseră repetate de atâtea ori. Și, desigur, John era foarte atrăgător, lucru de netăgăduit. Dar era ea o ființă atât de slabă, atât de frivolă? Cum nu mai fusese niciodată îndrăgostită, putea doar să presupună că nu-și dăduse seama de forța acestui sentiment, întrucât nu-l cunoscuse. Acum însă simțea această forță.

– Sper că nu vrei să sugerezi că ai cunoscut un alt bărbat – necunoscut mie – pe care acum îl preferi.

Corinne Templemore a rostit aceste cuvinte de parcă aveau un gust scârbos.

– Nu sugerez nimic. Îți spun doar că n-am să mă mărit cu John Bellasis.

Lady Templemore a clătinat din cap.

– Nu gândești cum trebuie. Odată ce John îl va moșteni pe unchiul său, vei fi într-o poziție care îți va permite să faci multe lucruri interesante. Va fi o viață bună și plină de satisfacții.

– Poate pentru altcineva, nu pentru mine.

Lady Templemore s-a ridicat în picioare.

– N-am să te las să dai cu piciorul acestei șanse. Aș fi o mamă rea, dacă aș permite așa ceva.

Zicând acestea, s-a îndreptat spre ușă.

– Și ce ai de gând să faci?

Glasul Mariei dădea de înțeles că era conștientă că mama ei nu era înfrântă și că situația era departe de a fi rezolvată.

– Ai să vezi.

Lady Templemore a ieșit înțepată, lăsând-o pe Maria singură.

Când John Bellasis a sosit la „The Horse and Groom“, Turton stătea deja la masa lui obișnuită, cu un păhărel de gin dinainte. Când l-a văzut intrând, l-a salutat înclinând capul, dar nu s-a ridicat în picioare, purtare care, dat fiind statutul fiecăruia, ar fi trebuit să-l pună în gardă pe John în legătură cu ce avea să urmeze.

Tânărul s-a așezat la masă. Răsufla cam greu și, în mod neobișnuit pentru el, îl încerca un sentiment de vinovăție.

Prânzul din Harley Street se dovedise mai complicat decât prevăzuse și îi trebuise mai mult timp să-și revină. Până la urmă mama lui nu-i venise în ajutor, nu fiindcă n-ar fi vrut, ci pentru că nu îi stătea în putință. Nu mai erau bani puși deoparte, așa că nu avusese de unde să-i dea. Amărât, urcase să-și ia câteva lucruri din vechea lui cameră și observase acolo o cutie pusă sus, pe șifonier. Cercetând-o, a descoperit înăuntru un vas pentru punch din argint masiv, înfășurat într-o pânză aspră și acoperit cu niște cărți. A bănuit că, disperată, mama lui îl ascunsese acolo, păstrându-l, poate, pentru Emma. În orice caz, ascunzându-l de soț și de fiul ei, al cărui dormitor, nefolosit, părea locul cel mai sigur din casă. La gândul acesta l-a încercat un strop de milă pentru ea, dar vasul tot l-a luat. Avea nevoie de bani gheață, așa că s-a strecurat cu greu în stradă cu el cu tot, a oprit o birjă și, urmând exemplul celor din Old Nichol, s-a dus drept la o casă de amanet pe care o știa el, în Shepherd Market. A luat bani buni, o sută de lire, spunându-și, firește, că este doar pentru o vreme și că în curând se va întoarce să răscumpere vasul. Era, totuși, prima oară când efectiv furase de la părinții lui și a avut nevoie de un răgaz să se obișnuiască mai bine cu ideea.

– Ei, a zis el în cele din urmă, ai ceva pentru mine?

– Bună ziua, domnule, a început Turton.

Deși era obișnuit să se tocmească și să facă negoț cu șuncă, vin și carne de vânat, simțea cumva că acest gen de târg cerea mai multă solemnitate.

– Pot să vă ofer ceva de băut?

– Mulțumesc, aș vrea niște brandy, a răspuns John, foindu-se pe scaun.

Banii îi atârnau greu ca plumbul în buzunar. Spera ca acest individ plin de ifose să-i ofere ceva prețios. Avea lucruri mai bune de făcut decât să-și piardă după-amiaza de joi stând cu un servitor într-o cârciumă anonimă.

Turton a făcut semn cu capul spre celălalt capăt al încăperii. Hangiul a luat o sticlă mare și cafenie de brandy și un păhărel și s-a îndreptat spre masa lor. A turnat o măsură și a lăsat pe masă sticla, cu dopul pe jumătate înăuntru, apoi s-a îndepărtat târșâindu-și picioarele. John a golit paharul dintr-o înghițitură. Băutura l-a făcut să se simtă un pic mai bine, ostoind iritarea provocată de prânzul în familie și remușcările ce au urmat. Pentru a înrăutăți parcă lucrurile, părinții lui o țineau una și bună cu Maria Grey. Dar ce putea să facă el? Data cununiei și anunțul în ziar depindeau de Lady Templemore. Fata era destul de drăguță, și-a zis el, umplându-și din nou paharul, dar sigur nu putea aspira la ceva mai bun? Turton și-a dres glasul, trezindu-l din visare. Era momentul să revină la tratativele în curs.

– Deci? a insistat John.

– Ei bine, a început Turton, aruncând o privire iute spre ușă.

Omul era agitat, asta era evident. Și avea motive. E drept că trecuseră douăzeci de ani de când fusese abolit așa-numitul „Cod sângeros“ și delictele comise de servitori împotriva stăpânilor nu mai erau clasificate drept trădare minoră, putând fi pedepsite cu moartea. În rândul claselor dominante persista însă ideea că servitorii erau niște străini cărora li se dădea voie să umble liberi prin casele lor, pe încredere, iar orice violare a acestei încrederi era o faptă gravă și presupunea consecințe extreme. Turton poate că nu risca ștreangul, dar în mod sigur era pasibil de închisoare. Pentru a căpăta acces la hârtiile personale ale doamnei Trenchard, „împrumutase“ un rând de chei de la doamna Frant și luase pe rând sertarele de la biroul principal al stăpânului, scotocind prin nenumărate cutii până când a găsit cheia de bronz pe care domnul Trenchard o folosea pentru *secretaire*-ul lui privat. Odată descoperită, fapta lui n-ar fi fost dată uitării prea ușor.

Adevărul este că Amos Turton nu era total lipsit de conștiință. Trudise ani întregi pentru soții Trenchard și simțea o oarece loialitate față de ei. Micile furtișaguri la care se deda, cu concursul doamnei Babbage, nu contraziceau acest sentiment. Le privea pur și simplu ca pe niște stimulente la care slujba îl îndreptățea. Însă descuiatul birourilor și răscolitul prin lucrurile stăpânului erau cu totul altceva. Totuși, pe măsură ce îmbătrânea, Turton începuse să se gândească la pensionare, iar economiile lui nu erau nici pe jumătate cât sperase să strângă până la această etapă a vieții. Se obișnuise cu un anumit grad de confort, de care intenționa să se bucure și în anii ce urmau. Așadar, când John l-a abordat încă o dată, l-a găsit pregătit să-i asculte propunerea.

– N-am prea mult timp la dispoziție.

John devenea nerăbdător. Ori avea ceva informații să-i dea, ori nu.

– Dar cum e cu banii?

John a dat ochii peste cap, parcă voia să arate că asta era partea cea mai simplă.

– Nu-ți face griji, sunt aici.

S-a bătut cu mâna peste buzunarul hainei negre. N-a spus nimic despre faptul că de-abia în acea după-amiază, în drum spre cârciumă, făcuse rost de ce ascundea acolo.

– Ei bine, am găsit ceva, a început Turton, vârând mâna în buzunar. John s-a aplecat în față, pe când celălalt a scos afară un plic vechi, de culoare cafenie.

– Era încuiat într-unul dintre sertarele cele mici, care avea cheia lui.

John n-a zis nimic. Ce-i păsa lui de detaliile astea?

– Este o scrisoare în care se pomenește de un copil pe nume Charles.

John s-a îndreptat de spate. Acum asculta atent.

– În scrisoare se spune că băiatul se descurcă foarte bine la orele de religie, fapt care îl va bucura pe domnul Trenchard.

– Orele de religie?

– Da, a întărit Turton. Și tutorele lui speră că va fi potrivit pentru o carieră ecleziastică. Băiatul pare să fie dăruit pentru învățătură. Sau, cel puțin, este foarte muncitor. Iar autorul scrisorii speră ca, la nevoie, să apeleze la domnul Trenchard, ca să-i ceară sfatul în privința pupilului său și a următorilor pași de urmat.

– Așa deci, a zis John, scărpinându-se în creștetul capului și încercând să reflecteze.

Turton a așteptat o clipă, ca să obțină efectul maxim.

– Scrisoarea este semnată de reverendul Benjamin Pope, dar băiatul nu este fiul lui.

– Ce te face să spui asta?

– Ceva în felul de a comunica domnului Trenchard vești despre progresele băiatului. Scrie ca un angajat care întocmește un raport.

– Dar eu credeam că i s-a cerut sfatul domnului Trenchard abia când Charles Pope a venit prima oară la Londra, încercând să facă primii pași în afaceri. Nu așa au povestit despre cum s-au cunoscut? Acum îmi spui că Trenchard se interesează de el, că primea vești despre el încă de când era mic?

Turton a dat din cap că da.

– Se pare că așa stau lucrurile, domnule.

– Arată-mi!

John s-a repezit la scrisoare, dar Turton a fost mai iute. Mâinile lui subțiri țineau strâns plicul. Nu era omul care să se lase păcălit și nu avea mai deloc încredere în domnul Bellasis. Voia să-și capete banii pe loc.

– Dacă pui scrisoarea pe masă, pun și eu banii, i-a propus John.

– Se înțelege, domnule, a zâmbit Turton și a lăsat plicul jos, ținând însă mâna ferm deasupra. L-a urmărit pe John scoțând un ghemotoc zdravăn de bancnote din buzunar și numărându-i pe sub masă. Cârciuma respectivă nu era un loc pentru domnișoare, iar douăzeci de lire, prețul asupra căruia conveniseră pentru informații substanțiale despre Charles Pope, nu era o sumă pe care s-o fluturi în vreun local. Erau indivizi capabili să ucidă pentru mult mai puțin.

John a împins discret bancnotele pe masă.

– Mulțumesc foarte mult, domnule, a zis Turton, dând în același timp drumul scrisorii.

John a deschis plicul și a început să-i parcurgă conținutul, mișcându-și ușor buzele pe când verifica informațiile date de Turton. Era dovada că între Charles Pope și Trenchard era o legătură care dura de mult mai multă vreme decât combinația lor de afaceri. Că Charles nu spunea tot adevărul, presupunând că îl cunoștea. Abia acum începea John să suspecteze că Charles Pope era fiul lui Trenchard, dar deja i se părea ciudat că nu-i trecuse prin minte mai devreme. A răsucit foaia de hârtie, apoi s-a uitat în plic.

– Unde este cealaltă pagină? a întrebat el, uitându-se spre Turton.

– Care pagină, domnule?

– Nu face pe șmecherul cu mine!

Sentimentul de rușine încercat ceva mai devreme se amestecase cu băutura, iar el era periculos de aproape de o izbucnire de furie.

– Prima pagină, cea cu adresa expeditorului. Unde locuiește reverendul Benjamin Pope?

– Ah, pagina aceea, și-a amintit el cu un surâs mieros, de parcă își cerea scuze. Mă tem că acea pagină vă va costa alte douăzeci de lire.

– Alte douăzeci de lire!

John mai-mai să sară de pe scaun. Ridicase așa de tare vocea că jumătate din mușterii se întorseseră și se holbau la ei.

– Dacă ați vrea să vorbiți mai încet, domnule, l-a rugat Turton.

– Ești un netrebnic! a șuierat John. Pur și simplu un netrebnic!

– Așa o fi, domnule, dar oferta mea rămâne aceeași.

– Să te ia dracu cu oferta ta cu tot!

– În acest caz, binevoiți să mă scuzați, domnule Bellasis, i-a întors-o majordomul, ridicându-se de la masă, am treburile mele. O zi bună, domnule!

John și Stephen Bellasis nu erau singurii porniți pe urmele lui Charles Pope. Oliver Trenchard făcea la rândul lui cercetări. Noaptea se frământa în așternut. De ce îi fura viața acest intrus? Cine era cel care se bucura de atâta trecere în fața tatălui său? Adevărul este că, deși era invidios pentru fiecare bănuț plecat spre Charles, pe Oliver îl durea de fapt cel mai tare atenția pe care i-o arăta, îl scoteau din minți interesul și afecțiunea nedisimulate față de un străin. Știa că era o dezamăgire pentru tatăl lui, dar își spusese mereu că niciun fiu n-ar fi reușit să-l mulțumească. Acum însă știa că nu era așa.

Trebuia să se aștepte. Nu manifestase niciodată pic de interes față de succesele tatălui său. Își dorea aceleași lucruri ca și el – bani și un loc în înalta societate –, dar nu era dispus să muncească pentru asta. Nu-i păsa de activitățile companiei, nu ardea de dorința de a vedea realizat proiectul Cubitt Town. Își îndeplinea de formă îndatoririle, conștient de privirile pe care i le arunca William Cubitt când erau împreună în birou. Nici măcar faptul că tatăl lui se dăduse peste cap ca să-i obțină o muncă mai interesantă nu stârnea în el niciun entuziasm. De altfel, plănuise dintotdeauna să vândă activele afacerii de îndată ce James avea să-și dea ultima suflare. Dar acum factorul emoțional trebuie să fi fost mai puternic decât credea, fiindcă nu era nicio îndoială: era gelos. Gelos pe Charles Pope și pe afecțiunea nutrită de tatăl lui pentru acel intrus. Și-a spus că era din pricina banilor, din pricină că voia să apere ce era al lui, dar nu era asta. Nu în întregime. Era vorba, într-un mod obscur, de iubire, cu toate că n-ar fi recunoscut așa ceva. Pentru prima oară în viața lui, Oliver Trenchard îmbrățișa o cauză. Era hotărât să afle cine era acest parvenit și să-l distrugă dacă îi era cu putință.

James nu dezvăluia niciodată prea mult despre diferitele lui investiții, iar rolul jucat în afacerea lui Charles Pope nu făcea nici el excepție. Pope cumpărase o filatură. James încerca să-l ajute s-o pună pe picioare. Asta era tot ce reușise Oliver să scoată de la el. În cele din urmă i-a atras atenția o remarcă întâmplătoare a mamei lui, făcută în timp ce o plimbau pe Agnes prin parcul de la Glanville. Într-adevăr, ea părea să știe mai mult decât crezuse el despre Charles Pope. Venise vorba, cine știe cum, despre noua versiune de fotbal care fusese inventată la Rugby School, pe când aceasta era condusă de marele Thomas Arnold.

– Eu n-am jucat niciodată, nici nu mi-am dorit, declarase Oliver. Mi se pare un joc brutal și violent.

– Ar trebui să-l întrebi pe domnul Pope. El a făcut școala la Rugby pe când era director Dr. Arnold.

Lui Anne nu i se păruse nimic foarte primejdios în dezvăluirea acestui detaliu și, în plus, într-o după-amiază ca aceea îi făcea plăcere să vorbească despre Charles. Legătura lui cu familia Brockenhurst avea să fie oricum destăinuită cât de curând, iar Oliver va trebui să afle adevărul.

– De unde știi?

– Mi-a spus tatăl tău. Este foarte interesat de domnul Pope.

– Ca și când nu aș ști, a oftat Oliver.

Dar Anne nu i-a răspuns; s-a aplecat doar să culeagă un bețișor, pe care l-a aruncat în față, poruncind basetului să-l aducă. Se apropiau de minunatul zid ondulat al livezii de piersici, restaurat de ea. Era iarnă, prin urmare nu erau fructe în pomi, dar tot arăta frumos în lumina amurgului. A coborât privirea să se asigure că Agnes îi urmase.

– Se numește zid în serpentină. Îl ador pur și simplu.

Oliver nu s-a lăsat abătut de la subiect.

– Și unde a mai studiat domnul Pope?

– La Oxford. La Colegiul Lincoln, cred.

– Și apoi?

Oliver a avut grijă să-și moduleze tonul, ascunzând furia pe care o simțea în suflet.

– Fusese destinat carierei ecleziastice, dar înclinațiile lui îl făceau mai potrivit pentru lumea afacerilor, așa că a candidat pentru o slujbă la Schroders Bank, unde s-a descurat foarte bine. Atunci tatăl lui i-a cerut sfatul lui James, care a început astfel să se intereseze de băiat.

– Evident că i-a plăcut ce-a descoperit.

Oliver se străduia să-și alunge amărăciunea din glas. Cu cât auzea mai multe despre ascensiunea fulminantă a tânărului, cu atât îl detesta mai mult. Charles Pope părea să fie un tip norocos, se pricepea la cifre și își iubea munca.

– Bănuiesc că așa a făcut rost de banii pentru filatură.

– A făcut ceva bani, desigur. Și când a vrut să pornească pe cont propriu și a găsit o filatură în Manchester care era de vânzare, James s-a implicat în calitate de mentor.

– Sunt sigur că domnul Pope i-a fost foarte recunoscător tatei.

– Așa cred.

Anne se întreba ce va zice Oliver când va afla că are un nepot. La început va fi stânjenitor, inutil de negat acest lucru. Nu în ultimul rând pentru că se va simți dator, în mod sigur, să apere memoria Sophiei. Dar știa că în cele din urmă aveau să se obișnuiască. Asta dacă aveau să fie incluși și ei. Sau va fi pur și simplu un spectacol exclusiv al familiei Brockenhurst de la un cap la altul?

Într-adevăr, lui Anne îi făcea plăcere să zăbovească asupra acelor detalii, fiindcă ea însăși tocmai le aflase. De-a lungul câtorva seri liniștite la Glanville, în care se retrăseseră în apartamentul ei, stătuse de vorbă cu James și îi ceruse să-i povestească tot ce știa despre nepotul lor. Iar James, ca pentru a-i cere în sfârșit iertare soției, fusese de acord. Voia să îndrepte lucrurile, după ce în toți acei ani se ascunsese de ea. Nu era nesincer din fire și era o ușurare să-și elibereze conștiința. Astfel a aflat Anne că soțul ei ținuse legătura cu vicarul pe toată durata copilăriei lui Charles, primind rapoarte despre educația lui, despre punctele forte și cele slabe, ajungând în general să-l cunoască pe băiat, chiar și în acest mod indirect. Și acum simțea și ea că îl cunoaște.

A ridicat ochii spre cer.

– Cred că o să plouă. Ne întoarcem? Lui Agnes nu-i place ploaia, așa sunt toți baseții.

Au străbătut din nou aleile cu pietriș, îndreptându-se către casă, timp în care Anne povestea de zor despre noile ei proiecte de grădinărit. Cățelușa țopăia grăbită în urma lor și, pe fondul conversației, Oliver se gândea cum ar putea întrebuința cele auzite în planul lui de a-l distruge pe Charles.

Ploaia n-a mai venit și Oliver a ieșit mai spre seară la o plimbare călare. Era ceva în ritmul calului care parcă lămurea orice problemă. Și într-adevăr, pe când se întorcea în trap spre casă, în amurg, a luat o hotărâre, anume că ar fi o idee bună să facă o vizită la Manchester. Dacă era ceva de aflat despre Charles Pope, atunci locul unde trebuia căutat era orașul unde făcuse primele incursiuni pentru a investi într-o afacere adevărată. Ce reputație avea acolo oare? Totul în legătură cu acel tip părea prea frumos ca să fie adevărat.

– La Manchester? s-a mirat Anne când s-au adunat seara la cină.

– Și de ce vrei să te duci la Manchester? a întrebat James.

Oliver a zâmbit în fața uimirii lor.

– Trebuie să mă văd cu niște oameni. Am câteva idei cărora vreau să le dau contur înainte de a vorbi despre ele.

– Chiar și cu noi?

Anne devenise de-a dreptul curioasă.

– Chiar și cu voi.

– Doar n-ai de gând să abandonezi Cubitt Town?

James nici nu suporta gândul că trecuse degeaba prin umilința de a cerși un post pentru Oliver.

– Nicidecum. Stai liniștit.

Dar faptul că refuza să le dea indicii le stârnea și mai mult interesul. Noaptea, în pat, înainte de a sufla în lumânare, Susan l-a întrebat:

– De ce te duci, de fapt, la Manchester?
– Ca să-mi văd de treaba mea, i-a retezat-o el, întorcându-i spatele și așternându-se la somn.

A plecat cu trenul din gara Euston, călătorind pe noua cale ferată care ducea de la Londra la Birmingham și care fusese dată în folosință cu patru ani înainte. Cunoștea gara destul de bine, căci magnifica structură de sticlă și fier forjat fusese construită de William Cubitt, iar Oliver fusese prezent la inaugurarea ei, în iulie 1837. Dar călătoria s-a dovedit epuizantă, cinci ore și jumătate în care fusese zgâlțâit în vagon, cu fulgi de funingine care năvăleau înăuntru de câte ori deschidea fereastra. A luat apoi un tren pe o linie secundară de la Birmingham la Derby, care a fost, dacă se putea închipui, chiar mai dezagreabil, iar de acolo o diligență pentru restul drumului. Când a nimerit la Queen's Arms de pe Sackville Street, se simțea de parcă traversase un continent, dar încerca și o oarecare satisfacție că reușise.

Filatura lui Pope a fost mai ușor de găsit decât se temuse el. A doua zi de dimineață s-a dus în Portland Street, care i se spusese că era centrul producției de bumbac, și acolo, printre depozitele și manufacturile elegante și nou construite, a întrebat iar și a fost îndrumat spre David Street și spre o clădire mare de cărămidă roșie, pe al cărei frontispiciu scria Girton's Mill. A intrat și l-a așteptat pe administrator, un omuleț într-o haină lustruită de atâta purtat, care s-a prezentat drept Arthur Swift. Da, aceasta era filatura domnului Pope. Nu, domnul Pope era la Londra. Putea el să fie de vreun folos?

Oliver a explicat că este un prieten de-al lui Charles Pope și că spera să poată vizita filatura cât se afla în Manchester. Domnul Swift nu a fost deranjat de solicitare și s-a oferit să-i fie ghid. Au colindat împreună prin diferite zone de lucru, toate pline, toate în mare zor.

– Lucrurile par să meargă bine, a observat Oliver.

Swift a dat din cap cu entuziasm.

– Chiar foarte bine, atâta timp cât ne asigurăm rezervele de bumbac. Probabil știți că domnul Pope are planuri pe termen lung și caută un furnizor stabil în subcontinentul indian.

– Așa mi-a spus și mie.

Oliver s-a uitat cu luare aminte în sus, la bărbații care lucrau la războaie de țesut într-o atmosferă îmbâcsită și plină de praf.

– Sunteți toți mulțumiți aici?

A vorbit tare, să acopere zgomotul mașinilor, și oamenii, auzindu-i cuvintele, au încetat lucrul și au oprit mașinile.

Întrebarea produsese stupoare și la început oamenii n-au zis nimic, apoi, cu un fel de reticență, au făcut semn că da. Swift s-a uitat lung la el.

– De ce întrebați așa ceva? Ce motiv ar avea să nu fie mulțumiți?

– Niciun motiv. Eram doar curios.

Domnul Swift și-a dat seama însă cu un sentiment de vinovăție că nu avea niciun fel de instrucțiuni scrise cum că trebuia să fie ospitalier cu acest domn Trenchard, iar el îl primise fără vreo dovadă care să demonstreze relația lui de prietenie cu angajatorul lui.

– Dacă ați văzut destul, domnule, aș dori să-mi văd de programul meu.

A rostit asta cu o voce destul de fermă și a făcut semn cu capul către muncitori să-și reia lucrul. Oliver a înțeles că vizita se apropia de sfârșit, dar își jucase cartea și acum avea să aștepte rezultatele.

Zâmbind, i-a mulțumit ghidului său pentru timpul acordat cu atâta generozitate și nu după multă vreme se afla din nou în David Street. A cumpărat un ziar și s-a postat, în așa fel încât să vadă manufactura și să fie văzut. N-a avut mult de așteptat. Făcuse special vizita doar cu puțin înainte ca glasul sirenei să anunțe lucrătorilor cele treizeci de minute de pauză de masă. Pentru a scăpa de praful care umplea aerul din fabrică și le invada plămânii, mulți dintre ei veneau afară să mănânce ce reușiseră să pună deoparte din rațiile mizere ale familiei. Într-adevăr

au început să apară, clipind des din pricina soarelui și uitându-se în jur după un loc unde să se așeze. Unii duceau scăunele, pe care le puneau pe trotuar. Dar un bărbat s-a desprins dintre ceilalți și a traversat strada ca să vină spre Oliver, care stătea rezemat de un zid și citea ziarul. A ridicat privirea.

– De ce ai pus întrebarea aia înăuntru? Dacă suntem mulțumiți? i s-a adresat nou-venitul. Era un bărbat scund, așa cum păreau să fie toți, cu barba neagră crescută și pielea palidă a celor care petrec prea puțin timp în soare.

– Și sunteți?

– Ei, suntem pe naiba, a răspuns omul, privindu-l lung pe Oliver. Ești aici ca să-i faci necazuri domnului Pope?

Se tatonau, bineînțeles. Dar Oliver bătuse drum lung, ca să afle tot ce se putea și i se părea lipsit de sens să fie prea prudent.

– Ce fel de necazuri aș putea să-i fac eu? a întrebat el.

– Vino la taverna King's Head din Market Square la ora opt și ai să afli, i-a răspuns tăios celălalt.

– Pot să știu numele dumitale?

– Nu-ți face griji, am să fiu acolo. Dar nu cu mine va trebui să vorbești.

Oliver a încuviințat cu o mișcare a capului. Era limpede că nu avea să obțină niciun nume, dar la ce-i servea numele? Se pusese în contact cu cineva care îl detesta pe Charles Pope și tocmai pentru asta călătorise într-acolo. Deocamdată lucrurile mergeau conform planului.

În seara aceea a găsit fără mare greutate taverna, dar înăuntru era aglomerat și plin de fum de țigară, așa că i-a luat ceva timp să-și obișnuiască ochii și să se uite în jur. Înainte să deslușească ceva, a simțit o mână pe cot. Lângă el era tipul de la fabrică. I-a făcut semn și Oliver l-a urmat, îndreptându-se către o masă aflată într-un colț, unde stăteau doi bărbați mai în vârstă.

– Bună seara, eu sunt Oliver Trenchard.

De data asta era chitit să obțină nume, iar aceștia nu puteau refuza să și le rostească, după ce el se prezentase.

– William Brent, a zis primul, salutând cu o înclinare a capului.

Era rotofei și cu o înfățișare prosperă, dar fața lui roșie avea un luciu neplăcut.

– Jacob Astley, a zis și cel de-al doilea. Era mai slab decât tovarășul lui, mai bătrân și mai osos.

Nu păreau compania ideală pentru ziua de Crăciun, și-a zis Oliver când se așeza în fața lor. Pe masă îl aștepta un pahar și alături o carafă mare cu bere, așa că s-a servit.

– Prea bine, domnilor, a zâmbit el, ce aveți pentru mine?

– Ce legătură ai cu Pope?

Cel care vorbise era domnul Astley. Spre deosebire de Oliver, nu părea să simtă nevoia să-i întoarcă zâmbetul și să dea o aparență de normalitate discuției. Era acolo cu un interes sau, mai degrabă, pentru o răfuială mai veche.

– Dacă e musai să știi, ei bine, un prieten bun de-al meu a investit o mulțime de bani în afacerea lui Pope și sunt preocupat că s-ar putea să riște niște pierderi serioase.

Brent a aprobat dând din cap.

– Aveți dreptate să vă faceți griji. Prietenul ar trebui să-și retragă investiția cu primul prilej.

– Dar asta l-ar ruina pe domnul Pope. Dacă s-ar retrage complet.

Oliver nu era prea sigur de asta, întrucât știa că Lady Brockenhurst putea interveni cu ușurință pentru a evita catastrofa, dar voia să măsoare ura acelor oameni. Și nu a fost dezamăgit.

– Merită să fie ruinat, a declarat Astley, apropiindu-și buzele subțiri de pahar.

– Pot să știu de ce?

– Știi că a cumpărat filatura de la văduva bătrânului Samuel Girton?

– Aflu acum.

– Noi am avut o înțelegere cu bătrâna, iar el a venit noaptea și a băgat-o în sperieți, cu povești cum că o să se ruineze sigur și cu tot felul de primejdii din care

numai el o poate salva, până când ea a acceptat să anuleze contractul cu noi și să-i vândă lui.

– Înțeleg.

Oliver s-a gândit la tânărul acela zâmbitor care dădea roată salonului contesei Brockenhurst. Oare era verosimil?

– Și asta nu e tot, a adăugat Brent. Când importă bumbac îi înșală pe funcționarii vamali în privința taxelor. Plătește ca să-i fie subevaluată marfa la expediere și, astfel, evită jumătate din taxele vamale la descărcarea ei aici.

– Nu poți să ai încredere în el, a conchis Astley. Spune-i prietenului dumitale să-și retragă banii cât mai poate.

Oliver s-a uitat la omul care-l invitase acolo.

– Dumneata ce legătură ai cu toate astea?

Individul a făcut o grimasă.

– Era aranjat ca eu să devin administrator al filaturii, dacă domnul Brent și domnul Astley ar fi preluat afacerea. Pope știa, dar m-a angajat ca să lucrez la război, cu toți prostănacii ăia care nu se pricep la altceva.

– Și de ce ai primit? a vrut să știe Oliver.

– Ce puteam să fac? Am nevastă și patru puradei de hrănit. Mi-a zis că așa mai amortizez din lovitura primită când am pierdut cealaltă slujbă.

I se încleștaseră fălcile de furie.

– Și nu crezi că era adevărat?

Omul a clătinat din cap.

– Pope nu are pic de omenie. A făcut-o ca să mă umilească. Știa că nu aveam ce să fac.

Oliver s-a uitat lung la ei. Trebuia să recunoască, desigur, că ultimul argument era lipsit de temei, dar în chestia cu bătrâna și cu înșelăciunea de la vamă era ceva ce îi putea servi, un cap de acuzație de natură să provoace indignarea tatălui său.

– Câte dintre lucrurile astea sunteți dispuși să le așterneți pe hârtie? i-a întrebat el.

Brent s-a uitat la tovarășul lui.

– N-avem de gând să depunem mărturie la tribunal. Eu nu mai vreau să am de-a face cu legea de dragul nimănui.

Oliver a încuviințat.

– Se înțelege. Eu am nevoie de informațiile astea, ca să-mi conving prietenul. Dar nu se va ajunge la tribunal. În cel mai rău caz, poate să-și permită să piardă ce a investit deja. Eu aș fi mulțumit ca cel puțin să se retragă acum și să nu-l mai finanțeze.

Brent s-a lăsat convins.

– Cu asta te putem ajuta.

S-a uitat la Astley ca să se asigure că vorbea și în numele lui.

– Vrem să-l vedem ieșit din afacere, dar până atunci am dori să fie cât mai puțini oameni păcăliți de șmecheriile lui.

– Este un tip șarmant, asta e. Se pare că oamenii îl plac.

– Îl plac până ajung să-l cunoască, a încheiat sentențios Brent.

Lui Oliver drumul de întoarcere i s-a părut mai puțin chinuitor, poate fiindcă obținuse ce dorea. Două scrisori îi fuseseră predate dis-de-dimineață la Queen's Arms și pornise la drum cu ele puse bine în buzunar. Indiferent dacă pierdea din bagaje pe drum, pe ele nu avea să le piardă. La Birmingham s-a suit în trenul de Londra, simțindu-se foarte încrezător și, spre dezaprobarea tovarășilor de compartiment, s-a apucat chiar să fredoneze un cântecel.

Lady Templemore nu intrase în dormitorul fiicei cu gândul să facă o perchiziție. Sau cel puțin așa își zicea când a deschis ușa și a intrat. Voia doar să se asigure că totul era pus în ordine și la locul lui. Maria ieșise la plimbare cu Ryan și servitorii erau jos, așa că părea foarte nimerit să verifice.

Această atitudine a fost însă destul de greu de păstrat din momentul când a dat cu ochii de birouașul portabil al Mariei, așezat pe masa de sub fereastră. Era, desigur, încuiat, dar Corinne știa unde ținea fiica ei cheia. Nu-i spusese niciodată că îi cunoaște ascunzătoarea, pentru cazul că informația respectivă s-ar fi dovedit utilă, și se mai uitase până acum prin scrisorile fetei, chiar de mai multe ori. Aproape negând fapta față de sine însăși, a deschis sertarul ascuns al mesei, a scos cheia și a descuiat biroul portabil. Suprafața din piele folosită ca suport la scris era ținută închisă de o mică încuietoare de alamă, care a alunecat docilă la o atingere cu degetul, scoțând la iveală corespondența Mariei. Corinne s-a uitat peste scrisori. Pe cei mai mulți dintre expeditori îi cunoștea – fiul ei, veri și verișoare ale Mariei, prietene din primele două sezoane mondene –, dar pe ea o mirase un plic micuț, având ambosată o stemă nobiliară. Și totuși, cunoștea acea stemă foarte bine.

Scrisoarea era scurtă. „Draga mea, dacă vrei să treci pe la mine vineri după-amiază, cred că putem aranja încă o vizită în Bishopsgate. Caroline Brockenhurst.“ Corinne a rămas cu ochii la micul pătrat de hârtie crem. „Încă o vizită“. Ce voia să spună asta? *Încă* o vizită în Bishopsgate? Știa cine lucra acolo. Când Charles Pope le însoțise pe Maria și pe Ryan, camerista, până la London Library, Ryan îi raportase tot ce spusese acesta. Oare se afla în fața motivului pentru care planurile începeau să i se destrame printre degete? Și de ce făcea Lady Brockenhurst aranjamente pentru Maria fără să ceară mai întâi permisiunea mamei ei? Atunci și-a amintit cum se afișa Lady Brockenhurst cu Domnul Pope prin saloane la petrecere. Era, deci, o conspirație? Și dacă nu, de ce nu-i spusese Maria nimic despre invitație? A rămas pe gânduri câteva minute. Era joi. Vizita era programată pentru a doua zi după-amiază. Avea douăzeci și patru de ore. A pus la loc scrisoarea cu mare grijă, a încuiat biroul portabil și a pus cheia în sertarul ei. Între timp luase două hotărâri. Prima era aceea de a-i face contesei o vizită care să coincidă cu cea a fiicei ei; cea de-a doua a dus-o la fermecătoarea măsuță de scris din salonașul privat de la primul etaj, cu pereții lui de un albastru pal. După o oră petrecută acolo, a sunat după lacheu și i-a încredințat două misive, pe care să le predea personal la două adrese diferite.

Oliver a ales să-i povestească tatălui său despre cele aflate la birou, nu acasă. Îl chestionaseră cu o seară înainte, la cină, la întoarcerea din vizita făcută în nord, dar nu spusese nimic substanțial, limitându-se la a-și exprima surprinderea față de expansiunea și prosperitatea noului Manchester pe care îl descoperise.

Își zisese că dezvăluirile șocante l-ar putea lua pe nepregătite pe tatăl lui și că ar dovedi mai multă grijă, oferindu-i intimitatea biroului ca refugiu într-un moment de vulnerabilitate. Dar a doua zi de dimineață, când funcționarul l-a condus înăuntru, tatăl lui s-a ridicat să-l salute fără a părea prea deranjat de apariția fiului.

– E vorba de Manchester? a întrebat el.

– De ce crezi asta?

– Fiindcă faci o călătorie misterioasă, neîmpărtășind nimănui scopul ei. Apoi vii cu o cerere expresă să-mi rezerv pentru tine un răgaz în care să nu fim întrerupți. Este evident că ai ceva să-mi spui, iar eu cred că trebuie să aibă legătură cu călătoria întreprinsă.

Oliver a încuviințat cu o înclinare a capului. Putea să înceapă deci.

– Da, așa este.

Era atât de solemn, că lui James aproape că i-a venit să râdă.

– Ai un aer foarte serios.

– Sunt serios, a replicat Oliver, înaintând spre biroul unde stătea tatăl lui. S-a uitat în jur la încăperea lambrisată, oprindu-se asupra unei hărți mari a proiectului Cubitt Town și asupra portretului surorii lui, atârnat deasupra șemineului. El nu avea un astfel de portret. Nu mai comandaseră unul de când era copil. S-a așezat pe scaunul din fața tatălui său.

– Am noutăți, a zis. Și nu sunt sigur că o să-ți facă plăcere să le auzi.

– Zău? Ce noutăți? a întrebat James, sprijinindu-se comod de spătarul fotoliului.

– În legătură cu domnul Pope.

James nu a fost excesiv de mirat. Bănuia de mult că Oliver îi este ostil nepotului său. Amintirea amară a acelei după-amiezi de la Athenaeum era de ajuns să i-o confirme. Era limpede, deci, că Oliver se dusese la Manchester, ca să răscolească prin trecutul lui Charles. A încuviințat cu un ușor oftat:

– Continuă.

– Călătoria în nord a fost utilă, îndrăznesc să spun. Cel puțin așa sper, că îți va fi utilă ție.

James se întreba cât o să mai dureze până să intre în miezul subiectului.

– M-am dus să văd filatura domnului Pope.

– Filatura Girton? Frumos loc, nu? a zis James, așteptând răbdător dezvăluirea.

– Ideea este că am dat din întâmplare peste doi oameni care au avut de-a face cu domnul Pope cu ceva vreme în urmă. Domnul Brent și domnul Astley.

– Din întâmplare?

– Nu chiar. Au auzit că îl cunosc pe domnul Pope și m-au căutat.

– Am senzația că o să-mi spui ceva ce nu vreau să aud.

– Mă tem că da, a zis Oliver, clătinând din cap cu amărăciune. După spusele lor, a speriat-o pe biata văduvă de la care a cumpărat filatura, silind-o să facă târgul cu el, când ea se înțelesese deja s-o vândă altcuiva.

– Acelor doi oameni, presupun.

– Și ce, asta înseamnă că povestea nu e adevărată?

James n-a zis nimic. Oliver a continuat.

– Mai are și obiceiul de a-i înșela pe funcționarii vamali. Aranjează să-i fie subevaluat bumbacul înainte de a fi încărcat și îi pune etichete false, iar apoi, când marfa ajunge în Anglia, plătește doar jumătate din taxele datorate.

– Plătim și așa taxe prea mari.

– Adică e corect să mintă și să fure?

Oliver vedea că tatăl său era tulburat de cele auzite.

– Chiar vrei să investești într-unul care minte și bagă în sperieți bătrânele?

– Nu-mi vine să cred.

James s-a ridicat în picioare. A înțeles că Oliver făcuse călătoria la Manchester cu unicul scop de a-l discredita pe Charles în ochii lui. Ce îl sâcâia nu erau veștile legate de Charles, ci constatarea amară că relațiile cu fiul său erau chiar mai proaste decât se temuse.

– O să-i cer explicații, a spus el.

– Am aici două scrisori, una a lui Brent și una a lui Astley. Ți le las pe masă… Nu-ți face griji, cei doi nu doresc să depună mărturie în instanță împotriva lui Pope. Au fost foarte categorici în sensul ăsta. Dar au fost amândoi de acord că trebuie să cunoști adevărul.

– Nu mă îndoiesc că se codeau să-și spună poveștile la tribunal.

Tonul lui James era nerăbdător și furios. Cine erau oamenii ăștia fără chip ca să dea buzna în viața lui, încercând să-i distrugă încrederea în omul pe care îl iubea cel mai mult pe lume?

– Știu că e foarte neplăcut pentru tine, tată. Îmi pare rău.

– Zău?

James a privit în jos către strada aglomerată.

– Mă duc să stau de vorbă cu el.

– Eu aș citi scrisorile mai înainte.

– Mă duc să stau de vorbă cu el.

Oliver și-a dat seama din tonul lui că era mai bine să nu insiste. Nu era de fapt convins, nici într-un sens, nici în altul, de acuzațiile pe care le lansase. Poate că erau adevărate, poate că nu. Dar era sigur că Pope va recunoaște numele și asta era suficient pentru a-l incrimina. În fond, tot ce avea de făcut era să-l facă pe tatăl lui să se îndoiască. Numai că înțelesese greșit reacția acestuia la veștile primite.

James Trenchard n-a stat prea mult pe gânduri înainte de a se duce să discute cu nepotul său. Avea nevoie să se asigure de nevinovăția lui.

– Cum de s-a întâlnit fiul dumneavoastră cu acești oameni? a întrebat Charles, încercând să păstreze un ton calm.

James stătea jos, dar el umbla încolo și încoace prin birou, rumegând cele auzite.

– Nu știu.

– Dar s-a dus să-mi viziteze filatura?

De fapt știa deja, fiindcă Swift, administratorul, îi trimisese o telegramă prin care îl informa de acea vizită.

– Și de ce?

James a ridicat din umeri.

– Nici asta nu știu. Trebuie să fi avut el ceva motive.

Motivul îl știa. Fiul lui îl ura pe Charles și era gelos pe atenția neprecupețită a lui James, iar pentru asta el era răspunzător, cel puțin în parte.

Charles era furios. Nu ceruse el sprijinul lui James. Îl prețuia, dar nu-l ceruse, iar acum era pedepsit pentru interesul arătat de James.

– Trebuie să fi avut mai mult decât „ceva motive“ să facă o asemenea călătorie, a zis el. E clar că s-a dus la Manchester cu un scop foarte precis. Trebuia să-i întâlnească pe acești indivizi?

– Nu știu sigur. El zice că i-a cunoscut întâmplător în timp ce se afla acolo. Presupun că nu e nimic adevărat în acuzațiile astea.

Dar Charles se afla în fața unei dileme. Îi cunoștea prea bine pe Brent și pe Astley. Aproape că reușiseră să cumpere filatura de la bătrâna doamnă Girton pentru a nici zecea parte din valoarea ei, iar Charles intervenise la timp ca s-o împiedice să piardă o grămadă de bani.

Apoi tratase cu ea ca să cumpere chiar el fabrica, dar la prețul pieței. Firește că cei doi îi purtau pică, doar fuseseră la un pas de a încheia târgul. Partea cu frauda vamală era mai complicată și nu avea idee cum de știau ei despre ea. În realitate, el comandase și plătise un transport de bumbac brut, primit din India. Se așteptase să fie de aceeași calitate ca acela comandat anterior de la aceeași sursă și toate documentele au fost completate ca atare. Când au verificat însă marfa, au descoperit că se făcuse o încurcătură, iar bumbacul era de calitate superioară. El le semnalase funcționarilor vamali situația și făcuse plata, dar incidentul se produsese, nu era nicio minciună. Lucrul evident era că Brent și Astley știau că Oliver venise în Manchester să-i facă necazuri lui Charles și erau bucuroși să-i furnizeze armele cu care să-l lovească. Firește că putea să-i explice toate acestea lui James, dar tocmai aici era problema lui. Chiar voia să-l întoarcă pe domnul Trenchard împotriva fiului său când era limpede că el, Charles, deja se strecurase între ei? Voia să-i răsplătească bunătatea și sprijinul, distrugându-i familia? Îi avea acum ca finanțatori pe soții Brockenhurst și, deși pierderea investiției lui Trenchard avea să încetinească lucrurile, obiectivele puteau fi atinse, cu toată întârzierea. Desigur, Brent și Astley credeau că, fără banii lui Trenchard, fabrica avea să dea faliment, iar ei puteau să acționeze și s-o smulgă din mâinile portăreilor plătind tot o mică parte din prețul cuvenit, dar aveau să fie dezamăgiți, indiferent ce avea să se întâmple acum.

James dădea semne de nerăbdare.

– Aș dori să aud fie că Oliver vorbește prostii, fie că este o fărâmă de adevăr în ce mi-a povestit.

Charles s-a mai uitat o dată peste scrisori și peste acuzațiile scrise negru pe alb.

– Și astea i-au fost date lui Oliver ca să vi le arate?

– Așa se pare. Deși i-au spus că nu au de gând să depună mărturie la tribunal.

– Cred și eu că nu.

Pentru o clipă, mânia lui Charles a fost aproape să răbufnească.

– Asta înseamnă că îi cunoști de mult? Că nu ar trebui să le dăm crezare? Spune așa, iar eu am să-i transmit lui Oliver că acuzațiile lor sunt false.

– Nu faceți asta, a zis Charles, întorcându-se cu fața spre apărătorul lui. Aceste lucruri chiar s-au întâmplat. Nu chiar cum v-au fost prezentate, dar este ceva adevăr în poveștile respective. Nu vreau să vă certați cu unicul dumneavoastră fiu

din pricina mea. Cred că trebuie să ne gândim la retragerea investiției pe care ați făcut-o. Nu se va putea face integral dintr-odată.

Dar James se ridicase de pe scaun și s-a oprit în drum spre ieșire.

– Nu-mi retrag banii, a declarat ferm. Ce te face să crezi așa ceva?

– Așa ar trebui, dacă fiul dumneavoastră este nemulțumit de parteneriatul nostru.

James a rămas tăcut. Era o situație încurcată. Nu putea pretinde că Oliver era mulțumit, când simplul fapt de a-l vedea pe Charles îl înfuria ca pe un tigru lovit de durere de dinți. James nu-și dorea câtuși de puțin să pună capăt asocierii cu Charles, dar nu voia nici să trăiască în dușmănie cu singurul lui copil în viață. Poate că trebuia să-l lase pe Oliver să creadă că spusele lui avuseseră oarecare efect, fără însă a afecta afacerea nepotului. Apoi, după o vreme, lucrurile s-ar putea potoli. Ce complicată situație! Oare s-ar lămuri dacă Lady Brockenhurst ar dezvălui tot?

Charles a luat tăcerea lui drept încuviințare.

– Am să restitui în tranșe și am să adaug zece la sută pentru neplăcerea creată.

James a clătinat din cap.

– Eu nu văd nicio neplăcere. Și nici banii n-am să-i retrag.

A pus din nou stăpânire pe el gândul că ar putea foarte bine să-i spună acum băiatului despre adevărata lui identitate. Nu ajunseseră oare în acel punct, fie că îi convenea, fie că nu? Dar n-a spus nimic.

James Trenchard a rămas agitat tot restul zilei, dar nu din pricină că se îndoise de Charles. Era dârz tânărul, într-adevăr, și probabil încăpățânat și hotărât să facă totul după capul lui. Din acest punct de vedere era leit maică-sa. Dar necinstit? Niciodată. A zâmbit. Gândul acesta îi adusese în minte încă o dată imaginea Sophiei. Își amintea cât fusese de hotărâtă să capete invitația la balul ducesei de Richmond, cu mulți ani în urmă. Nimic n-ar fi putut s-o împiedice și nici n-o împiedicase. Ce frumoasă era în seara aceea, sigură pe ea, radioasă, îndrăgostită… A oftat și s-a așezat la birou. Desigur, Charles avusese și un tată. Poate că îi semăna lui? Chiar dacă ei nu-și dăduseră seama când trăia, Edmund Bellasis trebuie să fi fost un ticălos, ca să seducă o fată nevinovată prefăcându-se că se cunună cu ea, inventând un preot. Trebuie să fi fost o ființă odioasă și, totuși, pe ei îi păcălise. Erau, oare, șanse ca Charles să-i semene? Dar a alungat gândul cu o mișcare a capului. Nu. Nu așa era Charles Pope pe care îl cunoscuse el.

Mai târziu, seara, Anne a constatat că soțul ei era foarte tăcut. Cât a ținut cina nu a scos o vorbă, plimbând mâncarea prin farfurie și ascultând conversația dintre Oliver și Susan despre noua înfățișare a orașului Manchester, fără a participa la ea. Oliver avea, de altfel, o mulțime de lucruri de spus despre „capitala bumbacului“. Fusese impresionat de ce văzuse și vorbea cu însuflețire.

– Prin urmare a fost o vizită reușită? a întrebat Anne.

– Așa aș zice.

Dintr-odată tonul i-a devenit mai reținut și a aruncat o privire spre tatăl lui. Susan contribuia la discuție aproape la fel de puțin ca James. Părea foarte preocupată în această seară, fără vreun motiv evident. Abia dacă s-a atins de mâncare sau de vin. Îl asculta pe Oliver, dar mai mult ca scuză ca să nu fie el nevoit să vorbească decât dintr-un interes real față de ce povestea.

Mai târziu, pe când James stătea în vestiar cu brațele întinse, pentru ca Miles, valetul lui, să-i descheie manșetele cămășii, soția lui a ciocănit discret la ușă și a intrat.

– Scuză-ne, te rog, Miles, a zis ea, traversând camera pentru a se așeza pe un fotoliu capitonat, aflat într-un colț, cu Agnes cuibărită în poală.

– Desigur, doamnă, a răspuns Miles, înclinându-se adânc.

Miles avea tendința să fie foarte ceremonios. Nu lucra de prea multă vreme la familia Trenchard. Abia se împlinise anul de când părăsise castelul friguros al lordului Glenair de la granița cu Scoția, pentru a se muta în capitală. În ciuda faptului că era plătit de două ori mai bine decât la vechea slujbă, considera postul

ocupat în Eaton Square ca pe un expedient până reușea să se întoarcă într-un mediu mai rafinat. Cu toate astea, își îndeplinea eficient sarcinile.

– Doriți să revin, domnule? a întrebat el.

– Nu, asta e tot. Noapte bună!

De cum a plecat valetul, Anne s-a repezit să-și întrebe soțul ce se petrece. S-a ridicat să-l ajute cu descheiatul butonilor, lăsând cățelușa nemulțumită să pună stăpânire pe fotoliu.

– Abia dacă ai scos o vorbă toată seara. Ce s-a întâmplat?

– Mai bine să nu știi.

– Dar eu vreau să știu și încă foarte mult.

James i-a relatat despre vizita la biroul lui Charles.

– Și el ce a zis?

James a clătinat din cap.

– A zis că este un miez de adevăr în toată povestea, deși există discordanțe. Apoi s-a oferit să-mi returneze investiția adăugând și dobândă. Știu cum stau lucrurile. Charles nu vrea să se interpună între mine și Oliver. Sunt sigur că asta explică purtarea lui.

A luat o perie de pe măsuța de toaletă și și-a trecut-o peste părul rar.

– Sunt sigură că n-a făcut nimic rău, a declarat Anne.

Și ea împărtășea însă dorința lui James de a lămuri lucrurile. Poate venise timpul să-i spună lui Oliver. Nu prea se bizuia pe capacitatea lui Susan de a păstra un secret, nedreptățind-o astfel pe nora ei, care avea ea însăși o mulțime de secrete, dar și-a zis că ar putea fi siliți să-și asume acest risc. Reflectând la toate acestea în drum spre dormitorul ei, i-a dat deodată prin gând că ar putea profita de ajutorul unui aliat.

Glasul lacheului a răsunat în tot salonul:

– Contesa de Templemore.

Caroline Brockenhurst a ridicat privirea.

– Poftim? a sărit ea, reacționând prea puțin ospitalier, în timp ce Lady Templemore înainta spre ea. Caroline o aștepta, firește, pe fiica acesteia, iar înlocuirea intervenită o deranja și îi crea și o ușoară stânjeneală. I-a trecut brusc prin minte gândul de a-i transmite Mariei să nu mai vină, dar nu părea o idee foarte realistă. S-a ridicat să-și întâmpine musafira nepoftită.

– Ce plăcere, a exclamat, mascând reacția inițială. Tocmai a sosit ceaiul. Pot să-ți ofer o ceașcă?

– Mulțumesc, a răspuns Corinne pe când se așeza pe un frumos scaun stil Ludovic al XV-lea. Am să beau cu plăcere un ceai, de îndată ce aflu ce înseamnă asta.

Zicând acestea, a scos din poșetă scrisoarea către Maria și i-a întins-o contesei.

Lady Brockenhurst s-a uitat lung la scrisoare. Știa, firește, despre ce era vorba, înainte să pună mâna pe ea.

– Am invitat-o pe Maria la ceai, a zis ea fără să clipească. Ar trebui să ajungă dintr-o clipă în alta.

– Ca să puneți la cale vizita în Bishopsgate. Sau poate ar trebui să spun *noua* vizită?

– Maria este o companie minunată pentru o ieșire, știi asta mai bine decât mine. Ai crescut-o așa cum trebuie.

Între timp, turnase ceaiul și o ceașcă a ajuns în mâna musafirei.

– Pe cine vizitați în Bishopsgate?

– Trebuie să vizităm pe cineva anume?

Tonul contesei era foarte lejer. În schimb cel al lui Lady Templemore nu era.

– Nu știu, spune-mi dumneata.

– Draga mea, ceva te neliniștește. Sper că îmi vei îngădui să întreb ce anume.

La aceste cuvinte, Corinne a izbucnit în râs. Schimbarea de dispoziție era deconcertantă, iar Caroline s-a trezit întrebându-se dacă nu cumva musafira ei era bolnavă. Corinne a scotocit iar în poșetă și a scos o pagină de ziar împăturită.

– Dimpotrivă, a zis, nu sunt câtuși de puțin neliniștită. Am motive să sărbătoresc și sper că ai să mi te alături. Ai văzut *The Times* în dimineața asta? Sau *The Gazette*?

– Noi nu cumpărăm *The Gazette,* iar *The Times* nu l-am citit. De ce? Despre ce e vorba?

A netezit hârtia cu palma și i-a întins-o lui Caroline. Scria negru pe alb: „Se anunță logodna dintre domnul John Bellasis, fiul onorabilului reverend Stephen Bellasis și al doamnei Bellasis, și Lady Maria Grey, fiică a contesei de Templemore și a răposatului conte de Templemore". Caroline a studiat atent anunțul. Preț de o clipă, a încercat-o un sentiment de copleșitoare dezamăgire, care aproape că i-a tăiat respirația.

– Nu mă feliciți?

Caroline a ridicat privirea. Corinne se uita țintă la ea.

– Sigur că da. Sincere felicitări! Ați fixat și data?

– Încă nu. Dar eu detest logodnele lungi.

Până să mai adauge ceva Caroline, lacheul a revenit în ușa salonului.

– Lady Maria Grey.

Tânăra a pășit în încăpere, dar a înlemnit când a văzut-o pe mama ei.

– Credeam că te duci s-o vezi pe Lady Stafford în după-amiaza asta, a zis ea după ce și-a recăpătat stăpânirea de sine.

Mama ei i-a întors o privire la fel de rece.

– După cum vezi, mi-am schimbat planurile. Am vrut să discut cu Lady Brockenhurst despre anunț.

Maria n-a zis nimic.

– Felicitări! i s-a adresat contesa.

Fata a rămas în continuare tăcută. Corinne începea să-și piardă răbdarea.

– Nu te îmbufna!

– Nu m-am îmbufnat. Tac pentru că nu am nimic de spus.

Înainte însă ca mama ei să riposteze, lacheul și-a făcut din nou apariția.

– Doamna Trenchard, a anunțat el, și imediat Anne a intrat pe ușă.

Caroline s-a ridicat în picioare.

– Dumnezeule mare! Ce după-amiază plină de surprize!

Anne a fost la fel de mirată ca și gazda ei văzându-le pe celelalte două femei.

– Dacă știam că aveți oaspeți, nu mai urcam. M-au condus direct aici.

– Foarte bine au făcut, mă bucur.

De această dată, contesei chiar îi părea bine de sosirea lui Anne, căci tensiunea dintre mamă și fiică devenea tot mai greu de suportat.

– Dă-mi voie să ți-o prezint pe doamna Trenchard, a zis. Și dumneaei este Lady Templemore.

– Cred că ne-am văzut nu demult, tot aici, la serată, a spus Anne pe un ton afabil.

– Adevărat? Este posibil.

Lady Templemore se străduia să găsească o cale de a pleca de acolo cu Maria cu tot, înainte să se mai pună la cale alte excursii la Bishopsgate.

– Bună ziua, doamnă Trenchard, a salutat-o Maria, folosind pentru prima oară un ton prietenos.

– Bună ziua și dumitale, draga mea. Sper că e totul în ordine.

Anne i-a strâns mâna fetei. Lady Templemore s-a simțit deranjată de familiaritatea dintre ele. Cum putea Maria să-i cunoască pe toți acești oameni, să facă toate aceste lucruri fără știrea ei?

Oare femeia asta era aici tot ca să organizeze o vizită în Bishopsgate? Avea senzația că viața fiicei ei pornea pe un făgaș asupra căruia nu mai avea control.

– Sărbătorim anunțul logodnei Mariei.

– Așa?

Pe Anne vestea a surprins-o și a întristat-o în aceeași măsură. Nu credea că asta chiar se va întâmpla.

– A apărut în ziarele de dimineață, a completat Corinne.

– Probabil că mi-a scăpat. Am să-l citesc când ajung acasă.
Dar aruncând o privire spre Maria, nu a văzut pe fața ei niciun indiciu că s-ar fi întâmplat ceva extraordinar. Privind în gol, a luat o ceașcă de ceai din mâna contesei și a băut din ea.
– Eu vă las, a zis Anne. Revin altă dată.
– Nu, te rog, a insistat Lady Templemore, ridicându-se în picioare. Noi plecăm îndată. Avem multe de discutat. Maria?
Dar fata nu s-a mișcat din loc, ci i-a răspuns calm:
– Du-te dumneata, mamă! Eu vreau să profit de ocazie ca să aflu noutăți de la Lady Brockenhurst. Va fi mătușa mea, doar știi.
Caroline a încuviințat dând din cap.
– Așa e, draga mea. Și tu vei deveni nepoata mea. Tu du-te, Corinne, și pe Maria o trimitem noi cu trăsura mai târziu. Va fi în siguranță cu noi.
– Pot să rămân, s-a oferit Lady Templemore.
– Nici vorbă de așa ceva. Ai lucruri mult mai importante de făcut. William, te rog s-o conduci pe Lady Templemore până la trăsură.
Contesa a rostit aceste cuvinte ca un țar care emitea un *ucaz* și era clar că avea să respingă orice argument în plus. Pentru o clipă, Lady Templemore a părut, totuși, tentată să se împotrivească, dar în cele din urmă și-a luat seama și a plecat. Lacheul a ieșit după ea și celelalte femei au rămas singure.
– Nu am de gând să mă mărit cu el, dacă asta credeați.
Maria părea în defensivă, dar se afla, desigur, printre prieteni.
– Este îngăduit să spun că mă bucur? a spus Anne așezându-se la loc.
– Și eu, a mărturisit și Caroline. Deși mă înspăimântă ideea de a vorbi despre asta cu cumnatul și cumnata mea. John ți-ar fi oferit o situație excelentă, dar situația nu este totul, iar dacă o spun eu, atunci trebuie să fie adevărat.
Au râs toate trei, Maria mai mult de ușurare.
– El ce mai face? a întrebat apoi, iar obrajii i s-au îmbujorat.
N-a fost nevoie să lămurească despre cine era vorba.
– Foarte bine, sau cel puțin așa cred, a răspuns Caroline. Nu l-am mai văzut de când am fost acolo cu tine. Dumneata, doamnă Trenchard?
– Nici eu nu l-am mai văzut.
A ezitat. Oare să discute despre nepotul ei în fața Mariei, chiar dacă fata era îndrăgostită de el? Căci lucrul acesta devenise mai limpede ca oricând după schimbul de replici la care asistase.
– Hai, spune, a îndemnat-o Caroline. Este vulgar să facem pe misterioșii.
– Nu, pe Lady Maria nu ar interesa-o.
Tânăra femeie a protestat imediat.
– Orice are legătură cu domnul Pope mă interesează foarte mult.
Dar, până să mai adauge ceva, lacheul și-a făcut din nou apariția.
– Ce este, William?
– Contesa de Templemore este afară, în trăsură, milady. O așteaptă pe Lady Maria.
– Mulțumesc, William, a spus Caroline. Lady Maria va coborî îndată.
Bărbatul a înțeles că fusese expediat și a ieșit. Cele trei femei s-au uitat una la alta.
– E mai bine să pleci, draga mea. Nu are niciun rost să i te opui mai mult decât este nevoie.
– Dacă îl vedeți, asigurați-l de afecțiunea mea.
Era evident că Maria acceptase victoria mamei ei în această rundă.
– Și spuneți-i să nu creadă ce citește în ziare, a mai adăugat.
În clipa următoare, se făcuse nevăzută.
– Acum spune-mi, a îndemnat-o Caroline pe Anne, instalându-se comod în fotoliu.
– Prea bine, a consimțit ea. Fiul meu a făcut de curând o vizită la Manchester. Cred că s-a dus cu unicul scop de a găsi ceva care să-l discrediteze pe Charles.

Acolo a întâlnit niște oameni cu care Charles făcuse niște afaceri. Ei l-au acuzat că a obținut fabrica într-un mod neonest și că a înșelat autoritățile vamale.

– Nu cred așa ceva.

– Nici eu nu cred și nici domnul Trenchard. Dar ce îl tulbură pe soțul meu este convingerea că motivul lui Oliver de a se duce la Manchester și de a face cercetări despre trecutul lui Charles este acela că e gelos pe atenția pe care James o acordă nepotului nostru. Iar Charles nu vrea să se așeze între tată și fiu.

Caroline a reflectat un moment.

– Cu alte cuvinte, minciuna scapă de sub control și amenință să vă dezbine familia. Cred, a continuat ea vorbind rar, ca și când cântărea încă ideea, cred că aș vrea să-l recunosc pe Charles.

– Ce vreți să spuneți?

Lui Anne i se făcuse inima cât un purice.

– Lasă-mă să vorbesc. Știu că toată povestea asta e o prostie, dar fiul tău este, în mod evident, hotărât să-l pună pe Charles în cea mai proastă lumină posibil. Este pornit împotriva lui, nu știu din ce motiv, și lucrurile se vor înrăutăți. Pe de altă parte, Maria Grey va fi hărțuită de mama ei, care se va strădui s-o împingă spre altar alături de netrebnicul de nepotu-meu. Toate astea pot fi rezolvate, dacă ne vei îngădui să-i oferim lui Charles un nume și un statut și să-l primim în mod public în familia noastră. Ai auzit de Henry Stephenson? Este copil din flori al unui duce, dar s-a căsătorit cu o fată de conte și se arată peste tot în societate. Deja știm că Maria va mușca și va zgâria până când i se va îngădui să-și lege soarta de a lui Charles. Lady Templemore nu va fi mulțumită, desigur, dar se va lupta cu mai puțină furie știind că suntem noi în spatele acestei căsătorii și că fiica ei va fi întotdeauna bine venită în această casă. Draga mea, te rog, gândește-te! Pe Charles îl așteaptă o viață mai bună, numai să-mi dai voie să i-o ofer. Să facem în așa fel ca situația asta să constituie criza care va duce la soluționare.

A fost un discurs strașnic, căruia Anne i se împotrivea cu toată ființa ei, dar, ascultându-l, trebuie să recunoască adevărul spuselor contesei. James nu avea să fie oricum de acord, dar ea ce punct de vedere ar trebui să adopte aici și acum?

– Intenționezi să faci un fel de anunț public?

Lady Brockenhurst s-a abținut să nu izbucnească în râs.

– Bineînțeles că nu. Pur și simplu o să las să se împrăștie zvonul. Am să dezvălui discret faptul că Charles este fiul lui Edmund și atâta tot.

Caroline a zâmbit, încântată de hotărârea ei.

– Avem, desigur, ceva timp la dispoziție. Va trebui să-l informez pe lordul Brockenhurst și apoi mai este vorba și despre cum să-i dăm vestea lui Charles…

S-a îndreptat spre ușa deschisă a balconului, bătându-și ușor degetele unele de altele.

– Și Sophia? a întrebat Anne.

– Da, a consimțit contesa, va trebui să ne gândim ce facem cu Sophia.

– Când îi vei spune că Edmund a fost tatăl lui, va pune, probabil, întrebări și despre mama lui.

– N-ar fi mai bine să nu-i spunem nimic? Nu ați prefera ca numele ei să nu fie făcut public?

Anne s-a uitat lung la ea.

– Adică s-o ștergem cu totul din această poveste?

– Mă gândesc numai la fiul ei. Poate să aibă o viață bună, bogată, poate să facă o căsătorie excelentă și să frecventeze crema societății. Vei spune, desigur, că aceste lucruri nu ar fi contat pentru ea…

Anne s-a simțit obligată să fie sinceră.

– Ba nu. Erau importante pentru ea. Ar fi apreciat ceea ce vrei să faci pentru Charles.

Lady Brockenhurst a zâmbit, dar mai blând decât de obicei.

– Este frumos din partea dumitale să spui asta. Sunt mișcată. Atunci suntem de acord?

– Trebuie să vorbesc cu James, a spus Anne.

Dar știa deja că nimic din ce ar fi putut spune vreunul dintre ei nu era de natură să schimbe ceva.

Quirk a dus-o înapoi în Eaton Square. Mai târziu le-a povestit celorlalți servitori cât de tăcută și gânditoare fusese stăpâna pe tot parcursul acelei scurte călătorii. Nu rostea o vorbă, ci doar stătea cu privirea pierdută, cufundată în gânduri.

Când au ajuns acasă, Anne s-a dus țintă spre biblioteca lui James și l-a găsit citind la biroul lui.

– Are să-i spună, a zis ea, aproape frângându-și mâinile de disperare. Lady Brockenhurst are de gând să-l recunoască pe Charles ca nepot al ei. Spune că nu-i va afecta faptul că Charles este fiu nelegitim. Înalta societate îl va accepta oricum când va fi perceput ca aparținând familiei Brockenhurst. I-a ales și mireasa.

– Charles nu va tolera niciodată așa ceva.

– Nu, așteaptă, a intervenit ea ridicând mâna, nevoită să facă iar mărturisiri. O iubește. Și mie mi-e dragă, la drept vorbind. E încântătoare. Dar îl va îndepărta și mai mult de noi.

James a rămas cu ochii ațintiți asupra focului din cămin.

– Și Sophia? Care e rolul ei în acest scenariu fericit?

– Lady Brockenhurst este de părere că n-ar trebui să aibă niciunul. Charles va fi fiul lui Edmund Bellasis, iar mama lui va rămâne o dragoste misterioasă, dispărută în tenebrele timpului. În felul acesta, reputația Sophiei va fi la adăpost, iar noi nu vom avea de suferit.

James și-a privit lung soția.

– Deci el e pierdut.

Anne nu înțelegea.

– Cum adică e pierdut? Charles? Sophia este aceea care dispare din acest tablou, nu Charles.

– Nu, a contrazis-o James, clătinând din cap. Cum se făcea că soția lui, atât de perspicace de obicei, nu vedea adevărul? E pierdut *pentru noi*.

– În ce sens?

– Dacă este recunoscut ca descendent al familiei Bellasis, de dragul fiicei noastre și al tuturor celor implicați, trebuie să ne retragem în umbră și să nu mai încercăm să-l aducem în viața noastră.

– Nu se poate!

Anne și-a simțit lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji.

James a continuat. Era de preferat ca Anne să fie bine lămurită în privința asta.

– Așa este. Dacă Lady Brockenhurst își ține cuvântul și nu îi pomenește numele, atunci este de datoria noastră să apărăm memoria Sophiei. Cu cât îl vedem mai des, cu atât riscăm mai mult ca cineva să facă legătura. Dacă o iubim pe fiica noastră, trebuie să renunțăm la nepot.

Anne a fost copleșită de un val de durere. Era ca și când copila ei cea frumoasă și aprigă murea a doua oară.

James i-a luat mâna în mâinile lui, încercând să-i dea putere să îndure lovitura.

– L-am pierdut pentru totdeauna pe Charles în favoarea familiei Brockenhurst. Să-i urăm fericire și să ne vedem de drumul nostru.

John Bellasis era furios. Ura să-i răsucească cineva mâna la spate, dar cel mai tare ura faptul că reușise să facă asta un servitor, un *majordom*. John se considera om de lume; era inteligent, informat, distins, dar cu toate astea nu reușise să prevadă înșelătoria celuilalt. Stând în trăsura care îl ducea spre comitatul Surrey, mai exact în Buckland, satul reverendului Pope, s-a simțit străbătut de un val de iritare. Până la urmă îi mai plătise douăzeci de lire odiosului Turton, ca să poată vedea prima pagină a scrisorii și, ceea ce era mai important, să vadă adresa. I-a trecut prin minte gândul că ar fi descoperit, probabil, care era parohia lui Pope, dar cât timp ar mai fi trecut? Se învinovățea că nu începuse cercetările mai demult. Fiindcă, dacă voia să scoată oarece profit din situația respectivă, pentru el și pentru

tatăl lui, trebuia să-l descoasă pe reverendul Pope și să culeagă toate datele înainte de a o aborda pe mătușa lui.

În timp ce treversa satul, lăsând în urmă lacul cu rățuște și cârdul de găini care scurmau și gâște care gâgâiau, John și-a amintit motivul pentru care locuia în Albany. Unii ar fi descris acel sat ca idilic – iată-l pe fierar, care trudea din greu, iar la celălalt capăt al pieței, un rotar aplecat peste lucrul lui, înfigând spițe în butucul unei roti –, dar John nu dădea doi bani pe atmosfera bucolică. Viața la țară îl plictisea, iar aerul curat îl făcea să tușească.

A descoperit casa parohială lângă o biserică solidă, în stil saxon, cu un cimitir întins și înțesat de morminte. Era o casă destul de drăguță, cu grădina ei plină de trandafiri și fațada de piatră într-o nuanță palidă, deși era, așa cum a remarcat el cu ușurare, mai mică și mai puțin impozantă decât casa părintească a tatălui său, de pe moșia Lymington. I-ar fi displăcut să constate că Charles se bucurase de o copilărie asemănătoare cu a lui. I-a poruncit vizitiului să aștepte și apoi a pornit de-a lungul potecii care străbătea grădina.

– Pe cine căutați, domnule? a întrebat o menajeră bătrână, apărută în ușă. Adusă de spate, cu părul sur îndesat sub bonetă și un nas lung ca un plisc, femeia avea înfățișarea unui vultur pe care îl văzuse odată când un prieten îl dusese într-o vizită particulară la noul institut de cercetare de pe lângă grădina zoologică din Regent's Park. După ce a explicat motivul vizitei și s-a prezentat cu numele de Sanderson, John a fost condus într-un salon modest. Încăperea era caldă și confortabilă, cu focul arzând în cămin și un pastel deasupra consolei, pe care l-a recunoscut pe dată ca fiind portretul unui Charles Pope mai tânăr, realizat poate de același artist care pictase tabloul reverendului Pope aflat în biroul lui Charles. Era o reprezentare mai degrabă romantică, în care modelul era înfățișat într-o cămașă descheiată la gât și cu părul căzând elegant în onduleuri dezordonate, dar cu o scânteiere oțelită în ochii albaștri. Privind portretul, John a simțit deodată o ușoară stânjeneală din pricina motivelor care îl aduseseră acolo.

– Bună ziua, domnule, s-a auzit un glas de femeie.

John s-a răsucit pe călcâie. În prag stătea o femeie de vârstă mijlocie, probabil trecută ușor de cincizeci de ani, îmbrăcată într-o rochie simplă, neagră, fără ornamente. Era durdulie, cu ochi blânzi și părul frumos adunat sub o mică bonetă de văduvă prinsă în creștet, ale cărei pliuri îngrijite îi încadrau fața.

– Ziua bună și dumneavoastră, doamnă! a răspuns la salut John.

Femeia i-a făcut semn să ia loc pe un scaun de lângă foc și s-a așezat și ea.

– Cu ce vă pot ajuta?

– Speram, de fapt, să pot sta de vorbă cu soțul dumneavoastră.

– Atunci mă tem că ați bătut drumul degeaba. Reverendul Pope nu mai este printre noi. Marțea ce vine se face un an de când a murit. De altfel, ați avut noroc că m-ați mai găsit aici. În curând trebuie să mă mut ca să las locul celui ce va prelua parohia.

– Grea situație.

John era imaginea însăși a compasiunii.

– Nu, deloc. Mi-a acordat un răgaz de douăsprezece luni, ceea ce este foarte generos. Nu trebuie să vă faceți griji în privința mea. Fiul meu mă va lua la Londra să locuiesc cu el, deci voi avea parte de o adevărată aventură, un privilegiu la vârsta mea.

S-a îmbujorat de plăcere la acest gând.

Lui John îi era ciudă pe sine însuși. De ce nu aflase singur toate astea? Dinspre ușă s-a auzit un zgomot și femeia care îi deschisese a intrat șovăielnic în încăpere, ducând o tavă cu toate cele necesare pentru servirea ceaiului, pe care a lăsat-o pe o masă într-un colț. De cum au rămas din nou singuri, doamna Pope s-a ridicat și a început să toarne în cești.

– Cu ce spuneați că vă pot fi de folos?

– Să vedeți, aș vrea, cumva, să vorbim despre fiul dumneavoastră.

Femeia a zâmbit.

– Îl cunoașteți pe fiul meu, domnule Sanderson?

– Ne-am cunoscut, a răspuns John, nehotărât dacă să mintă de la bun început. L-am vizitat la biroul lui din City.

– Din acest punct de vedere cunoașteți mai multe despre el decât mine, a replicat ea, dar cu ochii strălucind de mândrie.

– Îi merge foarte bine.

Era clar că putea scoate mult mai mult de la ea ca prieten al lui Charles decât ca dușman.

Femeia aproape a râs de plăcere.

– Știu. Și încă în comerțul cu bumbac. Este foarte departe de ce și-ar fi dorit la început tatăl lui, dar, slavă Domnului, a apucat și el să se mândrească puțin cu realizările lui Charles.

– Spuneți că avea cu totul alte așteptări la început?

– Și eu la fel. La vremea aceea preoția părea cea mai bună idee, dar când s-a făcut mai mare a devenit clar că adevăratele lui înzestrări erau în altă direcție.

A continuat să povestească veselă, evocând acele zile dragi de demult.

John a sorbit din ceai.

– De ce ați spus „la început“?

Era o întrebare deconcertantă, dar doamna Pope n-a bănuit nimic rău.

– Vreau să zic când l-am… – prima oară când a… – adică atunci când era mititel și am început să facem planuri privind educația lui. A fost un elev tare bun.

Era evident că își recăpătase siguranța. Ca răsplată, a întins mâna și a luat un fursec.

John s-a hotărât să riște.

– Aveți și propriii copii, doamnă Pope, sau l-ați crescut doar pe Charles?

Femeia l-a privit surprinsă. El a ridicat o mână în semn de scuză.

– Trebuia să lămuresc din capul locului. Sunt prieten cu James Trenchard. De fapt, așa l-am cunoscut pe Charles.

Ea s-a destins, alungând îngrijorarea de moment.

– Ah, înțeleg.

– E minunat că Trenchard și-a asumat o asemenea răspundere în privința băiatului de la bun început. A fost cu adevărat generos.

– Foarte generos. Întotdeauna.

– El a fost singura persoană care a vegheat asupra lui din momentul în care a fost înfiat de dumneavoastră și de soț? Voiam să zic, s-a mai implicat și altcineva? Ați mai primit ajutoare și din altă parte pentru copil?

În acest punct însă doamna Pope a părut în sfârșit să suspecteze că ceva nu era în regulă. Fruntea i s-a întunecat și a lăsat ceașca jos.

– Ce doriți exact de la mine, domnule?

– De fapt, nimic.

Pe undeva John obținuse deja ce voia, așa că nu era prea îngrijorat că situația putea degenera.

– Am auzit atâtea despre dumneavoastră de la James, încât, trecând pe aici, am fost curios să vă cunosc.

Dar ea derulase în minte conversația, percepând-o altfel decât mai înainte.

– Dacă așa stau lucrurile, cum de nu știați că soțul meu a murit?

S-a ridicat în picioare.

– Nu vă cred, domnule. Nu cred că îl cunoașteți pe Charles și, chiar dacă îl cunoașteți, nu cred că îi vreți binele. Și dacă mă gândesc mai bine, nu cred nici că domnul Trenchard v-a vorbit vreodată despre noi sau nouă despre dumneavoastră. Oricum, fiți sigur că am să-l informez despre această vizită.

Întrucât își dăduse un nume fals, John nu și-a făcut griji.

– Îmi pare rău dacă v-am necăjit, doamnă Pope, dar dacă ați vrea…

– Vă rog să plecați, domnule!

A traversat hotărâtă camera, ca să sune după slujnică și, trăgând ferm de cordonul clopoțelului, a așteptat în tăcere până când bătrâna și-a făcut apariția.

– Janet, domnul Sanderson pleacă.

John s-a ridicat.

– Îmi pare rău că v-am ofensat, doamnă. Vă mulțumesc pentru ceai.
Dar ea n-a mai scos o vorbă, mulțumindu-se să aștepte ca el să iasă din încăpere. Apoi s-a așezat la birou și a început să scrie furioasă pe o coală de hârtie de scrisori.

Susan Trenchard venise la Isleworth să lămurească lucrurile cu John sau cel puțin să-i împărtășească temerile ei. Dar acesta n-o ascultase. Era prea preocupat, chiar și când ea i s-a dăruit în acel cuib al iubirii pe care ajunsese să-l cunoască atât de bine. În cele din urmă el i-a spus care era motivul.
– Tu vorbești serios?
Susan s-a răsucit spre el să-l privească în ochi. Se simțea destul de rău când venise, dar veștile date de el au făcut-o să uite de asta. Era de-a dreptul stupefiată.
– Foarte serios. E și el bărbat, nu?
John s-a uitat la ceas. Era vremea să se îmbrace. Trebuia să se întoarcă în oraș pentru cină, dar nu avea chef să plece. Femeia asta chiar că începea să devină un fel de obișnuință. Și-a plimbat mâna peste pielea ei caldă și moale. Și acesta un obicei la care îi venea tot mai greu să renunțe.
– Domnul Trenchard să aibă un copil din flori?
Susan a început să râdă și ochii i-au sclipit în lumină, fermecându-l pe John.
– Dar e o ființă atât de anostă!
– Și ființele anoste fac dragoste.
– De parcă n-aș ști, a gemut Susan, amintindu-și de opintelile nesatisfăcătoare ale lui Oliver. Și ce s-a întâmplat, deci, cu acest băiat? Știm unde este acum?
– Păi e băiat mare acum. Totul s-a întâmplat acum douăzeci și șase de ani. Și da, știm exact unde este acum.
John i-a surâs. Deodată se simțea foarte încrezător.
– Te amuzi pe socoteala mea. De ce? L-am cunoscut? Îl știu?
– Depinde. Cât de bine îl cunoști pe Charles Pope?
Susan s-a ridicat brusc în capul oaselor, cu un icnet de surpriză.
– Charles Pope?
– Așa cred.
Susan s-a trântit la loc pe perne.
– În fine, presupun că e ceva logic aici. Oliver aproape că și-a ieșit din minți din pricină că domnul Trenchard face tot ce poate pentru tânăr. Îl finanțează de când a venit la Londra și acum a investit serios în proiectul lui din Manchester. Îl copleșește cu atenții și chiar zilele astea Oliver i-a găsit luând prânzul la clubul tatălui său. Și să-l auzi pe domnul Trenchard vorbind despre individ! Nu-i poate rosti numele fără să zâmbească. Dacă nu l-aș cunoaște destul de bine pe socrul meu, aș crede că ar putea fi îndrăgostit de domnul Pope. Cu siguranță n-ar putea să-l placă mai mult.
Fruntea lui John s-a încrețit a dezgust.
– Ce gând oribil! Crezi că doamna Trenchard suspectează ceva?
Susan s-a încruntat.
– N-aș putea să spun. Îl place pe domnul Pope și ai văzut-o la el în birou. Dar interesul bărbatului ei pentru fabrica din Manchester ar putea explica acea vizită. Este o ființă indescifrabilă soacra mea. E greu să ghicești ce gândește.
– Ții la ea?
A reflectat o clipă înainte de a răspunde.
– Chiar țin la ea, să știi. Mai mult decât ține ea la mine. Dacă ar fi să iau cu mine pe unul din ei în viața viitoare, pe ea aș alege-o.
– Viața ta viitoare? Și când va începe?
– Nu știu sigur.
Și-a trecut limba peste buza de jos, făcând-o să lucească.
John a început să se îmbrace.
– Mă face curios faptul că a ținut secret față de familie. Cei mai mulți dintre bărbați ar fi recunoscut de mult. Jumătate din marile familii din Anglia au recunoscut că au membri nelegitimi. De ce nu și familia Trenchard?

Susan a clătinat din cap.

– El nu are încrederea necesară. Probabil își zice că a păstrat secretul ca să-i cruțe sentimentele soției sau ca să-l protejeze pe Oliver, care nu va primi bine vestea, te asigur. Dar nu despre asta este vorba. În realitate e preocupat de statutul lui în înalta societate.

John a râs.

– Dar nu are niciun statut în înalta societate.

– Mă rog, el crede că are. Sau, cel puțin, așa speră.

Zicând asta a râs și ea. Dar deodată a devenit serioasă.

– Stai așa. Dacă Pope este copilul nelegitim al lui Trenchard, de ce este atât de atașată de el contesa de Brockenhurst? Cred că n-ai uitat cum îl plimba în seara aceea prin salon.

John a dat din cap, încheindu-și cămașa și netezindu-și părul în oglindă.

– Știu. Câți ani să fi avut ea când s-a născut Charles? Patruzeci și unu, poate?

Susan s-a holbat la el. Ce insinua acolo? A clătinat dezaprobator din cap.

– Nu fi ridicol.

– De ce erau și ei la petrecere? Cum de îi cunoaște Lady Brockenhurst pe soții Trenchard? Nu mai are astfel de cunoștințe.

– Nici nu vreau să ascult așa ceva.

Susan s-a dat jos din pat și a început să-și caute desuurile risipite pe podea. Le-a adunat unul câte unul.

Dar John începuse să întoarcă ideea pe toate părțile și nu putea să renunțe la ea.

– Și de ce este atât de imposibil? N-ar explica asta tot, inclusiv tăinuirea poveștii?

S-a dus la el s-o ajute cu corsetul și a stat cuminte până când el i-a încheiat copcile.

– Acum douăzeci și cinci sau douăzeci și șase de ani, contesa de Brockenhurst trebuie să fi fost una din cele mai fascinante femei din țară, fiică de duce, sora unei ducese, aflată la apogeul puterii și pe culmile societății. Pe de altă parte, James Trenchard era furnizor de alimente pentru trupele ducelui de Wellington, un negustor. Era un omuleț gras și îndesat, provenit dintr-un mediu muncitoresc și având o față de măcelar, iar la vremea aceea nici bani nu prea avea. În niciun caz bogățiile care aveau să vină mai târziu. Cu înfățișarea lui, ca să ajungă în pat cu Lady Brockenhurst ar fi trebuit să fie țarul Rusiei.

John nu era convins.

– Dar pun pariu că și pe atunci era ambițios; gata să profite de orice ocazie care se ivea, gata să urce pe scara socială. Și ce scară mai bună putea găsi decât draga mea mătușă?

Susan își îmbrăcase acum rochia și s-a întors pentru ca el s-o ajute cu încheiatul.

– Nu trebuie să vorbești așa, John. Este periculos să spui astfel de lucruri.

– Poate că este. Dar asta nu înseamnă că nu e adevărat. Și ce explicație mai bună găsești, în care să se potrivească toate detaliile și circumstanțele?

Ea n-a răspuns, doar l-a urmărit trăgându-și cizmele. John s-a îndreptat de spate și s-a întins să-și ia pelerina. Era gata de plecare.

9

Trecutul e o țară străină

Anne Trenchard era la masa de dimineață și mânca ouă jumări. Ea și James stătuseră treji jumătate din noapte, încercând să hotărască ce era de făcut odată ce Lady Brockenhurst îl recunoștea pe Charles. În final însă Anne a trebuit să admită că James avea dreptate. Aveau să-l piardă din clipa în care contesa îl primea în familia ei. N-aveau să-i poată explica niciodată cine erau sau în ce fel erau înrudiți, dacă voiau să apere memoria Sophiei. Vor trebui să se mulțumească cu faptul că James investise în afacerea lui Charles și fusese binefăcătorul lui. Aceasta era calea prin care puteau păstra un fel de legătură cu el. Deși avea să fie nevoie chiar și acolo de multă atenție, așa încât să nu ghicească nimeni adevărul.

Turton s-a aplecat spre ea.

– Mai doriți pâine prăjită, doamnă?

– Eu nu, mulțumesc, poate doamna Oliver.

Acesta a făcut semn din cap că a înțeles și a plecat să transmită porunca. Anne știa că Turton împărtășea părerea lui James, anume că era o excentricitate pentru o femeie măritată să coboare la micul dejun. Ar fi preferat ca amândouă să fie servite pe tavă în dormitor, ca toate celelalte doamne de rangul lor, dar Anne găsea în acest obicei o indolență căreia nu-i cedase niciodată. James încetase să mai insiste. Plimba jumările de ou prin farfurie fără să ducă furculița la gură. Toată situația părea cumplit de nedreaptă, dar oare nu ea o crease? Nu îndepărtaseră ea și James copilul și ținuseră ascunsă existența lui? Și, în fond, nu fusese ea cea care-i dezvăluise totul contesei? Anne s-a întrebat, așa cum o mai făcuse de nenumărate ori înainte, dacă ar mai fi putut face ceva pentru a o salva pe Sophia. De ce murise copila ei frumoasă? Și dacă ar fi rămas în Londra? Dacă ar fi avut un medic londonez? Nu știa dacă să se mânie pe Dumnezeu sau pe ea însăși.

Era atât de cufundată în aceste gânduri, în reflecții despre cum ar fi putut proceda diferit, încât aproape că nu a observat când Susan a intrat în sufragerie.

– Bună dimineața, mamă!

Anne a ridicat privirea și a înclinat din cap.

– Bună dimineața, draga mea!

Susan purta o rochie drăguță, cenușie, pentru dimineață. Speer petrecuse, probabil, cel puțin o jumătate de oră să-i aranjeze părul, ridicându-i-l de pe ceafă și creând două mănunchiuri de bucle strânse de o parte și de alta a capului, puse în valoare de o cărare dreaptă pe mijloc.

– Îți stă foarte drăguț părul.

– Mulțumesc.

Susan s-a oprit în fața încălzitoarelor pentru mâncare, apoi s-a răsucit și s-a așezat pe locul ei.

– Turton, l-a chemat ea pe majordom când acesta a revenit, cred că am să vreau doar niște pâine prăjită și cafea.

– Pâinea prăjită sosește imediat, doamnă!

– Mulțumesc!

Și-a privit soacra cu un surâs radios. Anne a zâmbit și ea.

– Ești ocupată în dimineața asta?

Susan a dat din cap.

– Foarte ocupată. Cumpărături, apoi o probă la croitoreasă și prânzul cu o prietenă.

Tonul îi era la fel de vesel ca zâmbetul, dar Susan nu se simțea tocmai grozav. De fapt, se simțea oricum, numai grozav nu. Era însă o bună actriță și știa că, până ce nu lua niște hotărâri, nu trebuia să lase să se ghicească niciun indiciu despre frământările ei.

– Oliver unde este?

– S-a dus să călărească. Încearcă armăsarul cel nou. A plecat în zori, lucru care l-a cam pus în dificultate pe rândaș. Voia să-și etaleze achiziția în parc, a adăugat ea, înainte de a face un semn către Turton, care tocmai intrase cu pâinea prăjită.

– Mulțumesc! a zis.

A luat o felie, dar n-a făcut decât să se joace cu ea.

Anne o urmărea din priviri pe nora ei.

– Pari absentă, draga mea. Te pot ajuta cu ceva?

Susan a scuturat jucăuș din cap.

– Nu cred. Nu am nimic. Parcurg niște liste în minte. Și sunt preocupată în legătură cu croitoreasa. Fusta nu venea deloc bine când am fost la ultima probă și deie Domnul ca de data asta s-o fi reușit.

– Mă rog, dacă asta e tot…

Anne a zâmbit. Era, totuși, ceva, nu știa ce, dar vedea că tânăra femeie era agitată. Uitându-se la Susan, a remarcat o ușoară rotunjire a liniei bărbiei, iar pometii nu mai erau așa de proeminenți ca înainte. „Mă întreb dacă nu cumva a început să se îngrașe“, și-a zis în sinea ei Anne. „Asta ar explica de ce nu mănâncă.“ S-a hotărât să nu comenteze. Nu putea să-și imagineze ce observație era mai nesuferită decât să ți se spună că te-ai îngrășat. Susan a ridicat privirea, conștientă parcă de privirile soacrei. Înainte să apuce însă să spună ceva, Turton s-a înapoiat aducând un plic pe o tăviță de argint.

– Scuzați-mă, doamnă, a zis el, dregându-și glasul, în timp ce înainta spre ea.Tocmai a sosit asta pentru dumneavoastră.

– Mulțumesc, Turton! a răspuns Anne, luând plicul de pe tăviță. S-a uitat la timbrul cel nou aplicat pe el, o inovație atât de practică, și apoi a verificat ștampila poștală – Faversham, comitatul Kent –, dar nu-și amintea de nimeni care să fi locuit în acel oraș.

– Vă las să vă citiți scrisoarea, a zis Susan ridicându-se de la masă. Adevărul era că o încercau niște grețuri și voia să fie singură în camera ei, în cazul în care presimțise corect. Minciunile sunt adevărate complicații, și-a zis pentru a cine știe câta oară.

Anne a ridicat privirile de pe plicul scrisorii.

– Distracție plăcută la prânz. Cu cine spuneai că te întâlnești?

Dar Susan ieșise deja din cameră.

Scrisoarea era de la Jane Croft, femeia care fusese camerista Sophiei în toți acei ani petrecuți la Bruxelles. Jane fusese fată de treabă, din câte își amintea Anne, iar Sophia era atașată de ea. La vremea respectivă nu deschiseseră subiectul, dar, fiind camerista Sophiei, Croft aproape sigur ghicise că era vorba de o sarcină, cu toate că nu scosese o vorbă, din câte știa Anne, nici înainte, nici după moartea Sophiei. Când se retrăseseră în Derbyshire, planul fusese ca Jane să rămână în Londra și să-i fie asigurate locuința și hrana până când se întorcea stăpâna ei. Acest lucru, desigur, nu s-a mai întâmplat, iar Croft își găsise o altă slujbă în afara orașului. Dar nu existase niciun resentiment, doar regret că trebuia să-i părăsească, și plecase cu o primă și cu recomandări excelente. Se pare că recomandările funcționaseră, căci, după cum aflase ulterior Anne, Croft fusese angajată ca menajeră de către familia Longworth, proprietari ai moșiei Sydenham Park, din comitatul Kent. Casa se afla, probabil, în apropiere de Faversham. Anne a început să citească scrisoarea, apoi s-a oprit ca să-și recapete răsuflarea. Dacă fusese surprinsă să primească o scrisoare de la cameristă după atâția ani, acum era stupefiată de conținutul ei.

Croft îi scria că ea și Ellis păstraseră legătura și că schimbau mesaje o dată la câteva luni. Fusese însă intrigată de niște bârfe pe care Ellis le strecurase în ultima epistolă, ceva despre un tânăr pe nume Charles Pope. „M-aș bucura să am ocazia de a discuta cu dumneavoastră personal, doamnă. Dar n-aș vrea să scriu mai multe despre asta.“ Anne a rămas cu privirea ațintită asupra acestor cuvinte, simțind că i se face un gol în stomac.

La început a fost doar furioasă pe Ellis. De ce, mă rog, îi scria lui Jane Croft despre Charles? Ce avea de spus despre el? Era un tânăr antreprenor susținut de

domnul Trenchard. De ce ar trebui să-și scrie între ele cameristele pe tema aceasta? Apoi însă a fulgerat-o ideea că era posibil ca Ellis să fi tras cu urechea, să-și fi spionat stăpâna, să fi ascultat discuțiile ei personale cu soțul. La acest gând și-a simțit inima strânsă într-un pumn de gheață. Era evident că Ellis se comportase ciudat în lunile din urmă – ce însemna, de pildă, treaba aceea cu pierderea evantaiului, care, de fapt, nu lipsise nicio clipă?

Anne a ridicat privirea. Turton își reocupase poziția din preajma șemineului.

– Poți s-o rogi pe Ellis să vină până în salon?

Turton a primit solicitarea cu obișnuita uitătură opacă.

– Desigur, doamnă.

De cum a intrat, Ellis și-a dat seama că nu fusese chemată pentru un simplu schimb de păreri despre o rochie sau despre o parură nouă pentru o pălărie.

– Vrei să închizi ușa, te rog?

Tonul lui Anne era rece și formal. Când s-a întors cu spatele să îndeplinească ordinul, Ellis se silea să-și dea seama ce anume ar fi putut s-o trădeze. Oare fusese văzută stând de vorbă cu domnul Bellasis? Să-i fi văzut împreună în cârciumă cineva care îi cunoștea? Își răscolea disperată creierii să născocească o poveste credibilă, care să-i scoată pe amândoi basma curată, dar nu găsea nimic. S-a răsucit la loc cu fața spre stăpână.

– Ellis, a început ea, am primit o scrisoare de la Jane Croft.

– Adevărat, doamnă?

Ellis și-a îngăduit să se relaxeze puțin. Nu știa despre ce avea să fie vorba, dar nu avea cum să-l implice pe domnul Bellasis, fiindcă sigur nu-i pomenise nimic despre el lui Croft.

– De ce i-ai scris despre domnul Pope?

O clipă, în mintea ei a fost beznă totală. De ce îi scrisese lui Jane despre el? Putea foarte bine să fi fost din pricina interesului pe care i-l arăta stăpânul. Oare ce altceva mai scrisese?

– Este posibil să fi menționat că stăpânul e foarte generos cu un tânăr care este noul său protejat, doamnă. Nu cred că ar fi putut fi mai mult de atât. Îmi pare rău dacă sunteți nemulțumită. Nu am avut nici cea mai mică intenție să vă supăr.

Această bruscă manifestare de umilință și-a făcut efectul. Anne s-a uitat lung la ea. Poate că, la urma urmei, nu era nimic grav. Era adevărat că James arătase un interes neobișnuit față de afacerea lui Charles. La demisol probabil că erau toți la curent. Și ce era cu asta? Începea să se simtă ceva mai în apele ei. Dar mai erau și alte puncte de lămurit.

– Și dacă tot ești aici, a continuat Anne, explică-mi de ce te-ai dus la reședința familiei Brockenhurst să cauți un evantai care nu se pierduse?

Ellis s-a uitat la stăpâna ei. Oare cum de aflase? O dăduse, probabil, de gol sluga aia fericită, Dawson. Și-a controlat expresia.

– Nu a fost deloc așa, doamnă.

– Nu? Dar cum a fost?

– În noaptea de după serată ați pomenit despre coafura contesei. M-am dus s-o caut pe camerista domniei sale ca s-o întreb cum o realizase.

Anne s-a încruntat.

– Nu-mi amintesc să fi spus ceva despre cum era coafată Lady Brockenhurst.

– Ba da, doamnă, și eu voiam să vă fiu pe plac.

Ellis s-a străduit de data asta să afișeze o expresie de afecțiune rănită. I-a reușit.

– Și evantaiul?

– Acolo am făcut eu o încurcătură, doamnă. N-am mai găsit evantaiul după ce v-ați întors de la petrecere și am presupus că l-ați lăsat acolo.

– De ce nu m-ai întrebat?

Ellis a zâmbit. Simțea că avea să iasă victorioasă.

– N-am vrut să vă deranjez și știam că mă duc oricum acolo, să întreb de pieptănătură.

– Și unde era până la urmă evantaiul?

– Îl pusesem eu în alt sertar, doamnă. Cred că eram așa de obosită la ora când ați ajuns acasă că nu mai judecam cum trebuie.

Replica fusese bine țintită. Anne nu putea să-și reprime un sentiment de vinovăție când o ținea trează pe cameristă până la primele ore ale dimineții doar ca s-o ajute să se dezbrace. Și Ellis știa acest lucru.

– În regulă. Dar pe viitor gândește-te bine înainte de a te apuca să scrii prietenelor tale despre ce se întâmplă în această familie.

Anne era convinsă că reacționase exagerat.

– Poți să pleci.

Ellis a pornit spre ușă.

– Încă ceva.

Camerista s-a oprit.

– Croft vine să mă viziteze. Aș vrea să rămână peste noapte dacă îi face plăcere. Poți să vorbești cu doamna Frant?

– Când sosește, doamnă?

– Nu știu sigur. Zilele astea. Pleacă de tot la fratele ei, în America.

– Prea bine, doamnă.

Ellis a înclinat din cap și apoi a ieșit.

A închis ușa salonului cu un ușor oftat de ușurare. Reușise să țină în frâu situația. Dar confruntarea avută generase mai multe întrebări decât răspunsuri. Ea abia dacă amintise de Pope în scrisoarea către Jane, totuși, aceasta se simțise datoare s-o informeze doar pentru atâta lucru pe stăpâna ei de acum un sfert de veac. Oare de ce? Și de ce se aprinsese așa stăpâna când în scrisoarea ei nu fusese nimic demn de atenție? Acesta era un lucru demn de a fi raportat domnului Bellasis. Dacă nu merita încă o liră de aur, atunci n-o mai chema pe ea Mary Ellis.

– Domnule Turton! a șuierat ea pe când cobora la demisol. Trebuie să vorbim.

Lui Turton nu-i plăcea să primească ordine de la o subalternă, dar ceva din expresia de pe fața lui Ellis îl silea să-i dea ascultare. Adevărul era că el și femeia asta erau amândoi în simbria domnului Bellasis, iar ea, dacă voia, putea să-l bage la pușcărie. I-a făcut semn să intre în oficiul lui și a închis ușa după ea.

– Jane Croft i-a scris stăpânei și acum o să vină încoace.

– Cine este Jane Croft?

– A fost camerista fiicei lor pe vremuri. A plecat după ce a murit domnișoara Sophia.

Turton și-a luat un aer de nerăbdare.

– Nu înțeleg ce legătură au toate astea cu mine.

– Eu am păstrat legătura cu Jane în tot acest timp și, nu demult, l-am menționat pe domnul Pope într-o scrisoare către ea.

Acum majordomul părea oarecum șocat.

– Ce te-a apucat?

Ellis a clătinat din cap.

– Nu era nimic important. Am scris doar că domnul Trenchard are un nou protejat. Dar a fost suficient ca s-o facă pe Jane să-i scrie stăpânei și pe ea să o cheme pe Jane la Londra.

Turton a rumegat cele auzite. Bineînțeles că știa mai multe decât Ellis despre legătura lui Charles Pope cu familia. Acea scrisoare pe care o furase pentru domnul Bellasis lămurise faptul că tânărul domn Pope era fiul domnului Trenchard, dar nici măcar el nu înțelegea ce rol jucase o fostă cameristă a unei fiice moarte.

Ellis l-a trezit din visare.

– Ar fi cazul să-i spunem domnului Bellasis.

El a dat din cap aprobator.

– Așa e, a zis. Dar nu era sigur la ce i-ar fi servit domnului Bellasis informația. Era, totuși, o cale de a se strecura iar în grațiile lui. Știa că nu fusese iertat pentru faptul că îl taxase dublu pe scrisoarea de la tatăl adoptiv al lui Charles Pope.

– Ai dreptate. Mă duc.

– Nu, mă duc eu, a spus Ellis.

Dacă era să iasă un bacșiș din asta, voia să fie acolo în persoană ca să-l primească.

– Eu sunt cea în măsură să-i spună ce a zis stăpâna, din moment ce cu mine a vorbit. Cât lipsesc eu va trebui să inventezi o scuză în caz că sună după mine.

Turton a dat afirmativ din cap.

– Să-i spui că eu te-am trimis.

Ellis a consimțit. Dacă până acum doar suspectase că nu erau tocmai bune raporturile dintre majordom și angajatorul lor comun, acum era sigură.

Maria Grey citea stând pe o bancă în Belgrave Square când, ridicându-și privirea, a văzut-o venind spre ea pe mama ei. Nu locuiau în piață, dar cum Chesham Place era atât de aproape, reușiseră să obțină o cheie a părculețului, un favor pe care îl apreciau. Ryan, camerista ei, stătea ceva mai la distanță și tricota. Fata era atât de obișnuită să se simtă ca un prizonier aflat sub pază, încât nici nu mai băga de seamă. Doamna Templemore s-a oprit o clipă să-și admire copila. Maria era îmbrăcată într-o rochie de un roșu închis, strâmtă în talie și cu mâneci lungi. Arăta ca o prințesă medievală așteptându-și iubitul să se întoarcă din cruciade. Era foarte drăguță, în privința asta nu exista niciun dubiu, și totul putea fi încă bine dacă ea, Corinne Templemore, reușea s-o mai țină în frâu o vreme.

– Ce faci?

– Citesc, a răspuns Maria, ridicând cartea ca să o vadă mama ei.

– Sper că nu este vreun roman.

Dar a spus-o zâmbind.

– Sunt poezii. *Adonais* de Shelley. Elegie la moartea lui John Keats.

– Ce mișcător!

Doamna Templemore s-a așezat pe bancă lângă ea. Era conștientă că trebuia să se stăpânească, să nu țipe, să nu critice, să-și țină pur și simplu firea până când situația avea să fie rezolvată.

– Am o veste bună.

– Și anume?

– A scris Louisa. Te invită în Northumberland.

– În Northumberland?

Lady Templemore a dat din cap cu entuziasm.

– Te invidiez. Moșia Belford trebuie să fie splendidă în această perioadă a anului.

Maria i-a aruncat o privire.

– Și ce să fac eu în Northumberland?

– Ce faci și aici. Să te plimbi, să călărești, să citești – lucruri care îți fac întotdeauna plăcere. A continuat să sporovăiască, de parcă acea călătorie pusă la cale era o răsplată grozavă și mult râvnită.

– Eu tânjesc să scap de Londra, cu mizeria și cu cețurile ei. Gândește-te numai. Ai să te plimbi pe faleze, privind spre largul mării…

S-a oprit, copleșită parcă de vraja acelui seducător tablou.

Fiica ei își dădea bine seama, firește, de ce i se pregătea.

– Doar că, de fapt, eu nu vreau să plec din Londra, mamă. Cel puțin nu pentru moment.

– Ba sigur că vrei.

– Nu, a insistat Maria, scuturând cu hotărâre din cap. N-am să plec.

– Draga mea, a zis Corinne, întinzându-se ca s-o prindă de mână pe fiica ei, nu vrei să mă lași să hotărăsc eu ce este mai bine? Măcar de data asta?

Și-a însoțit cuvintele cu un zâmbet blând și înduioșător.

– Până te întorci tu, eu am să pregătesc totul. Celelalte fete o să fie teribil de invidioase.

– Ce anume să pregătești?

– Păi, nunta ta. O să mergem să facem o probă la croitoreasă înainte să pleci. Apoi, când va fi gata mulajul de pânză, o să vină cineva până la Belfort ca să-l

probezi acolo. Iar ultima probă o s-o facem când te întorci, cu o zi-două înainte, ca să ne asigurăm că totul este în ordine.

Maria a închis tacticos cartea.

– Ați fixat și data?

Lady Templemore se veselea în sinea ei. Fiica ei părea să accepte situația. Se pregătise pentru lacrimi și împotriviri, dar nici vorbă de așa ceva.

– Da. După un schimb de scrisori cu reverendul Bellasis, ne-am oprit la o zi de miercuri de la începutul lui decembrie. În felul ăsta, poți să-ți petreci toamna în nord și să te întorci destinsă și veselă și gata să pășești într-o nouă aventură.

– Și noua mea aventură se numește John Bellasis?

– Pentru tinere, căsnicia este întotdeauna o aventură.

Maria a încuviințat solemn.

– Și unde va începe această aventură?

– Ei voiau să aibă loc la Lymington, dar, dacă nu ai nimic împotrivă, eu aș prefera mai degrabă reședința Brockenhurst. În Irlanda chiar nu avem cum să ne trambalăm, iar din partea noastră nu este un alt loc mai potrivit. Oricum, mie îmi plac nunțile londoneze, care sunt și mai comode pentru toată lumea. O cununie frumoasă în Belgravia – îmi place cum sună.

Zicând acestea, a aruncat o privire printre copaci către șirul de ferestre de la primul etaj al casei Brockenhurst. Se zărea sala de bal unde avea să aibă loc curând scena cununiei ce urma să le asigure amândurora viitorul.

– Foarte amabil din partea lordului Brockenhurst, a remarcat Maria.

Lady Templemore a încuviințat visătoare.

– Înțeleg că este de acord să pună la dispoziție pentru nuntă oricare din cele două case. Este mulțumit de alegerea lui John, din câte mi s-a spus, și mai mult decât bucuros să te primească în familie. Tonul conversației era atât de normal, încât Corinne începea să creadă că, la urma urmei, totul se va rezolva în mod satisfăcător.

– Și Lady Brockenhurst ce spune despre asta?

Corinne a cercetat-o cu coada ochiului pe fată, dar ea privea drept înainte, fără să dea semne că e nervoasă sau încordată. Era doar o întrebare și nimic mai mult.

– Sunt sigură că va fi încântată.

– Dar n-ai vorbit cu ea despre asta încă, nu-i așa?

– Nu, încă nu.

A oftat mulțumită, gândindu-se la ce o aștepta.

– Am să trimit un mesaj și mâine-dimineață vom putea deja să mergem la prima probă. Nu văd de ce nu am pune deja lucrurile în mișcare.

Maria își urma mama înapoi spre Chesham Place amorțită de spaimă. Poate că era ea obișnuită să fie tot timpul sub pază, dar nu și să suporte sentimentul de teroare care o cuprinsese acum. Strigătele copiilor care se jucau în piață, păsările, vântul și sporovăiala trecătorilor se topeau în fundal, până ce în urechi nu i-au mai răsunat decât bătăile propriei inimi. Și-a înfipt dinții în buza de jos și unghiile în palme. Trebuia să se gândească, și încă iute. Nu putea să se mărite cu omul acela. Mai bine murea. Până în acel moment, păruse totul un gând nebulos și îndepărtat, un plan nebunesc al mamei ei, care nu avea să se împlinească niciodată. Acum însă era pe punctul să se transforme în realitate. Nici nu putea suporta să se gândească la asta. Dar trebuia. Fiindcă de un lucru era absolut sigură: trebuia să acționeze înainte să fie prea târziu.

John Bellasis își închipuia care trebuie să fi fost secretul lui Jane Croft. Ellis nici nu începuse să-i descrie întâmplările acelei dimineți, când acesta și-a dat deodată seama că dăduse de ultima piesă lipsă a acestui puzzle. Jane Croft era mama lui Charles Pope. Asta trebuia să fie. Pe când erau la Bruxelles, cu douăzeci și cinci de ani în urmă, ea și James Trenchard…

– Era atrăgătoare această Jane Croft? a întrebat el, spre surprinderea lui Ellis. Când era tânără adică?

– Destul de atrăgătoare, presupun. Da. De ce?

Ellis își pierduse șirul ideilor. Oare unde bătea domnul Bellasis?

Odată ce stabilise cine era Jane, John a ajuns rapid la o înțelegere clară și vie a motivului pentru care venea la Londra. „Vrea să-și vadă fiul", și-a zis el. „Vrea să-și vadă fiul înainte de a pleca în America. Nu mai vine înapoi și știe asta. Vrea să-l vadă așa, om mare, înainte de a părăsi Anglia pentru totdeauna."

S-a întors spre servitoarea care aștepta.

– Și înainte de a muri domnișoara Sophia, această Jane Croft a fost ținută pe salariu săptămâni întregi, fără să facă nicio muncă, așteptând să treacă timpul? Așa este?

– Nu făcea nicio muncă, pentru că tânăra stăpână era plecată în nord.

John a dat din cap, cu gândurile învolburate prin creier. Au păstrat-o, i-au dat de mîncare, au lăsat-o să se odihnească, până când aproape i-a venit sorocul, după care au trimis-o undeva pentru a naște copilul. James Trenchard a aranjat totul, dar trebuie să fi avut sprijinul soției. Nu se poate ca ea să nu fi știut. Oare fusese furioasă sau înțelegătoare? Probabil că a două ipoteză era cea corectă, dacă acum Croft voia s-o vadă pe fosta stăpână, la douăzeci și cinci de ani după ce o trădase.

Dar niciunul din aceste gânduri nu fuseseră rostite și pentru Ellis această tăcere devenea apăsătoare.

– Ar fi cazul să mă întorc, domnule. Altfel, o să-mi observe lipsa, a adăugat Ellis, dar nu s-a mișcat din loc. Aștepta să capete un bacșiș, pe care nu intenționa să-l împartă cu Turton.

– Să vii să-mi dai de știre când sosește la Londra. Povestește-mi tot ce auzi! Intră în vorbă cu ea! Caută-i prin lucruri! Află tot ce știe despre domnul Pope!

John era aproape entuziasmat. Desigur, mai era un mister care trebuia elucidat și care, în multe privințe, era cel mai important. Care era legătura cu Lady Brockenhurst?

Nu l-a mirat să afle că nu ea era mama lui Charles Pope. Susan avusese dreptate în privința asta. Cum să se fi încurcat ea cu Trenchard? Dar mai era ceva ce o lega strâns de toată povestea, iar Jane Croft putea fi cheia acestei enigme. Tocmai această legătură specială avea să-i aducă profit. Era gata să pună pariu pe ultimul său ban.

– Du-te! Să mă anunți când ai ceva!

Dar Ellis tot nu pleca și amândoi știau de ce. În cele din urmă el a pipăit în buzunarele pantalonilor și a scos o guinee. Ea a luat-o și a ieșit, trecând pe lângă silueta care s-a pitit în cadrul unei uși la vederea ei.

Susan Trenchard s-a îndreptat grăbită spre intrarea în locuința lui John. Acesta era încă la piciorul scării, când ea și-a făcut apariția.

– A fost cât pe ce, a zis ea. Tocmai era să dau nas în nas cu camerista soacrei mele.

– Trebuia să mă anunți că vii.

– Te-am anunțat. Trebuia să luăm prânzul împreună.

– Nu-ți face griji. Îl putem trimite pe omul meu să ne aducă ceva.

A început să urce treptele. Ura să primească vizite acasă. Considera că aceste încăperi modeste nu îl arătau deloc așa cum era.

– De ce ai venit ? Care e urgența?

Susan s-a uitat la el.

– Ei bine, nu am de gând să-ți spun pe scări.

Dar avea de gând să-i spună de îndată ce se aflau la adăpost, în apartamentul lui. Numai Dumnezeu știa ce avea să se întâmple atunci.

Ellis nu se considerase niciodată o femeie norocoasă. Să te naști slujnică, socotea ea, nu era lucru de invidiat; constatase că pentru fiecare pas pe care îl făcuse în viață fusese nevoită să se zbată. Dar pentru o clipă, în ziua când Jane Croft a sosit în Eaton Square pentru a se întâlni cu doamna Trenchard, a avut sentimentul că, în sfârșit, îi picase în mână o carte câștigătoare.

De la întrevederea cu John Bellasis nu făcea altceva decât să răsucească în minte planul acestuia. În după-amiaza sosirii lui Croft, Ellis trebuia să găsească un răgaz

în care să fie singură cu vechea ei prietenă și să afle ce știa aceasta în legătură cu Charles Pope, de preferat să găsească ocazia să-i scotocească prin lucruri. Dar totul trebuia făcut până să apuce Croft să stea de vorbă cu Anne Trenchard. Era o sarcină cam greu de îndeplinit, dar domnul Bellasis insistase foarte mult, așa că știa sigur că avea să se aleagă cu un bacșiș bun.

Ellis a avut noroc până la urmă. Croft a sosit la numai câteva minute după ce doamna Trenchard ieșise pentru a lua parte la o acțiune de binefacere undeva în Park Lane și nu avea să revină decât în vreo două ore. Timpul fusese blând cu Jane Croft, și-a zis Ellis în timp ce o măsura cu privirea pe vechea ei prietenă. Fosta cameristă fusese suficient de atrăgătoare ca să facă să se întoarcă după ea capetele soldaților cu mulți ani înainte, la Bruxelles, când ea și tânăra domnișoară Sophia hoinăreau fără nicio grijă prin oraș. Ciudățenia războiului – și Ellis nu era singura care observase acest lucru – a fost că îi făcea pe toți nesăbuiți și impetuoși, de parcă mirosul morții iminente îi îndemna pe cei vii să profite cât puteau de mult de zilele care le mai rămâneau de trăit.

– Arăți bine. N-ai îmbătrânit nici măcar cu o zi, a complimentat-o ea pe Croft.

– Mulțumesc, a răspuns femeia, aranjându-și părul castaniu, care abia dacă începuse să încărunțească la tâmple. Nici tu, a mințit ea politicos.

– Doamna Trenchard nu se întoarce decât peste câteva ore. Hai să-i cerem doamnei Babbage niște pâine cu brânză și pe urmă putem să stăm la un taifas pe cinste.

I-a făcut semn să ia loc într-un colț al sălii servitorilor până se ducea ea să dea ordinele.

– Mulțumesc, ești foarte drăguță, a zis Croft, nebănuind nimic.

Așa că, la o felie de pâine cu brânză și un pahar de cidru, s-au pus reciproc la curent cu noutățile din viața lor. De când plecase din serviciul familiei Trenchard, lui Croft îi mersese bine și, din cât se părea, fusese mulțumită ca menajeră, cu toate răspunderile pe care le implica această slujbă, dar și cu plata mai bună.

– Și atunci cum de aflu de această plecare în America?

Croft a zâmbit. Era atât de palpitant.

– Fratele meu a emigrat în America acum mulți ani, la scurtă vreme după ce ne-am întors noi din Bruxelles, și a făcut avere în domeniul construcțiilor.

– Unde anume în America s-a stabilit?

– În New York. S-a construit mult acolo de la începutul veacului, iar el a fost pe val. Acum își face o casă nouă pe o stradă numită Fifth Avenue și vrea să mă duc și eu acolo și să-i țin gospodăria.

– Ca slujnică?

– Ca soră. Nu s-a căsătorit.

Ellis a ridicat din sprâncene.

– Păi s-ar putea să se însoare acum, dacă zici că e așa de bogat.

– Se gândește la asta. Dar vrea să stau cu el, fie că se însoară, fie că nu.

Ellis și-a dat seama că o cam rodea invidia. Croft avea să scape de slujba de menajeră și să se ocupe de o casă frumoasă într-o țară nouă. Păi era drept, când ea, Ellis, trebuia să facă mai departe plecăciuni și temenele și să spioneze și să mintă pentru o bucată de pâine în plus? Nu părea să fie nici urmă de dreptate.

– Sper să te poți adapta la clima diferită, a zis ea acră. Sunt de părere că atât frigul, cât și căldura extremă pot să pună la grea încercare firea omului.

– Cred că am să fac față, a răspuns Croft, care înțelegea bine ce era în mintea prietenei sale. Bineînțeles că va trebui să văd cu ce o să-mi ocup timpul liber. De asta n-am mai avut parte până acum.

– Asta da problemă! a replicat Ellis și a zâmbit, lucru care i se întâmpla rareori. Când te îmbarci?

– Joi. Plec spre Liverpool mâine de dimineață, o perspectivă deloc plăcută, dar mi-am trimis tot bagajul înainte la hotel, mai puțin o geantă, ceea ce tot e ceva. Îmi petrec noaptea acolo și mă îmbarc în dimineața următoare.

Ellis s-a simțit teribil de ispitită să ia în zeflemea această aventură și să-i strice plăcerea, dar s-a abținut. Erau lucruri mai importante în joc.

– De ce ziceai că vrei s-o vezi pe doamna Trenchard?

Croft a ridicat ușor din umeri.

– E ceva, dar nu mare lucru.

A ezitat, nesigură dacă să mai adauge ceva.

– Știi că m-ai băgat în bucluc când i-ai povestit că ți-am scris despre domnul Pope?

Nu suna ca un reproș, ci doar ca observația unei persoane rănite.

– Nu știam. Îmi pare tare rău.

– Prin urmare, cred că-mi datorezi o explicație.

Croft a consimțit. Nici prin minte nu-i trecea că femeia din fața ei era mai mult decât o amică un pic invidioasă.

– Pe când aranjam lucrurile ca să aleg ce pun în geamantan, m-am uitat peste scrisori vechi și alte hârtii, aruncând ce nu voiam să păstrez în continuare. Știi cum e.

– Bineînțeles.

– Ei bine, am dat de niște hârtii ale domnișoarei Sophia, pe care am hotărât să le predau. Nu știu dacă stăpâna va vrea să le păstreze, dar am simțit că nu se cuvine să le distrug eu. Așa că mi-am zis: de ce nu le-aș preda personal înainte să plec? Deși îndrăznesc să zic că o să le pună pe foc de cum ies eu pe ușă.

– Și pentru atâta lucru ai bătut drumul până aici.

– Nu e chiar așa. Eram în Kent, așa că n-am făcut decât să întrerup călătoria spre Liverpool. În plus, n-am mai fost la Londra de mulți ani. Am auzit despre lucrările de construcție ale stăpânului și am citit descrieri în ziare, dar voiam să văd cu ochii mei, înainte de plecare, cum s-a schimbat orașul. Nu știu dacă o să mă mai întorc, știi ce vreau să spun.

Ellis a înțeles pe loc că aceea era șansa ei.

– Înțeleg, firește, și uite ce zic eu: dacă pleci acum, o să ai destul timp la dispoziție până vine stăpâna acasă. Nu se întoarce mai curând de două ore. Să-ți fac o listă cu străzile și piețele pe care ar merita să le vezi. Hoinărește și tu puțin, distrează-te!

Croft a încuviințat dând din cap, dar în gestul ei se simțea un strop de nervozitate.

– N-ai putea să vii cu mine? Nu de alta, dar a trecut ceva timp de când nu m-am mai plimbat prin Londra.

Ellis a râs ușor.

– Ar fi frumos să pot! Dar am de lucru până peste urechi. Însă nu-ți face griji, îți dau eu niște bani, dacă vrei, ca să faci un tur cu trăsura.

Croft a refuzat, clătinând din cap.

– Nu-i nevoie, am bani.

– Atunci nu trebuie să ratezi ocazia. N-ai să te mai întâlnești cu ea.

– Asta cam așa e. Cu geanta ce fac?

– O să-l pun pe unul dintre lachei s-o ducă sus în cameră. Dormi la mine în noaptea asta.

Astea fiind spuse, Croft s-a ridicat și s-a dus să-și ia pelerina, care era agățată afară, în coridor.

La nu mai mult de cinci minute, Ellis i-a dus geanta în camera lui Turton și au început amândoi să scotocească în ea. Le-a luat și mai puțin timp să găsească ce căutau. În interiorul unui plic mare din piele, pe lângă alte documente, se afla un pachet de scrisori.

– Trebuie să ne mișcăm iute, a spus ea cu ochii la majordom, care studia cu atenție hârtiile.

Dar gândul lui Turton era la altceva.

– Oare cât o să ne dea pe astea?

– Nu le putem fura, fiindcă vom fi descoperiți de îndată ce ajunge stăpâna acasă și cere să le vadă. Trebuie să facem còpii acum, pe loc, înainte să se întoarcă.

Turton nu părea prea convins.

– Dar cum ne asigurăm că va plăti suficient?

Ellis și-a pierdut răbdarea.

– Domnule Turton, nu știu de ce, dar dumneata ai căzut în dizgrație în fața domnului Bellasis și lucrul ăsta îți întunecă judecata. Eu, în schimb, văd lucrurile clar. Asta este șansa noastră să punem mâna pe un lucru care merită vândut și pe care el va dori să-l cumpere. Putem să ne ciondănim mai târziu, dar acum trebuie să facem cópii ale scrisorilor, astfel ca el să le poată cumpăra dacă dorește. Și va dori. Apoi stăpâna capătă originalele și n-o să știe nimeni nimic.

– De ce nu le copiezi dumneata?

– Fiindcă eu…

Ellis a tăcut o clipă. Îi venea să spună că nu știe să scrie, dar nu era adevărat. Știa, dar nu destul de bine pentru ochii domnului Bellasis. Ce o deranja era însă faptul că Turton știa acest lucru.

Bărbatul o țintuia din priviri, amuzându-se de stânjeneala ei.

– Foarte bine atunci. Eu copiez documentele cât pot de repede și apoi dumneata i le predai domnului Bellasis. Dar să nu i le pui în mână până când nu hotărâm prețul. Asta dacă nu cumva vrei să mă duc eu.

– Nu. Dacă este furios pe dumneata, s-ar putea să fie mai puțin dispus să plătească.

Turton a aprobat cu o mișcare a capului. Era ceva logică în spusele ei.

Odată hotărârea luată, treaba a mers iute. Majordomul s-a așezat la birou cu un toc cu peniță de oțel și cu cerneală, în timp ce Ellis stătea de pază. Scrijelea și mâzgălea fără o vorbă pe hârtia albă și groasă, copiind informațiile. De cum a terminat a făcut un semn repezit cu capul spre Ellis.

– Pune-le pe-alea adevărate la loc și du-i-le pe astea!

– Valorează ceva?

Turton a chibzuit un moment.

– Pentru domnul Bellasis ar putea valora foarte mult sau nimic.

Ellis nu înțelegea.

– Cum vine asta? a întrebat ea, dar el nu i-a oferit alte lămuriri. În schimb i-a dat plicul de piele cu documente ca să le pună înapoi în geamantan, pe care apoi să-l ducă sus, în dormitorul ei, în partea mansardei rezervată servitoarelor.

O jumătate de oră mai târziu, Ellis aștepta în curtea din față a clădirii din Albany, când un servitor a ieșit în verandă să o anunțe că domnul Bellasis este, într-adevăr, acasă și o poate primi.

Reacția lui John la vederea hârtiilor nu a fost tocmai cea așteptată de Ellis. Acesta le-a parcurs cu atenție, fără să scoată o vorbă, pe când ea aștepta lângă ușă. Apoi, pe una dintre ele a citit-o încă o dată, iar fața îi era atât de imobilă, încât părea o statuie. Femeia nu-și dădea seama dacă este încântat, fascinat sau consternat.

În cele din urmă a ridicat privirea.

– Originalele unde sunt?

– La loc, în geamantanul unde le-a lăsat domnișoara Croft. În camera mea.

– Adu-mi-le!

Tonul îi era aspru, ca al unui comandant de oști, dând ordinul de atac.

Ellis a clătinat din cap.

– Nu pot. Va ști cine le-a luat. Și apoi ce mă fac?

– Puțin îmi pasă mie. Adu-le încoace imediat! Îți dau o mie de lire drept compensație dacă îți pierzi slujba.

Lui Ellis nu-i venea să-și creadă urechilor. Cât? O mie de lire? Mai mult bănet decât visase vreodată, pentru niște hârtii pe care Croft le descrisese drept „ceva, dar nu mare lucru“? S-a uitat înmărmurită la el.

– Am fost destul de clar? s-a răstit el, și femeia a dat din cap că da, încă încremenită locului. Dă-i drumul atunci!

Strigătul lui a trezit-o parcă dintr-un vis. A deschis ușa cu zgomot și s-a repezit în jos pe scări. Când s-a văzut pe trotuar a rupt-o deja la fugă, gonind de-a lungul străzii Piccadilly, de se oprea lumea să se uite după ea ca după o nălucă.

Gâfâia când a ajuns la ușa de serviciu de la numărul 110, trăgându-și cu greu răsuflarea. Turton era încă în oficiu. A ridicat privirea spre ea.

– Ei, cu cât ne-am ales?

Ellis n-a dat atenție întrebării.

– S-a întors Jane Croft?

– Da, e aici de douăzeci de minute. A ajuns doar cu un sfert de oră înaintea stăpânei.

Lui Ellis îi bătea inima în piept ca un ciocan.

– A venit stăpâna acasă?

– Da. A întrebat de tine, dar i-am spus că ai ieșit și n-a părut deranjată. A urcat, și-a scos pelerina și boneta și s-a dus drept în salon.

– Deci Jane…? a îngăimat Ellis.

– Acum e cu ea înăuntru. Stăpâna a sunat să o cheme de cum s-a făcut comodă și domnișoara Croft tocmai a urcat.

O geană de speranță. Dacă femeia se dusese direct în salon, poate că hârtiile erau încă în geamantan. Fără o vorbă, Ellis s-a răsucit pe călcâie și s-a repezit în sus pe scări, urcând etaj după etaj, câte două trepte odată, lăsând în urmă palierul cu salonul, pe cele cu dormitoarele familiei, până când a ajuns, în fine, la mansardă. A dat buzna în camera ei, dar geamantanul era pe pat, deschis, și plicul de piele lipsea.

A fost singura dată când Mary Ellis s-a aflat la un pas de a pune mâna pe o mie de sterline. Sau la doi pași…

Anne a fost peste poate de încântată să o revadă pe fosta cameristă a Sophiei. Chipul ei, mai îmbătrânit, desigur, dar nu atât de schimbat, încât să fie de nerecunoscut, i-a amintit lui Anne că o plăcuse întotdeauna. Iar conversația lor le-a purtat parcă pe amândouă în vremuri mai fericite. A invitat-o pe camerista care nu mai era cameristă să stea jos în prezența ei. Poruncise să li se aducă un aperitiv și i-a oferit un pahar musafirei.

– Îți amintești de celebrul bal al ducesei? a întrebat-o Anne.

– Cum să nu, doamnă? Am fost deseori întrebată despre el în toți acești ani.

A luat paharul cu aperitiv și a sorbit din el. I s-a părut puțin cam aspru, dar onoarea de a fi invitată să bea un pahar cu stăpâna era o răsplată în sine, așa că nu era musai ca băutura să aibă gust bun.

– Și îmi aduc aminte cât de frumoasă era domnișoara Sophia în rochia ei cea nouă, a adăugat Croft zâmbind.

– Pieptănătura era așa de drăgălașă, a completat Anne, pierdută în amintirea ei.

– Vă asigur că mi-a dat ceva bătaie de cap, a mormăit Croft și au izbucnit amândouă în râs.

Era plăcut să mai și râdă, nu doar să plângă, și-a zis Anne. Să împărtășească amintiri vesele despre Sophia, înainte de a se despărți. Dar apoi, aceeași amintire a silit-o să schimbe tonul.

– Era foarte supărată în noaptea aceea, când ne-am întors acasă.

– Da, a încuviințat camerista, neîndrăznind să intre în amănunte.

Anne a privit-o adânc.

– A trecut multă vreme și mă bucur să aflu că ți-a mers bine. Sunt sigură că în America vei avea parte de o viață plină și mulțumitoare. Dar cum nu cred că ne vom mai revedea…

A ezitat o clipă.

– Nu ne vom mai revedea, doamnă, a murmurat Croft.

– Așa e.

Anne s-a uitat la focul care ardea în cămin.

– Prin urmare, mă întreb dacă am putea fi sincere una cu cealaltă în aceste ultime momente petrecute împreună.

– Desigur, doamnă.

– Știi ce s-a întâmplat în noaptea aceea la bal?

Croft a dat din cap afirmativ. Era ciudat să poarte această conversație cu o femeie în fața căreia odată făcea reverențe. Era aproape ca și când ar fi fost egale. Și pe undeva așa și era, în contextul respectiv.

– Știu că lordul Bellasis, pe care toți îl crezuserăm un adevărat gentilom, o amăgise și o trădase, iar ea a aflat în noaptea aceea.

– Știai dinainte de mascarada cu cununia?

– Nu.

Camerista se străduia să arate că nu fusese părtașă la tăinuirea acelor lucruri până când nu o constrânsese Sophia.

– Nu mi-a spus nimic despre cununie până când s-a dovedit că era falsă. Și, desigur, abia mai târziu a…

– A descoperit că este însărcinată.

Și pentru Anne era ciudat să poată discuta despre acest subiect cu altă ființă omenească, în afară de soțul ei sau de Lady Brockenhurst. N-o mai făcuse până acum.

– Eu am rugat-o să vă spună, doamnă. De îndată. Din capul locului. Dar ea parcă rătăcea într-o pâclă și nu era în stare să judece.

– Până la urmă mi-a spus.

– Așa e.

Cele două femei s-au privit. Știau atâtea lucruri pe care nimeni altcineva nu le mai știa. Nimeni în afară de James. Lady Brockenhurst, care credea că știe tot, n-o cunoscuse pe Sophia, prin urmare nu cunoștea jumătate din poveste.

Anne a vorbit din nou:

– Mi-a spus exact la timp ca să pot organiza plecarea în nord. Și totul ar fi putut să fie bine dacă…

– Dacă nu s-ar fi prăpădit, a completat Croft, cu ochii înotând în lacrimi. Anne a văzut un strop adunându-se și rostogolindu-se pe obrazul fostei cameriste. Și a simțit că-i e dragă, pentru că plângea după copila ei pierdută.

– Copilul e mare acum, bănuiesc. Locuiește în continuare cu domnul Pope sau este în Londra? Să înțeleg că el e tânărul domn Pope despre care mi-a povestit domnișoara Ellis?

– Dar cum de știai despre reverendul Pope?

Croft a privit-o în ochi.

– Îmi pare rău, doamnă. Mă tem că n-o să vă facă plăcere să aflați.

A tăcut o clipă.

– Continuă! Te rog!

Musafira a reluat, vorbind de parcă își cerea iertare că dezgroapă secrete de demult.

– Știți, domnișoara Sophia mi-a scris. Până la sfârșit. Vorbeam despre copilaș și despre ce urma să se întâmple, iar ea mi-a povestit că micuțul avea să fie crescut de familia Pope, din Surrey. Parcă îmi aduc aminte că doamna Pope nu putea să aibă copii, deși am pierdut scrisoarea în care pomenea despre asta.

Anne era stupefiată.

– Deci știi tot.

– N-am spus nimănui, jur. Cu mâna pe inimă, a adăugat ea, ducându-și palma la piept. Și nici n-am să povestesc nimănui vreodată.

– Nu-ți face griji, a liniștit-o Anne. Pentru mine e o consolare. Că a mai avut pe cineva cu care să vorbească…

Atunci Croft a luat plicul de piele, punându-și-l în poală.

– Am niște hârtii aici, doamnă.

A șovăit o clipă.

– Una dintre ele consfințește falsa cununie. Este semnată de un bărbat care spunea că este preot. Un anume Bouverie. Bănuiesc că s-ar chema certificat de căsătorie, dacă ar fi valabil. Mai este și o scrisoare de la Bouverie, în care descrie cum s-a făcut că cei doi s-au cununat în Bruxelles, atât de departe de casă.

A tăcut un moment, scoțând cele două foi de hârtie.

– Mi le-a dat în noaptea aceea, la Bruxelles, când s-a întors acasă de la Bal, și mi-a zis să le dau foc, dar eu n-am făcut-o. N-am îndrăznit. Nu erau ale mele, ca să am dreptul să le distrug.

– Înțeleg.

Anne a luat hârtiile și le-a cercetat conținutul.

– Dar acum eu plec din țară și, mai ales după ce domnișoara Ellis a pomenit de domnul Pope în scrisoare, m-am gândit că e cel mai bine să vi le predau pe toate. Nu știu dacă veți dori să le puneți bine. Poate veți vrea să le dați foc cu mâna dumneavoastră. Dar e o hotărâre care vă aparține… Zicând acestea, i-a înmânat gentuța de piele.

– Mulțumesc, Croft – ar trebui să-ți spun domnișoară Croft acum – pentru gestul generos și atent.

Anne a luat gentuța și s-a uitat înăuntru.

– Ce sunt celelalte hârtii?

– Câteva scrisori în care domnișoara Sophia vorbește despre planurile pentru copilul care urma să vină, îi descrie pe medic și pe moașă, lucruri din acestea. Nu voiam să risc să pună un străin mâna pe toate informațiile astea, în caz că eu pic jos și mor. Cum spuneam, locul lor este la dumneavoastră. Am păstrat una din scrisori ca să-mi amintească de ea, dar nu conține lucruri pe care n-ar trebui să le vadă ochi străini.

Anne a zâmbit, cu ochii iar umezi, și apoi a privit scrisul de pe plicuri. Și-a plimbat ușor vârfurile degetelor peste buclele fiecărei litere. Sophia, scumpa de ea – chiar și acum era de-ajuns să-i privească scrisul ca să se înece în lacrimi. Ce tineresc îi părea scrisul, cu înfloriturile lui! Sophia avusese mereu o caligrafie extravagantă. Anne și-o închipuia stând la biroul ei, cu pana de scris în mână.

– Îți mulțumesc, a spus din nou, privind drept la musafira ei. Sunt foarte mișcată. Știi, ne-a rămas așa de puțin din domnișoara Sophia. Prea puține amintiri. E minunat că ne este restituită după atâția ani o fărâmă din ea.

În noaptea aceea, singură în dormitor, Anne le-a citit pe toate iar și iar. Nu-și putea stăpâni lacrimile, dar auzind din nou glasul Sophiei în formulările pe care le alesese, iubirea pe care o simțea pentru copila ei era atât de arzătoare, că parcă îi dădea putere. Nu-i va spune încă lui James despre ele. Voia să le mai păstreze puțin numai pentru ea. S-a ridicat și le-a încuiat într-un dulăpior din camera ei, înainte ca soțul ei să-și facă apariția.

Oliver aștepta cu nerăbdare să ia prânzul cu tatăl lui la Athenaeum. Dezvăluirea trecutului dubios al lui Pope fusese extenuantă și costisitoare, dar se făcuse, iar acum spera să se producă o nouă apropiere între el și exigentul lui părinte. La urma urmei, îi făcuse un serviciu, dându-i posibilitatea să-și retragă investiția, înainte de a se face de râs cu Pope și bumbacul lui nenorocit. James îi spusese că Charles nu negase acuzațiile, lucru care îi stârnise curiozitatea. Scrisorile confirmau vina lui Pope, desigur, totuși Oliver se așteptase că acesta va găsi o cale de a se justifica. Dar uite că n-o făcuse. Foarte bine. Era timpul ca el și tatăl lui să-și vadă de viețile lor, într-un spirit nou și mai bogat al iubirii și întrajutorării familiale.

– Bună ziua, domnule, l-a salutat pe Oliver lacheul clubului, luându-i bastonul cu măciulie de argint, mănușile și cilindrul de mătase. Oliver a zâmbit. Îi plăcea aici; era un loc civilizat. Aici era locul lui. Urmându-l pe servitor prin hol și apoi pe scara monumentală, a ajuns într-un salon larg, ale cărui ferestre mergeau aproape de la podea la tavan. Deși era o încăpere spațioasă, lemnul de culoare închisă cu care erau lambrisați pereții și covorul cu model, într-o nuanță de brun-intens, îi dădeau un aer intim și discret.

– Tată!

A făcut un mic semn către James, care aștepta la o masă rotundă într-un colț. Acesta s-a ridicat să-l întâmpine.

– Oliver, a zâmbit el jovial. Mă bucur că te văd aici. Sper că ți-e foame.

James era dispus să-l îmbuneze pe fiul lui. Ultimele luni fuseseră agitate și jenante și dorea sincer să repare punțile și să destindă atmosfera tensionată în care

trăiau de ceva timp. Dar nu era sigur că își putea atinge scopul în ziua aceea, dat fiind ce urma să-i spună.

– Perfect! a exclamat Oliver, frecându-și mâinile pe când se așeza. James îi citea pe față optimismul și încrederea și știa prea bine din ce izvorăsc. Totuși, și-a zis că este mai bine să deschidă Oliver subiectul.

Au început să consulte meniul.

– Unde ai fost de dimineață? a întrebat James.

– Să călăresc. A fost zi frumoasă și aleea Rotten Row era foarte aglomerată, dar sunt mulțumit de calul cel nou.

– Mă așteptam să te văd la ședința din Gray's Inn Road.

– Ce ședință?

Oliver s-a uitat cu ochii mijiți la meniu.

– Ce e ăla cârlan?

– Mai bătrân decât mielul, mai tânăr decât berbecul.

James a scos un ușor oftat.

– Am discutat diversele etape ale noului proiect. Nu ți-au spus că urma să aibă loc?

– Posibil să-mi fi spus, a zis Oliver, făcându-i semn unui ospătar. Luăm ceva de băut?

James l-a urmărit din priviri, în timp ce a comandat pentru început o sticlă de Chablis, după care una de Claret. De ce oare fiul lui nu înceta să-l dezamăgească? Reușise să-i aranjeze un rol într-unul din cele mai interesante proiecte din țară, iar flăcăul ăsta nu arăta nici urmă de interes. Admitea că șantierul nu era în cea mai fascinantă fază – dragarea unor vaste întinderi mlăștinoase din East End –, dar problema avea rădăcini mai adânci. Oliver părea să nu înțeleagă că singura satisfacție adevărată pe acest pământ este cea dobândită prin efort. Viața ca un șir de plăceri trecătoare nu mulțumea pe nimeni. Trebuia să investească în ea, să investească din sine însuși.

Dacă Oliver ar fi auzit aceste reflecții rostite cu voce tare, l-ar fi apucat furia. El își dorea să investească în propria viață, dar nu în cea pe care i-o plănuise tatăl lui. Voia să locuiască la Glanville și să vină la Londra numai cât ținea sezonul monden. Voia să supravegheze terenurile agricole, să stea de vorbă cu arendașii și să își aibă rostul la țară. Era ceva greșit? Era dezonorant? Nu. Tatăl său nu prețuia niciodată un set de valori diferit de al lui. Asta ar fi replicat și, pentru a fi drepți cu Oliver, era o doză de adevăr în toate astea. Dar pe când stăteau și sorbeau din vinul comandat, erau amândoi conștienți că umbra lui Charles Pope apăsa asupra conversației, stând parcă în spatele lor la masă, și că subiectul trebuia abordat fără întârziere. Până la urmă, Oliver n-a mai rezistat.

– Deci…, a zis în timp ce tăia din carne. I-ai dat cu tact vestea domnului Pope?

– Ce vrei să spui?

– Tu ce crezi că vreau să spun? Tot timpul ai ținut la afacerile cinstite. Nu-mi spune că acum ai coborât ștacheta.

– Adevărul este că nu mi-am retras banii din afacere, a zis James precaut. Este în continuare o investiție bună.

Oliver s-a aplecat peste masă.

– Și scrisorile pe care ți le-am dat?

Vocea îi era scăzută și agresivă.

– Ai spus că l-ai acuzat pe Pope pornind de la ele și că el nu a negat nimic.

– Așa este.

James comandase potârniche și acum regreta.

– Păi și atunci?

Când James a răspuns, glasul îi era moale ca mătasea. Nici dacă ar fi încercat să domolească un animal sălbatic n-ar fi putut fi mai delicat.

– Toată povestea aceea… nu mi s-a părut tocmai… corectă.

– Nu înțeleg, a răspuns Oliver strângând din buze. Vrei să spui că este totul o minciună? Iar eu, în acest caz, sunt un mincinos? Asta vrei să spui?

– Nu, a protestat James, încercând să-și îmbuneze fiul. Nu cred că cineva a mințit. Sau, cel puțin, nu tu…

– Dacă cei care au scris scrisorile n-ar fi spus adevărul, Pope ar fi negat totul.

– Eu nu sunt așa de sigur. Și pe urmă, când ești în afaceri…

Oliver a simțit un gol în stomac. De ce nu voia tatăl lui să lase familia să se desprindă de rădăcinile negustorești? Cerea el oare așa de mult?

– Când ești în afaceri, a repetat ferm și răspicat tatăl lui, dezvolți o anumită intuiție în privința caracterelor. Charles Pope n-ar încerca niciodată să-i înșele pe funcționarii vamali. Nu-i stă în fire.

Oliver a răsucit enervat șervetul.

– Insist: de ce nu a negat atunci?

– Vorbește mai încet!

James s-a uitat în jur. Câțiva din cei aflați la mese începeau să arunce priviri în direcția lor.

– E nevoie să mai întreb o dată?

Oliver a ridicat și mai mult tonul și a trântit cuțitul și furculița pe farfurie cât de zgomotos a putut. James nu mai trebuia să-și rotească ochii în jur ca să știe că deveniseră atracția salonului și că urma să fie ulterior subiectul unor discuții animate în biblioteca clubului. Era exact ce nu-și dorea.

– Foarte bine. Dacă insiști, am să-ți spun. Cred că Charles Pope nu voia să fie motiv de dispută între mine și tine. Nu s-a apărat, pentru că nu voia să se interpună între noi.

– Doar că, de fapt, s-a interpus, acest domn Pope, nu-i așa, tată? Și asta de ceva timp!

Oliver a împins scaunul înapoi și s-a ridicat, fierbând de furie.

– Bineînțeles că îi ții partea! Oare ce mă făcuse să cred pentru o clipă că n-ai s-o faci? O zi bună, tată! Îți doresc numai bine cu domnul Pope al tău!

A scuipat cuvintele ca pe o otravă.

– Consolează-te cu el! Pentru că eu nu mai sunt fiul tău!

În salon s-a așternut tăcerea. Întorcându-se, Oliver a văzut mai mult de zece perechi de ochi ațintiți asupra lui.

– Să vă ia dracu' pe toți! s-a răstit el și apoi, cu un zvâcnet al capului, a ieșit țanțoș afară.

Chiar în acel moment, Charles stătea în biroul său, cu ochii ațintiți asupra portretului tatălui său adoptiv. Își zicea că ar trebui să se simtă plin de entuziasm. Era o etapă decisivă a carierei sale. Avea finanțarea pentru afacere, la fel și pentru proiectata călătorie în India și totul se aranjase bine. Însă el parcă nu voia să părăsească acum Londra, iar planurile făcute își pierduseră atracția. Adevărul era, dacă stătea să se gândească bine, că nu voia să plece din pricina Mariei Grey. A luat în mână tocul de scris. Chiar era gata să sacrifice tot ceea ce făurise cu efort pentru a sta lângă o femeie care nu-i putea deveni în veci soție? De ce trebuia să fie viața așa absurdă? Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Era îndrăgostit de o femeie care era logodită cu altul. Mai rău, care îi era cu totul inaccesibilă. Nu se putea aștepta decât la chin și umilințe. A ridicat din nou privirea spre portret. Ce sfat i-ar fi dat omul acesta înțelept?

În ușa deschisă a ciocănit ușor un funcționar, ținând în mână un plic.

– Scuzați-mă, domnule.

– Da, ce este?

– A sosit asta pentru dumneavoastră, domnule, a spus funcționarul. Tocmai l-a adus un curier. A spus că este urgent.

– Mulțumesc, a zis Charles, înclinând ușor din cap și a întins mâna după scrisoare. S-a uitat la scris.

– Curierul mai este aici?

– Nu, domnule.

Charles a mulțumit din nou și a așteptat ca omul să plece înainte de a deschide plicul.

„Dragul meu Charles“. Parcă îi auzea vocea în timp ce citea. „Trebuie să te văd de îndată. Am să fiu la Librăria Hatchard până la patru după-amiază. Te rog, vino!
A ta cu drag, Maria Grey.“

A rămas un moment cu ochii la scrisoare, apoi și-a smuls ceasul din buzunar, cu inima bătându-i nebunește. Era deja trei și un sfert. Avea foarte puțin timp. Și-a luat în grabă pălăria și haina și a ieșit în goană din birou, lăsându-i stupefiați pe funcționari.

Avea trei sferturi de oră să ajungă în Piccadilly. A țâșnit în jos pe scări și apoi în stradă, uitându-se către ambele capete ale străzii Bishopsgate în căutarea unei birje. Dar nu se zărea niciuna. A rămas pe trotuar, înconjurat de o masă de oameni forfotind încolo și încoace, fiecare cu treburile lui. Care să fi fost drumul cel mai scurt spre Piccadilly? Oare dacă o lua acum la fugă ajungea la timp? Palmele îi asudau și respira greu. Simțea că i se umplu ochii de lacrimi de neputință. A început să alerge pe trotuar, apoi s-a răzgândit și a luat-o din nou pe stradă, căutând disperat o birjă.

– Alo! a zbierat un bărbat mătăhălos de pe capra unei căruțe. Dă-te la o parte!

– Te rog, Doamne, implora Charles în timp ce gonea spre piața Leadenhall. N-am să-ți mai cer niciodată nimic. Ajută-mă numai să găsesc o birjă.

Și atunci, chiar când dădea colțul pe strada Threadneedle, a văzut o birjă.

– Aici! Aici! a strigat el, fluturându-și brațele.

– Unde mergem, domnule? a întrebat birjarul, oprindu-și calul.

– Librăria Hatchard din Piccadilly, te rog, a răspuns Charles trântindu-se pe canapeaua de piele neagră, cu inima încă bubuindu-i în piept. Și, fii bun, mână cât de repede poți!

A închis ochii. „Mulțumesc, Doamne!“, a murmurat. Dar știa, de bună seamă, că avea să-i mai ceară Creatorului și alte favoruri.

Era patru fără cinci când Charles a ajuns în sfârșit în fața librăriei. A sărit din birjă și a plătit, lăsând și bacșiș, înainte de a da buzna pe ușile duble ale marelui magazin cu bovindouri, pentru ca apoi să se oprească brusc. Unde să fie ea? Magazinul era uriaș. Parcă nu ținea minte că era atât de mare, și la această oră era înțesat de femei, toate purtând bonete care le umbreau fețele. Și-a verificat din nou ceasul. Ea o să aștepte, nu-i așa? Doar știa că trebuie să vină!

Dar unde să dea de ea? S-a uitat printre șirurile de rafturi pe care erau expuse volume de literatură, croindu-și drum printr-o mare de fuste largi, susținute de crinolinele grele. Se chinuia să privească pe sub borul bonetelor, în timp ce stăpânele lor răsfoiau cărțile pe care le țineau în mână, strigând-o încet pe nume pe când înainta: „Maria? Maria?“ O fată i-a zâmbit, dar cele mai multe îi aruncau priviri circumspecte și, ocolindu-i privirea, încercau să se îndepărteze. A luat un exemplar din *Mansfield Park* de Jane Austen, prefăcându-se că citește pe când străbătea în sus și-n jos coridoarele. Unde putea fi? Ce cărți îi plăceau? Ce subiect ar putea s-o intereseze?

„India!“, a gândit deodată cu voce tare și clienții aflați lângă el s-au tras deoparte.

– Scuzați-mă!

A pornit în grabă către un bărbat care așeza rafturile în apropiere.

– Unde găsesc o carte despre India?

– La „Călătorii și Imperiu“, a răspuns vânzătorul, strâmbând din nas la această dovadă de ignoranță. Etajul doi.

Charles s-a repezit în sus pe scări, sprintând ca un atlet, și apoi a zărit-o deodată, stând într-o firidă a ferestrei și frunzărind o carte. Ea nu-l observase și, pentru un moment, acum că o găsise, și-a permis luxul de a zăbovi asupra acelei imagini. Maria purta fustă și jachetă de culoare cafenie și o bonetă asortată, împodobită cu frunze de mătase de un verde-gălbui. Chipul ei, concentrat asupra lecturii, era și mai fermecător decât și-l amintea. „E adevărat“, și-a zis el cu un soi de uimire, „oricât de frumoasă este în închipuirea mea, când o văd din nou e și mai frumoasă.“

Apoi, ea a ridicat privirea, conștientă parcă de privirea lui stăruitoare.

– Charles! a exclamat, strângând cartea la piept. Credeam că nu mai vii.

– Am primit mesajul tău abia la trei și un sfert. De atunci am ținut-o numai într-un suflet.

– Probabil că s-a oprit pe drum dușmănosul ăla de curier.

Dar zâmbea. Charles era acolo și totul era din nou bine. Îi întinsese mâna când se salutaseră, dar el tot nu-i dădea drumul. Amintindu-și însă de ce îl chemase, și-a retras-o. Expresia i-a devenit serioasă.

– Trebuie să mă ajuți.

În cuvintele ei se simțea o presiune care i-a spus pe dată că nu fusese convocat din motive frivole.

– Bineînțeles.

Maria voia ca el să afle tot adevărul.

– Mama intenționează să mă trimită la verișoara ei din Northumberland, ca să mă țină departe de Londra, în timp ce se ocupă de organizarea căsătoriei mele cu John Bellasis. A fixat deja data.

A izbucnit în plâns împotriva voinței ei, dar și-a șters lacrimile cu mănușa și a scuturat din cap, ca să alunge orice slăbiciune.

Uitând de orice înțelepciune, Charles și-a îngăduit să o cuprindă pe după umeri.

– Acum sunt aici, a spus simplu, de parcă asta ar fi schimbat totul, după voința lui.

Ea l-a privit aprigă, cu o înfățișare de războinic.

– Hai să fugim împreună, a șoptit. Să-i lăsăm pe toți și toate în urma noastră.

– Ah, Maria!

Charles era cuprins de un iureș de emoții. Cu fiecare fibră a trupului voia să-i spună că o iubea din prima clipă când o văzuse stând pe balcon, la serata contesei de Brockenhurst. Voia să-i spună că nu-și dorea nimic mai mult pe lume decât să fugă cu ea. Să fugă și să nu se mai întoarcă în veci. I-a atins cu palma obrazul moale.

– Nu putem, știi bine.

Ea s-a tras înapoi de parcă ar fi pălmuit-o.

– Și de ce nu?

Charles a oftat. Câțiva dintre clienți urmăreau scena: cei doi îndrăgostiți, femeia în pragul lacrimilor. Avea neplăcuta senzație că îi amuză spectacolul.

– Nu vreau să te târăsc spre dezastru. Dacă ai fugi cu un negustor din East End, ți s-ar trânti în nas toate ușile din Londra. Cum aș putea ca, dacă te-aș iubi, să-ți fac un asemenea rău?

– Dacă m-ai iubi?

– Fiindcă te iubesc. Nu vreau să fiu instrumentul pierzaniei tale, a repetat el, clătinând trist din cap.

A privit din nou în jur.

– Chiar și întâlnirea asta este compromițătoare. Cum ai făcut să scapi de cameristă?

– M-am debarasat de ea. Încep să mă pricep la asta, a adăugat, dar tonul îi era mai degrabă trist decât jucăuș.

– Ce vrei să spui, prin urmare? Că trebuie să mor fată bătrână? Fiindcă nu mă mărit cu John Bellasis nici dacă mă închide mama într-un turn și mă hrănește cu pâine și apă până la sfârșitul zilelor.

Nu și-a putut reține un zâmbet văzând-o așa de bătăioasă.

– Ar fi mai bine să plecăm, a zis. Începem să atragem atenția.

– Și cui îi pasă?

Mâhnirea dispăruse. Acum era sfidătoare.

– Mie.

Gândurile lui Charles alergau furibund. Ce puteau face în așa fel încât Maria să fie apărată, fără a-i fi distrusă reputația? Apoi și-a dat seama deodată care era următorul pas.

– Urmează-mă, a zis, mai hotărât de această dată. Mi-a venit o idee.

– O idee bună?

Maria începea să-și vină în fire. Charles poate nu era dispus să fugă cu ea, dar cu siguranță nici nu avea s-o lase de izbeliște.

– Cred că da. Sper că da. Vom afla curând.

Și a condus-o blând spre scări.

Era patru și jumătate când birja s-a oprit în fața casei Brockenhurst din Belgrave Square. Maria și Charles au coborât, au plătit și s-au îndreptat iute spre intrare.

– Contesa va ști ce e de făcut, a asigurat-o Charles pe când urcau treptele. Nu pretind că o cunosc bine, dar ține la tine și ține și la mine. Trebuie să aibă un cuvânt de spus despre povestea asta.

Maria era mai puțin convinsă.

– Poate că e totul așa cum zici, dar John este nepotul soțului ei și în lumea noastră sângele este întotdeauna mai important decât prietenia.

În acel moment un servitor în livrea a deschis ușa și, de cum au pășit înăuntru, cei doi și-au dat seama că în casă era mare fierbere. Cameristele așteptau să ia pelerinele doamnelor și mai mulți servitori erau înșirați lângă scară.

– Ce se întâmplă? s-a interesat Charles.

– Înălțimea Sa dă un ceai, domnule. Nu sunteți invitați?

Omul s-a încruntat. Îi lăsase să intre fiind convins că erau.

– Sunt sigur că îi va face plăcere să ne vadă, a răspuns afabil Charles.

Precizarea primită l-a neliniștit pe lacheu. Și dacă exista un motiv pentru care nu fuseseră invitați? Încerca să decidă care acțiune i-ar fi adus mai multe necazuri, să nu-i primească, și ei să fie de fapt doriți acolo, sau să-i lase să intre, iar ei să fie indezirabili? În cele din urmă, știind că îi mai văzuse pe amândoi la alte petreceri date de stăpânii lui, și-a zis că era, probabil, mai bine să le îngăduie să urce. A făcut semn cu capul către unul dintre servitorii de la piciorul scărilor.

– Condu-i pe domnul Pope și pe Lady Maria Grey în salon!

Au pornit spre trepte.

– Sunt chiar impresionat că ne-a ținut minte numele, a recunoscut Charles.

– Asta îi e meseria, a răspuns ea. Dar oare noi facem bine ce facem?

Când au ajuns în pragul salonului principal, legat de un al doilea prin uși pliante, au văzut înăuntru o mulțime de femei. Erau, totuși, și câțiva bărbați printre ele, trăncănind și râzând, cu costumele lor negre ca de doliu ieșind în evidență în marea de culoare din jur, pe când poalele ample ale veșmintelor doamnelor unduiau ca niște nuferi pe apă. Servitorii roiau printre invitați, ducând platouri cu sandviciuri și prăjituri și umplând cești de ceai. Două-trei doamne s-au uitat curioase spre ei.

– Unde s-o găsim? a murmurat Maria, dar răspunsul a venit îndată din spatele lor.

– Aici, a zis Lady Brockenhurst.

S-au întors și au văzut-o stând la doi pași, surâzătoare, poate și puțin surprinsă.

– Ne cerem iertare că am dat buzna neinvitați, Lady Brockenhurst, a apucat Charles să spună.

– Prostii, l-a întrerupt contesa. Sunt încântată să vă văd.

Și-a îngăduit o clipă de zăbavă pentru a se bucura de prezența lui.

– V-aș fi invitat pe amândoi, dacă m-aș fi gândit că v-ar face cât de cât plăcere.

Contesa purta o rochie de damasc roz-pal cu bordură de dantelă și un volănaș la gât, o ținută austeră în felul ei, totuși atrăgătoare. Dintre ei doi, numai Maria știa că până de curând ea nu ar fi purtat o asemenea culoare.

– Avem nevoie de sfatul dumneavoastră, a spus Charles.

– Sunt măgulită.

– Dar s-ar putea să fie un sfat pe care să nu doriți să-l dați.

Era limpede că Maria era mult mai puțin optimistă în legătură cu succesul acestui demers.

– S-ar putea să vă simțiți datoare să fiți de cealaltă parte, a mai spus ea.

– Trebuie să fim de o parte sau de alta? a întrebat Caroline Brockenhurst, ridicând ironic din sprânceana dreaptă. Interesant. Vrei să mă urmezi în budoarul meu, scumpo? E aici, la capătul palierului.

Maria a fost ușor descumpănită.

– Dar putem să-i părăsim pe oaspeți?

– Ei, da, cred că putem.

Lady Brockenhurst știa deja ce o să urmeze, fiindcă se aștepta la asta de ceva vreme. Și știa și cum avea de gând să procedeze.

– Și Charles?

– Domnul Pope poate să rămână aici. N-o să dureze mult. Și dumnealui nu se va supăra.

– Bineînțeles că nu, a asigurat-o Charles. Era încântat că gazda lor părea atât de dispusă să se implice în necazurile lor.

Cele două femei s-au îndreptat spre altă ușă decât cea pe care intraseră ei mai înainte. Apoi s-au oprit.

– Trebuie să te previn, domnule Pope, a spus Lady Brockenhurst, că este invitată și Lady Templemore.

Maria a schimbat o privire scurtă cu Charles. Nu asta ar fi vrut să audă.

– Considerați că m-ați pus în gardă, a răspuns el.

De altfel, în clipa aceea Lady Templemore stătea în prag, la celălalt capăt al salonului dublu. Aflase de la parter că fiica ei sosise deja, însoțită de domnul Pope, veste pe care o primise fără o vorbă. Bănuise ceva de acest gen când Ryan îi spusese că Maria reușise să scape de sub supraveghere. Dar să-i găsească aici împreună era un adevărat șoc. Nu putea să însemne decât că ei contau pe prietenia contesei și totuși cum ar fi posibil? Corinne Templemore nici nu voia să gândească un asemenea lucru abominabil despre vechea ei aliată. Desigur, asta până să o zărească pe Maria părăsind încăperea în urma surâzătoarei Caroline și pe domnul Pope lăsat să se descurce singur, înconjurat de frumusețile bătrâioare de pe lista de invitați. Zărind-o acolo, câteva doamne au salutat-o cu o înclinare a capului, dar ea nu s-a apropiat de niciuna dintre ele.

Prin mulțime, în fața ei, stând pe o canapea îmbrăcată în damasc, a observat o doamnă distinsă, a cărei vârstă bătea spre șaizeci de ani. Învești mântată în mătase albastră ornată cu șiret auriu, purta un șirag greu de perle la gât și cercei cu perle. Părul îi era coafat în bucle și prins la spate iar în poală ținea un evantai de pene.

– Bună ziua, Lady Templemore, i s-a adresat aceasta.

Observase că, de când intrase, Corinne nu-și luase ochii de la tânărul aflat la celălalt capăt al salonului, iar asta o făcuse curioasă. Era ceva fascinant în rigiditatea atitudinii ei. Oare era vorba de una din acele legături nepotrivite, în care doamna este mult mai în vârstă decât cavalerul? Oricare ar fi fost adevărul, era limpede că sub privirile ei se desfășura un soi de intrigă și asta o captiva.

Corinne s-a uitat fix la ea un moment, scoasă din năuceală de interpelare.

– Ducesă, cât de încântată trebuie să fiți de succesul acestei mode pe care ați lansat-o. Ceaiul de după-amiază va avea viață lungă.

Ducesa de Bedford a primit cu modestie complimentul.

– Ești amabilă, dar nu știm niciodată ce este sortit să dureze, a răspuns ea, lăsându-și privirea condusă de cea a lui Lady Templemore către silueta frumosului tânăr așezat în celălalt capăt al salonului.

Corinne a zâmbit cu răceală.

– Poate că nu, a rostit ea cu un glas atât de aspru, că ducesa a înțeles pe dată că aparenta obsesie pentru străinul cel brunet nu era nicidecum o pasiune tăinuită. Dar uneori știm ce *nu* este sortit să dureze. Nu și dacă depinde de mine.

Spunând asta, și-a croit drum prin mulțimea de invitați, strângându-și fustele pe lângă ea și privind numai înainte, până a ajuns în fața lui Charles Pope.

Acesta stătea de vorbă cu doamna de lângă el și la început nu a observat-o.

Atunci ea i s-a adresat:

– Domnule Pope!

Charles s-a răsucit spre ea.

– Lady Templemore, bună ziua!

I-a mulțumit în gând contesei că îl prevenise, altfel nu și-ar fi putut masca stupoarea.

– Trebuia să-mi dau seama că dumneata eşti la mijloc.

Lady Templemore avea întipărită pe faţă o expresie implacabilă.

– La mijlocul cui?

– Să nu mă minţi!

Charles şi-a simţit tot trupul inundat de o linişte ciudată. Ştiuse de la bun început că avea să vină ziua când va trebui să aibă înfruntarea cu mama Mariei. Chiar şi atunci când îşi spunea că Maria era inaccesibilă pentru el şi încerca să accepte situaţia, undeva, în adâncul fiinţei lui, îi stăruia, totuşi, presentimentul că această bătălie va avea loc.

– Eu nu mint, a replicat el, pe tonul cel mai binevoitor de care era în stare. Am să vă spun tot ce doriţi. Am găsit-o la Hatchard. Era abătută şi am adus-o aici. Acum este cu Lady Brockenhurst.

– Ştiu că v-aţi întâlnit în secret. Să nu crezi că nu ştiu. Cunosc totul despre dumneata.

Corinne îşi coborâse glasul, dar chiar şi aşa o doamnă aflată lângă ei s-a ridicat şi s-a mutat pe un alt scaun, conştientă că avea loc ceva mai important decât o mică bârfă de salon şi că era cazul ca oricine se afla prin preajmă să-i lase pe cei doi să discute.

Nu era, firește, întru totul adevărat că Lady Templemore ştia totul despre el, dar ştia destule. După prima lor întâlnire, Ryan, camerista, îi prezentase suficiente informaţii ca să poată să facă ea mai departe cercetări. Nu i-a luat multă vreme să afle că era fiul unui preot de ţară şi că îşi construia o carieră în domeniul comerţului. Ideea că acesta îşi închipuia măcar că ar putea s-o curteze pe fiica ei o indigna pe Corinne Templemore până în străfundul fiinţei.

Observând privirile curioase îndreptate spre ei, Charles a coborât şi el vocea, sperând însă că vorbea ferm. Nu avea de gând să se lase intimidat de această femeie, oricine ar fi fost ea.

– E drept, ne-am întâlnit de câteva ori, dar nu chiar în secret, a zis.

Era, de bună seamă, o afirmaţie puerilă şi era conştient de asta. Acea întâlnire din Kensington Gardens, de exemplu, o fi avut ea loc într-un loc public, dar tot tainică era. Altfel de ce o ştersese el printre tufe ca un puşcăriaş evadat când şi-a făcut apariţia Lady Templemore? Şi-a justificat însă faţă de sine însuşi aceste cuvinte cu argumentul că nu el era acela care trebuia să-i dezvăluie iubirea lor. Lucrul acesta trebuia să-l facă Maria, atunci când avea să creadă de cuviinţă. Putea, la urma urmei, să aleagă să păstreze secretul, deşi acum nu mai credea că ar face-o. Dacă era gata să fugă cu el, categoric că era destul de puternică pentru a-şi înfrunta mama.

Purtarea lui Corinne avea şi ea o oarecare justificare. Dăruită din naştere cu frumuseţe şi având parte de o educaţie aleasă, dacă nu şi de bogăţie, ar fi putut avea parte de o viaţă plăcută, dacă n-ar fi fost dată în căsătorie la şaisprezece ani unui bărbat care, din momentul când păşiseră afară din biserică după cununie, şi-a asumat o expresie parcă veşnic mânioasă. Ca rezultat, îşi petrecuse următorii aproape treizeci de ani într-o casă rece ca gheaţa, într-un loc uitat de lume, ferindu-se de insultele soţului. Acesta reuşise să şi moară furibund. În timpul unei partide de vânătoare, calul lui refuzase să sară peste un obstacol, iar el îl biciuise cu atâta înverşunare, încât animalul s-a cabrat şi l-a trântit din şa. S-a lovit cu ţeasta de un pietroi şi aşa şi-a găsit sfârşitul cel de-al cincilea conte de Templemore. Odată scăpată de vicisitudinile căsniciei, Corinne a văzut în John Bellasis un binemeritat ţărm de pace şi bunăstare, la care abia aştepta să poposească. Cel puţin până apăruse să dea totul peste cap acest anonim venit de nicăieri.

Dar hotărârea de a-i cere socoteală lui Charles fusese nechibzuită. Dacă ar fi fost mai temperată şi ar fi ales să-l roage şi să facă apel la onoarea lui, ar fi avut speranţe să se descotorosească de el. Dar un atac frontal nu putea să fie decât contraproductiv. Studiind faţa mânioasă şi aprinsă a femeii din faţa lui, Charles a fost izbit de ironia situaţiei, şi anume că Lady Templemore îl făcuse, de fapt, să se răzgândească. Gândul acesta ar fi înfuriat-o, dar era purul adevăr. Acolo, în librărie, refuzase rugămintea Mariei, fiindcă el credea că e de datoria lui s-o

convingă să renunțe mai bine la el decât să-și trăiască viața în umbra unui scandal, dar această femeie impetuoasă și arogantă îi oferise un punct de vedere diferit. De fapt, dacă Maria s-ar fi întors în acel moment și i-ar fi cerut din nou să fugă chiar atunci cu ea, probabil că ar fi fost de acord.

În orice caz, Corinne Templemore nu venise aici să stea la palavre cu această nulitate impertinentă. Se temea doar că din pricina furiei prea mari are s-o ia gura pe dinainte și o să facă o scenă care va înconjura cartierul până la căderea serii. Într-o sforțare de a se stăpâni, și-a netezit fusta de mătase violet. Apoi, când a fost sigură că și-a recăpătat controlul, l-a privit din nou în față.

– Domnule Pope, îmi pare rău că am fost nepoliticoasă adineauri.

– Vă rog, nu face nimic, a răspuns el, fluturând din mână ca și când ar fi respins vreo intenție rea.

– M-ai înțeles greșit. Regret doar că asta te-a făcut, poate, să nu iei seama la ce spun. Ideea este că a te îmbăta cu iluzia unei legături între dumneata și fiica mea este ori condamnabil, ori incredibil de stupid. Alegerea îți aparține.

S-a oprit, așteptând un răspuns.

Charles a privit-o intens.

– Maria și cu mine…

– *Lady* Maria, l-a corectat ea, așteptând apoi să continue.

El a inspirat adânc și a încercat din nou:

– Lady Maria și cu mine…

Dar ea i-a retezat din nou vorba.

– Domnule Pope, nu există niciun fel de „Lady Maria și cu mine“. Este o asociere absurdă. Trebuie să înțelegi un singur lucru: fiica mea este un giuvaier aflat la fel de sus față de dumneata ca stelele de pe cer. Pentru binele dumitale, dar și al ei, uit-o! Las-o în pace, dacă ai o urmă de onoare în dumneata.

Spunând acestea, Corinne s-a întors și s-a așezat pe un scaun lângă ducesa de Bedford, a luat farfuria și ceașca oferite de un servitor care trecea printre oaspeți și a început să sporovăiască încet cu vecina ei, fără să mai arunce nici măcar o privire către bărbatul a cărui viață încercase s-o facă praf și pulbere.

De cum au intrat în budoarul ei, Caroline a închis ușa și i-a făcut semn fetei să ia loc.

– Îmi imaginez că este vorba despre nepotul soțului meu, nu?

Maria a încuviințat.

– În parte. Nu mă mărit cu el, indiferent de ce zice mama.

A fost rândul lui Caroline să consimtă cu o mișcare a capului.

– Ai spus-o destul de lămurit după ce am aflat de apariția în ziare a anunțului de logodnă.

– De atunci lucrurile s-au înrăutățit.

Pe când vorbea, Maria și-a lăsat privirea să cutreiere în voie prin încăperea drăgălașă, cu mobilierul ei delicat și un foc licărind în cămin. În rama aurită a oglinzii erau înfipte niște invitații. O broderie pe jumătate terminată, prinsă într-un gherghef circular, zăcea pe măsuța de lucru. Cărți, flori, scrisori, toate contribuiau la crearea unei dezordini fermecătoare și tihnite. Cât de netulburată trebuie să curgă viața contesei, și-a zis ea; cât de ușoară și demnă de invidiat! Și apoi și-a amintit că unicul fiu al gazdei sale era mort.

Caroline n-o slăbea din priviri.

– Nu mă ține în suspans, a zis ea.

– Bineînțeles că nu.

Maria și-a dres vocea. Era timpul să-i spună toată povestea.

– Mama îmi poruncește să părăsesc Londra și să stau la verișoara ei, doamna Meredith, în Northumberland.

– Ceea ce ție îți displace, nu-i așa?

– Nu e vorba de asta. Pe ea o plac. Dar mama vrea să facă pregătirile de nuntă cât lipsesc eu, așa încât la câteva zile după întoarcerea mea să aibă loc nunta.

Caroline a rămas un moment pe gânduri. Avusese dreptate deci. Întreaga situație ajungea într-un punct de criză. Clipa pe care și-o imaginase de atâta vreme se apropia. Dar știa ce are de făcut. A simțit o ușoară mustrare de conștiință pe când se pregătea să încalce promisiunea făcută lui Anne Trenchard, dar, cu toată sinceritatea, cum putea să evite asta? Cealaltă ar ierta-o, dacă ar ști cum stau lucrurile.

– Maria, a început ea, am ceva să-ți spun, un lucru pe care aș prefera să nu i-l dezvăluim lui Charles Pope. Nu va fi pentru multă vreme, iar el va afla în final tot adevărul, îți promit.

– Dar de ce nu i-l poți spune acum?

– Pentru că acest secret este despre el și firește că pentru el va fi mai copleșitor decât pentru tine. Iar eu trebuie să-l dezvălui în prezența lordului Brockenhurst, care acum este plecat din Londra. Vei fi de față când am să-i spun, dar până atunci nu trebuie să divulgi nimic. Trebuie să-mi dai cuvântul tău.

Acesta era probabil lucrul cel mai uluitor pe care îl auzise vreodată Maria.

– Prea bine, a răspuns prudentă, dacă va afla și el în cele din urmă.

– Ți-l spun acum, deoarece cred că vei înțelege că poate avea influență asupra situației tale. Va schimba lucrurile, nu atât de mult pe cât ar dori mama ta, dar în mod sigur situația ta va fi diferită și este posibil ca ea să se lase înduplecată.

Lady Brockenhurst își declarase astfel fără echivoc poziția.

– Și eu ce trebuie să fac în tot acest timp?

– Tu ai să locuiești aici, cu mine, în această casă.

Era ceva aproape neliniștitor în siguranța nestrămutată cu care Lady Brockenhurst rostea fiecare cuvânt. Nu avea nicio îndoială că deznodământul dorit de tineri era cel oportun, nici nu părea să se teamă că nu-l va putea obține.

Maria a scuturat din cap, de parcă ar fi vrut să-l limpezească de visurile scânteietoare care se insinuau în mintea și în sufletul ei.

– Mama nu se va lăsa înduplecată în privința lui Charles. Aș vrea s-o cred, dar nu va fi așa. Dacă vrem să fim împreună, trebuie să fugim și să ne facem viața noastră, departe de a ei.

– Charles ce spune despre asta?

– El nu vrea.

Maria s-a ridicat și s-a dus la fereastră, privind în jos la trăsurile oaspeților, înșirate în piață.

– Spune că nu vrea să fie pricina unui scandal care să-mi dăuneze.

– Așa cum mă așteptam din partea lui.

Maria a revenit lângă ea.

– Poate. Dar trebuie să înțelegeți că situația mea este disperată.

Lady Brockenhurst a zâmbit. Nu părea să priceapă că asta era concluzia finală.

– Stai jos, draga mea, și ascultă!

Și de îndată ce Maria s-a așezat la loc, pe o micuță canapea îmbrăcată în satin, de lângă scaunul contesei, aceasta a continuat:

– Cred că știi că eu și lordul Brockenhurst am avut un fiu, Edmund, care a murit la Waterloo.

– Da, știam, și îmi pare tare rău.

Ce ciudat, și-a zis Caroline, că putea să vorbească din nou despre Edmund ca parte dintr-o poveste frumoasă și vie, nu doar din spatele unui văl de lacrimi. Și-a întors privirea asupra acestei tinere căreia era hotărâtă să-i atribuie un rol important în viața ei de acum înainte.

– Ei bine, înainte să moară…

10

Trecutul se întoarce

John Bellasis stătea într-un fotoliu mare din piele, în biblioteca clubului Army and Navy din St James's Square, bând o ceașcă de cafea și citind un număr din *Punch*, o revistă nouă, de care auzise, dar pe care n-o mai văzuse până atunci. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni la modă, de culoare galben-deschis, vestă albastră, cămașă albă și redingotă neagră – depusese ceva strădanii în privința aspectului. În după-amiaza aceea aștepta să-i sosească un prieten, Hugo Wentworth, și nu voia nicicum să lase să se vadă că era la ananghie.

Wentworth era membru al clubului, care se deschisese cu numai patru ani înainte, în 1837, anul în care tânăra regină Victoria urcase pe tron și, ca ofițer al Regimentului 52 de Infanterie ușoară, îndeplinea condițiile pentru a-l frecventa, dar John nu-l invidia pentru asta. Întrucât membrii erau exclusiv militari, de câte ori se ducea pe acolo lui John i se părea conversația cam searbădă, iar mâncarea… ei bine, mâncarea lăsa mult de dorit. Nu degeaba căpitanul Higginson Duff îl botezase „The Rag", adică otreapa. Se spunea că, întorcându-se dintr-o inspecție, acesta descrisese cina insipidă care îi fusese servită drept una „à la Rag and Famish". Rag and Famish era o casă de jocuri de noroc din cele mai sordide, deloc străină tatălui lui John, notorie pentru sălile jegoase și meniul dezgustător, prin urmare remarca se voise insultătoare. Dar pe membrii clubului numele mai mult i-a amuzat decât să-i ofenseze, așa că de atunci clubul era cunoscut ca „The Rag".

– Bellasis! Iată-te! s-a auzit vocea tunătoare a lui Hugo Wentworth. Acesta se oprise în ușă și arăta cu degetul în direcția lui.

A traversat încăperea, strălucitor în uniforma lui, iar zgomotul cizmelor grele răsuna înfundat pe covorul persan.

– Ce spilcuit ești! a remarcat el. Știi tu cum trebuie să se îmbrace un bărbat!

John a clătinat din cap.

– Prostii! Nu există ținută civilă care să se compare cu o uniformă militară, e lucru știut.

Hugo a tușit mustăcind.

– E prea devreme pentru un pahar de vin de Madeira?

– Pentru un pahar de vin de Madeira nu e niciodată prea devreme, a zis glumeț John.

Dar în sinea lui se întreba cât aveau s-o mai țină cu vorbele de clacă. Era nerăbdător să treacă la subiectul care îl adusese aici.

– Bun, bravo!

Hugo s-a uitat în jur și i-a făcut semn unuia dintre ospătarii clubului.

– Madeira, te rog, a comandat el când omul s-a apropiat. Pentru amândoi.

– Ce noutăți ai? l-a întrebat John. Trebuia, firește, să petreacă o bună bucată de timp discutând banalități, până ce Wentworth avea să ajungă la subiect.

Tonul lui Hugo a devenit serios.

– Tocmai am fost anunțat că sunt trimis în Barbados. Trebuie să spun că nu-mi convine deloc. Nu suport căldura.

– Îmi închipui.

– În fine, ce va fi va fi. Apropo, am văzut anunțul de logodnă în *The Times*. Felicitări, este o tânără încântătoare.

– Sunt foarte norocos, a zis John cu jumătate de gură.

– Pe când nunta?

– Curând, cred.

Tonul mohorât al lui John i-a dat de înțeles căpitanului Wentworth că e momentul să schimbe subiectul. A scos un pachet și a extras din el câteva hârtii.

– Am făcut niște săpături, așa cum mi-ai cerut.

– Și?

John s-a îndreptat de spate în scaun. Era motivul pentru care se afla aici. Nu mai era în apele lui de când citise còpiile aduse de Ellis. Iar când ea n-a reușit să vină și cu originalele, a fost silit să se împace cu ideea că informațiile pe care le atestau nu puteau fi distruse și nici măcar ținute ascunse. În prima scrisoare, Sophia îi povestea cameristei despre copilul pe care îl purta în pântece. Un copil care, odată venit pe lume, avea să fie încredințat unei familii pe nume Pope. Partea asta o digerase fără probleme. Își dăduse de mult seama că Charles Pope era într-un fel sau altul rudă de sânge cu unul sau celălalt din actorii principali ai spectacolului. Bănuise la început că era fiul lui James Trenchard. Acum se dovedise că era copilul fiicei lui Trenchard. Verosimil până aici. Trenchard ținea să păstreze secretul, pentru a apăra reputația fiicei lui, și John înțelegea bine de ce. Scrisorile îl ajutaseră să descopere și ultima piesă lipsă din acest puzzle. Tatăl pruncului era chiar vărul lui, Edmund Bellasis. Totul se lega, susținerea din partea lui Trenchard, afecțiunea arătată de Lady Brockenhurst. Nu era nimic surprinzător în această dezvăluire. Dimpotrivă, pentru prima oară de când Charles Pope intrase în viața lor, lucrurile erau limpezi.

Apoi citise celelalte documente. Primul părea a fi dovada unei cununii celebrate în Bruxelles. Acela fusese momentul când îi strigase lui Ellis că avea să-i dea absurda sumă de o mie de sterline contra originalelor. După plecarea cameristei, John s-a așezat să citească și restul hârtiilor. Dar deodată s-a aflat în fața unei dileme. Dacă într-adevăr avusese loc o căsătorie, dacă Sophia și Edmund erau soț și soție, de ce mai era nevoie să păstreze taina în legătură cu copilul, să-l încredințeze familiei Pope? De ce nu fusese crescut de bunicii lui, printre splendorile din Lymington Park? De ce nu fusese recunoscut ca viconte Bellasis în locul lui, moștenitor al bunicului său, precedându-i pe Stephen și pe John pe linia succesorală? A luat din teanc și ultimele scrisori și a găsit răspunsul. În acestea, Sophia Trenchard vorbea de groaza și rușinea de a fi fost „păcălită“. Dar era oare adevărat că fusese o cununie înscenată? Că jurămintele fuseseră false și Bellasis o amăgise pe fată, făcând-o să se creadă soția lui legitimă? Așa trebuie să se fi întâmplat. Nu exista nicio altă explicație care să se potrivească faptelor. Atunci cine era acel Richard Bouverie, care semnase falsul certificat de căsătorie și întocmise acea scrisoare în care explica de ce fusese oficiată ceremonia în Bruxelles? Poate era un camarad, un amic din același regiment cu Edmund? Altfel ce ar fi căutat acolo? Un lucru era clar: Sophia credea că Bouverie jucase rolul preotului, pentru ca Edmund să reușească s-o atragă în așternutul lui.

Dar până să sărbătorească – și înainte chiar de a hotărî care este pasul următor, dacă exista unul – John trebuia să știe sigur care era adevărul. Avea nevoie de dovada că Bouverie fusese un impostor. Abia atunci avea să poată judeca limpede. Abia atunci avea să fie în siguranță. Când Ellis nu s-a mai întors și a înțeles că, în ciuda speranțelor lui, nu va putea să arunce originalele în flăcările care pâlpâiau în căminul modestului său salon, John se trântise pe canapea, cu o sticlă de coniac în mână, și începuse să-și frământe mintea. Spre dimineață și-a adus aminte de amicul lui, Hugo Wentworth, căpitan în Regimentul 52 Infanterie ușoară și istoric militar autoproclamat. Bellasis era și el în Regimentul 52 când a murit, prin urmare Wentworth putea cu siguranță să se uite prin registre și să descopere dacă Bouverie fusese camaradul lui. Așa că îi scrisese lui Hugo, oferindu-i numai acele informații pe care era dispus să le aștearnă pe hârtie și rugându-l să-i facă puțin pe plac vechiului său prieten și să efectueze „ceva săpături“.

Și iată că acum venise clipa.

– Așa deci, a început Hugo, bătându-se pe piept. Am adus cu mine scrisoarea în care întrebi despre acest Richard Bouverie.

S-a oprit preț de o clipă.

– De fapt, este vorba de onorabilul Richard Bouverie, fiul mai mic al lordului Tidworth, și era într-adevăr căpitan în Regimentul 52, împreună cu vărul tău, lordul Bellasis. Amândoi au murit la Waterloo.

Auzind acestea, John a fost cuprins de un val de ușurare. Edmund se purtase ca un nemernic, camaradul lui ofițer nu fusese nici el mai de colea, iar Sophia era o victimă a seducției. Rezultatul era Charles Pope, iar el, John, își păstra încă dreptul de moștenitor. A zâmbit către Wentworth.

– N-ar fi cazul să mai bem un pahar?

– Cu plăcere. Dar înainte de asta, mai e ceva.

Hugo a început să despăturească o coală de hârtie, acoperită cu scrisul lui mărunt. John a simțit un deget de gheață, alunecându-i pe șira spinării.

– Ce să mai fie?

Hugo și-a dres glasul și a început să citească cele notate.

– Căpitanul Bouverie s-a retras din armată în 1802, după Tratatul de la Amiens semnat cu Napoleon, iar apoi a devenit preot.

John l-a privit consternat.

– Dar spuneai că a luptat la Waterloo.

– Păi, aici e toată chestia.

Hugo a netezit coala de hârtie. Treaba asta îl distra. Era clar că dăduse peste o istorie fascinantă.

– Continuă, l-a îndemnat John, dar vocea îi era rece ca mormântul.

– Se pare că, imediat după ce Napoleon a fugit de pe Elba, în februarie 1815, Bouverie s-a hotărât să revină la regimentul lui, 52 Infanterie ușoară.

– Dar îi era permis unei fețe bisericești?

– Tot ce pot să spun e că în acest caz a fost. Poate a tras taică-său niște sfori, cine știe? Fapt e că a fost reprimit în regiment. Bănuiesc că asta se cheamă un exemplu de biserică militantă.

Hugo a râs, încântat de gluma lui.

– Cred că trebuie să fi fost un tip pe cinste. Când Boney și-a încheiat marșul spre Paris fără să se fi tras un singur foc de armă, el a înțeles, probabil, că Puterile nu îi vor tolera întoarcerea și că urmează o confruntare armată. A simțit, firește, că este de datoria lui să lupte pentru patrie.

Lui John îi bătea inima nebunește. Înainte de a vorbi, a stat un moment să-și revină.

– Dar avea autoritatea de a oficia o cununie, odată ce redevenise ofițer?

– Aa, sigur. Era preot înainte să intre în bătălie și la fel și când a murit.

– Prin urmare, orice cununie oficiată de el înainte de bătălie era legală?

– Da, prin urmare nu există motive de îngrijorare. Cei cununați de el, oricine ar fi fost, sunt fără nicio tăgadă soț și soție. Sper, deci, că ți-am risipit toate îndoielile în această privință.

A așteptat ca prietenul său să spună ceva, dar acesta i-a întors doar o privire goală.

– Doar ți-am spus, veștile sunt bune.

A făcut semn către ospătar, arătând spre pahare, iar omul a revenit curând cu carafa.

– Știu că vei vrea să-mi mulțumești, dar eu te rog să n-o faci. Mi-a făcut mare plăcere. Mă tot gândesc că mi-ar plăcea să scriu ceva despre acele vremuri. Întrebarea este dacă voi avea suficientă disciplină pentru asta.

Dar John rămânea tăcut. Hugo a mai făcut o încercare, mirat de mutenia prietenului său.

– Aș putea să aflu și eu cine sunt cei implicați în evenimentul care te procupa? Este și o poveste în spatele acestei solicitări?

John s-a ridicat în picioare.

– Aa, nu. E vorba doar de o rubedenie. Soția a murit la naștere, iar tatăl copilului a fost ucis în bătălie. Fiul era puțin îngrijorat în legătură cu situația lui.

John a ridicat din sprâncene într-un fel caraghios și tovarășul lui a izbucnit în râs.

– Ei, atunci poți să-i spui că nu are de ce să-și facă griji. Este în legalitate și la fel de legitim ca micuța noastră prințesă.

Caroline era în salonașul ei privat din Casa Brockenhurst și își curăța pensulele. În fața ei se aflau un șevalet, o pânză mare și o paletă de lemn plină de rotocoale de vopsea, care formau un cerc de culori, de la nuanțe de brun, albastru și verde până la diverse tonuri de galben, roz și alb. Pe tava de lângă ea erau o mulțime de cârpe, cuțite de întins vopseaua și pensule de diverse lățimi, forme și grosimi.

– Nu te mișca, a zis ea, uitându-se pe după pânză la Maria, care stătea pe un divan de culoarea piersicii. N-am mai pictat de mult în ulei. Mă tem că mi-am cam ieșit din mână.

Adevărul era că lui Caroline îi făcea plăcere s-o aibă pe Maria în casa lor. La început îi oferise adăpost fetei, fiindcă era hotărâtă să se îngrijească de ea de dragul nepotului, dar, pe măsură ce trecea timpul, trebuia să admită că o bucura compania ei. A așezat o tușă bine chibzuită pe fața drăgălașă și palidă care începea să prindă contur pe pânză. Se gândea că, de fapt, se simțise singură fără să-și dea seama. Așa trebuie să se fi întâmplat. Se simțise singură de la moartea lui Edmund, dar, la fel ca toți cei din clasa ei, n-ar fi recunoscut-o niciodată. Acum însă, stând aici cu Maria, avea senzația că greutatea ultimilor douăzeci și cinci de ani fusese ridicată întru câtva, de parcă lumea revenea la viață.

Lăsând asta deoparte, planurile ei dăduseră greș. La început, când Maria îi ceruse ajutorul, se gândise s-o ducă la Lymington și să-l invite și pe Charles acolo, după care să le spună soțului și nepotului adevărul. Dar, a doua zi după ceaiul pe care îl dăduse, primise o scrisoare de la Peregrine, care stătuse până atunci la țară, prin care o informa că se duce la vânătoare în Yorkshire și că se va întoarce de acolo prin Londra. Așa că ea și Maria au rămas în Belgrave Square, așteptând să se întoarcă acasă lordul Brockenhurst.

– Ai vreo veste de la mama ta? a întrebat ea.

Maria a clătinat din cap.

– Niciuna. Are să sosească într-una din zilele astea, însoțită de Reggie sau de altcineva, ca să mă smulgă de aici.

– Atunci o să tragem și noi în partea opusă ca s-o împiedicăm. Dar Reggie va fi de partea ei sau a ta?

Maria a zâmbit. După părerea ei, putea conta pe fratele său dacă se ajungea la o confruntare.

S-a auzit ușa și Lady Brockenhurst a ridicat privirea.

– Ce este, Jenkins?

– Domnia voastră, Lady Templemore așteaptă în hol.

Majordomul știa suficient pentru a fi sigur că nu greșește neconducând-o pe contesă direct în salon.

Caroline s-a uitat la Maria.

– Vorbeam de lup…

– Așa este, dar mai devreme sau mai târziu tot trebuie s-o înfruntăm, așa că mai bine să se întâmple acum. S-a ridicat de pe divan, aranjându-și în timpul ăsta poalele fustei.

Gazda ei a chibzuit un moment și apoi a dat din cap afirmativ.

– Te rog, condu-o pe Lady Templemore în salon.

Majordomul s-a înclinat ușor și a ieșit.

– Poate că ar fi mai bine să rămâi aici.

Caroline s-a oprit să-și scoată șorțul de pictură și să-și verifice înfățișarea în oglinda de deasupra căminului.

– Nu, a zis Maria. Asta este bătălia mea, nu a dumneavoastră. Mă duc să dau ochii cu ea.

– În orice caz, nu intri acolo singură, a hotărât Caroline, iar cele două femei au pornit de-a lungul culoarului alături, ca să dea piept cu dușmanul. Coloanele de marmură verde care legau balustrada scării de plafonul ornat cu stucaturi păreau să confere o anumită solemnitate înaintării lor – de parcă ne-am îndrepta spre sala de judecată, și-a zis Maria în sinea ei.

Când Caroline a intrat în salon, Lady Templemore stătea deja pe o canapea tapițată cu damasc, în stil Ludovic al XV-lea. Avea o atitudine maiestuoasă și

părea, într-un fel, foarte singură, iar Caroline s-a simțit atinsă de remușcări.

– Pot să-ți ofer ceva? a întrebat ea pe cel mai amabil ton de care era în stare.

– Pe fiica mea, a rostit Lady Templemore, fără urmă de zâmbet.

În acel moment și-a făcut apariția și Maria. Se oprise în fața unei oglinzi de pe coridor, ca să-și netezească părul, înainte de a înfrunta privirea severă a mamei.

– Iată-mă, mama!

– Am venit să te iau acasă.

– Nu, mamă!

Era hotărâtă cum numai ea știa să fie.

Răspunsul ei a fost neașteptat, chiar uluitor. Lui Lady Templemore nici nu-i trecuse prin minte că nu poate să-și revendice fiica atunci când dorește. Preț de o clipă niciuna n-a mai scos o vorbă.

Lady Templemore a fost aceea care a spart tăcerea.

– Draga mea…

– Nu, mamă, nu vin acasă. Cel puțin nu acum.

Corinne Templemore s-a silit să-și păstreze cumpătul.

– Dar dacă se află – ceea ce se va întâmpla neîntârziat –, ce va crede lumea?

Maria era foarte liniștită. Cu fiecare minut, Lady Brockenhust începea să aibă o părere din ce în ce mai bună despre ea.

– Va crede că stau la mătușa logodnicului meu, lucru pe care lumea îl va găsi perfect normal. În orice caz, în scurt timp vom anunța că acea căsătorie nu va mai avea loc și că intenționez în schimb să mă mărit cu un anume domn Charles Pope. Această veste lumea o va găsi foarte interesantă și va discuta îndelung despre ea, fără nicio îndoială. Cine este acest domn Pope, vor spune toți, și asta le va da de lucru până când se va zvoni ceva despre niște tineri care au fugit împreună sau despre vreun mare întreprinzător din City care a dat faliment și atunci vor avea alte subiecte, iar noi vom dispărea din atenția publică și ne vom vedea de viața noastră.

Cum stătea pe canapea, și-a încleștat cu hotărâre mâinile după ce a terminat de vorbit și le-a lăsat să cadă în poală.

Lady Templemore s-a uitat lung la fiica ei sau mai degrabă la moroiul pe care zânele rele îl lăsaseră în locul fiicei răpite și care acum stătea pe locul acesteia. Dar n-a răspuns. În schimb, s-a întors spre Lady Brockenhurst.

– Dumneata ai făcut asta. Mi-ai stricat copila.

– Așa sper și eu, a replicat contesa, dacă acesta este rezultatul.

Dar Corinne Templemore nu sfârșise ce avea de spus.

– De ce o faci? Ești geloasă pe mine? Fiindcă am copii în viață, pe când fiul dumitale e mort? Așa e, nu?

Vocea ei liniștită, plăcută chiar, era încă mai înspăimântătoare decât dacă ar fi țipat și și-ar fi smuls părul din cap.

Caroline Brockenhurst a avut nevoie de câteva clipe ca să-și recapete stăpânirea de sine.

– Corinne…, a apucat ea să rostească în cele din urmă, dar Lady Templemore a oprit-o, făcând un gest categoric cu palma deschisă.

– Te rog! Pe numele mic îmi spun doar prietenii.

– Mamă! a intervenit Maria. Nu trebuie să ne certăm, doar nu suntem huligani care se bat pe stradă.

– Mai bine să fiu atacată de un huligan decât de propria mea fiică.

Maria s-a ridicat în picioare. Trebuia să se folosească de acest moment ca să scoată discuția din punctul mort în care părea că se îndreaptă.

– Te rog, mamă, a spus ea pe tonul cel mai rezonabil cu putință. Nu vin acasă mai înainte ca tu să ai timp să te obișnuiești cu ideea că planurile tale privind căsătoria mea cu John Bellasis nu se vor împlini. De îndată ce vei înțelege asta, sunt sigură că vom putea îndrepta lucrurile.

– În așa fel încât să te poți mărita cu domnul Pope?

Tonul mamei nu suna deloc încurajator.

– Da, mamă, a oftat Maria. Dar chiar și așa, situația poate că nu este atât de rea cum crezi.

A întors privirea spre Caroline, în speranța că gazda ei va prelua discuția din acest punct. Nu știa sigur cât de mult sau de puțin să spună.

Lady Brockenhurst a încuviințat cu o mișcare a capului.

– Maria are dreptate. Domnul Pope este mai puțin obscur decât părea la început.

Lady Templemore s-a uitat la ea.

– Chiar așa?

– Se pare că tatăl lui era fiu de conte.

Corinne a absorbit în tăcere această veste surprinzătoare. Apoi, după câteva clipe de reflecție, a întrebat:

– Tatăl era fiu ilegitim? Sau domnul Pope însuși este copil din flori? Fiindcă explicația dumitale, admițând că este adevărată, nu poate însemna decât una din aceste variante.

Lady Brockenhurst a răsuflat adânc. Nu era încă gata să-și joace toate cărțile.

– Dă-mi voie să-ți amintesc că, acum cincisprezece ani, fiul ilegitim al ducelui de Norfolk s-a însurat cu fata contelui de Albemarle, iar astăzi sunt primiți peste tot.

– Și dumneata crezi că, dacă soților Stephenson le-a mers, așa s-ar petrece lucrurile și cu Charles Pope, nu?

După tonul folosit, Lady Templemore nu părea convinsă.

– Și de ce nu?

Glasul lui Caroline era domol și rugător, așa cum Maria nu-l mai auzise niciodată. Femeia implora, iar ea cunoștea, desigur, motivul.

Dar Corinne Templeton era de neoprit.

– Mai întâi de toate, pentru că ducele l-a crescut pe Henry Stephenson, pe care l-a recunoscut de la naștere. Și apoi, pentru că, din câte știu eu, Lady Mary Keppel nu a rupt nicio logodnă cu un conte ca să-l ia pe el. Intervenția dumitale a privat-o pe fiica mea de o situație care i-ar fi îngăduit să aibă o viață foarte bună. Sper că ești mândră de dumneata.

– Eu cred că aș putea avea o viață la fel de bună măritându-mă cu Charles, a ripostat Maria, tot mai iritată de intransigența mamei ei.

Auzind acestea, contesa de Templemore s-a ridicat în picioare. Caroline nu putea să nege că o impresiona atitudinea ei: bine îmbrăcată, cu spinarea dreaptă ca un băț, era de o severitate neînduplecată, ceea ce o făcea și mai impunătoare.

– Atunci, draga mea, va trebui să te descurci fără ajutorul mamei tale, fiindcă eu nu vreau să mai știu de tine. De cum ajung acasă, am s-o trimit pe Ryan încoace cu lucrurile tale. Ești liberă să o păstrezi pe post de cameristă personală, dar pe propria ta cheltuială. Dacă nu, îi voi da preaviz. Îi voi cere domnului Smith de la firma Hoare's să-ți scrie și să-ți explice care este venitul care îți revine din moștenirea de la tatăl tău, iar pe viitor ai să comunici cu el, nu cu mine. De acum înainte te repudiez. Barca ta e în voia valurilor și trebuie să te descurci singură.

Apoi s-a întors spre Caroline, cu ochii sclipind de ură:

– Cât despre dumneata, mi-ai furat fiica și mi-ai distrus viața. Blestemată să fii!

Zicând acestea, a ieșit maiestuoasă din încăpere și a coborât treptele scării monumentale, lăsându-le pe Maria și pe Lady Brockenhurst singure și înmărmurite.

Susan Trenchard nu putea spune exact în ce dispoziție se afla. În unele momente se simțea încrezătoare, ca și când viața urma să i se schimbe în bine. În altele perspectiva părea mai sumbră, de parcă ar fi stat, tremurând, la marginea unei prăpăstii.

Îi împărtășise lui John temerea că este însărcinată ultima oară când se dusese în Albany. I-o spusese când nici nu urcaseră bine scările spre salonașul lui. El a ascultat confuz, surprins chiar, fără să se arate, totuși, din capul locului ostil.

– Credeam că nu poți avea copii, a zis. Parcă asta era partea bună.

Își alesese prost cuvintele.

– Cum adică? Ce parte bună?

S-a pus la adăpost, ignorându-i întrebarea.

– Bănuiesc că ești sigură, nu?
– Cât se poate de sigură. Deși nu am avut confirmarea unui medic.
El a dat din cap.
– Poate că ar trebui s-o capeți. Ai un medic de încredere?
Ea l-a privit lung.
– Sunt femeie măritată. De ce aș avea nevoie de unul „de încredere“?
– Așa e. Dar du-te la un doctor care să știe ce are de făcut.
Din nou își alesese rău cuvintele, dar Susan și-a dat seama că e tulburat. La sosire o văzuse ieșind de acolo pe camerista soacrei ei și nu putea decât să presupună că aflase ceva, probabil despre misteriosul domn Pope, ceva ce îi distrăgea toată atenția.
În orice caz, hotărâseră ca Susan să se programeze într-una din zile la medicul ei și apoi să treacă pe la apartamentul din Albany, unde el avea s-o aștepte, ca să-i comunice răspunsul. Doar că ea sosise acum, iar el nu era nicăieri. Servitorul cel tăcut a primit-o înăuntru și a invitat-o să ia loc pe un scaun din salon, unde îl aștepta, aplecată deasupra unui foc anemic. Stăpânul se dusese la o întâlnire în St James's, unde fusese, probabil, reținut mai mult decât se așteptase. Dar avea să revină în scurt timp. Oare ce însemna „în scurt timp“? Servitorul n-a știut să-i spună și nici ea nu știa, dat fiind că aștepta de aproape o oră.
Absența lui John îi dădea lui Susan răgaz să-și analizeze situația. Spera, oare, că se va căsători cu John și va fi salvată de viața searbădă din casa Trenchard? În visurile ei, da; dar acum, că trecuse prima văpaie a pasiunii, era prea deșteaptă să-și închipuie că era candidata principală la titlul de viitoare contesă de Brockenhurst. Ea, fiica divorțată a unui negustor? Nu prea se potrivea în cronica familiei Bellasis. Și pe urmă, cât avea să dureze divorțul? Reușeau oare să găsească un membru al Parlamentului destul de binevoitor ca să strecoare un act privat de dizolvare a căsătoriei și încă la timp pentru a se putea cununa înainte de nașterea copilului? Era aproape sigură că nu.
Și atunci ce voia? Să fie în veci amanta lui John? Să-și ia o casă undeva și să crească pruncul ca pe fiul lui? Odată ce unchiul era mort, aveau să fie destui bani pentru un astfel de aranjament și totuși… și totuși… Susan nu era sigură că i-ar fi convenit să trăiască așa, la periferia societății, exclusă chiar și din acel segment anost și comun în care reușise să pătrundă. Dar să rămână cu Oliver ar suporta, asta în cazul în care ar avea măcar această opțiune? Oliver Trenchard n-o fi fost el un geniu, dar tot avea să-și dea seama că nu este copilul lui. Nu mai făcuseră dragoste de luni întregi. Era o anumită ironie în faptul că trăise atâția ani cu gândul că este stearpă, compătimită din toate părțile, când lucrurile nu stăteau deloc așa. Problema trebuie să fi fost la Oliver, dar desigur că el nu avea să vadă lucrurile în această lumină. Poate că cea mai bună opțiune era să accepte statutul de întreținută a lui John.
În cele din urmă ușa s-a deschis.
– Ei bine? a întrebat John de cum a intrat.
– S-a făcut aproape ora de când te aștept.
– Și am venit. Ce s-a întâmplat?
Ea a dat din cap, știind prea bine că nu avea niciun rost să încerce măcar să-l facă pe John Bellasis să se simtă vinovat.
– Am făcut cum mi-ai cerut. M-a văzut un doctor și sunt însărcinată. În trei luni sau mai mult.
El și-a scos pălăria și a azvârlit-o nerăbdător.
– Dar se ocupă de situație? Sau s-a ocupat deja?
Vorbele lui au străpuns-o ca un cuțit. *Se ocupă de situație*? Susan inclusese tot timpul copilul în planurile ei. Nu concepuse niciun moment ideea de a scăpa de el. Așteptase vreme de zece ani să rămână gravidă, iar acum că era, John voia ca ea să-și riște viața și să-l lepede? Chiar nu părea să înțeleagă că aveau ceva de discutat.
Susan a scuturat nerăbdătoare din cap.
– Bineînțeles că nu!

Apoi s-a oprit și a tăcut până când și-a recăpătat ritmul respirației.

– Nu vreau să scap de copil. Tu așa credeai? Nu simți nimic pentru el?

John s-a uitat la ea vădit încurcat.

– De ce ar trebui să simt ceva?

– Fiindcă tu ești tatăl.

– Cine zice asta? Ce dovadă am? Te-ai strecurat în patul meu de cum s-a ivit ocazia. Să înțeleg din atitudinea ta că ești o nouă Madame Walewska, pură și neprihănită până în clipa când a pus Napoleon ochii pe ea?

A râs aspru și și-a turnat niște brandy dintr-o carafă, aruncându-l apoi pe gât.

– Știi bine că este al tău.

– Nu știu nimic, a răspuns el, umplându-și iar paharul. E problema ta, nu a mea. Eu, ca prieten, o să-ți dau bani să rezolvi situația, dar dacă refuzi, răspunderea mea se încheie în acel punct.

S-a aruncat într-un fotoliu.

Susan l-a privit lung. Pentru o clipă, furia ei a fost așa de mare, că s-a simțit de parcă înghițise foc, dar știa că trebuie să-și țină sentimentele în frâu. Dacă țipa, nu obținea nimic de la el. Pe de altă parte, dacă își juca atent cartea, nu exista oare vreo șansă să-l înduplece?

– E totul în regulă cu tine? a schimbat ea vorba. Te văd preocupat.

El a privit-o, surprins de blândețea tonului ei.

– Chiar îți pasă?

Susan avea, înainte de toate, prezență de spirit.

– John, a spus ea cu un zâmbet cuceritor, nu știu cum stau lucrurile cu tine, dar eu te iubesc de câteva lui bune. Fericirea ta înseamnă mai mult pentru mine decât orice altceva pe lumea asta. Bineînțeles că îmi pasă.

Rostind aceste vorbe, s-a mirat singură de nesinceritatea ei. Dar a observat că avuseseră efect. Cât de slabi erau bărbații! Ca niște câini, de ajuns să-i mângâi și sunt ai tăi pe viață.

– Îmi spui acum ce se întâmplă?

El a oftat, lăsându-se pe spate în fotoliu, cu mâinile sub cap.

– Nimic, doar că am pierdut totul.

– Nu poate să fie chiar atât de tragic.

– Zici? Nu mai am nimic. Sunt un nimic și așa voi rămâne.

S-a ridicat din fotoliu și s-a dus la fereastră. Apartamentul lui dădea spre curtea din fața clădirii. S-a uitat în jos la forfota de afară, la oamenii care se zoreau la cele ale vieții, pe când viața lui părea să fi dispărut într-un nor de fum.

Susan începea să înțeleagă că era vorba de ceva mai mult decât de proastă dispoziție.

– Ce s-a întâmplat? l-a întrebat ea.

– Am descoperit că, de fapt, n-am să fiu următorul conte de Brockenhurst. N-am să moștenesc averea unchiului. Nici Lymington Park, nici reședința Brockenhurst, nici altceva nu-mi va reveni.

Nu-i păsa că ea avea să știe. Anne și James Trenchard vor fi văzut deja documentele Sophiei și mai devreme sau mai târziu aveau să pună să fie verificate. Era inevitabil. Și atunci aveau să afle adevărul și să-l facă tuturor cunoscut.

– Nu înțeleg.

Această dezvăluire uluitoare îi distrăsese pentru moment gândurile de la propria ei situație.

– Omul acela, Charles Pope, el este moștenitorul. Dușmanul meu. Se pare că este nepotul unchiului și al mătușii.

– Dar nu era vorba că este fiul socrului meu? Așa mi-ai spus înainte.

– Înainte așa credeam. Dar nu este. E fiul vărului meu Edmund.

– Dar atunci de ce nu a fost recunoscut ca atare? De ce poartă numele Pope? N-ar trebui să fie… care este titlul de noblețe?

– Vicontele Bellasis.

– Exact. De ce nu este viconte Bellasis?

– Păi este, a zis John râzând, dar râsul îi suna aspru. Numai că nu știe.

– Cum așa?

– Toți credeau că este fiu nelegitim. De aceea l-au îndepărtat, i-au dat un nume fals și l-au crescut departe de Londra.

Susan era cu adevărat interesată. Mintea îi alerga de parcă era una din locomotivele acelea noi.

– Și când au aflat adevărul?

– Adevărul l-am aflat *eu*. Ei încă nu-l cunosc. A avut loc o cununie între Edmund și fiica soților Trenchard. În Bruxelles. Înainte de Waterloo. Dar ei cred că a fost o cununie falsă, că a fost un tertip ca s-o seducă pe fată.

Susan a bătut din pleoape. Câte dezvăluiri deodată! Sora lui Oliver, Sophia, a cărui amintire era sacră în casa lor, fusese sedusă. Dar de fapt nu, nu fusese. Cel puțin nu fără să fi avut loc o cununie înainte. Parcă era prea mult de digerat.

– Deci spui că ei nu știu încă adevărul?

– Nu cred. Știi, eu am un prieten pe care l-am pus să verifice și căsătoria a fost legală.

A scos un sul de hârtii din buzunarul interior.

– Ei cred că preotul care a oficiat ceremonia era, de fapt, un soldat și, deci, că nu era valabilă căsătoria. În realitate însă *era* soldat, dar în același timp și preot anglican. Și dovada o am chiar aici.

– Sunt impresionată că nu ai ars hârtiile. Dacă ei nu știu încă.

Și a râs din nou.

– Nu mai fi. Aș fi făcut-o, dar nu are niciun rost. Ce am eu sunt doar cópiile actului de căsătorie. Originalele sunt la ei.

– Dar dacă nu au văzut dovada obținută de prietenul tău…

– O să afle adevărul. Lucru sigur.

Acum Susan și-a întrezărit șansa. Departe de a-i distruge speranțele, pierderea suferită de John îi dădea o posibilitate concretă pentru viitor, așa cum și-a dat seama aproape pe dată. O ambiție realistă.

– John, a început ea precaută, dacă toate astea sunt adevărate și titlul s-a dus…

– Și la fel și banii.

Ea a încuviințat.

– Și la fel și banii. Atunci de ce nu te căsătorești cu mine? Știu că nu m-ai fi ales pe mine dacă ai fi fost capul familiei, dar acum vei fi doar fiul fratelui mai mic. Nu e mare lucru. Eu pot să divorțez de Oliver și să mă duc la tatăl meu. El are bani, și încă mulți, iar eu sunt singurul lui copil. Am să moștenesc tot. Am putea avea un trai bun împreună. Am putea să avem și alți copii. Tu ai ocupa un post în armată sau am putea să cumpărăm pământ. Poate sunt femei de viță mai aleasă în vederile tale, dar puține ți-ar putea oferi ce-ți ofer eu.

S-a oprit. În urechile ei sunase ca un discurs bun. Ea va dobândi un soț din înalta societate, iar el va avea mijloacele necesare pentru a trăi ca un gentilom. Dată fiind situația lui, nu avea nimic de pierdut, ci numai de câștigat, nu-i așa?

John a stat cu ochii țintuiți asupra ei un răstimp care ei i s-a părut o veșnicie. Apoi și-a dat capul pe spate și s-a pus pe râs. Numai că nu râdea pur și simplu. Se cutremura de râs. A râs până când au început să-i curgă lacrimile pe obraji. Atunci s-a oprit și s-a întors spre ea.

– Îți închipui că eu, John Bellasis, nepotul contelui de Brockenhurst, ai cărui străbuni au participat la cruciade și au fost prezenți pe toate câmpurile de bătălie mai importante din Europa, aș putea vreodată…

A privit-o cu răutate, cu ochi grei și reci ca niște pietre.

– Chiar îți închipui că m-aș însura *vreodată* cu fiica divorțată a unui jegos de negustor?

Susan s-a tras înapoi cutremurându-se, de parcă ar fi turnat peste ea apă rece ca gheața. El a început iar să râdă, aproape isteric. Ca și când toată suferința prăbușirii lui își găsea expresia în acel umor crud și sălbatic.

Parcă ar fi lovit-o cu putere și răutate în plină față. Susan a rămas nemișcată, cu mâinile pe obraji, cu inima bătând nebunește.

Dar el nu isprăvise.

– Nu înțelegi? Eu trebuie să fac o căsătorie strălucită. Acum mai mult ca oricând. Nu cu Maria Grey, cea cu ochii plecați și buzunarele goale. O căsătorie *strălucită*, auzi? Și îmi pare rău, scumpo, dar tu nu ai cum să faci parte din acest scenariu.

A clătinat din cap.

– Sărăcuța Susan Trenchard! Odrasla ușuratică a unui negustoraș. Ce caraghios!

Ea a rămas o clipă încremenită, fără o vorbă și fără un gest, până când s-a simțit din nou complet stăpână pe trupul și pe glasul ei. Atunci a zis:

– Ai putea să te duci și să-i poruncești servitorului tău să-mi cheme o birjă?

Cobor și eu imediat.

– Dar tu nu poți să cobori și s-o oprești singură?

I-a vorbit de parcă nu se mai văzuseră până atunci.

– Te rog, John! Nu e nevoie să ne despărțim atât de urât.

Să fi fost un dram de bunăcuviință, o ultimă urmă de onoare care l-a făcut să bombăne un „prea bine“ și să părăsească încăperea ca să dea porunca? Nici nu ieșise bine că ea a înșfăcat hârtiile lăsate lângă fotoliul lui, le-a îndesat în sacul de mână și s-a strecurat grăbită afară. Ajunsese la jumătatea scării când l-a auzit strigând-o pe nume, dar a zorit pasul și apoi a traversat în fugă curtea, ieșind în stradă. Un minut mai târziu se afla într-o birjă, în drum spre casă. Când John a dat buzna afară, pe trotuar, uitându-se furios în ambele direcții, Susan s-a ferit de la fereastra birjei și s-a lipit de spătarul canapelei.

Oliver Trenchard stătea în biblioteca lui James din reședința lor din Eaton Square, bând un pahar de coniac și răsfoind *The Times*. După criteriile lui, chiar dacă nu și cele ale tatălui, avusese o zi plină, cu toate că biroul și munca în beneficiul fraților Cubitt nu se număraseră printre activități. Călărise aproape toată dimineața în Hyde Park, trecuse pe la croitor, în Savile Row, ca să aprobe modelul unei perechi de pantaloni de vânătoare; apoi luase parte la un prânz în Wilton Crescent, urmat de o partidă de whist cu un grup de prieteni. Asta cu toate că nu era un jucător pasionat. Ura prea mult să piardă, pentru ca eventualele câștiguri să-i aducă satisfacție. De fapt, fără să fi fost suficient de harnic ca să fie pe placul tatălui său, Oliver nu avea nici cine știe ce vicii. E drept, obișnuia să bea când era amărât, dar adevăratul lui păcat ar fi fost femeile, dacă ar fi reușit să alunge imaginea soției lui ori de câte ori încerca să pună la cale o întâlnire amoroasă. Aceasta îi apărea atunci în minte, cu zâmbetul ei superior și căutând din priviri un bărbat cu care să flirteze, altul decât soțul ei… Era de ajuns ca să abandoneze planurile și să se ducă acasă. Știa că ar fi fost mulțumit dacă ar fi învățat pur și simplu să uite de ea. Sau cel puțin așa își zicea în sinea lui, așezându-se în fotoliu și ducând paharul la gură. Spera să nu dea peste el nici tatăl lui, nici Susan.

Deși locuiau sub același acoperiș, Oliver reușise să nu-i vorbească lui James din ziua cu prânzul acela dezagreabil de la club. Intenționat pleca târziu de acasă diminețile, la mult timp după ce James pornea spre birou, și adesea se întorcea acasă la ore mici, sperând că părinții sunt deja în pat. Însă în ziua aceea calculase greșit, crezând că James lua cina în oraș; tocmai lăsa jos paharul și împăturea ziarul, când tatăl lui a intrat în bibliotecă. James s-a oprit în loc. Era limpede că nici el nu se aștepta să-și vadă fiul acolo.

– Ai terminat de citit ziarul? a întrebat el, oarecum stângaci după atâta timp în care nu-și vorbiseră.

– Nu, dar poți să-l iei, dacă-l vrei dumneata, tată, a răspuns Oliver, destul de politicos.

– Nu, nu, continuă. Eu am venit după o carte. Știi unde este mama ta?

– E sus. Era obosită după plimbarea lungă de azi după-amiază. Voia să se odihnească înainte de cină.

James a încuviințat cu o mișcare a capului.

– Prin urmare, cu ea nu te deranjează să vorbești.

– N-am nimic de împărțit cu mama, a răspuns calm Oliver.

– Doar cu mine.

James începea să realizeze că tensiunile dintre ei erau aproape de punctul culminant. Ajunseseră în sfârșit la război după ce îl amânaseră atâta vreme?

– Cu tine și cu Charles Pope.

Acesta era misterul pe care James nu reușea să-l dezlege.

– Și îl detești atât de tare, încât ai fost în stare să străbați toată Anglia, numai ca să încerci să-i strici buna reputație?

– Avea o reputație de apărat? a pufnit Oliver, întorcându-se la ziarul lui.

– Le-ai dat bani oamenilor ălora, atunci, la Manchester? Ca să scrie scrisorile? a întrebat aspru James.

– N-a fost nevoie. Voiau să-l distrugă la fel de mult ca mine.

– Dar de ce?

James a scuturat din cap neîncrezător și s-a uitat lung la fiul lui. Era greu de înțeles. Iată-l aici pe Oliver, trecând fără griji prin viață, citind în această bibliotecă frumoasă, înzestrată precum cele ale gentilomilor de vază pe care James le admirase, cu cotoarele aurite ale volumelor lucind în lumina aruncată de lămpile cu ulei. Deasupra consolei căminului atârna un portret al lui George al III-lea, iar între rafturile cu cărți de pe latura lungă se afla un birou cu incrustații. Ce putea fi mai agreabil? O oază de civilizație în mijlocul orașului. Câtă deosebire față de cadrul sordid, dezolant și sărăcăcios al copilăriei lui! Și ce făcuse Oliver ca să merite toate acestea? Nimic. Dar se arăta vreodată satisfăcut, fericit sau măcar împăcat?

– Deci te-ai dus anume până la Manchester, doar-doar o să găsești ceva, orice, pentru a-l compromite pe domnul Pope în ochii mei?

– Da.

Oliver nu mai vedea niciun motiv să ascundă aceste lucruri acum. James era consternat.

– De ce să dorești distrugerea unui om care nu ți-a făcut niciodată nimic?

– Nu mi-a făcut nimic?

Oliver i-a repetat cuvintele cu un ton uluit.

– Mi-a răpit tatăl și este pe cale să-mi răpească și averea. Asta înseamnă nimic?

James a pufnit de indignare.

– Ce prostie!

Dar de data aceasta Oliver era hotărât să spună tot ce avea pe suflet. Tatăl său voia să știe ce se ascundea în spatele urii față de Pope. Foarte bine, avea să afle.

– Îl copleșești cu atenții pe acest nou venit, pe acest străin, pe acest arivist! Îi dai bani și nu te zgârcești cu laudele la adresa lui!

– Cred în el.

– Așa o fi.

Oliver aproape că era în lacrimi. A simțit că începe să tremure.

– Dar, pentru Dumnezeu, în mine nu crezi și n-ai crezut niciodată! Niciodată nu m-ai susținut, nu te-ai ocupat de mine, n-ai ascultat ce-ți spuneam…

James simțea cum i se adună în piept un ghem de furie.

– Îngăduie-mi să-ți amintesc că m-am pus într-o situație imposibilă, periclitându-mi amiciția cu frații Cubitt, oameni pe care îi respect mai mult decât pe oricine pe lumea asta, ca să-ți asigur o carieră. Și care este răsplata mea? Să te văd în fiecare dimineață lipsind de la toate ședințele, anulând toate întâlnirile ca să călărești, să te duci la vânătoare sau la plimbare în parc! Nu e cazul să fiu dezamăgit? Nu e cazul să simt că fiul meu nu merită osteneala pe care mi-am dat-o?

Oliver s-a uitat lung la tatăl lui, la omul acela insignifiant și lipsit de demnitate, cu fața lui roșie și haine prea strâmte, care habar n-avea ce însemna rafinament în viață. Era un lucru ciudat. Pe de o parte, îl disprețuia. Pe de alta, își dorea cu ardoare respectul lui. Nu reușea să înțeleagă această situație și nici pe sine însuși, dar știa că nu mai poate să ascundă ce îl rodea cel mai tare.

– Îmi pare rău, tată, dar nu pot să fac schimb cu Sophia, așa cum știm amândoi că ai fi preferat. Nu pot să mă așez eu în mormânt și să ți-o dau pe ea. Nu-mi stă în puteri.

Zicând asta, a smucit ușa și a ieșit, lăsându-l pe James singur în lumina tremurătoare a focului din cămin.

Susan a fost neobișnuit de tăcută cât i-a aranjat Speer părul înainte de cină. Camerista bănuia că lucrurile nu merseseră bine între stăpâna ei și domnul Bellasis, dar desigur că putea doar să facă ipoteze în privința motivului. Așa cum era și firesc, știa sigur că doamna Oliver e însărcinată – lucru pe care o doamnă nu-l poate ascunde cameristei personale – și era la fel de sigură că tatăl e domnul Bellasis, fiindcă cei unsprezece ani cu domnul Oliver nu aduseseră nici măcar un avort spontan. Dar dacă cei doi discutaseră subiectul în acea după-amiază și dacă stăpâna ei își făcuse visuri de viitor care îl includeau pe domnul Bellasis, era clar că acestea fuseseră sfărâmate.

– Doriți să vă îmbrăcați, doamnă? a întrebat-o camerista.

– Puțin mai târziu. Am ceva de făcut înainte de asta. Poți să-mi găsești niște hârtie și o panglică?

Susan a așteptat răbdătoare să se întoarcă Speer cu cele cerute de ea. Apoi stăpâna a scos un mănunchi de hârtii din sacul de mână, le-a rulat în coala albă, pe care a legat-o cu panglica și a sigilat-o cu niște ceară luată din birouașul din colțul camerei.

– Am nevoie să scrii tu pe asta, a zis ea, întorcându-se spre Speer. Scrie doar atât: Domnului James Trenchard.

– Dar pentru ce, doamnă?

– Nu contează. Domnul Trenchard îmi cunoaște scrisul, dar pe al tău nu. Nu fac apel la discreția ta. Știi deja suficient ca să mă trimiți la spânzurătoare.

Camerista n-a fost pe deplin liniștită de aceste cuvinte, dar s-a așezat la birou și a făcut așa cum i se ceruse. Susan i-a mulțumit, a luat pachetul și a ieșit din cameră.

James era aproape îmbrăcat când a auzit pe cineva bătând în ușa vestiarului.

– Cine e?

– Eu sunt, tată.

Nu-și aducea aminte să-l mai fi vizitat vreodată Susan în vestiar. Dar ținuta îi era completă, în afară de haină, așa că a deschis ușa și a poftit-o înăuntru, debarasându-se de valet.

– Cu ce îți pot fi de folos? a întrebat.

– Cineva mi-a dat acest pachet pe stradă când veneam spre casă.

I-a întins pachetul și el l-a luat.

Avea o atitudine supusă, lucru cu totul neobișnuit, și pentru o clipă James s-a întrebat dacă nu îi ascundea ceva. A cercetat cu privirea sulul de hârtie pe care i-l înmânase nora.

– Cine zici că ți l-a dat?

– Nu știu. Un băiat. Mi l-a dat și a fugit.

– Ciudat, a zis James. Dar a îndepărtat învelitoarea și s-a apucat să examineze conținutul. Îi pierea parcă sângele din obraji pe măsură ce citea pagină după pagină. În cele din urmă și-a ridicat din nou ochii spre Susan.

– Băiatul de care zici era servitor? Sau curier?

– Nu știu. Un băiat ca toți băieții.

James a rămas ca încremenit vreme de alte câteva clipe lungi.

– Trebuie să mă duc să vorbesc cu doamna Trenchard.

– Înainte de asta, mai este ceva ce vreau să afli.

Susan și-a adunat curajul. Miza tot ce avea pe mâna următoare. Își luase o înfățișare modestă, aproape rușinată, care părea potrivită, trebuia acum doar să se concentreze. A tras aer în piept. Venise momentul.

– Voi avea un copil, a spus.

Cu asta fericirea lui James a devenit deodată de două, de trei, de patru ori mai mare. Dintr-o singură lovitură, reputația fiicei era salvată, nepotul avea să moștenească un titlu înalt, iar fiul, cel care ducea mai departe numele Trenchard, avea să aibă la rândul lui un urmaș. Preț de o clipă s-a temut că va plesni pur și

simplu de fericire. În cele două sau trei minute de când intrase în încăpere nora lui, viața i se schimbase cu totul.

– Ah, draga mea! Ești sigură?

– Foarte sigură. Dar acum trebuie să te duci la mama.

– Pot să-i spun și ei?

– Bineînțeles.

Una peste alta, Susan s-a întors ușurată în dormitorul ei, unde Speer îi pregătea ținuta pentru cină. Semnase condamnarea la ruină a lui John Bellasis, iar acesta fusese scopul ei principal. Dacă până în această seară soții Trenchard nu știuseră adevărul, acum îl aflaseră. Odată încheiată această acțiune, începuse să pună în aplicare și planul de a-și salva propria reputație și, deși rezultatul era incert, cel puțin era bucuroasă că finalul era aproape.

John Bellasis se blestema că nu aruncase în foc dovada primirii lui Bouverie în rândul preoților. De ce oare o păstrase? La ce îi servea? Dacă ar fi distrus-o, Susan ar fi avut acum numai niște hârtii care erau còpiile celor aflate deja în posesia lui Anne Trenchard. Cine știe câtă vreme ar fi continuat să creadă soții Trenchard că acea cununie fusese falsă? Dar acum, mulțumită tâmpeniei lui, era pierdut și din cauza femeii ăleia ridicole îi scăpase totul din mână. Ar fi strâns-o de gât pe loc dacă ar fi putut.

Mânat de impuls, a luat o birjă până în Eaton Square, dar când s-a dat jos a început să șovăie. Dacă ar suna la ușă, ce s-ar întâmpla? Ar fi poftit înăuntru și în cele din urmă cineva – probabil că nu Susan, dar cineva – ar da cu ochii de el, și atunci ce ar spune? După alte câteva minute, s-a hotărât să se îndepărteze, ca să nu riște să fie observat de vreun membru al familiei sau de vreun servitor, așa cum stătea rezemat de balustrada care despărțea părculețul de piață. A dat colțul și s-a îndreptat spre cârciuma „The Horse and Groom“, unde se întâlnea mereu cu Turton. Dacă majordomul era acolo, putea să-l convingă să… să ce? Să fure documentele? La ce ar ajuta? Era de presupus că Susan arătase deja familiei hârtiile și de acum știau că Bouverie era într-adevăr preot. Puteau găsi cu ușurință și alte hârtii doveditoare. Prea bine. Avea să intre doar ca să bea un pahar și să se mai liniștească, apoi avea să pornească pe jos spre Albany. Poate că douăzeci de minute petrecute afară, în răcoarea serii, aveau să-i domolească furia. A împins ușa de la intrare și s-a uitat înăuntru.

La tejgheaua lungă de lemn, crestată și plină de pete, care se întindea pe aproape toată lungimea încăperii joase și afumate, stătea sprijinit nu Turton, ci Oliver Trenchard, sorbind dintr-un pahar în care părea a fi whisky. De cum l-a văzut, lui John i-a venit o idee. Poate că era o idee disperată, dar vremurile disperate nasc măsuri disperate. Știa de la Susan că Oliver îl ura pe Charles Pope, pe care îl învinuia pentru înstrăinarea de tatăl lui, și că ar fi făcut orice să se vadă scăpat de el. Mai știa de la fosta amantă că Pope era conștient de conflictul pe care îl provocase între tată și fiu și că îi părea rău. Oliver îi spusese nevestei că tânărul nu negase acuzațiile aduse împotriva lui, dar că James se îndoia de adevărul lor. Susan era suficient de inteligentă ca să dezlege această enigmă, pe care apoi i-o împărtășise lui John. Evident, Charles Pope se simțea jenat că îl îndepărtase pe tată de fiu și încerca să nu înrăutățească situația.

John s-a încruntat, concentrându-se. Nu se putea oare folosi de acest conflict? Nu ar fi Pope gata să facă orice ca să dreagă lucrurile? Și el, John, n-ar putea să-l folosească pe Oliver ca unealtă?

Planul a continuat să prindă formă în mintea lui John. Oliver voia să-l înlăture pe Pope, nu făcuse niciun secret din asta. Îi adusese acuzații în fața multor persoane, printre care și propria soție. Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Charles Pope, n-ar fi Oliver Trenchard principalul suspect? Și dacă se găseau dovezi că Oliver și Pope aranjaseră să se întâlnească…

Oliver a ridicat privirea. L-a văzut pe John cu ochii ațintiți asupra lui și mai-mai să strângă din pleoape ca să alunge vedenia.

– Domnul Bellasis? Dumneata ești? Ce Dumnezeu cauți în spelunca asta împuțită?
– Voiam să beau ceva să mă liniștesc.
Era un răspuns ciudat.
– Ai nevoie să te liniștești? s-a mirat Oliver.
John s-a apropiat și s-a sprijinit nonșalant cu coatele de tejgheaua de lângă el.
– Știi cine este Charles Pope?
A zâmbit, dar numai în sinea lui, văzând fața scăpărând de furie a lui Oliver.
– Dacă mai aud o dată numele ăsta…
John a făcut semn către hangiu să mai aducă două pahare de whisky.
– Tare mi-ar plăcea să-i dau o lecție de s-o țină minte.
Oliver l-a aprobat dând din cap.
– Și eu cu drag ți-aș da o mână de ajutor.
– Adevărat? a murmurat John, luând paharul și dând băutura pe gât dintr-o înghițitură. Fiindcă chiar ai putea să mă ajuți, dacă vrei.
Hangiul s-a uitat din spatele tejghelei la cei doi bărbați stând cu capetele aplecate și șușotindu-și la ureche. Se întreba care putea fi subiectul acestei discuții importante. Îi mai văzuse pe acolo și pe unul, și pe altul, dar niciodată împreună.

James a intrat în dormitorul soției în timp ce Ellis îi aranja părul.
– Putem să rămânem singuri un moment? a întrebat el.
Anne i-a mulțumit cameristei.
– Întoarce-te în zece minute, i-a cerut.
Apoi, când ușa s-a închis în urma acesteia, s-a întors spre soțul ei.
– Ce este? Ce s-a întâmplat?
– Uită-te peste astea, a răspuns James, punându-i dinainte hârtiile.
Anne și-a plimbat privirea peste primele două-trei pagini.
– De unde le ai?
– I le-a înmânat un băiat lui Susan când să intre în casă. Ce zici de asta? Sunt còpii, evident.
– Știu că sunt còpii, a răspuns Anne, ridicându-se. Originalele sunt la mine.
S-a aplecat să descuie dulăpiorul și a scos hârtiile pe care i le încredințase Jane Croft. I le-a întins fără o vorbă. Și-a dat seama de îndată că l-a rănit.
– Mie de ce nu mi-ai spus nimic despre ele? a întrebat el.
Ea nu a vrut să-i dezvăluie adevăratul motiv, că intenționase să păstreze o fărâmă din Sophia numai pentru ea. Își spusese că era doar pentru scurt timp. Avea de gând să i le arate până la urmă. Nu avea cum să mai știe dacă și-ar fi dus până la capăt intenția.
– Sunt documentele falsei cununii a Sophiei. Când eram în Bruxelles, ea i-a poruncit cameristei să le ardă, dar femeia nu i-a dat ascultare. Croft a venit aici să mi le încredințeze înainte de a pleca spre America. Faptul că le avem nu schimbă cu nimic lucrurile.
James și-a privit o clipă soția înainte de a vorbi. Importanța a ceea ce avea de spus îl copleșise. Anne era nedumerită.
– Dacă este ceva ce-mi scapă, te rog să mă luminezi, a zis ea și s-a așezat așteptând liniștită.
– Asta îți scapă, a răspuns James și a scos o hârtie dintre celelalte. Nu este o copie și nu ai cum s-o fi văzut până acum.
Anne a luat hârtia întinsă de el.
– Cineva a făcut cercetări în legătură cu omul care a oficiat simulacrul de căsătorie. Richard Bouverie sau, mai exact, onorabilul reverend Richard Bouverie. Fiindcă se pare că era preot înainte de a reintra în armată și, prin urmare, avea deplină autoritate să oficieze slujba respectivă. Cu alte cuvinte, cununia nu a fost o mascaradă. Sophia *era* Lady Bellasis când a murit, iar Charles este fiu legitim.
– Și Edmund a fost om de onoare.
Lui Anne i s-au umplut ochii de lacrimi gândindu-se cum interpretaseră ei și cum se întorseseră împotriva acestui tânăr viteaz care, impetuos și chiar nesăbuit

cum era, o iubise cu adevărat pe fiica lor și îi dorise tot binele. Avea să se ducă la biserică a doua zi să ceară o slujbă pentru sufletul lui.

– Numai tu puteai să te gândești la asta acum, a zis James.

Dar și el se bucura că nu se înșelase atât de rău în privința pețitorului fiicei lui. Își petrecuse ultimul sfert de veac învinuindu-se că o distrusese pe Sophia, dar acum se întreba de ce oare se lăsase atât de ușor convins și nu făcuse cercetări mai amănunțite la vremea aceea. De ce acceptaseră toți pur și simplu verdictul dat de Sophia când îl văzuse, îngrozită, pe Bouverie în fața reședinței Richmond, și anume că omul era un șarlatan? Dar, în fine, e ușor să judeci cu mintea de pe urmă.

Anne rămăsese cu ochii la hârtiile întinse în fața ei pe măsuța de toaletă.

– Cum zici că le-a căpătat Susan?

– Un băiat i le-a îndesat în mână pe stradă.

– Dar eu cunosc scrisul ăsta…

Anne n-a apucat să-și sfârșească ideea, că ușa s-a deschis și Ellis și-a făcut din nou apariția.

– Putem continua, doamnă?

Anne a încuviințat cu o mișcare a capului și James a început să strângă teancul de hârtii, în timp ce Ellis a traversat încăperea, apropiindu-se de stăpână. Apoi s-a oprit cu un icnet și a dus mâna la gură. Nu se așteptase câtuși de puțin să vadă acele hârtii în mâinile lui Anne și a vorbit înainte să-și recapete stăpânirea de sine:

– De unde aveți alea?

A auzit cuvintele abia după ce le rostise. Apoi, văzându-le privirile consternate, a făcut o încercare disperată de a se salva:

– Vreau să zic… ce documente interesante, doamnă!

A fost rândul lui Anne să vorbească. Nu erau, la urma urmei, prea mulți suspecți, dacă documentele fuseseră copiate de cineva al cărui scris îi era familiar. Iar cea care o întâmpinase pe Croft la sosire fusese Ellis.

– Ai să-mi spui ceva în legătură cu ele, Ellis?

S-a uitat lung la cameristă, pusă acum în încurcătură. Femeia aceasta o slujise vreme de treizeci de ani și totuși nu știa nimic despre ea. Oare în locul ei și-ar fi trădat ea, Anne, stăpâna în serviciul căreia lucrase treizeci de ani? Se îndoia, dar, în fond, ea nu fusese nevoită să îndure umilințele și lupta pentru supraviețuire la care te supunea viața de servitor.

James începea să-și piardă răbdarea.

– Dacă ai ceva de spus ca să-ți mai micșorezi vina, spune acum!

Mintea lui Ellis clocotea. Bineînțeles că ar fi trebuit să insiste ca domnul Bellasis să citească acele cópii și să le dea foc în fața ei. Dar oare el i-ar fi dat ascultare? Probabil că nu. S-a hotărât iute. Slujba se dusese, n-o mai putea salva, dar măcar să evite perspectiva temniței.

– Domnul Turton, domnule. El a găsit hârtiile în geamantanul domnișoarei Croft și le-a copiat.

– Din a cui poruncă?

Ellis a reflectat câteva clipe. Minți-se spunând că Turton scotocise după hârtii, dar ce rost avea să mintă în continuare? Avea să profite în vreun fel, protejându-l pe domnul Bellasis? Nu. Acum el nu i-ar mai da niciun ban, căci ce-ar mai avea de câștigat de aici? Dar mai trebuia să se gândească și la referințele ei. Cum avea să mai capete vreo slujbă fără niște recomandări bune? Iar doamna Trenchard n-o să vrea să i le dea, lucru sigur. Ellis a început să plângă. Întotdeauna se pricepuse să plângă la comandă.

– Îmi pare nespus de rău, doamnă. Dacă aș fi știut că vă fac un rău, m-aș fi ținut departe de toată povestea asta.

– Te-ai uitat la Turton cum copiază scrisorile domnișoarei Sophia, dar nu ți-a dat prin cap că îmi faci un rău?

Tonul lui Anne devenise dur.

James nu mai avea stare.

– Important este pentru cine le-a copiat?

Ellis și-a zis să n-o mai lungească și să vorbească pe șleau.

– Știu că mi-am pierdut postul, domnule. Dar nu sunt un om rău.

– Nici bună nu ești, a replicat Anne cu destulă asprime.

– Știu, am dat dovadă de slăbiciune. Dar dacă nu capăt referințe, am să mor de foame.

– Înțeleg.

James a redevenit pe loc stăpân pe situație. A priceput înaintea soției ce voia să spună camerista.

– Vrei să zici că, dacă îți dăm niște referințe de orice fel, ne spui pentru cine au fost făcute cópiile. Așa e?

Firește că așa era, prin urmare, Ellis a rămas tăcută. Stătea în fața lor cu ochii plecați, privindu-și mâinile.

– De acord, s-a învoit James, făcând un semn ferm către soție, care părea că vrea să intervină. Îți vom da o scrisoare de recomandare; referințele nu vor fi excepționale, dar îți vor permite să-ți găsești o slujbă bine plătită.

Ellis a răsuflat ușurată. Era bucuroasă că avusese prezența de spirit de a-și juca bine ultima carte.

– Domnul Turton a făcut cópiile pentru domnul Bellasis, domnule.

Anne a tresărit și și-a ridicat privirea spre ea.

– Pentru domnul Bellasis? Nepotul contesei de Brockenhurst?

Ellis a confirmat dând din cap.

– Chiar el, doamnă.

James a cumpănit cele auzite.

– John Bellasis, bineînțeles. Tot el trebuie să fi fost cel care a făcut cercetări în legătură cu acel Bouverie. Lucru pe care ar fi trebuit să-l facem noi acum douăzeci de ani. Dacă se dovedea că Bouverie era un impostor, John Bellasis rămânea moștenitorul titlului de conte. Dacă însă Bouverie era cu adevărat preot, Bellasis rămânea de căruță.

Uitase pentru o clipă de prezența lui Ellis, dar Anne a tușit discret, aducându-l la realitate.

– Ce rol ai avut tu în toate acestea, Ellis? a întrebat-o ea.

Femeia a șovăit. Cât să spună oare din ce știa? Se asigurase acum de referințe și știa că soții Trenchard nu-și vor încălca făgăduiala. Nu era, totuși, cazul să le spună mai mult decât strictul necesar.

– Domnul Turton m-a pus să duc cópiile la apartamentul domnului Bellasis.

Anne a dat din cap gânditoare.

– Prea bine. Poți să pleci. Poți să rămâi peste noapte, dar mâine ai să pleci. Cu scrisoarea de recomandare din partea noastră.

Ellis a schițat o reverență și a ieșit, închizând ușa binișor în urma ei. Putea să fie și mai rău, și-a zis pe când cobora scările. Fusese bine plătită până la sfârșit și avea și ceva bani puși deoparte, mulțumită bacșișurilor date de domnul B. Avea să o angajeze careva suficient de fraier și de nepăsător ca să nu-i cerceteze trecutul.

În încăpere, James Trenchard a prins-o de mână pe soția lui.

– Nu trebuie să spunem nimănui. Nici lui Charles Pope, nici soților Brockenhurst, nici familiei. Trebuie să verificăm amănunțit aceste informații despre preot, până când vom ști sigur că Sophia a fost cununată legal. După aceea ne vom interesa cum să înregistrăm căsătoria la autoritățile competente. Nu vreau să dau nimănui speranțe, pentru ca apoi să le nărui.

Anne a făcut un gest de aprobare. Era fericită, desigur. Era nebună de bucurie. Dar erau fragmente din acea poveste care nu păreau tocmai logice. Dacă John Bellasis se ostenise să facă investigații în legătură cu căsătoria, de ce nu păzise cu grijă informațiile? Cu siguranță că își dorea ca valabilitatea căsătoriei să rămână un secret. Edmund era mort. Sophia era moartă. La fel și Bouverie. Singura dovadă era documentul pe care îl solicitase și, dacă i-ar fi dat foc, nimeni n-ar fi aflat nimic. Atunci cum de a lăsat să-i fie sustras cu atâta neglienţă? Și cine era băiatul care îi predase hârtiile lui Susan pe stradă?

– Și mai e ceva, a zis James, aducând-o la realitate. Mi-a fugit din minte pentru moment, dar are să te bucure foarte tare.

A făcut o pauză, pentru efect.

– Susan este însărcinată.

Era ca un răspuns la întrebarea ei nerostită.

– Adevărat?

S-a străduit ca expresia feței să fie una de încântare.

James a întărit dând din cap și a zâmbit cu gura până la urechi.

– Adineauri mi-a spus. De mai bine de zece ani cu Oliver și nimic. Ne pierduserăm speranța. Și acum o să aibă un copil. Nu că este extraordinar? Oare ce să se fi schimbat?

– Mă întreb și eu, a zis Anne.

Oliver s-a întors târziu acasă și Susan era gata îmbrăcată când a intrat în camera ei.

– Cred că am să cobor, l-a anunțat ea.

– Du-te! Puteți să vă și așezați la masă dacă vreți.

Și-a dat seama că e nervos. Oare se certase iar cu James? Se legăna și se ținea de cadrul ușii. Era beat deci. Nu conta. Ea avea să coboare și să profite cât mai mult de timpul cât o să fie singură cu socrii. Își căuta mai mult pe ghicite scăparea, dar dacă reușea, dacă îi câștiga de partea ei, atunci dezastrul putea fi evitat. Încercarea cea mai grea avea să fie cu Oliver, dar nu avea niciun rost să stea de vorbă cu el cât era în starea asta. Cheia reușitei era curajul și, dacă alte virtuți îi cam lipseau, pe asta Susan o avea din belșug.

Când a ajuns în salon, socrii ei erau deja acolo și așteptau. S-a apropiat de Anne cu un gol în stomac. Anne era singura dintre toți care avea destulă minte și înțelegea suficient de bine firea omenească pentru a intui adevărul.

– Ți-a spus tata?

A așteptat răbdătoare reacția ei.

– Mi-a spus, a zis Anne. Felicitări!

Dar tonul nu era tocmai euforic. S-a uitat la nora ei cu o privire nouă.

– Haide, sărut-o! a strigat James de la celălalt capăt al salonului.

Anne s-a aplecat și a depus un sărut rece pe obrazul lui Susan. Fata a sărutat-o cuminte la rândul ei.

– Oliver s-ar putea să mai întârzie. Tocmai sosise acasă când am coborât eu. Zicea să mergem la masă fără el, dacă dorim.

– Ei, cred că putem să mai așteptăm, a spus Anne netulburată. James, ai vorbit cu Turton?

Soțul ei a dat din cap că nu.

– Mă gândeam s-o las pentru după cină. Sau pare o lașitate?

– E important să afle de la tine, nu de la Ellis, deși s-ar putea să fie deja prea târziu.

– Ai dreptate, a zis el aprobând și cu un gest din cap. Cred că ar fi bine să-i dăm și lui o scrisoare de recomandare. Mă uit și după vreo două sticle de șampanie dacă tot cobor.

O clipă mai târziu ieșise din încăpere, iar cele două femei au rămas singure.

Susan se îmbrăcase de seară atent, dar modest. Purta o bluză de șifon cafeniu deschis și o fustă largă de mătase într-o nuanță mai închisă ca bluza. Părul și-l prinsese într-un coc simplu la ceafă, cu bucle potrivite în fața urechilor. Efectul pe care îl urmărea era de simplitate cuviincioasă, de femeie cumsecade, castă, integră, un stâlp al societății. Așa voia să apară, după cum și-a dat bine seama Anne.

– Nu stăm jos? a îndemnat-o ea.

S-au așezat, alegând două cochete scaune aurite, aflate de o parte și de alta a căminului. După câteva clipe, Anne a continuat.

– De ce ți-a dat John Bellasis documentele alea?

Întrebarea a căzut, desigur, ca un fulger, luând-o pe Susan pe nepregătite pentru o clipă. I se oprise răsuflarea în gât, dar s-a abținut la timp de la o minciună. Soacra ei ghicise adevărul sau cel puțin o parte din el, iar ea a simțit că, dacă

vorbea cu mult curaj, ar putea să reușească, nu însă și dacă se ascundea în spatele minciunilor.

– Nu mi le-a dat. Le-am luat eu.

Anne a încuviințat. Aproape că a prețuit-o pe Susan pentru faptul că nu încercase s-o păcălească în continuare.

– Pot să întreb de ce?

– Mi-a spus că ele dovedesc că Charles Pope este fiu legitim și moștenitor al unchiului lui și că, odată arătate persoanelor potrivite, el, John, avea să piardă totul. Voi nu aveați cum să știți despre asta, altfel de ce ar fi fost lăsat domnul Pope să se chinuie într-o fabrică mizerabilă din nord?

– Știam că avusese loc o căsătorie, dar am crezut că nu e valabilă.

– John părea să creadă că, văzând scrisorile originale, aveați să cercetați faptele și să aflați astfel adevărul.

Anne a oftat.

– Asta și trebuia să facem cu un sfert de veac înainte. Dar acum ne-a făcut domnul Bellasis acest serviciu. Zău dacă nu este o ironie. Dacă lăsa lucrurile așa cum erau, n-am fi aflat niciodată.

Fulgerată de acest gând, Anne a simțit că o cuprinde amețeala.

– Și tu de ce ai vrut să-i faci rău, dacă erați amanți?

Din nou îndrăzneala întrebării a lăsat-o pe Susan cu răsuflarea tăiată; dar acum se prinsese în joc și nu putea decât să spună adevărul.

– Voiam să se însoare cu mine, dacă divorțam de Oliver. Nici nu visasem la așa ceva pe vremea când credeam că va deveni lord Brockenhurst – sau, și dacă visasem, știam că era doar o iluzie. Dar în momentul când a rămas doar fiul sărac al unui fiu mai mic, ideea n-a mai părut așa de absurdă. Eu o să am mai mulți bani decât el. Mult mai mulți.

– Sunt de acord cu tine.

După tonul lui Anne, s-ar fi zis că discutau despre avantajele și dezavantajele angajării unei bucătărese noi.

– Eu zic că ai fi fost răspunsul la rugăciunile lui.

– Ei bine, nu eram. Mi-a râs în față pentru îndrăzneala mea.

– Înțeleg.

Și chiar înțelegea. Susan fusese orbită de acest bărbat frumos și stilat și de manierele lui aristocratice. Îl întâlnise când se simțea singură, stearpă și neiubită.

– Deci până la urmă poți avea copii, a adăugat ea. Cred că este o ușurare, deși complică lucrurile.

Susan și-a reținut un zâmbet.

– Dacă aș fi știut că este din vina lui Oliver, și nu dintr-a mea, aș fi fost mai atentă.

Cât de ciudată era această conversație! A privit încăperea, cu culorile ei plăcute, cu luciul mobilei și al tablourilor, o încăpere pe care o cunoștea atât de bine, dar care nu avea să i se mai pară la fel de acum înainte. Vorbeau acum ca de la egal la egal, ca două prietene chiar, și, dacă se gândea bine, Susan găsea că, pe undeva, era un lucru extraordinar, cu toate că întotdeauna avusese despre Anne o părere mult mai bună decât despre ceilalți membri ai familiei.

– Și tocmai asta este problema, a continuat Anne, a cărei voce redevenise gravă. Oliver nu poate să aibă copii.

Era în tonul ei o durere sinceră și era și firesc, și-a zis Susan. Este cumplit pentru o mamă să știe că fiul ei nu poate avea urmași.

– Aparent, nu poate avea copii cu mine. Dar, la urma urmei, nici Napoleon nu a putut avea copii cu Josephine, iar apoi a avut un fiu cu Marie Louise.

– Oliver nu este Napoleon, a replicat Anne oarecum sentențios.

A făcut o pauză. În tăcerea care s-a lăsat se auzea numai ticăitul orologiului așezat pe consola căminului și trosnetul tăciunilor încinși, care se mișcau cu zgomot pe grătarul de dedesubt.

Apoi Anne s-a uitat drept în ochii lui Susan.

– Vreau să fiu sigură în privința târgului pe care îl propui.

– E vorba de un târg?

Susan nu gândise în acești termeni până acum.

– Vrei, deci, să rămâi cu Oliver, acum că acea cale de scăpare împreună cu John Bellasis s-a închis definitiv?

Susan își simțea inima bubuind în piept. Următoarele minute aveau să-i decidă soarta.

– Da, aș vrea să fac în continuare parte din familie.

A răsunat deodată un scurt lătrat, care le-a făcut pe amândouă să tresară. Agnes se trezise din culcușul ei de pe covorașul din fața căminului și a început să sară cu lăbuțele pe fustele lui Anne, cerșind să fie luată în brațe. Când cățelușa i s-a liniștit în poală, Anne a continuat:

– Cum ai să te descurci cu Oliver? Bănuiesc că își va da seama că nu este copilul lui.

Susan a consimțit.

– Așa e. Dar de Oliver mă ocup eu.

– Atunci ce dorești de la noi, de la mine și de la James?

Anne era curioasă să vadă cât din povestea asta fusese plănuit. În realitate, Susan improviza, dar avea destul stil ca să dea impresia că totul era premeditat.

– Vreau ca Oliver să vadă cât de entuziasmat este tatăl lui de veste, cât de încântat, de fericit și de mândru de fiul lui. E multă vreme de când soțul meu nu și-a mai făcut tatăl fericit.

Preț de câteva momente Anne nu a scos o vorbă. Tăcerea a durat destul de mult ca Susan să se întrebe dacă acest dialog ireal luase sfârșit. Dar în cele din urmă soacra ei i s-a adresat din nou.

– Adică vrei ca Oliver să înțeleagă că are numai de câștigat, dacă acceptă copilul ca fiu al lui.

– El va fi marele câștigător.

Susan chiar începea să creadă asta.

Anne a dat încet din cap.

– Eu am să fac tot ce pot și am să păstrez secretul, cu o singură condiție. Să vă mutați la Glanville.

Susan s-a uitat la ea consternată. *Să locuiască în Somerset*? La distanță de două-trei zile cu trăsura de Londra?

– Să locuim acolo? a murmurat, de parcă ar fi fost o întrebare pusă altcuiva.

– Da, să locuiți acolo. Iar eu am să-ți păstrez secretul.

Susan începea să înțeleagă că nu avea de ales. Anne părea doar că își exprimă o dorință; în realitate, dădea un ordin.

Și nu isprăvise ce avea de spus.

– Este timpul să recunoaștem că Oliver nu va fi niciodată fericit urmând cariera pe care i-a pregătit-o tatăl lui. Nu se va afirma nici în construcții, nici în afaceri, nici în altceva de genul acesta. Foarte bine atunci, să se facă boier de țară. Asta își dorește. Cine știe? Poate va avea succes.

Adevărul era că pierderea moșiei Glanville era ca un pumnal înfipt în inimă. Parcă îi luase cineva o mână sau un picior sau, mai rău, jumătate din viață. Glanville fusese iubirea și bucuria ei, dar știa că va fi salvarea fiului, așa că era un sacrificiu necesar.

– Voi continua să vizitez moșia, dar nu ca stăpână. De acum înainte, această calitate îți va reveni ție. Dacă vei vrea s-o accepți. Ce zici?

Susan știa deja că nu poate hotărî altfel. Ce alternativă îi oferea soarta? Pe de o parte, să fie o soție adulteră divorțată, cu un copil din flori, trăind exilată, singură și respinsă până și de persoanele cele mai lipsite de pretenții. Pe de alta, să devină din senin stăpâna unui conac impozant din sud-vest, având un soț și un fiu sau o fiică și o poziție în societatea rurală. Nu era o alegere așa de grea, cu toate astea…

– Aș putea să vin la Londra în timpul sezonului monden?

Anne a zâmbit pentru prima oară de când intrase Susan în cameră.

– Da, veți sta aici două luni pe an.

– Și am să pot să fac și vizite ocazionale?

– Da. Deși cred că vei fi surprinsă să descoperi cât de mult îți va plăcea viața de la țară când te vei instala acolo.

Anne a făcut o pauză.

– Mai am de pus o condiție.

Susan s-a încordat. Până acum, era un compromis cu care se putea împăca la nevoie. Și era nevoie.

– Care anume?

– James nu trebuie să afle. Acest copil va fi nepotul lui și nu trebuie să bănuiască vreodată că nu este așa.

Susan a încuviințat.

– De la mine nu va afla niciodată și voi face tot ce-mi stă în putință ca Oliver să nu ne trădeze. Dar acum am și eu o condiție.

Anne a rămas surprinsă.

– Crezi că ai dreptul să pui condiții?

– În cazul acesta, da. Oliver nu trebuie să suspecteze că dumneata cunoști adevărul. Originile copilului vor rămâne secretul nostru, al meu și al lui Oliver. Numai atunci va putea să-și apere demnitatea.

Anne a consimțit.

– Înțeleg. Da, îți dau cuvântul meu.

– Îți dai cuvântul că ce?

Vocea lui James le-a făcut să tresară, dar Anne își stăpânea întotdeauna reacțiile.

– Că vor avea la dispoziție moșia Glanville. Un copil trebuie să crească la țară.

Ai găsit șampania?

– Am cerut să fie servită la sfârșitul mesei.

Ce ușor era să-i abați atenția! Înainte ca James să mai adauge ceva, ușa s-a deschis și și-a făcut apariția Oliver. Se schimbase de haine și își aruncase cu niște apă pe față, ceea ce părea să-l fi trezit, spre ușurarea lui Susan. Cu toate astea, uitându-se la soțul ei, s-a simțit asaltată de gânduri ciudate. Până la sfârșitul serii, viitorul ei avea să fie hotărât, într-un fel sau altul.

Nici nu intrase bine Oliver pe ușă, că James a izbucnit în urale:

– Vivat! Dragul meu băiat! a strigat el, surâzând larg. Sincere felicitări!

Îl strângea atât de tare în brațe, încât n-a avut cum să observe figura stupefiată a tânărului. Oliver s-a uitat spre mama lui și a deschis gura să vorbească, dar aceasta i-a luat-o înainte, rostind hotărât:

– Este o veste minunată, Oliver. Eu și Susan am avut o discuție și pot să anunț de pe acum: veți primi moșia Glanville. Tu vei renunța la postul din Londra și vă veți retrage în Somerset.

– Cum adică? Până acum n-ai spus că trebuie să se retragă.

James s-a desprins din îmbrățișare, dar Anne l-a potolit cu un gest al mâinii.

– Bani avem destui, prin urmare, de ce nu? Ce încercăm să dovedim? Oliver e născut să fie boier, nu om de afaceri.

Anne s-a uitat în ochii bărbatului ei. Știa că era unul din acele momente dintr-o căsnicie când se lua aproape pe nepusă masă o decizie majoră, de natură să schimbe totul. Încă de când era Oliver mic, James își dorise ca fiul lui să-i calce pe urme, iar asta dusese la eșec și la resentimente, deteriorându-le atât de tare raporturile, încât abia dacă își mai vorbeau.

– N-ai prefera să-l admiri decât să fii dezamăgit tot timpul? i-a susurat ea la ureche. Mergi în afaceri cu Charles și lasă-l pe Oliver să-și vadă de drumul lui.

James a privit-o, apoi a încuviințat. Nu cu prea multă convingere, dar a făcut-o.

Anne a zâmbit.

– Doamne, îți mulțumesc! a șoptit, deși nici ea nu știa bine dacă era o mulțumire adusă Creatorului sau bărbatului ei.

– Ce se petrece aici? De ce vorbiți așa?

Oliver era de-a dreptul perplex. Părea că toate visurile i se împlineau pe loc, dar nu înțelegea cum de este posibil.

James a oftat. Acceptase hotărârea lui Anne.

– Poate că mama ta are dreptate. Un copil trebuie să crească la țară.

– Ce copil?

Oliver a avut din nou senzația că auzul îi joacă feste.

– Nu mai trebuie să păstrăm secretul doar pentru noi, scumpule, a intervenit Susan. Le-am spus.

Vocea îi era liniștită și fermă.

– Sunt foarte fericiți pentru noi, iar mama vrea să ne dăruiască domeniul Glanville. Ca să trăim acolo ca o familie.

A început îndată să vorbească însuflețit, precum o fetișcană care merge la primul ei bal, clădind dinadins un zid de sunete, în spatele căruia Oliver să-și poată aduna gândurile. Fața lui s-a posomorât, așa că ea a început să turuie și mai abitir.

– Nu că e minunat? Nu asta ți-ai dorit dintotdeauna?

Ochii ei îl sfredeleau, ținându-l ca domnul Mesmer, într-o transă hipnotică. S-a apropiat, l-a strâns în brațe și și-a lipit buzele de urechea lui.

– Să nu spui nimic, i-a șoptit, strângându-l zdravăn. Discutăm mai târziu, dar dacă vorbești acum s-ar putea să pierdem tot și n-o să ne mai întâlnim cu o asemenea șansă. Acum nu scoate o vorbă.

Oliver s-a crispat, dar de data asta i-a dat ascultare și a rămas tăcut. Și-a zis că e mai bine să nu dea cu bâta în baltă.

Domnul Turton era foarte nervos. Fusese în slujba acestei familii mai bine de douăzeci de ani și acum avea să fie azvârlit în stradă ca un câine. Chiar înainte să se servească cina, stăpânul îi spusese să plece a doua zi de dimineață. De atunci stătea în sala servitorilor. Ceilalți angajați îl ocoleau, a apărut însă Miss Ellis, povestind și ea despre cum fusese concediată, și acum degustau o sticlă din cel mai bun Margaux găsit în pivniță.

– Golește paharul, a îndemnat-o Turton. Mai este, dacă mai vrem.

Ellis a sorbit cu grijă din licoarea delicioasă. Iubea vinul bun, dar nu-i plăcea să se îmbete. Să fii beat însemna să-ți pierzi controlul, iar asta era, după ea, un lucru de neîngăduit.

– Și încotro o apuci? l-a întrebat.

Turton fierbea de mânie.

– Am un văr în Shoreditch. Pot să stau la el, câteva zile cel puțin. Cât să mai adulmec și să văd ce vânt bate pe aici.

Ellis a dat din cap.

– Doamna Oliver e de vină pentru toată povestea asta. Dacă nu-și băga nasul unde nu-i fierbea oala, acum eram bine mersi.

Majordomul a rămas mirat.

– Dar nu văd ce a făcut ea. Domnișoara Speer a spus că un băiat i-a îndesat pur și simplu hârtiile alea în mână pe stradă. Ce era să facă?

– Mai lasă-mă! a exclamat Ellis, privindu-l exasperată. Doamna Oliver nu prea e poamă bună. Cum crezi că a rămas gravidă după zece ani în care a împărțit degeaba așternutul cu domnul Oliver?

Turton era stupefiat.

– De unde știi că este gravidă?

– Nu trebuie să-i pui o astfel de întrebare cameristei unei doamne.

Ellis și-a golit paharul și s-a întins după sticlă să-l umple la loc.

– Crede-mă pe cuvânt. Doamna Oliver și domnul Bellasis au jucat niște jocuri nepotrivite pentru copii.

– Domnul Bellasis?

Turton a avut deodată senzația că dormise până atunci și ratase tot ce era mai important.

– Am văzut-o. Când i-am dus hârtiile. Chiar când plecam. S-a ferit să n-o văd, dar știu că ea era.

Ellis a dat din cap cu un aer înțelept.

– N-a fost niciun băiat. Nu m-ar mira să-i fi luat hârtiile alea ca să-l pedepsească. Probabil că voia să-l păstreze lângă ea, dar domnul Bellasis n-a vrut să se lege la cap cu o fată de negustor ca ea. Nu era de el.

Și-a dat capul pe spate și a râs răutăcios.

– Înțeleg.

Turton s-a gândit un moment.

– E ceva aici și pentru noi, domnișoară Ellis? Ceva ce s-ar putea dovedi util?

Ea l-a privit lung, căci același gând încolțise și în mintea ei.

– Nu cred că am mai putea obține ceva de la el, domnule Turton. Ce-i pasă lui dacă află toată lumea că e o târfă? Dar poate că ea ar fi dispusă să dea bani ca să nu se ducă vorba. Dacă lăsăm să treacă ceva timp, până când se naște copilul…

– Nu prea cred.

Vocea i-a făcut pe amândoi să tresară. Crezuseră că sunt singuri. Speer s-a ivit în cadrul ușii.

– Ce cauți aici, domnișoară Speer? Ne spionezi?

Glasul lui Turton era tăios, de parcă putea să se facă stăpân pe situație, așa cum o făcuse atâția ani.

– Scuză-mă, domnule Turton, dar acum nu mai ești majordom aici. Ți-au dat papucii.

Speer a scandat cuvintele, făcându-le să răsune în încăpere aproape ca un ecou.

– Și să nu-ți închipui că mai primesc ordine de la dumneata, că nu e cazul.

Era o față a lui Speer pe care niciunul dintre ei n-o cunoscuse până atunci. S-a apropiat și s-a așezat la masă. Se purta firesc, mult mai în largul ei decât cei doi, iar când a vorbit din nou, a făcut-o cu glas molcom, ca torsul unei pisici:

– Dacă o abordați vreodată pe doamna Oliver, în scris sau în persoană, vă denunț la poliție pentru furt. Depun mărturie împotriva voastră și ajungeți la pușcărie. După care nu mai găsiți voi de lucru ca servitori câte zile mai aveți.

Preț de o clipă s-a făcut liniște. Apoi Ellis a protestat:

– Dar ce am furat eu?

– Lucruri din bucătăria doamnei Babbage. Le-ați furat în cârdășie. Vin, carne, provizii de tot felul. Păi în atâția ani trebuie să fi furat produse în valoare de sute de lire, pe care le-ați vândut în folos personal.

– Nu-i adevărat!

Ellis se enervase. Făcuse destule rele, spionase și chiar mințise, dar hoață nu era.

– Posibil, a replicat Speer, dar doamna Babbage va depune mărturie împotriva voastră. Dacă se va face o anchetă, va ieși la lumină faptul că pe când erați amândoi angajați aici au fost sustrase alimente și doar nu credeți că ea o să se autodenunțe!

A zâmbit, privindu-și unghiile. Abia acum Turton și-a dat seama că, odată cu slujba, își pierduse și autoritatea.

După un moment de reflecție, a consimțit dând din cap. Bineînțeles că bucătăreasa nu avea să se autoincrimineze, își dădea bine seama de asta, în niciun caz ca să-l salveze pe el sau pe domnișoara Ellis, care o tratase întotdeauna ca pe o ființă inferioară.

– Mă duc la culcare, a zis el, ridicându-se de pe scaun.

Dar Speer nu isprăvise.

– Trebuie să vă dați cuvântul, amândoi, că n-o să mai auzim de voi din clipa când veți părăsi această casă.

Ellis s-a uitat lung la ea, la făptura asta spilcuită și calmă, care făcea pe patroana cu ei, prevalându-se de poziția sigură pe care o deținea.

– O să se descotorosească de dumneata, domnișoară Speer. Știi prea multe. N-o să vrea fantome ale trecutului în preajma ei în anii ce vor veni.

Camerista a reflectat o clipă.

– Posibil. Dar dacă mi se va cere să plec, o voi face numai având la mână niște referințe cu care să mă angajez și la Palatul Buckingham.

Era adevărat, de bună seamă, așa că Ellis n-a mai ripostat. Dar domnișoara Speer nu isprăvise ce avea de zis.

– Până una-alta, doamna Oliver este stăpâna mea și am datoria s-o apăr de unii ca voi.

Ellis s-a uitat spre domnul Turton. Cât o nesocotiseră pe nulitatea asta care, deodată, le spunea lor ce să facă.

Majordomul a vorbit primul.

– Fii pe pace, domnișoară Speer. N-o să mai auzi de mine niciodată de acum înainte.

Înclinându-se ușor, Turton a ieșit din încăpere.

– Ai câștigat, cățea ce ești, i-a șuierat Ellis, după care s-a ridicat și ea și l-a urmat pe majordom. Speer n-a luat în seamă insulta. N-o afecta pe ea atâta lucru. Se întreba cum să-i aducă la cunoștință doamnei Oliver ce făcuse pentru ea. Trebuia să existe o cale. Știa că era un grăunte de adevăr în spusele domnișoarei Ellis și că stăpâna ei va vrea să scape de ea în cele din urmă, ca să angajeze o cameristă fără amintiri legate de domnul Bellasis sau de acele zile din viața ei. Dar, așa cum spusese, indiferent când avea să se întâmple, ea, Speer, va fi în câștig. Deocamdată, domnul Turton și domnișoara Ellis ieșiseră din scenă și era rândul ei.

Susan a fost prima care a urcat la culcare. Seara continuase într-o atmosferă de veselie, întreținută în special de James, căci el era singurul neștiutor dintre ei. Ceilalți – Susan, Oliver și Anne – știau adevărul, așa că îi cam seca de vlagă să-l tot asculte pe James bătând câmpii, în timp ce închinau pahare de șampanie, prin urmare, Susan s-a retras cât de repede i-a permis buna cuviință. Știa ce urmează și n-a avut prea mult de așteptat.

– Al cui este?

Oricât părea de ciudat și lipsit de logică, pe Oliver cina părea să-l fi trezit mai bine din beție.

Susan și-a privit soțul, care stătea în prag – nici afară, nici înăuntru. Era ultimul obstacol pe care îl avea de înfruntat. Dacă trecea și de acesta, drumul mai departe îi era deschis. O expediase pe Speer mai devreme ca de obicei și era deja în pat când și-a făcut apariția Oliver. În cele din urmă, el a închis ușa cu grijă și a înaintat spre ea. Era evident că, indiferent care îi era părerea, nu voia să fie auzită de alții.

Susan era pregătită.

– Nu contează al cui e. Soția ta este însărcinată. Părinții tăi sunt fericiți. Viața pe care ți-ai dorit-o dintotdeauna tocmai ți-a fost oferită.

– Vrei să spui că ar trebui s-o accept?

– N-ar trebui?

El nu avea stare, umbla de colo colo prin cameră, uitându-se la cărțile de pe rafturi, la obiectele decorative de pe biroul ei și gândind cu glas tare.

– De unde știu eu că această figură mistică, tatăl absent, nu va deveni de acum parte din viața noastră? Ar trebui să tolerez asta? Să fiu un *mari complaisant*?

Ea a clătinat din cap.

– Nu. N-am să-i dezvălui numele fiindcă nu are importanță. În ce mă privește, n-am să-l mai văd niciodată, dacă va fi cu putință.

– Bănuiesc că ar fi trebuit să mă aștept la așa ceva, mai devreme sau mai târziu. Tu mereu flirtezi, mereu te faci de râs. Te-am văzut eu. De zeci de ori.

În mod obișnuit, după o asemenea acuzație ar fi sărit cu gura pe el. Era mai deșteaptă decât Oliver și câștiga toate disputele verbale cu el. Dar de data asta n-a zis nimic, intuind în ce pas trebuia să înainteze. După câteva clipe, Oliver s-a trântit pe un scaun lângă foc, nu înainte de a-l răsuci cu fața spre pat. Flăcările aruncau asupra lui o lumină tremurătoare, făcându-l să pară aproape eteric.

– Nici măcar n-ai de gând să spui că-ți pare rău?

Susan și-a făcut curaj, ca să atace ultima parte a discuției. Avusese timp să se gândească. Era gata.

– Nu-mi pare rău, fiindcă am făcut ceea ce aveam de gând. Port în pântece copilul nostru. Acesta a fost țelul meu și mi l-am atins.

– Doar n-o să-mi spui că a fost o acțiune deliberată! a pufnit Oliver.

Ea l-a privit lung.

– M-ai văzut tu vreodată făcând un lucru fără niciun scop? Mă știi pe mine că acționez din impuls?

Și-a dat seama după expresia feței lui că începea s-o asculte, chiar fără voia lui.
– Adică pe mine nu mă credeai în stare să-ți fac un copil?
– Ai încercat vreme de aproape unsprezece ani.
– Dar credeam amândoi că tu ești de vină.
Ea a încuviințat.
– Iar acum știm că nu.
Oare reușise să evite criza de gelozie și pandaliile de care îi era groază? A continuat cu precauție.
– Vezi, am vrut să fiu sigură că e vina mea și nu a ta, fiindcă trebuia să fie unul din noi.
– Și iată rezultatul.
Fața lui era impenetrabilă.
– Da, iată rezultatul. Sunt însărcinată. Indiferent dacă va fi băiat sau fată, vei avea un moștenitor. Ai vrea cu adevărat să-ți dedici viața domeniului Glanville, casei, moșiei, dacă n-ai avea cui să le lași? Asta este ambiția ta?
– Vreau să am un copil al meu.
– Și îl vei avea. Asta doresc și eu. Și asta am să-ți și dăruiesc. Dacă nu făceam ce am făcut, ai fi rămas în veci fără urmași.
La asta Oliver n-a mai avut replică. Deasupra consolei șemineului atârnau două portrete ovale în cretă, înfățișându-i pe el și pe Sophia când erau mici. Ea trebuie să fi avut cam șase ani și el trei sau patru și avea la gât un guler cu volane, care îi ieșea din jachetica de lână. L-a privit îndelung pe acel Oliver de demult. Și-l amintea vag pe pictor și portocala pe care i-a oferit-o ca să stea cuminte. În spatele lui, Susan continua să vorbească.
– Vom redeschide camerele copiilor de la Glanville, care stau încuiate de când a cumpărat mama ta casa. Dacă va fi băiat, tu ai să-l înveți să călărească, să înoate, să pescuiască, să tragă cu pușca. Dacă vrei să fii părinte, Oliver, asta e singura cale.
Când s-a întors din nou cu fața la ea, a descoperit aproape stupefiată că îi înotau ochii în lacrimi.
– Vrei să spui că ai făcut asta pentru mine?
– Am făcut-o pentru noi.
Simțea că acum ține bine în mâini frâiele acestei discuții și că o putea conduce așa cum dorea.
– Ne săturaserăm unul de celălalt, de viața noastră împreună. Lipsa unui copil ne amăra fiecare zi. Știam că despărțirea noastră era doar o chestiune de timp, și atunci ce ne-ar fi așteptat, și pe tine, și pe mine?
– De ce nu mi-ai împărtășit planul tău?
– Din două motive. Poate că eram într-adevăr stearpă, în care caz nu ar fi ieșit nimic și asta te-ar fi îndepărtat și mai mult de mine.
– Și al doilea?
– Nu mi-ai fi dat voie. Dar acum vom fi părinți.
El n-a mai spus nimic, dar Susan a observat că și-a dus iute mâinile la ochi ca să-și șteargă lacrimile.
Adevărul era că descoperise ceva în adâncul ființei lui Oliver; îl eliberase pe bărbatul care se ascunsese de ea jumătate din căsnicia lor. Susan a așteptat, aproape nemișcată, cu mâinile odihnindu-se pe plapumă, în timp ce el se foia în sus și în jos prin cameră, străbătând de la un cap la altul covorașul întins la picioarele patului. De jos, din stradă, s-a auzit zgomot de câini încăierându-se și el s-a dus la fereastră să vadă dacă reușea să deslușească ceva.
Avea s-o ierte, era deja conștient de asta. Nu știa sigur dacă o făcuse pentru el sau pentru ea însăși, dar, oricum ar fi fost, acum era convins că nu fusese vorba doar de faptul că își găsise un amant și se compromisese. Așa ceva n-ar fi putut suporta. Și da, avea dreptate. Viața pe care și-o dorise ani de-a rândul era acum la un pas și era o viață bună…
– Un singur lucru.
Nu s-a mișcat din loc, ci a vorbit cu fața încă întoarsă spre fereastră.

– Te ascult, a zis ea, începând să se simtă inundată de un sentiment de ușurare.

– După noaptea asta, nu vom mai pomeni niciodată faptul că nu este copilul meu. Nici măcar între noi.

Susan parcă respira deja mai ușor. Umerii i s-au relaxat și s-a lăsat pe spate pe pernele cu bordură de dantelă de la capul patului. Apoi a vorbit cu glas de femeie îndrăgostită:

– De ce aș face-o? Este copilul tău, scumpule. Cine altcineva l-ar putea revendica?

Atunci Oliver s-a apropiat de ea, i-a luat mâinile și s-a aplecat s-o sărute pe gură. La început, ideea i s-a părut revoltătoare, dar Susan știa mai bine ca orice altceva ce înseamnă disciplina. Nu se simțea atrasă de acest bărbat. Se întreba chiar dacă fusese vreodată. Nici măcar nu-i plăcea de el și nu agrea compania lui. Dar afecțiunea soțului era esențială, dacă voia să se bucure de o viață reușită pe lumea asta. Foarte bine. Avea să învețe să-l aprecieze. Mai mult, avea să-și învingă repulsia pe care i-o stârnea ideea de a face dragoste cu el. La urma urmei, trebuie să-l fi plăcut odinioară, măcar un pic. Evident, Oliver se înșela. Chiar avusese un amant, în persoana lui John Bellasis, și chiar se compromisese, așa cum suspectase el; dar versiunea aceea dispăruse acum, se topise în eter și ea avea să învețe să ticluiască o poveste a ei, aceea a sacrificiului făcut de dragul de a aduce pe lume un copil pe care să-l iubească și să-l crească împreună. Socotea că nu avea să treacă mai mult de un an până ce va ajunge s-o și creadă fără rezerve. Știa că, dacă se străduiește suficient, va reuși să uite adevărul. Și, cu acest gând în minte, a întredeschis buzele să-l sărute cât mai pătimaș. La început i-a displăcut să-i simtă în gură limba mare, cu gust de vin aspru, dar nu i-a mai păsat.

Acum era în siguranță.

11

Moștenirea

Caroline Brockenhurst s-a uitat lung la musafira ei, nereușind să priceapă ce spunea.

– Nu înțeleg, a zis în cele din urmă.

Anne nu s-a mirat. Chiar erau multe de digerat. Chibzuise îndelung la cel mai bun mod de a explica situația, dar în final ajunsese la concluzia că era de ajuns s-o prezinte.

– Știm acum că Edmund, fiul dumitale, era căsătorit legal cu fiica mea, Sophia, înainte de a muri. Charles Pope este, deci, fiu legitim și, de fapt, nici nu este Charles Pope. Este Charles Bellasis sau, mai exact, viconte Bellasis și moștenitor legal al bunicului său.

James Trenchard venise acasă în ziua aceea nebun de fericire. Ținea în mână dovada așteptată. Avocații lui înregistraseră căsătoria și aceasta fusese acceptată de Comisia pentru Privilegii. Cel puțin definitivarea acestui ultim pas avea să necesite ceva timp, dar avocații examinaseră cu grijă dovezile și nu găsiseră niciun impediment. Cu alte cuvinte, nu mai era nevoie să păstreze secretul. Anne a fost cea care a hotărât că trebuie să-i spună imediat și lui Lady Brockenhurst. Așa că se dusese acasă la ea și o găsise singură. Și acum tocmai îi dăduse vestea.

Caroline Brockenhurst stătea tăcută, în timp ce milioane de gânduri de tot felul se înghesuiau să-și facă loc în mintea ei. Oare chiar să se fi căsătorit Edmund fără să le spună? Și asta cu fiica furnizorului de alimente al armatei lui Wellington? La început a fost cuprinsă de indignare. Cum fusese cu putință așa ceva? Fata nu putea fi decât o zvăpăiată. Știa că era frumușică. I-o spusese sora ei, ducesa, dar pe lângă asta trebuie să fi fost și foarte șireată. Apoi a început să vadă lucrurile mai în profunzime. Aveau un urmaș legitim, ea și Peregrine. Și încă un urmaș destoinic, talentat și deștept. Desigur că va trebui să se lase imediat de afaceri, dar o va face de îndată ce va afla cum stau lucrurile. Ar putea să-și pună la treabă priceperea ocupându-se de Lymington sau de celelalte domenii. Apoi mai erau proprietățile din Londra, de care nu se mai ocupase nimeni ca lumea de mai bine de un secol. Erau destule treburi de care se putea apuca. S-a întors cu gândul la femeia aflată în fața ei. Nu erau tocmai prietene, nici măcar acum, dar nici dușmance nu se chema că sunt, căci prea multe lucruri împărțiseră.

– Și el nu știe nimic? La Charles mă refer.

– Nu. James a vrut să fie cât se poate de sigur că nu vor fi piedici care l-ar putea amărî.

– Înțeleg. Păi atunci o să-i trimitem un mesaj mâine dis-de-dimineață. Veniți seara la cină și îi vom spune împreună.

– Dar lordul Brockenhurst? Unde se află acum?

– La vânătoare în Yorkshire. Se întoarce mâine, sau cel puțin așa spunea. Am să-i trimit o telegramă să-l îndemn să vină încoace, să nu pornească spre Hampshire.

A stat un moment pe gânduri.

– Dacă spui că domnul Trenchard a reușit să capete recunoașterea căsătoriei, cum a explicat numele de familie al fiicei voastre din actul de naștere?

Anne a zâmbit.

– Toți soții sunt recunoscuți de lege drept tați ai copiilor născuți pe durata unei căsnicii.

– Chiar dacă sunt morți?

– Dacă un copil se naște în termen de nouă luni de la moartea soțului, legea îl consideră a fi tatăl copilului, indiferent dacă soția lui i-a purtat numele, indiferent dacă este sau nu trecut în actul de naștere.

– Și un soț nu are dreptul să repudieze un copil?

Anne a reflectat o clipă.

– Trebuie să existe vreo procedură, dar în acest caz este de-ajuns să te uiți la fața lui Charles ca să-ți dai seama cine i-a fost tată.

– Asta așa e.

Atunci, în sfârșit, contesa s-a lăsat învăluită de adierea caldă a sentimentului de ușurare și a bucuriei depline. Aveau un urmaș, pentru care nutrea deja multă admirație, iar el avea să aibă în curând o familie pe care ea și Peregrine o vor iubi.

Anne trebuie să se fi gândit la aceleași lucruri, pentru că a întrebat deodată:

– Lady Maria unde este? Știe ceva din toate astea?

Caroline a dat din cap afirmativ.

– I-am spus că Charles este nepotul nostru, fiindcă la momentul respectiv am crezut că ar putea fi suficient pentru a o îmbuna pe mama ei. S-a dovedit că m-am înșelat, dar asta este ce știe Maria.

Și-a netezit poala rochiei, savurând de pe acum plăcerea de a-i da vestea fetei la întoarcere.

– Acum unde este?

– Acasă, cu Lady Templemore. A sosit fratele ei azi-noapte din Irlanda și azi-dimineață a fost convocată printr-un valet. S-a dus acolo la cină, în parte să-și vadă fratele și în parte să-i ceară ajutorul în a o îndupleca pe mama lor. Sunt tentată să-i trimit un bilet prin care să o anunț că nu va mai fi nevoie, dar presupun că e mai bine să las lucrurile să se desfășoare în voia lor.

Reginald Grey, al șaselea conte de Templemore, era un om cu principii, chiar dacă, atunci când era vorba să-și susțină convingerile, era mai puțin înflăcărat decât sora lui. Era, în felul lui, un bărbat frumos și integru, puțin cam plicticos poate. Însă o iubea aprig pe Maria. Trecuseră prin multe ei doi, ghemuiți în spatele balustradei de pe palier ca să asculte, de la etajul unde se aflau camerele copiilor, războaiele conjugale care se purtau dedesubt, iar acei ani plini de neliniști creaseră între ei o legătură care nu era deloc ușor de rupt, așa cum recunoștea posomorâtă mama lor. Familia se reunise în salonul lui Lady Templemore și era evident că atmosfera de acolo nu era deloc încurajatoare.

– Cum merg lucrurile acasă? a întrebat Maria, încercând să anime conversația.

Purta o rochie de seară de mătase verde-pal, cu broderie în jurul decolteului adânc, care îi punea în evidență pieptul și umerii frumos modelați, deși acest efect îi scăpa cu totul fratelui ei.

– Merg foarte bine. Am pierdut de curând doi arendași, dar am preluat eu pământurile lor. Cred că acum mă ocup personal de aproape o mie de pogoane. Și am hotărât să pun la punct biblioteca. Când mă întorc, o să mă văd cu un meșter ca să instaleze rafturi noi și să mute acolo șemineul din Dormitorul albastru. Cred c-o să arate bine.

Maria asculta cu atenție, parcă pentru a arăta că este o persoană matură, capabilă să ia decizii mature.

– Sunt sigură. Tatei i-ar fi plăcut ideea.

– Tatăl vostru nu citea niciodată cărți, a ripostat Lady Templemore. Decât dacă n-avea de ales.

S-a ridicat să aranjeze figurinele de Meissen de pe consola căminului. Nu intenționa să ușureze situația.

Reggie Templemore a hotărât că era inutil să mai evite subiectul.

– Am înțeles din scrisori că în ultima vreme ați avut neînțelegeri.

Lady Templemore a încetat să se mai ocupe de bibelourile de pe consolă.

– Ai înțeles bine, a zis.

Maria s-a hotărât să ia taurul de coarne.

– Am cunoscut un bărbat, cu care vreau să mă căsătoresc. Sper s-o pot face cu permisiunea și binecuvântarea ta. Mi-ar plăcea să mă conduci la altar. Dar, fie că îți dai sau nu acordul, eu cu altcineva nu mă mărit.

Reggie a ridicat mâinile, parcă ar fi vrut să liniștească un cal speriat.

– Ușurel! a zis cu un zâmbet, încercând să domolească tensiunea creată. Nu e nevoie să ne luăm la harță, că doar suntem între noi trei.

– Maria a dat cu piciorul unei oportunități uriașe, care ne-ar fi schimbat amândurora viața. Nu se poate aștepta de la mine să-i aprob decizia.

Zicând asta, Corinne s-a întors la locul ei. Dacă tot sosise momentul să discute, avea de gând să se implice.

Reggie a așteptat să se liniștească spiritele.

– Nu-l cunosc pe acest om, bineînțeles. Și îmi pare rău că Maria nu vrea să profite de ocazia care i s-a ivit de a se aranja bine, dar nici nu mă pot preface că sufăr prea tare la gândul că l-am pierdut de cumnat pe John Bellasis. Personalitatea lui nu era la fel de atrăgătoare ca poziția socială de care se bucură.

– Mulțumesc, a zis Maria, ca și când fratele ei ar fi câștigat deja controversa. El nu mă plăcea pe mine și nici eu pe el. Nu mai este nimic de adăugat.

– Atunci de ce l-ai acceptat ca pețitor? a ripostat mama ei.

– Fiindcă m-ai făcut să cred că, dacă nu o fac, sunt o fiică rea.

– Bravo, dă vina pe mine! Așa faci întotdeauna.

A oftat și s-a lăsat pe spate în fotoliu. Oricât era de greu de crezut, Lady Templemore avea senzația neplăcută că lucrurile îi scapă din mână. Sperase că fiul ei ar putea să-i bage mințile în cap surorii lui, dar el părea să se fi dat de partea Mariei de la început.

– Nu cred că înțelegi, Reggie. Bărbatul pe care l-a ales de soț este copil din flori și se ocupă cu comerțul.

Era greu de spus care din cele două trecea drept ofensa cea mai mare.

– Vorbe grele, mamă.

Reggie nu știa sigur dacă îi convine direcția pe care o ia conversația.

– Maria?

Firește, sora lui era pusă într-o situație neplăcută, fiindcă, din câte știa, ambele capete de acuzare formulate de mama ei erau îndreptățite. Charles era într-adevăr copil din flori și se ocupa cu comerțul. I-a răspuns fratelui ei ajustând puțin faptele, dar nu avea cum să le schimbe.

– Este adevărat că e fiul nelegitim al unui nobil, primit și acceptat de familia tatălui. Și este respectabilul proprietar al unei filaturi din Manchester, aflat pe punctul de a-și extinde și dezvolta afacerea.

Pe măsură ce vorbea, tonul ei devenea tot mai sigur.

– O să-ți placă de el foarte tare, știu de pe acum, a adăugat ea la cele spuse anterior.

La drept vorbind, avea motive să fie sigură că așa va fi.

Reggie a fost cât se poate de mișcat de entuziasmul surorii. Era limpede că pentru ea acest om cântărea la fel de mult ca John Bellasis în balanța vieții. Și-a dat seama că își dorea el însuși ca lucrurile să stea astfel.

– Putem afla numele aristocratului atât de norocos să aibă un fiu nelegitim?

Maria a șovăit. Nu se considera îndreptățită să pomenească numele Brockenhurst fără încuviințarea acestora.

– De fapt, tatăl lui e mort, a recunoscut ea. Bunicii sunt cei care l-au primit în viața lor. Dar nu sunt încă în măsură să dezvălui numele familiei.

Văzând încrederea manifestată de fiica ei că această nulitate s-ar putea ridica într-un fel sau altul la același nivel cu fostul ei pețitor, pe Corinne au apucat-o pandaliile. S-a întors cu fața spre ei, ridicând din umeri.

– Desigur, dacă îl comparăm cu John Bellasis…

– Mamă!

Până și pe Reggie începea să-l deranjeze încăpățânarea mamei.

– John Bellasis e dus și nu se mai întoarce. Nici dacă am vrea nu am putea face ca lucrurile să fie ca înainte.

– Dar de fapt nu vrem! a precizat Maria cât de vehement a îndrăznit.

– Bine, dar un negustor?

Corinne nu avea de gând să cedeze fără luptă.

– Acum opt ani…

– Zău, Maria! Nu vreau să mai aud de soții Stephenson.

– Nu, nu de ei e vorba. Voiam doar să amintesc că Lady Charlotte Bertie s-a căsătorit cu John Guest, care era proprietar de turnătorie.

Maria își făcuse temele. Probabil că era în stare să înșire toate mezalianțele din istoria recentă a Londrei.

– Sunt primiți peste tot.

Mama ei nu se dădea bătută cu una, cu două.

– Domnul Guest mai era și foarte bogat și era și membru al Parlamentului. Domnul Pope nu are niciuna din aceste calități.

– Dar le va îndeplini pe amândouă.

Maria, desigur, habar n-avea dacă Charles voia să devină membru al Parlamentului, dar un lucru era cert, că nu avea să îngăduie ca un fierar galez să iasă în avantaj.

– Și zici că bunicii l-au acceptat, dar tatăl lui este mort?

Maria a privit-o neliniștită pe mama ei. Oare spusese prea mult? Să fi ghicit Lady Templemore legătura cu familia Brockenhurst? De ce făcuse o descriere atât de detaliată?

Dar înainte să mai adauge altceva, ușa s-a deschis și și-a făcut apariția majordomul. Din cât se părea, cina era gata.

– Mulțumesc, Stratton, venim într-o clipă.

Reggie vorbise cu convingerea stăpânului, cu toate că nu era acolo mai niciodată. Mama lui l-a privit surprinsă. Își aranjase un șal lejer pe umeri, anticipând frigul din sufrageria de dedesubt, și nu vedea niciun motiv de a mai zăbovi. Dar majordomul înclinase din cap și se retrăsese, iar ei trei rămăseseră din nou singuri.

Reggie a vorbit din nou:

– Am să-l întâlnesc pe acest om, pe domnul Pope. Îi voi trimite un mesaj de dimineață și sunt sigur că își va face timp pentru mine…

– Bineînțeles că-și va face! a întărit Maria, notându-și în minte să trimită și ea un bilet în Bishopsgate, care să ajungă acolo înainte.

Reggie a continuat. Pentru un bărbat de douăzeci de ani, chiar avea autoritate, iar Maria s-a simțit mândră că este fratele ei.

– Am să iau aminte la ceea ce va avea de spus și nu promit, mamă, că-ți voi susține poziția. Dacă este un gentleman, propun să ne concentrăm mai bine asupra unor condiții și înțelegeri efective, prin care acesta să garanteze viitorul Mariei și să-și câștige dreptul de a intra în familia noastră.

Corinne și-a aruncat capul pe spate cu dispreț.

– Prin urmare ai cedat.

Dar Reggie era un luptător pe măsura ei.

– Sunt realist. Dacă Maria nu vrea să se mărite cu niciun alt bărbat, atunci să încercăm măcar să vedem dacă putem să cădem la învoială cu acesta. La urma urmei, mamă, cred că alternativa dumitale va fi simplă. Trebuie să te hotărăști dacă vrei să te înțelegi cu copiii sau să fii în război cu ei. Putem să coborâm acum?

Susan Trenchard își inspecta camerele. Tot ce luau cu ei era împachetat, mai puțin hainele și lucrurile de care aveau nevoie pentru drum. Se mutau în Somerset. Anne îi sfătuise să nu călătorească atunci când sarcina avea să fie mai avansată, așa că se hotărâseră să pornească acum. Susan nu era încântată, nici de călătorie. nici de viitorul lor la țară, dar le acceptase pe amândouă. Aveau o misiune de îndeplinit: să devină stăpâni pe casă și pe domeniu, iar ea dorea să aducă aripa rezervată copiilor într-o stare corespunzătoare, chiar dacă superstițiile o împiedicau să o aranjeze complet înainte de nașterea copilului. Singurul lucru care o îngrijora era Oliver. Respectând pactul, nu mai pomeniseră de paternitatea copilului începând din acea noapte, iar ea nici nu intenționa să o mai facă vreodată. Dar el era în continuare preocupat, chiar labil, așa încât Susan se întreba dacă nu începea să-și regrete hotărârea de a-i fi acceptat planul. Știa foarte bine că soțul ei poate fi dificil și se ruga să nu-și propună să fie dificil chiar acum.

Într-un colț rămăsese deschisă o singură valiză, în care să se încarce tot ce mai rămăsese. Restul fusese urcat în careta cea mare care sosise din Somerset și acum aștepta la grajdurile din spatele casei. Avea s-o păzească peste noapte un argat și apoi aveau să pornească de îndată ce luau micul dejun. Spre deosebire de soacra ei, Susan voia să ajungă la Glanville în numai două zile, iar pentru asta trebuia să plece la drum devreme. Pe când se uita la hainele pe care le pusese deoparte pentru călătorie, ușa s-a deschis și a intrat Oliver.

– Ești gata să cobori?

Ea a dat din cap că da. Purta o rochie cenușie, simplă, care avea să fie utilă pentru noaptea pe care trebuia s-o petreacă la hanul de poștă, pe drum. Era potrivită, dar nu atât de formală cum pretindea de obicei James.

– Știu că nu este prea elegantă, dar am lăsat la îndemână un colier de argint care ar putea s-o înnobileze puțin. L-a luat Speer să-l curețe, o să vină cu el într-o clipă.

Dar Oliver n-o asculta. A încuviințat fără vorbă, privind în jur prin încăpere.

– N-o să-ți fie dor de Londra?

– O să ne întoarcem când începe sezonul balurilor.

Vorbea cu un aer fericit, fiindcă așa hotărâse. Să fie o soție fericită de acum înainte.

– Mai e mult până atunci.

Dar Oliver nu era nici sarcastic, nici nervos, nici măcar beat; părea mai degrabă îngândurat. Poate că-și făcea griji pentru ea. S-a trântit pe un scaun lângă foc, privind împrejur ca și când căuta ceva, însă ea nu putea ghici ce anume era.

Susan a zâmbit.

– Tare aș vrea să-mi spui care e problema, a zis.

El n-a încercat să nege, ceea ce confirma că ceva era în neregulă.

– N-ai înțelege.

– Pune-mă la încercare!

Dar chiar atunci camerista a deschis ușa, revenind cu colierul de argint filigranat despre care vorbise Susan și pe care după încă o clipă l-a prins la gâtul stăpânei. Susan și Oliver erau gata să coboare la masă.

Charles Pope nu se putea hotărî ce să facă. Mama lui sosise de puțină vreme la Londra, iar el o instalase în locuința pe care o închiriase pentru ei doi în High Holborn. Era de mai puțin de o săptămână în City și, cu toate că se arăta entuziasmată de noua întorsătură pe care o luase viața ei, era în același timp neliniștită să se trezească în agitația și zgomotul unei metropole moderne după o viață petrecută la țară. Charles se simțea dator să se ducă acasă și să se îngrijească de confortul ei, cel puțin pentru încă vreo câteva zile, dar în loc de asta stătea cu ochii la misiva pe care o ținea în mână. Îi fusese predată cu ceva mai mult de un ceas înainte.

Dragă Domnule Pope,
Mă întreb dacă vei fi de acord să-mi acorzi o întrevedere în această seară. Cel mai probabil nu, după cum m-am comportat ultima oară când ne-am întâlnit, uitând de bunele maniere și lăsându-mă dominat de mânie. Dar cred că ar conta foarte mult pentru fericirea unui om la care ținem amândoi dacă am putea să ne aplanăm divergențele. Sunt sigur că acestea au fost provocate de mine, nu de dumneata, dar aș lua-o ca pe o mare favoare dacă m-ai onora cu compania dumitale. Voi fi la hanul Black Raven, în Allhallows Lane, la ora unsprezece. Nu pot să ajung mai devreme, întrucât am o altă obligație, dar aș prefera să nu mai amân rezolvarea acestei situații.
Al dumitale,
Oliver Trenchard

Charles citise deja de mai multe ori scrisoarea. Era nedatată și nu purta nicio adresă, dar nu avea motive să se îndoiască de autenticitatea ei. James îi arătase câteva notițe ale lui Oliver despre proiectul imobiliar din Isle of Dogs, iar scrisul părea al lui. Și știa prea bine că provocase neplăceri între James și fiul lui. Ar fi fost un lucru bun să treacă peste neînțelegerile din trecut, fiindcă nu era deloc o răsplată pentru tot ce făcuse James pentru el să-i provoace necazuri în familie. Preț de o clipă s-a gândit să meargă cu scrisoarea acasă la James, în Eaton Square, dar n-ar fi fost contraproductiv să-i atragă astfel atenția asupra disputei înainte de a o rezolva? Nu cunoștea localul menționat în mesaj, dar îi era cunoscută Allhallows Lane, o ulicioară îngustă nu departe de Bishopsgate, aflată pe malul apei și la câțiva pași de biroul lui. Dar de ce trebuia să fie atât de târziu? Dacă Oliver era ocupat în acea seară, de ce n-o lăsa pur și simplu pentru o altă zi? Dar dacă obiecta în legătură cu ora nu se putea interpreta ca un refuz de a drege lucrurile, când de fapt nu-și dorea nimic altceva?

În cele din urmă s-a hotărât să treacă pe acasă, s-o liniștească pe mama lui, să mănânce ceva împreună și apoi să se prezinte la întâlnire. Ea avea să se ducă la culcare de îndată ce pleca el, dacă nu chiar înainte, și pe urmă mai erau acolo proprietăreasa și servitorul lui, care puteau să se ocupe de ea. Luând această hotărâre, a cerut să i se aducă haina.

Cât ținuse cina, Maria, fratele și mama ei s-au abținut să discute despre neînțelegerile dintre ei. Erau serviți de majordom și de singurul valet, iar Corinne nu ținea să fie la curent servitorii cu problemele ei de familie. Prin urmare dezbătuseră planurile pe care le avea Reggie pentru domeniul Balligrey și povestiseră despre prietenii și rudele din Irlanda, încât mai-mai să uite că Maria și mama ei erau angajate într-o confruntare care nu se putea încheia decât cu victoria uneia dintre ele.

– Ești foarte secretos în privința vieții personale, a remarcat glumeț Maria. Nu ai nimic să ne spui?

Reggie a zâmbit, întinzând mâna după pahar.

– Experiența m-a învățat să nu las să mi se vadă cărțile din mână.

– Sună promițător, nu-i așa, mamă?

Dar Lady Templemore nu era dipusă să se lase atrasă în plezanterii, când avea mintea împovărată de gânduri grele.

– Sunt sigură că Reggie o să ne spună atunci când va fi pregătit, a declarat ea, făcând semn spre valet că au terminat. Acesta s-a apropiat să strângă farfuriile.

– Dar eu nu vreau să aștept, a insistat Maria, fără să reușească, totuși, să mai scoată de la fratele ei decât că „s-ar zice“ că fiica unor prieteni de-ai părinților îi este foarte „simpatică“ și că „ar fi posibil“ să iasă ceva de aici.

– Însuși faptul că părinții ei ne sunt într-adevăr vechi prieteni este o mângâiere pentru sufletul meu rănit, a spus Corinne într-un moment când servitorii lipseau temporar din încăpere, dar nu s-a ostenit să adauge altceva.

Doar mai târziu, când reveniseră în salon și servitorii nu se mai aflau în preajmă, a reluat subiectele serioase.

– Foarte bine atunci, a zis.

Maria a fost luată prin surprindere, pe când își turna cafea într-o ceașcă. A ridicat privirea.

– Ce e foarte bine?

– Am să aștept verdictul lui Reggie. Dacă el îl place pe domnul Pope al tău și este de acord cu căsătoria, am să încerc să mă supun deciziei lui. Acum el este capul familiei. El va duce povara de a avea un asemenea cumnat. Eu și-așa am să mor curând, ce mai contează părerea mea?

S-a lăsat pe spate pe canapea cu un suspin, sugerând o vagă suferință, și a ridicat evantaiul aflat pe măsuța de lângă ea.

Preț de o clipă, și Maria, și Reggie au rămas încremeniți. Apoi fata s-a aruncat la picioarele mamei și, apucându-i mâinile, a început să i le sărute, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

– Mulțumesc, mamă scumpă și iubită, mulțumesc! N-o să-ți pară rău.

– Îmi pare rău *deja*, a replicat Lady Templemore. Dar nu mă pot lupta cu voi amândoi. Sunt prea slabă. Am să mă străduiesc să-l plac pe acest om care i-a răpit viitorul fiicei mele.

Maria a ridicat ochii spre ea.

– Nu mi l-a răpit, mamă. Eu i-am dăruit viitorul meu de bună-voie.

Cel puțin mama ei nu și-a retras mâinile, lăsându-le cuprinse în mâinile fiicei, și cu toate că a vărsat câteva lacrimi în așternut în acea noapte, gândindu-se la paradisul pe care îl pierduse, una peste alta prefera să fie în raporturi bune cu copiii ei decât în război. Străbătuseră împreună o cale lungă și anevoioasă cât fusese în viață tatăl lor și nu o lăsa inima să lupte acum împotriva lor.

Fructele sosiseră aranjate pe o fructieră din argint, cu brațe reprezentând mici coșulețe, dispuse în jurul unui vas central cu trandafiri. Coșulețele erau pline de prune, struguri și nectarine, care luceau în lumina sfeșnicelor aflate la capetele mesei. Parcă erau dintr-o pictură de Caravaggio, și-a zis Anne. Doamna Babbage era capabilă de multă creativitate când își propunea. Poruncise să se pregătească o cină bună înainte de plecarea lui Oliver și a lui Susan și, la drept vorbind, era mulțumită că nora reușise să-l lămurească pe fiul ei. Anne avea de gând să respecte înțelegerea și să nu mai aducă niciodată în discuție paternitatea copilului. I-a trecut pentru o clipă prin minte să se laude față de Caroline Brockenhurst că acum *toți* nepoții ei vor avea sânge de Bellasis, dar era conștientă că, dacă-i spunea și unei singure persoane, James avea să afle în cele din urmă, iar ea nu voia nicicum asta. Așa că, din partea ei, secretul lui Susan era în siguranță, lucru care o bucura. Nu o îndrăgea prea tare pe noră, dar o considera deșteaptă și pricepută, indiferent ce și-ar fi pus în minte să facă, iar această ultimă grozăvie, cu iminența izbucnirii unui scandal, părea s-o fi smuls din acea negură a egoismului în care era învăluită și s-o fi făcut să se dedice aspectelor practice ale noii lor vieți. Samuel Johnson spunea că orice om care știe că va fi spânzurat a doua zi este capabil să se concentreze extraordinar de bine; poate că același lucru se putea spune și despre amenințarea de a pierde totul. Lui Anne îi părea rău că renunțase la Glanville. Avea să meargă acolo în vizită, poate nu neapărat mai rar ca înainte, dar nu va mai fi regatul ei. De acum va domni peste el regina Susan. Știa însă că meritase să facă acest sacrificiu pentru a-i îngădui fiului să-și trăiască viața lui proprie, nu pe a tatălui său.

Dar aruncând o privire peste masă către Oliver, și-a dat seama că tot mai părea frământat de ceva. Încercase o dată sau de două ori în ultimele zile să-l întrebe ce avea, dar fără succes. El răspunsese la întrebări insistând că nu era nimic în neregulă, și totuși…

– L-ai mai văzut pe domnul Pope în ultima vreme, tată?

Întrebarea lui Oliver i-a surprins pe toți, căci știau că nu îl avea la inimă pe Charles Pope și că, în mod normal, ar fi evitat acest subiect. Din câte știau Anne și James, acesta tot nu avea idee de adevărata identitate a lui Charles, fiindcă lui James i se părea corect ca nepotul să fie primul care află sau cel puțin nu mai târziu decât toți ceilalți. Desigur că habar n-avea de rolul lui Susan în toată povestea, iar lui Anne nici nu-i trecea prin gând să-l lumineze în această privință. Așa că era mulțumită că Oliver urma să fie pus la curent de îndată ce Charles, lordul Brockenhurst și familia Templemore aveau să primească vestea la cina din seara următoare.

După un scurt răgaz, în care a cumpănit la această întrebare ciudată, James s-a uitat la fiul lui.

– Ce înțelegi prin „ultima vreme“?

– Săptămâna asta.

Oliver mânca o piersică și i se scursese niște zeamă pe bărbie. Susan a observat și a simțit că i se încleștează fălcile de iritare, dar s-a silit să nu intervină. Dacă el voia să aibă zeamă pe bărbie, foarte bine. La urma urmei, era bărbia lui.

– Nu, a răspuns James. Și-a schimbat locuința, ca să aibă mai mult spațiu și pentru mama lui…

A surprins privirea lui Anne și s-a corectat:

– Pentru doamna Pope, care vine să stea cu el. Spunea că o să aibă nevoie de ceva timp cu instalarea.

Oliver a încuviințat.

– Și știi unde s-a mutat?

James a clătinat din cap și a început să curețe o piersică, întrebându-se nedumerit încotro se îndrepta discuția.

– Undeva în Holborn, cred. De ce?

– Fără un motiv anume, a răspuns fiul.

Anne l-a surprins pe Billy uitându-se curios la Oliver, până când a observat că stăpâna îl urmărea și a roșit. Va trebui să-i spună Watson, acum, că devenise majordom. Și la fel vor trebui să-i spună și toți ceilalți.

– Ba eu cred că există un motiv.

Vocea lui James s-a înăsprit. Anne a presupus că asta era din pricină că știa că trebuie să-i ia apărarea lui Charles în fața criticilor aduse de Oliver. Dar tânărul nu părea nici agresiv, nici nervos, nici măcar nepoliticos. Dacă ar fi fost să dea un nume stării lui, Anne ar fi zis că era îngrijorat.

– Oliver, vrei să mă urmezi?

James a lăsat jos cuțitul de tăiat fructe și s-a ridicat, aruncând pe masă șervetul șifonat. A pornit prin hol spre bibliotecă.

Au mers în tăcere, dar, odată ajunși înăuntru, James a închis ușa și a zis:

– Deci spune-mi! Ce se petrece? De ce ești preocupat și care este legătura cu Charles Pope?

Acum, că întrebarea fusese rostită, lui Oliver i-a venit într-un fel mai ușor să spună tot ce avea pe suflet. Cum se dusese clocotind de mânie la cârciuma „The Horse and Groom"; cum îl găsise acolo John Bellasis.

– Știa că sunt furios pe Pope, deși nu am idee de unde, și a început să mă ia la întrebări. Voia să afle lucruri despre el, fiindcă, după cum știm, este protejatul mătușii domnului Bellasis. Poate că era gelos. Eu unul eram.

– Dar ce s-a întâmplat? Ce a făcut? Și tu ce ai făcut?

Simțind nevoia să facă ceva cu mâinile, James a apucat vătraiul și a început să întețească focul pe cale să se stingă.

Oliver nu a răspuns imediat. Încerca să găsească un ton mai puțin grav pentru ce avea să spună. Dar n-a putut.

– Zicea că vrea să-i dea o lecție lui Pope.

– Ce fel de lecție?

– Nu știu. Băusem destul de mult înainte să apară el. Și eram și eu furios pe Pope.

– Nu e nevoie să-mi explici că-i voiai răul. Nici nu mă așteptam la altceva de la tine. Zi mai departe!

Tonul lui numai împăciuitor nu era, dar Oliver se pornise acum și nu-i rămânea decât să spună totul până la capăt.

– Mi-a cerut să scriu un bilet către Pope. Zicea că nu poate să-l scrie chiar el, fiindcă Pope îl detesta și nu i-ar fi răspuns. Dar dacă scriam eu un mesaj în care să spun că-mi pare rău de neînțelegerile dintre noi și că dumitale ți-ar face plăcere dacă ne-am împăca, atunci Pope ar fi fost, poate, de acord să se vadă cu mine.

– Că mi-ar face mie plăcere? a pufnit James sarcastic.

– Într-un fel sau altul, Bellasis știa că ești nemulțumit de aversiunea mea față de protejatul tău. În fine, am scris biletul, am băut ceva cu el și am plecat.

James se holba la el, nevenindu-i să creadă.

– Ai scris o scrisoare ca să-l ademenești pe Charles Pope într-un loc unde să… ce? Să fie bătut măr de niște derbedei plătiți de domnul Bellasis? Despre asta e vorba?

– Ți-am spus, eram beat.

– Dar nu atât de beat, încât să nu mai poți ține tocul în mână, ce Dumnezeu!

Oliver simțea că furia tatălui risipea acea prețioasă pace către care tindea de când se hotărâse să-l lase să se retragă la Glanville. Acum iată că era din nou o

dezamăgire, un ratat și un idiot.

– Când urma să aibă loc această întâlnire?

– N-a spus. Nu m-a lăsat să datez scrisoarea, ca să poată să decidă el când s-o trimită. Bănuiesc că trebuia să organizeze un comitet de întâmpinare și să se asigure că e totul pus la punct. De aceea te-am întrebat dacă mai știi ceva de Pope.

– Unde trebuia să vă întâlniți? Mai bine zis, să se întâlnească el cu Bellasis?

În zilele care se scurseseră de atunci, Oliver trăise cu senzația că închisese într-o sticlă un secret vag și periculos. Refuzase să recunoască faptul că fusese lipsit de judecată și fraier, dar era evident că așa fusese. Acum secretul cel veninos părea să fi scăpat afară și luase asemenea proporții, că îi alungase orice altceva din minte.

– Nu-mi amintesc.

– Atunci fă un efort!

James s-a repezit și a tras de cordonul clopoțelului. Valetul a traversat iute holul venind dinspre sufragerie și nici nu deschisese bine ușa când James i-a strigat:

– Trimite băiatul să-i spună lui Quirk să scoată o trăsură! Docarul s-o scoată! Ne grăbim!

Oliver era consternat.

– Dar unde mergem? Nu-i cunoaștem adresa actuală, iar eu nu-mi aduc aminte locul de întâlnire. Și de ce ar trebui să fie în seara asta?

James l-a săgetat din priviri.

– Dacă s-a întâmplat deja și a pățit ceva rău, n-am să ți-o iert niciodată. Dacă nu s-a întâmplat încă, atunci îl vom pune în gardă, chiar dacă va trebui să așteptăm toată noaptea în fața birourilor. Și acum spune, unde trebuia să vă întâlniți? În City? În afara orașului? Măcar atâta lucru trebuie să știi!

Oliver a făcut o sforțare.

– Cred că era în City. Da, fiindcă a zis că Pope o să poată ajunge pe jos de la birou.

– Atunci începem din Bishopsgate. Ia-ți haina cât vorbesc eu cu mama ta!

James s-a îndreptat spre ușă.

– Tată!

James s-a oprit la auzul vocii lui. S-a întors și l-a privit.

– Îmi pare rău.

Era adevărat. Chipul lui Oliver era palid din pricina remușcărilor.

– Nu atât de rău cât o să-ți pară dacă a pățit ceva.

Pe John Bellasis l-a trecut un fior, deși nu își dădea seama dacă din pricina frigului sau a gândului la ce urma să facă. Dăduse drumul birjei la câteva străzi distanță de Allhallows Lane, fiindcă nu voia ca birjarul să bănuiască încotro se îndreaptă, așa că mergea pe jos prin East End noaptea, neînsoțit și răzleț.

Când Oliver Trenchard se despărțise de el în acea noapte, la cârciuma „The Horse and Groom“, John pusese bine scrisoarea, zicându-și că nu se va folosi de ea niciodată, că va putea să se absolve cumva de vina de a-i fi cerut s-o scrie din capul locului. Știa, firește, de ce îl pusese s-o facă. Știa care îi fusese intenția din clipa când l-a zărit pe Oliver în cârciumă și înțelesese limpede, din chiar acel moment, că stătea în puterea lui să se descotorosească de piedica din calea fericirii lui personale. Cu toate astea șovăia.

Așteptase în fiecare zi să fie convocat de unchiul lui. Nu ar binevoi el și tatăl lui să poftească la reședința Brockenhurst, întrucât apăruseră niște noutăți de natură să le influențeze viitorul? Dar invitația nu venise. Nu apăruse niciun anunț în ziare, nicio scrisoare de la mătușa Caroline, absolut nimic. Soții Trenchard trebuie să fi știut deja adevărul, din moment ce le furnizase chiar el dovada. Suferea de câte ori își amintea de asta. Apoi i-a dat prin gând că așteptau să capete garanția că totul este autentic și legal. Că nu va afla nimeni, poate nici chiar familia Brockenhurst, până ce drepturile lui Charles Pope nu erau validate și confirmate de tribunal. Și de aici a pornit ideea că, dacă ar fi în stare să ducă acea faptă la bun sfârșit, dacă ar găsi curajul – fiindcă de un soi de curaj era nevoie –, ar trebui să o comită înainte să se facă publice lucrurile. Moartea unui viconte, moștenitor al unui neam de

conți, ar fi apărut în toate ziarele și revistele din țară. Dar dispariția unui tânăr negustor de bumbac, care tocmai începuse să-și dezvolte afacerea… o astfel de știre de-abia dacă ar ocupa o coloană minusculă în josul unei pagini.

Cu toate astea, continua să amâne. Stătea singur în apartamentul lui, cu ochii la biletul scris de Oliver, până când în final a început să suspecteze că nu este în stare să facă ce era de făcut dacă voia să îndrepte cumplita nedreptate pe care i-o plănuise soarta. Deci îi lipsea, până la urmă, curajul? Îi era teamă că o să fie descoperit și dat pe mâna călăului? Dar dacă nu acționa, și toate speranțele și visurile lui erau făcute țăndări și îi zăceau la picioare, atunci viața care îl aștepta era cumva mai bună decât știreangul?

În toate aceste zile stătuse în apartament, încuiat între patru pereți. Lua masa singur, slujit doar de servitorul lui tăcut, a cărui leafă, reflecta el cu o urmă de umor, numai sigură nu era. Bea singur, și încă destul de mult, cu certitudinea că până și această viață frugală – și era mai degrabă frugală în comparație cu cea a multora dintre contemporanii lui mai norocoși – avea să fie periclitată în momentul când se va afla vestea că nu mai este un moștenitor pe care-l așteaptă un viitor îndestulat, ci un om înglodat în datorii, lipsit de făgăduința vreunui venit. Creditorii aveau să-l împresoare precum rechinii, în speranța de a apuca din puținii bani care îi mai rămâneau, iar tatăl lui nu va avea putința să-l salveze. Făcând o socoteală, necazurile lui Stephen erau, dacă era posibil, și mai mari ca ale fiului. Aveau să fie declarați amândoi faliți și ce se va întâmpla? O viață de cerșetor în Paris sau Calais, ciugulind din pensia neînsemnată pe care s-ar fi înduplecat să le-o ofere Charles Pope (nu reușea să se gândească la el ca la vărul lui sau ca la Charles Bellasis)? Era oare o asemenea viață mai bună decât să accepte acea șansă, acea provocare ce îl putea duce la triumf sau la spânzurătoare?

Și astfel, gândurile acestea îl aduseseră până în pragul zilei respective, după o noapte de nesomn. A luat un plic și, ținând scrisoarea deschisă dinaintea ochilor, a imitat suficient de bine scrisul cât să scrijelească un singur cuvânt, *Pope*, înainte de a o pune înăuntru și de a sigila plicul cu ceară. A ieșit cu el în stradă, a mers până ce s-a îndepărtat puțin de Albany, după care a chemat o birjă și i-a dat vizitiului adresa de la biroul lui Pope și un bacșiș ca să predea misiva.

Întorcându-se acasă, și-a zis că s-ar putea ca omul să fie un ticălos care să bage banii în buzunar, să distrugă plicul și apoi să ia primul client care i-ar fi făcut semn. Asta e, și-a zis. Dacă se întâmpla înseamnă că așa era scris să se întâmple. Știa, totuși, că trebuie să se pregătească. Trebuia să se ducă devreme la „The Black Raven“, trebuia să verifice distanța de la cârciumă până la Tamisa, trebuia să finalizeze un plan. Petrecuse din nou o zi întreagă în casă, zăcând în pat sau umblând de colo colo prin încăperi. Cocheta la răstimpuri cu ideea să nu se mai ducă, să-l lase pe Charles să se înființeze la locul cu pricina fără să găsească pe nimeni. Avea să întrebe, desigur, de Oliver Trenchard, nu de John Bellasis, iar hangiul avea să ridice din umeri, necunoscând numele acela, iar Charles avea să se ducă acasă și să se trezească de dimineață, în bună formă și pregătit să fure tot ce ar fi trebuit să-i aparțină lui John. Acest ultim gând l-a împins să acționeze. Chiar dacă dădea greș, măcar se chema că a încercat, nu că s-a supus cruzimii zeilor, fără să opună rezistență.

– O să întârzii în noaptea asta, Roger, i-a spus servitorului, în timp ce acesta îl ajuta să-și îmbrace paltonul. Nu mă aștepta decât spre dimineață. Dar dacă până la opt nu sunt în pat, poți să începi să te interesezi de soarta mea.

– Și pe unde ar trebui să întreb, domnule? a întrebat servitorul, dar John s-a mulțumit să clatine din cap, fără să răspundă.

– Să-l omoare?

Consternarea lui Oliver la ipoteza formulată de tatăl lui era cât se poate de sinceră. Până și James își dădea seama de asta, cu toate că furia care îl cuprinsese amenința să-i întunece judecata.

Oliver crezuse că Charles Pope risca să fie victima unor violențe, dar atât. Își dăduse seama că John Bellasis îl ura, poate chiar mai mult decât îl ura el, dar asta se reducea, după cum își închipuia, la o bumbăceală ca lumea. Iar Bellasis n-ar fi

avut de tras de pe urma unui asemenea incident. Cu siguranță că avea să plătească oameni care să facă treaba asta murdară. Aceștia aveau să se facă nevăzuți, fără să lase indicii polițiștilor, și povestea avea să fie dată curând uitării. Dar să-l omoare? Suspiciunile lui James îi păreau absurde fiului său. John Bellasis să încerce să-l omoare pe Charles Pope?

– Dar de ce? a întrebat el.

Mai era mult de mers până în Bishopsgate și James nu mai vedea ce motiv ar fi avut să-i ascundă adevărul lui Oliver. Pe când străbăteau străzile luminate de lămpi de gaz, i-a depănat toată povestea: cum se căsătoriseră cei doi la Bruxelles, cum crezuse, în mod eronat, Sophia că fusese amăgită, care era adevărata identitate a lui Charles. Dar, mai ales, s-a referit la amenințarea pe care acesta o reprezenta la adresa moștenirii lui John Bellasis, amenințare care putea dispărea doar odată cu dispariția pe veci a lui Charles Pope.

Oliver a rămas tăcut câtva timp. Apoi a oftat.

– Trebuia să-mi spui, domnule. Nu acum. Cu mult timp în urmă, dinainte de a ști cine era cu adevărat Charles Pope. Bastard sau fiu legitim, tot nepotul meu este. Și ar fi trebuit să-mi spui.

– Ne făceam griji pentru reputația Sophiei.

– Crezi că eu n-aș fi știut să tac, ca să apăr bunul nume al surorii mele?

De această dată James nu s-a mai repezit să combată argumentul lui Oliver, fiindcă era o acuzație întemeiată și se vedea silit să recunoască acest lucru. Făcuse aceeași greșeală și cu Anne și ajunsese să se căiască. Ce îl împiedica să aibă încredere în familia lui? Era de vină slăbiciunea lui, nu a lor, că nu le spusese nimic. S-a lăsat pe spate pe locul lui, în timp ce trăsura îi purta mai departe prin noapte.

Maria a făcut drumul pe jos din Chesham Place în Belgrave Square, însoțită de lacheul mamei ei. Chiar nu era nevoie să scoată trăsura pentru un drum de zece minute, iar aerul rece îi făcea foarte bine. Avea inima ușoară și pasul vioi și l-ar fi expediat, probabil, pe lacheu dacă n-ar fi știut că ar fi supărat-o pe mama ei, ceea ce nu voia în ruptul capului să facă în seara aceea. Știuse din capul locului că Reggie va îndrepta lucrurile și chiar așa se și întâmplase. Acum mai rămânea, desigur, ca Charles să treacă testul la care avea să-l supună fratele ei, dar se simțea încrezătoare în privința asta. La urma urmelor, era un gentleman. Nu o partidă formidabilă, dar fără îndoială un gentleman. Și muncitor, și inteligent, și tot ce mai conta în ochii lui Reggie. Și adevărul era că fusese mișcată, chiar foarte mișcată, de felul cum cedase mama ei în fața deciziei luate de fiu.

Maria se luptase cu putere și hotărâre. Plecase din casa mamei sale și, într-un fel, o făcuse pe Corinne să se certe cu buna ei prietenă, Lady Brockenhurst. Fusese rece și neînduplecată atunci când mama ei încercase să pledeze în favoarea lui John Bellasis, subliniind că, dacă acesta ținea la ea, trebuia să fie prezent și să-și susțină singur cauza. Dar Mariei nu-i plăcea să se certe cu singurul ei părinte în viață. Tatăl ei fusese un om aspru, deopotrivă cu copiii și cu soția lui, iar după moartea lui, deși n-ar fi recunoscut-o, au căpătat toți trei un inefabil sentiment de a fi supraviețuit, însoțit de ușurarea că erau încă acolo, dar el ieșise din scenă. Știa că Reggie considera, ca și ea, de altfel, că mama lor merita să aibă parte de niște ani liniștiți și o durea sufletul să fie în conflict cu ea. Acum trecuse și asta. Nu avea nicio îndoială că mama ei îl va plăcea pe Charles, chiar dacă se va arăta îndărătnică la început. Și chiar dacă nu avea să ajungă să-l placă, el tot o va proteja pe Lady Templemore și se va îngriji de bunăstarea ei, astfel încât până la urmă avantajele căsătoriei se vor dovedi aceleași ca în cazul în care soțul ar fi fost John Bellasis. Erau, și aveau să fie și de acum înainte, o familie unită, așa cum își dorea Maria.

Odată ajunsă la reședința Brockenhurst, a fost întâmpinată de lacheul care era de serviciu peste noapte și care stătea întotdeauna pe un scaun cu spătar arcuit și capitonat cu piele, într-un colț al holului, stând de veghe, după spusele lui, până ce avea să fie schimbat de majordom la ora opt. I-a dat drumul valetului mamei ei și

s-a îndreptat spre scări, urându-i o noapte bună lacheului. Dar acesta avea un mesaj pentru ea:

– Înălțimea-sa vă așteaptă, milady. În salonaș.

Maria a rămas surprinsă.

– Nu s-a dus la culcare?

Lacheul părea foarte sigur.

– Nu, milady. Mi-a dat dispoziții precise să vă transmit că nu se duce la culcare, ci vă așteaptă.

– Prea bine. Mulțumesc.

Maria ajunsese între timp la piciorul scării și a început să urce treptele.

Charles a ieșit pe ușa din față a noii lui locuințe și a inspirat adânc. Se simțea înviorat de răcoarea aerului, după ce-și petrecuse seara cu mama lui, în salonul cam prea încălzit. Dar îi făcuse plăcere compania ei. Femeia era entuziasmată de ideea noii sale vieți, iar încrederea pe care o manifesta întotdeauna în proiectele lui de viitor avea în ea ceva reconfortant. Știa că afacerea lui avea să se extindă curând în lumea întreagă și că va face avere. Era la fel de sigură că își va cumpăra o casă în cea mai elegantă zonă a Londrei și că ea va avea grijă de gospodărie, până când urma să apară o soție, bineînțeles. Și, după cum se prezentau lucrurile, niciunul din aceste evenimente nu avea să se lase așteptat.

Firește că Charles ar fi trebuit s-o anunțe că, după părerea lui, soția apăruse deja, dar voia să procedeze cu tact, pentru ca mama lui să nu se considere o povară. Era hotărât să o facă să se simtă bine venită și în largul ei, indiferent de făgașul pe care ar fi apucat-o viața lui și era convins că Maria avea să-i împărtășească dorința. Așa că a făcut o aluzie cât se poate de delicată, spunându-i că există o persoană pe care și-ar fi dorit ca mama lui s-o cunoască, iar ea a primit bine vestea.

– Nu-mi spui și cum o cheamă?

– Maria Grey. Are să-ți placă tare mult.

– Sunt sigură, odată ce ai ales-o tu.

– Lucrurile nu sunt încă puse la punct.

– De ce nu, dacă ea este aleasa?

Salonașul care le fusese pus la dispoziție era drăguț, mai ales pentru un apartament de închiriat din Holborn. Avea draperii de creton imprimat și o canapea capitonată pe care stătea mama lui, lângă masa de lucru pe care o adusese de acasă. Era parțial concentrată asupra unei broderii, dar tăcerea care se lăsase după întrebarea ei a făcut-o să se oprească și să lase acul. A rămas în așteptare.

El a făcut o ușoară grimasă.

– E complicat. Mama ei este văduvă și are o atitudine foarte protectoare față de unica ei fiică. Nu este cu totul convinsă că eu sunt ginerele ideal.

Doamna Pope a râs.

– În cazul ăsta este o văduvă foarte neroadă. Dacă ar fi avut un pic de judecată ar fi îngenuncheat și ar fi sărutat pământul când ți-ai făcut apariția.

Charles nu dorea s-o transforme pe mama lui într-un dușman al familiei viitoarei mirese.

– Lady Templemore are motivele ei. Fusese aranjată o altă căsătorie pentru Maria și nu poate fi criticată pentru faptul că vrea ca fiica ei să-și respecte cuvântul dat.

– Ba eu pot s-o critic pe această *Lady Templemore.* Felul disprețuitor în care i-a pronunțat numele era încă un semn al unor viitoare necazuri. Lui Charles aproape că i-a părut rău că îi împărtășise mamei greutățile de care avea parte.

– Dacă fata își dă seama că degetul tău cel mic prețuiește mai mult decât amărâtul ei de pețitor, atunci dă dovadă de multă judecată. Mama ei ar trebui să țină cont.

Și-a reluat lucrul, dar cu un soi de arțag, înțepând pânza de parcă ar fi vrut s-o pedepsească pentru ceva.

– De ce poartă numele Templemore, dacă pe fată o cheamă Grey?

– Templemore este titlul răposatului ei soț. Grey este numele de familie.

– Lord Templemore?

– Contele Templemore, mai exact.

Împunsăturile au început să devină mai ușoare, pe măsură ce explicațiile lui își făceau efectul. Prin urmare Charles era pe punctul de a face o partidă strălucită. Nu era de mirare. El însuși strălucise mereu în toate, din punctul ei de vedere. Dar vestea îi făcea deosebită plăcere, deși s-ar fi rușinat să recunoască.

– Din partea mea putea să fie și regele de Templemore, a declarat ea ferm, oprindu-se o clipă din lucru. Tot ei sunt norocoși să te aibă în familie.

Charles a hotărât să nu mai insiste.

Acum pornise spre locul de întâlnire cu Oliver Trenchard. Se hotărâse să meargă pe jos. Nu era nicio grabă. Își propusese să parcurgă pe jos drumul până la birou diminețile, cu excepția situațiilor speciale, iar locul unde trebuia să ajungă acum nu era așa de departe de acolo.

I se păruse că prin scrisoarea trimisă Oliver întindea o mână întru împăcare și, dacă așa stăteau lucrurile, era hotărât să accepte. Încă de la acel prânz de la Athenaeum, când gelozia lui Oliver – căci era clar gelozie – fusese așa de covârșitoare, Charles simțise că parcă otrăvise toate interacțiunile lui cu James. Apoi încercările lui Oliver de a-l desființa în ochii domnului Trenchard, cu acuzațiile fictive venite de la cei doi nemernici, Brent și Astley, fuseseră dovada că furia lui Oliver nu scăzuse câtuși de puțin. Încrederea arătată de James și refuzul lui de a-l crede capabil de vreo fărădelege probabil că nu făcuseră decât să agraveze situația. Indiferent dacă mânia lui Oliver era sau nu întemeiată, Charles nu voia să se pronunțe în legătură cu vina acestuia de a-și fi neglijat propriul fiu în favoarea unui tânăr străin. În orice caz, aveau să fie cu toții mai fericiți, dacă puteau învăța să trăiască în pace. Charles prețuia sprijinul și ajutorul lui James Trenchard. Îi vedea latura ridicolă – râvna de a ieși în evidență, cățăratul patetic pe stâlpul unsuros al ascensiunii sociale, lucruri care pe Charles nu îl interesau –, dar îi vedea și priceperea. James înțelegea afacerile, cu vârtejurile, curenții și mareele lor, așa cum nu o făcea niciun alt comerciant din cei întâlniți de Charles. Nu era de mirare pentru protejatul lui că acesta se ridicase din nimic și urcase scara socială a Angliei secolului al XIX-lea. Lecțiile învățate de la el îl scutiseră de ani întregi de strădanii și intenționa să profite din plin de ele. În plus, îi era sincer recunoscător.

Charles trecea acum pe lângă birourile lui, îndreptându-se spre malul fluviului. Pe timpul zilei, Bishopsgate trepida de activitate, cu un trafic intens și cu trotuarele înțesate de bărbați și femei zorindu-se încoace și încolo. Noaptea însă devenea un loc liniștit. Erau câțiva trecători, când și când câte un bețiv sau un cerșetor, chiar și câte o prostituată, deși lui Charles zona nu îi părea suficient de animată ca să garanteze câștig bun, fiindcă era în cea mai mare parte o arteră pustie, străjuită de clădirile ample și întunecate. Pentru o clipă a simțit un impuls ciudat să se întoarcă, să lase întâlnirea și să se ducă acasă. A alungat presentimentul dând din umeri, și-a ridicat gulerul ca să-l apere de frigul pătrunzător și a mers mai departe.

Mariei îi bătea inima ca un ciocan. Nu la gândul situației și al perspectivelor lui Charles – toate acestea îi fuseseră oferite de John Bellasis și le întorsese spatele –, ci fiindcă mama ei îl acceptase înainte chiar de a afla. Dacă nu ar fi intervenit Reggie, dacă ele două ar fi rămas în conflict până în seara asta, ea ar fi rămas pentru totdeauna cu impresia că mama ei s-a răzgândit numai fiindcă statutul lui Charles se schimbase. Acum însă știa că îl acceptase pe Charles cum fusese mai înainte, nu de bunăvoie, ci din dragoste pentru copiii ei.

Lady Brockenhurst era de aceeași părere.

– Știam eu că are să-l accepte. Ți-am spus doar.

Stăteau în salonaș, în fața unui foc vioi. Caroline dăduse poruncă să li se aducă două pahare de vin dulce de Sauternes, care îi plăcea mult, ca să sărbătorească vestea cea bună. Niciuna din ele nu voia să se ducă la culcare.

– Mi-ați spus, dar eu n-am crezut.

– În fine, mă bucur că s-a purtat ca o mamă adevărată, iar acum va avea parte de răsplată. Mâine-seară trebuie să vină aici la cină. Dar să nu-i spui înainte, ca să nu stricăm surpriza.

Maria a sorbit din delicatul pahar aurit.

– Și Charles încă nu știe nimic?

– Domnul Trenchard n-a îngăduit să i se spună, până ce n-a pus avocații să verifice toate hârtiile. Aș zice că a fost o mișcare înțeleaptă.

Lui Caroline încă îi venea greu să facă o afirmație binevoitoare la adresa lui James Trenchard, dar adevărul era că acum erau înrudiți prin lege; cel puțin aveau în comun un nepot, așa că era de preferat să se împace cu acest gând.

Maria a remarcat nota de dispreț.

– Charles m-a asigurat că domnul Trenchard are o mulțime de însușiri frumoase. Îl admiră foarte mult.

Caroline a reflectat o clipă.

– Atunci am să încerc să fac la fel.

– Mie îmi place de soția lui.

Contesa a încuviințat cu o mișcare din cap.

– Da, de acord. Și mie îmi place destul de mult.

Nu era cea mai entuziastă afirmație, dar era un început. Caroline chiar avea o părere bună despre Anne, care, spre deosebire de bărbatul ei, părea prea puțin interesată de ascensiunea socială și de opiniile altora față de ea și de familia ei. Exista un fel de distincție naturală în lipsa ei de preocupare de a părea distinsă. Era bine dacă ar fi învățat și soțul de la ea. Caroline simțea că va fi de datoria ei, sau cel puțin de datoria lui Charles, să contribuie la cizelarea bunicului.

– Ați fost surprinsă să aflați că fiul dumneavoastră s-a căsătorit fără să vă anunțe mai întâi?

De cum a rostit aceste cuvinte, Mariei i-a părut rău. Ce rost avea să redeschidă acum niște răni vechi? Bineînțeles că gazda ei trebuie să fi fost surprinsă și chiar mai rău, consternată, să se fi simțit trădată de-a dreptul, sentimente pe care acest final fericit putea doar să le aline, nu să le șteargă cu totul.

Dar Caroline rămăsese pe gânduri.

– Nu știu ce să răspund. Desigur, nu am fi găsit-o pe potriva lui pe față, lucru de care el era conștient. A preferat să ne pună în fața unui *fait accompli* decât să ne ceară părerea, care ar fi fost una negativă. Însă poate că ar trebui să-l admir pentru asta. Edmund era fiul nostru, dar nu i-am sufocat personalitatea. Pe de altă parte, mă întreb dacă nu cumva fata era o aventurieră, împinsă de la spate de arivistul de taică-său să aspire la ranguri înalte și să-și folosească grațiile, ca să prindă în plasă un băiat nevinovat, de care nu era demnă?

S-a oprit, cu privirea rătăcind spre focul din cămin.

A urmat o scurtă tăcere, iar cuvintele ei păreau că plutesc în aerul dintre ele.

– Acum ce importanță mai are? a zis în cele din urmă Maria, iar glasul ei parcă a trezit-o pe Caroline din acea scurtă transă în care căzuse.

Și, așa cum a fost silită să recunoască Lady Brockenhurst, întrebarea avea în ea un miez de adevăr. Ce conta? Grace, mama lui John, era dintr-o familie destul de bună, și totuși îl făcea lucrul ăsta un moștenitor mai potrivit pe el decât pe Charles? Nu. De o mie de ori nu. Și orice lipsuri ar fi avut Sophia Trenchard, spirit și ambiție avea din belșug și încă alte calități pe lângă frumusețe. Edmund nu s-ar fi lăsat ademenit – dacă ea și-ar fi pus mintea să-l ademenească – dacă nu ar fi fost decât un chip frumos. Caroline ținea foarte mult la soțul ei, dar Peregrine nu era un om motivat. Se născuse ca să ocupe o poziție pe care nu o disprețuia, dar ea, una, nu-l văzuse niciodată animat de vreo ambiție. În schimb, Charles avea țeluri și avea să-și propună țeluri legate de avere și de familie, de asta era sigură; iar când se uita la cei doi bunici ai lui, știa de la care moștenise hotărârea de a reuși în viață.

S-a întors spre fata de lângă ea și a zâmbit.

– Ai dreptate, nu contează. Ceea ce contează este viitorul pe care tu și Charles îl veți avea împreună.

– Și intenționați să-i spuneți mâine?

– Bine că mi-ai amintit. N-am trimis mesajul. Am să-l scriu în noaptea asta și am să-l trimit în Bishopsgate mâine dis-de-dimineață.
– Și mamei mele?
– Am să trimit și la ea un bilet. Apoi vom avea o seară a dezvăluirilor.

De cum s-a oprit trăsura în fața biroului, James a și coborât, bătând violent în ușă ca să fie primit înăuntru, până când s-a deschis o fereastră la un etaj superior, la care s-a ivit un cap ciufulit. James l-a identificat ca fiind funcționarul lui Charles. Probabil că fusese angajat, cu condiția să locuiască deasupra birourilor. Tânărul i-a recunoscut vocea lui James și, câteva minute mai târziu, stăteau cu toți în birou, în timp ce acesta, în cămașă de noapte, se chinuia să aprindă lămpile și să-i primească așa cum se cuvine. Dar n-a putut să le fie de ajutor.
– Știu că domnul Pope avea un angajament în seara asta. A primit un mesaj în cursul zilei. Dar n-aș putea să vă spun unde urma să fie.
– Și mesajul ăsta, a intervenit James cu o nerăbdare care îl făcea să pară nervos, așa încât funcționarul s-a tras înapoi. A spus de la cine era mesajul?
– Nu, domnule Trenchard. Dar a părut bucuros de conținut. Zicea că avea să se repare ce era stricat. Atâta știu.
– Și n-a dat niciun indiciu despre locul întâlnirii?
Oliver era la fel de agitat, dar tonul îi era mai potolit. Își dădea seama că nu are niciun rost să-l sperie pe bietul om. Cu toate astea voia răspunsuri. Dacă tatăl lui avea dreptate și exista un plan de a-l ucide, atunci el nu era complice? Nu fusese el momeala folosită pentru prinderea victimei? Nu realiza ce sentimente are față de Charles Pope acum, că adevărul ieșise la iveală, dar era cât se poate de sigur că nu voia să fie vătămat sau omorât.
– Nu îți vine în minte niciun amănunt care ne-ar putea ajuta să-l găsim? Cred că locul era pe undeva prin apropiere. Așa încât domnul Pope să poată ajunge pe jos de la birou.
Slujbașul s-a scărpinat în cap.
– Păi s-a dus acasă să ia cina cu mama dumnealui, care abia ce a sosit la Londra. Dar nu este departe de aici.
S-a gândit un moment.
– Cred că aveți dreptate, domnule. A zis ceva cum că ar fi aproape de Tamisa…
– Doamne sfinte! a gemut James.
– Stați așa, a intervenit Oliver. Este pe aici o stradă… stai să-mi aduc aminte. All Saints? All Fellows?
– Allhallows Lane? a sugerat slujbașul și Oliver a scos un țipăt.
– Ăsta e! Allhallows Lane. Și este o tavernă acolo. Ceva cu negru… Lebăda neagră?
– Corbul Negru. Este o cârciumă care se cheamă Corbul Negru.
Funcționarul se ruga ca oamenii aceștia să afle ce căutau, ca să se poată duce înapoi la culcare.
James a dat din cap.
– Hai până jos să-i dai îndrumări vizitiului.
– E destul de ușor de explicat…
– Coboară!
Și apoi s-a grăbit să iasă, urmat îndeaproape de ceilalți doi.

Peste Tamisa se rostogoleau vălătuci de ceață umedă când Charles a ajuns în străduța îngustă și pietruită care ducea la tavernă. Ceața era deasă și grea și îi pătrundea prin haină, făcându-l să tremure și să strângă mai bine pe lângă el stofa groasă. Cunoștea Allhallows Lane, dar nu așa de bine și nu pe timp de noapte, când izul de mizerii și deșeuri și gunoi din rigole părea amestecat cu mirosul de pește care venea din piața Billingsgate, aflată în vecinătate. S-a uitat împrejur. A zărit firma, vag luminată de un felinar, dar destul de clară: Corbul Negru. Cu cât zăbovea mai mult acolo, cu atât i se părea mai ciudat ca acest loc sordid să fi fost ales de Oliver ca punct de întâlnire. Poate voise să facă un gest de curtoazie

alegând să facă el drumul din Eaton Square, în loc să-l pună pe Charles să străbată jumătate de oraș, dar chiar și așa…

A deschis ușa tavernei. Era o clădire elizabetană lungă, cu tavanul jos, cu grinzi negre, rămășiță a unor vremuri de demult, în jurul căreia creștea orașul modern. Timpul nu fusese blând cu ea, făcând-o să arate acum ca un soi de speluncă frecventată mai mult de hoți și de pungași decât de persoane de talia fiului cu ambiții sociale al unui dezvoltator bogat. Nu era nici genul de local pentru care unii traversau Londra. Probabil că Oliver auzise numele, dar se înșelase în privința categoriei. După un moment de ezitare, Charles a luat mâna de pe clanță și a pășit înăuntru.

Pe când își încorda privirea încercând să zărească ceva prin fumul gros de pipă, a fost izbit de mirosul acru de bere vărsată pe jos și de sudoare stătută. Au început să-i lăcrimeze ochii și a scos batista să și-o ducă la nas. Lumina era slabă, deși erau o mulțime de lumânări care ardeau lipite pe butoaiele vechi de bere și pe gâtul sticlelor de vin, iar încăperea era aproape plină. Mai toate scaunele de lemn erau deja ocupate de bărbați în haine aspre și cu ghete muncitorești, ale căror glasuri sunau înfundat din pricina rumegușului de pe jos. Dar Charles nu a avut mult de așteptat. Abia dacă stătuse un minut acolo, când o siluetă s-a ridicat dintr-un separeu și s-a îndreptat spre el. Omul purta o pelerină care îl acoperea aproape în întregime și o pălărie trasă pe frunte.

– Pope? a șoptit acesta trecând pe lângă el. Vino cu mine.

Neavând altă idee mai bună, Charles l-a urmat pe străin afară, în stradă, dar omul nu s-a oprit pe loc, ci a mers mai departe spre Tamisa. În cele din urmă Charles s-a oprit.

– Domnule, refuz să merg mai departe dacă nu-mi spui cine ești și ce vrei de la mine.

Celălalt s-a întors.

– Dragă amice, a zis, îmi cer scuze. A trebuit să ies din cuibul ăla de năpârci. Nu mai puteam respira. Mi-am zis că nici dumneata nu ții neapărat să mai zăbovești pe acolo.

Charles s-a uitat bine la el.

– Domnul Bellasis?

Era stupefiat. Bellasis era ultimul om pe care se aștepta să-l vadă.

– Ce faceți aici? Și unde este Oliver Trenchard? Eu pentru el am venit.

– Și eu la fel.

John era foarte liniștit. Își pusese în cap să comită fapta asta și constatase, spre surprinderea lui, că prezența lui Charles nu îi clintea hotărârea. Se temuse că vederea potențialei sale victime avea să-l demobilizeze, dar nu era așa. Se simțea pregătit. Voia s-o facă. Tot ce trebuia era să-l atragă pe celălalt până la malul apei. I s-a adresat din nou.

– Oliver Trenchard mi-a trimis un mesaj să mă întâlnesc cu el aici. Dar de ce dracu' o fi ales fundătura asta?

– Poate că s-a gândit că e mai la îndemână pentru mine. Vă amintiți că biroul meu este în apropiere.

– Firește, ăsta trebuie să fi fost motivul.

Niciuna din aceste explicații nu răspundea însă întrebărilor care se îngrămădeau în mintea lui Charles.

– Nu înțeleg prezența dumneavoastră aici, a zis el. Eu și Trenchard avem de rezolvat o chestiune personală. Jucați vreun rol în toată povestea?

John a dat din cap, ca și când lua aminte la spusele lui.

– Nu pot decât să presupun că vrea să ne împăcăm și noi doi.

Charles s-a uitat spre el. Când privirea i s-a obișnuit cu lumina, sau mai bine zis cu lipsa ei, a reușit să deslușească fața lui John. În ciuda tonului prietenos, înfățișarea îi era la fel de semeață și arogantă ca întotdeauna, cu ochii reci și buzele răsfrânte a dispreț.

– Nu știam că suntem în conflict, domnule.

Ce nu observase Charles era că, pe când vorbea, Bellasis înaintase încet, în josul ulicioarei care dădea spre fluviu. Fără să-și dea seama, îl urmase și el, ajungându-l încet din urmă, în timp ce se apropiau de apă. Mai rămânea doar să traverseze drumul. De-a lungul acelei porțiuni a fluviului era construit un zid jos, care cobora până în apă. Ei se aflau acum pe ceea ce trebuie să fi fost un promontoriu natural înainte de a fi îndiguit, așa că Tamisa curgea la cel puțin trei metri mai jos. Apa era adâncă. John își dădea seama de asta după viteza curentului de apă. Acestea erau și motivele pentru care alesese taverna aflată în acest punct al fluviului.

– Mă tem că avem un conflict, domnule Pope, și tare aș fi vrut să nu fie așa, a răspuns John oftând.

Charles i-a aruncat o privire. Era ceva ciudat în vocea lui, un fel de gâtuială care îi făcea vorbele aproape de neînțeles. Charles începea să-și dorească să fi fost circulație prin preajmă, dar nu trecea nimeni.

– Atunci nădăjduiesc că îl vom rezolva, domnule, a zis el zâmbind, ca să facă să pară conversația cât de cât firească.

– Din păcate, este imposibil, a murmurat John, căci singura cale de rezolvare pentru mine atârnă de…

– De ce anume?

– De moartea dumitale.

Zicând acestea, John l-a prins cu o mișcare bruscă și l-a împins cu spatele în parapet. Luat prin surprindere, Charles s-a împotrivit ca un tigru, lovind cu picioarele și împingând cât putea de tare, dar celălalt îl făcuse deja să-și piardă echilibrul, iar parapetul îi rănea dosul genunchilor. Pe John Bellasis lupta îl revigorase. Acum era hotărât. Dacă nu reușea să-l ucidă pe Charles, tot ar fi ajuns în ștreang pentru tentativă de omor, așa că nu avea nimic de pierdut ducându-și treaba la bun sfârșit. Cu o sforțare finală, și-a încolăcit piciorul în jurul gleznei lui Charles împingând cu piciorul în coapsa adversarului, apoi a slăbit strânsoarea și brusc l-a îmbrâncit cu putere în piept. Charles a simțit cum cade pe spate, peste zid și apoi tot mai jos, până când s-a trezit în apa rece ca gheața, sufocându-se în mizerie, tras la fund de paltonul gros, care era deja îmbibat cu apă și greu ca plumbul. A încercat zadarnic să-și zvârle încălțările din picioare, a bâjbâit cu mâinile, căutând ceva de care să se agațe, orice l-ar fi putut ține la suprafață. Dar nu era nimic pe peretele neted de cărămidă de deasupra lui și John știa acest lucru.

Bellasis și-a încordat privirea, căutând în întunericul de dedesubt. Oare Charles se dusese deja la fund? Să fi fost capul lui acolo, deasupra apei, sau era doar un val ori ceva plutind la suprafață? Concentrat cum era, n-a auzit zgomotul de pași alergând, nici nu și-a dat seama de nimic, până când două mâini l-au prins de umeri și l-au răsucit. S-a trezit față în față cu James Trenchard și fiul lui.

– Unde e? Ce-ai făcut?

– Unde e cine? Despre ce vorbești? Ce să fi făcut eu?

John nici n-a clipit. Dacă Charles era mort, nu aveau nimic împotriva lui. John se putea salva chiar și acum. Orice detaliu îl putea incrimina pe Oliver, iar mărturia lui James avea să fie lipsită de valoare, sau cel puțin așa credea John. Atunci au auzit strigătul.

– Ajutor!

Glasul imaterial venea din tenebre precum chemarea unui spirit defunct, vorbind de dincolo de mormânt.

Fără o vorbă, James și-a lepădat haina și pantofii și a sărit în apă. Auzind zgomotul și strigătele de dedesubt, Oliver și John s-au uitat unul la altul.

– Lasă-i acolo, a zis John, cu vocea susurând. Lasă-i în plata Domnului! Tatăl tău a avut parte de o viață frumoasă, dar acum lasă-l să se ducă. Astfel vei avea parte de o moștenire grozavă, și eu la fel. Hai să scăpăm de amândoi!

Oliver a stat în cumpănă. John a observat. I-a văzut slăbiciunea de moment, fiindcă Oliver Trenchard era un om slab.

– Nu-ți face griji! E bătrân, nu va dura mult. Știi că așa e cel mai bine. Pentru noi toți.

Oliver avea să se chinuie tot restul vieții să înțeleagă cum a putut să-și facă loc în cugetul lui acel gând chiar și pentru o secundă, dar își făcuse. N-a mai pomenit nimănui despre asta, dar așa se întâmplase. Moartea lui Charles Pope nu-i părea în acel moment o mare pierdere, iar să se vadă scăpat de judecata și dezaprobarea tatălui, să se aleagă cu banii fără să îndure vreo pedeapsă…

– Nu! a urlat el smulgându-și haina și sărind în apă după tatăl lui.

Și-a dat seama că apa înghețată îi slăbise puterile. James se aruncase în apă fără să se gândească și John Bellasis avea dreptate. Nu erau speranțe să reziste mult. Dar Oliver a ajuns la el înainte să fie înghițit de ape. L-a apucat pe tatăl lui de subțiori și a început să înoate înapoi spre mal, strigându-i lui Charles să-i urmeze, ținându-se de mijlocul lui. Nu și-a putut explica niciodată cum a făcut să ajungă toți trei înapoi la dig. Poate că îl mânase sentimentul de vinovăție, amintirea acelui gând pe care îl nutrise, chiar și pentru o fracțiune de secundă. Poate că zidul abrupt i-ar fi dovedit, căci Oliver încerca zadarnic să se agațe de suprafața netedă și alunecoasă a cărămizilor, să găsească ceva, orice, de care să se apuce, dar zarva produsă atrăsese la fața locului un grup de petrecăreți din cârciumă și unul dintre ei a venit cu o funie.

Mai întâi l-au ridicat pe James, apoi pe Charles și în sfârșit pe Oliver, până când au fost așezați toți, unul lângă altul, scuipând apă de râu, mai mult morți decât vii. Când a văzut că scăpaseră cu viață, John Bellasis s-a îndepărtat pe furiș. S-a tras înapoi prin mulțimea care se aduna, apoi a dispărut cu totul. Poate că victimele lui erau năucite, dar, dacă vreunul din bărbații și femeile care le săriseră în ajutor asistase fie și numai la o parte din cele întâmplate, nu avea să ezite să-l dea pe mâna sticleților, care se îndreptau sigur într-acolo. Și-a aruncat pelerina și pălăria, împingându-le cu piciorul într-un canal, și a reușit să iasă din nou în Bishopsgate, unde a găsit o birjă și a dispărut.

Anne nu își mai amintea visul. Știa doar că fusese un vis frumos, până când a fost întrerupt brusc și că, deschizând ochii, a văzut-o pe doamna Frant, care o zgâlțâia să o trezească.

– Trebuie să veniți imediat, doamnă! A avut loc un accident.

Pe urmă a fost o ușurare când, dând fuga în bibliotecă, i-a găsit acolo pe James, Oliver și Charles, uzi până la piele, dar teferi. Charles părea să fi fost cel mai vătămat dintre ei. Personalul era deja în picioare, așa că a sunat imediat după Billy și după Miles, valetul soțului ei, ca să-i ducă pe cei trei la etaj, în timp ce alți servitori umpleau căzile pentru baie. Anne însăși a coborât imediat la bucătărie să se îngrijească de niște supă fierbinte. Nimeni n-a îndrăznit s-o deranjeze pe doamna Babbage, așa că ea și doamna Frant s-au descurcat cum au putut, iar aceasta din urmă a urcat cu tava.

Când s-a dus să-l vadă din nou pe Charles, acesta era în pat, spălat și uscat, purtând una din cămășile lui Oliver. Era confuz și obosit, se vedea limpede, dar în viață. James îi relatase suficient din toată povestea ca să-și dea seama ce se întâmplase.

– Tot nu înțeleg de ce voia John Bellasis să mă omoare. Ce sunt eu pentru el sau el pentru mine?

Lui Charles i se părea total lipsit de logică acel coșmar prin care tocmai trecuseră.

Anne s-a gândit pentru o clipă să-i spună adevărul, atunci și acolo, dar părea târziu, iar el era tulburat. Mai bine așteptau până când era în stare să înțeleagă ce aveau să-i spună.

– Vorbim despre toate astea mâine. Prima hotărâre pe care trebuie s-o luăm este dacă facem sau nu denunț la poliție. Dumneata va trebui să hotărăști.

– Dacă aș înțelege de ce a făcut-o, cred că aș ști mai bine ce să fac, a răspuns Charles, așa că au amânat deocamdată și această discuție.

Mai târziu, în noaptea aceea, Anne a reluat subiectul cu James.

– Nu cred că îl putem da pe Bellasis pe mâna legii fără să vorbim mai întâi cu soții Brockenhurst. Când o să se afle, ei vor trage ponoasele.

Dar James era încă îndârjit după tot ce îndură seră.

– Tu n-ai fost de față când l-a împins la moarte pe Charles, fiindcă și-ar fi găsit sfârșitul dacă nu ajungeam în acel moment.

– Știu, a zis ea, luând mâna soțului ei și strângând-o. L-ai salvat pe nepotul nostru și eu am să te susțin, orice vei decide împreună cu Charles.

– Oliver ne-a salvat pe amândoi. Eu mă scufundam pentru a treia oară.

Anne a zâmbit.

– Atunci Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Oliver, fiu devotat.

Iar aceasta era singura parte a poveștii pe care avea s-o afle vreodată.

În acel moment și Oliver era într-o dispoziție cu totul diferită. Susan se trezise la timp ca să-l vadă adus de Billy, îmbăiat și pus în pat; el însă nu scosese o vorbă și refuzase să-i răspundă la întrebări. De fapt, servitorul a fost acela care i-a povestit ce se întâmplase. Apoi, Billy a plecat și au rămas singuri.

– Am să amân plecarea de mâine. Putem să mai așteptăm o zi, până îți revii.

El tot nu spunea nimic.

– Îmi ascunzi ceva? l-a întrebat Susan cât a putut de blând.

Spre uimirea ei, Oliver a izbucnit în lacrimi, a cuprins-o și a strâns-o lângă el mai aprig ca niciodată, suspinând de parcă i se rupea inima. Așa că l-a mângâiat pe păr și i-a șoptit cuvinte de mângâiere și în clipa aceea a știut că planul ei începea să funcționeze și că în curând avea să-și recapete soțul și puterea asupra lui.

Lady Brockenhurst hotărâse să-și primească invitații în salonul principal. Voia să facă din acea seară un eveniment și servitorii au primit poruncă să se îmbrace în livrea. Așa cum era de așteptat, soții Trenchard sosiseră primii, iar James numai că nu țopăia de entuziasm cu gândul la ceea ce urma. Caroline prevăzuse această exaltare și o însărcinase pe Maria să-l întrețină până ce începea efectiv reuniunea.

Lordul Brockenhurst sosise, așa cum promisese, dar rămăsese stupefiat văzând pregătirile care se făceau.

– Ce Dumnezeu sărbătorim? a întrebat el în mai multe rânduri, dar soția a refuzat să-i spună. Întrucât nu luase parte până atunci la evenimente, putea foarte bine să afle și el veștile odată cu Charles și ceilalți. Preferase să le scrie lui Stephen și Grace, în loc să-i invite și să-i vadă umiliți și cu speranțele sfărâmate. Nu stima pe nimeni din familia lor, dar acum îi era milă de ei. Modul lor de viață de până atunci se sfârșise, căci, din momentul când se afla adevărul, creditarea de care avuseseră parte se termina și, chiar dacă Peregrine o să-i mai finanțeze din când în când, nu avea să le dea bani ca să le întrețină viciile la nesfârșit. Pe scurt, acum că John nu va mai moșteni averea familiei, era timpul să învețe și ei să se întindă cât le era plapuma.

Următorii sosiți au fost Lady Templemore și fiul acesteia, pe care Caroline nu-l mai văzuse de când era copil și venea acasă în vacanțe.

– Domnul Pope a sosit deja? a întrebat el curios.

– Nu, a răspuns James. A rămas la noi peste noapte și a trebuit să se ducă acasă să o aducă pe mama lui, care va lua și ea parte la cină.

Reggie a primit această informație cu mai multă bucurie decât mama lui, deși recunoștea și ea că era, probabil, „mai bine să afle ce e mai rău de la început“. Când și-a făcut și Charles intrarea în salon, la brat cu mama sa, efectivul a fost complet și Caroline i-a invitat pe toți să coboare în sufragerie.

– O cam lungești, nu ți se pare? a zis Peregrine, dar fără să obiecteze. Adevărul era că soția lui chiar intenționa s-o mai lungească, fiindcă avea să fie o seară de neuitat pentru toți.

Când Stephen Bellasis a citit scrisoarea de la Caroline, l-a cuprins o stare de rău. Pentru o clipă chiar a crezut că o să verse, dar a fost o senzație trecătoare și el a rămas așa, privind în gol, cu foaia de hârtie în mâinile tremurânde.

– Ce este? l-a întrebat Grace.

În loc de răspuns, i-a întins scrisoarea. A văzut cum îi piere sângele din obraji. În cele din urmă ea a rupt tăcerea:

– Deci de asta a plecat John. Trebuie să fi aflat.

– Poate că i-au spus ei, a presupus Stephen.

Grace a încuviințat.

– E posibil să-i fi scris Peregrine. Așa se cuvenea.

– Se cuvenea! a pufnit Stephen. Când a mai făcut Peregrine ce se cuvenea?

Dar cu toate că voia să pară disprețuitor, în sinea lui era îngrozit. Avea el să mai păstreze ceva din ascendentul exercitat asupra lui Peregrine ca tată al moștenitorului de drept? Bineînțeles că nu. Erau condamnați la o existență anonimă, ca niște fantome, nebăgate în seamă. Nu e de mirare că John plecase. Găsiseră biletul de la el strecurat pe sub ușă, deși nu aveau să afle dacă îl adusese chiar John sau trimisese un servitor. Îi anunța că părăsește Londra. Că părăsește Anglia. Puteau să facă ce doreau cu apartamentul, să păstreze ce voiau din lucrurile lui și să vândă restul. El nu avea de gând să se mai întoarcă. Avea să le dea de știre cum poate fi găsit de îndată ce se stabilea undeva. La aflarea veștii, Stephen s-a simțit ca și când cineva ar fi rupt un șirag de perle și ar fi împrăștiat mărgelele vieții lor în toate direcțiile. Iar acum scrisoarea lui Caroline distrugea și ultima fărâmă de speranță. Cine era acest Charles Pope? Un negustoraș perfid, care se strecurase în viața lor și le furase toate visurile.

– Cel puțin acum știm de ce făcea Caroline tot timpul atâta caz de el.

– Ba nu, nu știm, a sărit Grace. Dacă este moștenitorul lor legitim, de ce l-au ținut ascuns de la naștere? Nu știm nimic. Nimic. Decât că John a plecat și n-are să se mai întoarcă.

Plângea rostind aceste vorbe, plângea pentru pierderea fiului, a viitorului său, a tuturor lucrurilor pe care contaseră, a tot ce aveau mai drag. De îndată ce vestea se va răspândi, pustiul de credit de care se mai bucurau avea să dispară și cămătarii se vor repezi asupra lor. Bănuia că va fi nevoie să vândă casa din strada Harley, deși se îndoia că prețul căpătat le va acoperi datoriile. Se vor retrage la casa parohială din Lymington, iar ea se va strădui să-l țină pe Stephen departe de ispite, dar nu va fi ușor. Adevărul era că ajunseseră niște cerșetori, iar cerșetorii nu pot niciodată să facă nazuri. Era vorba de a supraviețui, de a merge mai departe, de a aduna cât mai multe firimituri de la masa lui Peregrine. Doar atât îi mai aștepta.

Grace s-a ridicat în picioare.

– Mă duc la culcare. Nu mai sta nici tu prea mult. Încearcă să adormi și poate totul o să arate mai bine mâine-dimineață.

Nu credea nici ea în ce spunea, el cu atât mai puțin. Urcând spre dormitor, a vrut să verifice decantorul de argint pe care îl pusese deoparte cu mulți ani înainte, în camera lui John. La urma urmei, îl dosise pentru zile negre, iar acum zilele păreau cât se poate de cernite. Trebuia să-l scoată din casă de dimineață, căci portăreii puteau să sosească în orice moment. Dar când a intrat în cameră a văzut cutiile de pe șifonier mișcate de la locul lor și astfel, cu inima grea, și-a dat seama că dispăruse, încă înainte să se suie pe scaun ca să se uite. Nu era mirată. Se evaporase la fel ca tot ce însemna norocul ei. „În fine, sper să cheltuie banii cu chibzuință“, și-a zis.

Dar știa bine că nu avea să fie așa, pe când traversa fără tragere de inimă palierul către iatacul urât și întunecos care o aștepta.

Firește că Charles Pope a fost cel mai uimit dintre toți. Cu toate că, ascultând, multe piese din acel mozaic păreau să-și găsească locul. Se întreba acum de ce nu-i trecuse niciodată prin minte că o legătură de sânge ar fi putut explica hotărârea lui James de a-i înlesni reușita sau acea *idée fixe* a lui Caroline de a investi o avere în acțiunile unui aventurier tânăr și obscur, pe care abia dacă îl cunoștea. Nu ar fi ajuns niciodată la soluția finală, aceea că era, de fapt, moștenitor legitim, dar își zicea că ar fi trebuit să ghicească de multă vreme existența unei înrudiri.

Uimirea lui Charles în legătură cu această transformare era la fel de mare ca aceea resimțită de Lady Templemore. Femeii nu-i venea să creadă că, tocmai când

se resemnase să ducă la gură cupa otrăvită, constatase că se transformase în nectar. Evident că, atunci când Maria pomenise de contele al cărui fiu era mort, bănuise că Charles are legături de sânge cu neamul Bellasis, dar își păstrase suspiciunile pentru ea, ca să o pedepsească pe Caroline, într-atât era de înfuriată să-și vadă fiica alegându-se cu o progenitură nelegitimă. Acum totul se schimbase. Rangul la care visase, după care tânjise, pentru care se zbătuse pentru fiica ei adorată îi fusese restituit acesteia și mai mult încă, venea acum ca un prinos al iubirii. Îi venea să cânte, să danseze, să-și zvârle brațele în sus și să râdă în hohote, însă trebuia să-și stăpânească entuziasmul, ca să nu fie luată drept o mitocancă lacomă, ahtiată după lucruri lipsite de valoare morală. Așa că a zâmbit amabil, a înclinat din cap și a chicotit la vorbele de duh ale lui Charles, fiindcă recunoștea încetul cu încetul că Maria avea dreptate și că tânărul era cuceritor, chiar foarte cuceritor, lucru pe care, nu se știe cum, nu îl observase până atunci.

Reggie Templemore era bucuros la rândul lui, dar fericirea lui era mai puțin complicată și mai temperată decât a mamei lui. Aceasta îl chemase la Londra, ca și sora lui, ca să judece o dispută de familie, lucru pe care îl detesta mai mult decât orice altceva, și iată că neînțelegerea se topise ca prin minune într-un ocean de veselie generală. Pe lângă asta, era de părere că Charles e un tip cât se poate de agreabil și era fericit că sora lui se aranjase atât de bine. Nu se implicase prea mult în dispută, de care aflase de prea puțină vreme, așa că bucuria lui se exprima mai domol în comparație cu reacțiile altor comeseni, dar tot bucurie era. Acum se putea întoarce acasă cu mai multă încredere în viitor. Fusese deosebit de satisfăcut când Charles le explicase bunicilor lui (spre mulțumirea unuia și consternarea celuilalt) că nu voia să renunțe la filatură și la comerțul cu bumbac. Avea să numească un administrator competent, desigur, dar simțea că are un fler în afaceri pe care intenționa să-l exploateze. Firește, Peregrine a clătinat din cap în fața unei astfel de ambiții, pe care o considera un moft, dar Caroline era de altă părere. Cumpănind lucrurile, ajunsese să fie de partea lui James Trenchard, pentru prima și, probabil, ultima oară. Reggie era cât se poate de încântat să salute intrarea în familie a unui om înzestrat pentru afaceri. Era o însușire care lipsea de sute de ani în familia Grey.

Doamna Pope nu prea intervenise în discuție, dar era poate cea mai tulburată dintre cei prezenți. Ca fiică și soție de preot anglican, se simțea destul de ciudat să se afle la acea masă, înconjurată de splendorile casei Brockenhurst, nemaipunând la socoteală vestea că fiul ei avea să fie într-o zi stăpânul acestei case și încă al multor altora pe lângă ea. Dar încetul cu încetul, pe măsură ce seara înainta, și-a dat tot mai bine seama că rolul ei în viața lui Charles avea să rămână același. El dorea ca mama lui să se bucure de neașteptata lui ascensiune, nu să se simtă amenințată de ea, așa că a hotărât că îi va urma exemplul și va sărbători. O singură dată și-a spus răspicat punctul de vedere în conversație, atunci când lordul Brockenhurst a sugerat că acum Charles ar trebui să renunțe la afacerile cu bumbac. Auzind asta, ea a clătinat ferm din cap.

– Ba nu, a zis pe un ton categoric. N-o să-l faceți niciodată pe Charles să se lase de muncă. Ar fi ca și când ați împiedica un pește să înoate sau o pasăre să zboare.

Caroline a aplaudat și Charles a ridicat paharul în sănătatea doamnei Pope.

Ar fi greu de spus care din cei doi bunici era mai încântat de întorsătura pe care o luaseră evenimentele. James avea acum un nepot viconte, care pe deasupra mai era și înzestrat pentru afaceri și cu care putea să împărtășească tot ce nu putuse împărtăși vreodată cu Oliver. Descendenții lui James aveau să se afle în primul eșalon al societății britanice, iar el se vedea pășind de acum înainte alături de mai-marii acestei lumi. Anne nu suferea de astfel de iluzii, dar nu vedea nimic rău în a fi deocamdată îngăduitoare cu James. În acel moment se simțea un om de succes. Și de ce nu? Realizase tot ce își pusese în minte. Își dorea ca el să se bucure de acea senzație cât mai multă vreme. Cât despre ea însăși, era fericită că fiul Sophiei era hărăzit unei vieți de excepție. O plăcea pe Maria. O plăcea chiar și pe Caroline, mai mult decât ar fi crezut vreodată, și era mulțumită. Se vedea petrecându-și timpul la Glanville împreună cu Oliver și Susan sau la Lymington cu Charles și

Maria, iar în rest ducând o viață liniștită și plăcută. Se gândea că putea să se implice în proiectarea unor părculețe în piațetele din Belgravia. James îi putea înlesni asta și ar fi fost un mod util de a-și umple timpul. Fiul și nepotul ei erau aranjați de minune, sau, în cazul lui Oliver, pe cât de bine se putea. Nu putea pretinde mai mult de atât.

Numai Oliver rămânea mai mult tăcut în toată acea veselă adunare. Adevărul era că, trecându-și în revistă faptele, se simțea rușinat și umilit, dacă nu chiar stupefiat că putuse să se comporte așa cum o făcuse. Chiar și gelozia pe care o nutrise față de fiul Sophiei îi părea, privită retrospectiv, meschină și nedemnă de un bărbat. Faptul că nu știuse că Pope era nepotul lui nu îl scuza. Îi era, poate, greu să accepte că James era mai mulțumit de nepotul lui decât de fiu, dar acum lucrurile se aranjaseră cum nu se putea mai bine. Și, cine știe, după ce avea să administreze moșia Glanville vreme de câțiva ani, poate că Oliver avea să înceteze să se mai simtă un ratat. Deocamdată îl chinuia încă hotărârea de a-l ajuta pe John Bellasis scriind acel bilet și, mai rău, momentul de șovăială de pe malul Tamisei. Cel puțin pe acesta din urmă nu îl putea împărtăși nimănui, așa că avea să ducă povara vinovăției cu el în mormânt.

Oliver trecuse peste zi pe la apartamentul lui John, unde i se spusese că domnul Bellasis plecase. Cuferele îi fusese încărcate încă de cu zori într-o căruță care urma să-i însoțească trăsura până la gară, deși despre care gară era vorba portarul n-a știut să-i spună. Oliver nu a fost surprins și, mai târziu, când i-a relatat toate astea lui Charles în Eaton Square, au căzut de acord, împotriva dorinței lui James, să lase lucrurile așa cum erau. Scandalul ar fi fost uriaș, John ar fi fost pus în ștreang și niciunul dintre ei n-ar mai fi scăpat de umbra aruncată de acea noapte cumplită. De altfel, Charles, dând dovadă de mai multă mărinimie decât ar fi fost în stare să arate James sau Oliver, a sugerat să stabilească un fel de rentă viageră pentru John, întrucât acesta trăise toată viața în așteptarea moștenirii și nu avea nicio pricepere în a-și câștiga existența. Era evident că dispariția oricăror perspective îl scosese cu adevărat din minți pe John, dar era oare acesta un motiv întemeiat să omori un om? Acceptând în cele din urmă propunerea, James a avut de adăugat o condiție: renta viageră avea să fie plătită numai atâta vreme cât John rămânea departe de teritoriile britanice. „Anglia, Scoția, Țara Galilor și Irlanda sunt locuri unde nu trebuie să calce. Să cutreiere Europa în căutarea unui loc liniștit, fiindcă aici nu are să-l găsească.“ Așa că au căzut de acord că John Bellasis va trebui să-și petreacă restul vieții ca pribeag, în exil, sau să revină acasă și să trăiască în sărăcie.

Susan a avut de jucat un rol dificil cât a durat petrecerea. Ea știuse adevărul despre Charles înaintea tuturor, dar nu putea să arate că știa, fiindcă îl aflase în patul lui John Bellasis. Așa că a trebuit să se arate uluită, să exulte și să bată din palme de încântare, fiind permanent conștientă că Anne, așezată în fața ei la masă, știa bine că se preface. Dar de acum înainte lucrurile aveau să devină mai simple. Nu vor mai fi dezvăluiri despre trecutul lui Susan, nici despre adevăratele origini ale copilului pe care îl purta în pântece, nici altceva ce ar fi pus în primejdie fericirea tinerei familii Trenchard. Dacă Susan călca din nou greșit, dacă îl făcea nefericit pe Oliver, atunci situația se putea schimba, dar Susan nu avea să mai cadă în greșeală. Ajunsese o dată până pe buza prăpastiei și nu avea de gând să repete experiența. Soacra ei nu o va trăda, iar ea nu îl va trăda pe Oliver. Avea și puterea, și voința de a-și salva căsnicia.

Cât despre Peregrine Brockenhurst, acesta renăscuse la aflarea veștilor. Nu înțelegea pe deplin de ce se ascunsese de el Caroline când aflase prima oară că acest tânăr era fiul lui Edmund, dar nu mai conta. Își privea soția cu ochi plini de venerație, o adula pentru capacitatea ei de a înțelege mersul lumii, de a-și exercita controlul și autoritatea. Acum viața lui avea din nou un rost, avea din nou rost să se ocupe de domeniile lor, iar familia lui avea iar un viitor. Aproape că simțea cum îi curge din nou energie prin trup. Se simțea viu – o stare atât de ciudată, încât i-a fost greu s-o identifice când a început să se manifeste prima oară. Îl încerca un ușor sentiment de milă față de John, care mizase totul pe cartea moștenirii ca să descopere, întorcând-o, că era una perdantă. Avea să se consulte cu Charles și să

vadă ce se putea face. De altfel, Charles va ști ce să facă în toate privințele, era încredințat de asta. Da, avea să-l lase pe el să se ocupe.

Seara se încheiase și au coborât toți în hol. Se sugerase ca trăsura lui James să-i ducă pe Charles și pe doamna Pope înapoi în Holborn, dar Charles nici nu voia să audă. Putea găsi cu ușurință o birjă, a declarat el, și era mai mult decât suficient. Ajunseseră la piciorul scării, iar Maria zăbovea în preajma lui, așa că, pe când își luau rămas-bun, Caroline Brockenhurst a îndemnat-o:

– Draga mea, dacă chiar vrea să facă drumul până acasă în birjă, de ce nu ieși cu el să opriți una?

Ceilalți au fost surprinși că sugestia venea de la o persoană pentru care aparențele erau totul, dar Maria a înaintat și l-a luat de braț pe Charles, înainte ca bunica lui să se răzgândească. Pe când cei doi ieșeau din casă, Lady Templemore a aruncat o privire ușor întrebătoare spre gazdă, dar Caroline era netulburată.

– Ei, nu cred că o să iasă nimic grav din asta, a zis ea.

Anne a susținut-o:

– Nici vorbă să iasă ceva grav.

Asta a fost mai mult decât suficient pentru a le sugera celor adunați ce alianțe și divergențe aveau să marcheze gestionarea chestiunilor de familie în deceniile ce urmau.

Afară, pe trotuar, îndrăgostiții scrutau piața din priviri, așteptând să apară o birjă liberă. Maria a rupt tăcerea:

– Pot să țin mâna în buzunarul tău? Îmi e foarte frig. N-ar fi trebuit să ies fără șal.

Atunci firește că el și-a scos haina și a înfășurat-o în ea, iar mâna ei, împletită cu a lui, a poposit la căldură, în buzunar.

– Asta înseamnă că pot să te însoțesc în India? a întrebat Maria.

El a reflectat câteva clipe.

– Dacă vrei. Putem să-l considerăm voiajul nostru de nuntă, dacă mama ta nu va avea obiecții.

– Dacă încearcă să obiecteze va avea de-a face cu mine.

Charles a râs.

– Probabil că mă crezi un mare prost. Fiindcă n-am bănuit nimic.

Dar Maria nici nu voia să audă.

– Bineînțeles că nu. Cei cu cugetul curat văd numai lucruri curate. Tu nu ai înclinație spre intrigi, așa că nu aveai cum să-i bănuiești pe alții.

El a clătinat din cap.

– Interesul domnului Trenchard era, poate, explicabil. Fusese prieten cu tatăl meu, sau așa credeam. Aș putea, eventual, să fiu scuzat că i-am acceptat ajutorul fără să-mi pun întrebări. Dar Lady Brockenhurst? Pe o contesă o apucă deodată cheful să investească în afacerea unui tânăr pe care nici nu-l cunoaște bine? Nu ar fi fost oare un indiciu pentru cineva mai puțin orb decât mine?

A oftat în fața unei asemenea lipse de perspicacitate.

– Prostii, i-a retezat-o Maria. Toată lumea știe că este mai bine să fii naiv decât bănuitor.

Și spunând asta și-a ridicat fața spre a lui, iar el a avut extrem de plăcutul prilej să-i apese pe buze un sărut. Niciunul din ei nu știa încă, dar avea să o iubească la fel de înflăcărat până la moarte. Ceea ce este îndeajuns pentru un final fericit.

Mai târziu în aceeași noapte, Anne stătea așezată la măsuța ei de toaletă, în timp ce doamna Frant îi peria părul. James și Oliver erau încă jos, în bibliotecă, savurând un pahar de coniac, iar Charles se întorsese în Holborn cu doamna Pope. Înainte de a se despărți, se făcuseră ca aceștia să se mute în casa Brockenhurst cât de curând doreau, așa că această parte a poveștii era aproape încheiată. Anne nu o prea invidia pe doamna Pope pentru probabilul viitor ca damă de companie benevolă a contesei, dar cel puțin nu avea să ducă o viață singuratică.

– Cred că ar trebui să începem să căutăm o cameristă nouă, a zis Anne. Doamna Frant fusese cameristă pe vremuri și știa ce are de făcut, dar era prea multă muncă pentru o singură persoană să combine două funcții, erau amândouă conștiente de asta.

– Am să mă interesez de dimineață, doamnă. Lăsați pe mine.

Doamna Frant nici nu se gîndea să o lase pe doamna Trenchard, care, atunci când hotărâse de capul ei, o alesese pe nesuferita și dubioasa domnișoară Ellis. Nimeni de acest soi nu avea să treacă de doamna Frant.

– Și îmi permiteți să fac o sugestie, doamnă?

– Te rog!

– L-am putea confirma pe Billy pe postul de majordom? Este cam tânăr, aș zice, dar cunoaște gospodăria și obiceiurile domnului Trenchard și este, cu siguranță, nerăbdător să i se dea șansa să încerce.

– Dacă zici că s-ar putea descurca…

Anne a fost destul de surprinsă că doamna Frant susținea pentru această slujbă un bărbat abia trecut de treizeci de ani.

– Dar asta nu ar pune o povară mai grea pe umerii dumitale?

– Nu vă faceți griji, doamnă.

Doamna Frant știa prea bine că, dacă ar obține postul pentru el, Billy i-ar rămâne dator toată viața. Dacă majordomul era omul ei și o alegea tot ea și pe camerista stăpânei, viața ei devenea mult mai simplă. Și asta și voia doamna Frant – o viață simplă, peste care să fie ea stăpână.

– Dar bineînțeles că decizia vă aparține în întregime, doamnă, a adăugat ea și cu asta a lăsat peria jos, pe măsuța de toaletă.

– Mai aveți nevoie de ceva?

– Nu, a răspuns Anne. Mulțumesc. Noapte bună!

Așa că menajera a tras ușa după ea, lăsând-o pe Anne cu gândurile ei. Avea să accepte propunerile doamnei Frant, în speranța că lucrurile se vor potoli. După aceea puteau să-și vadă de viața lor.

Era târziu și începuse să cearnă o ploaie ușoară când John Bellasis ieșea din spelunca dosnică, îndreptându-se spre hotelul sordid unde se instalase. Îl lăsase pe Roger, omul lui, să despacheteze și să aranjeze cum putea mai bine camerele, dar acestea erau un trist substitut al apartamentului său din Albany, așa modest cum era el. Se îndoia că Roger va rămâne multă vreme. Era prea departe de vechii lui prieteni și de locurile pe care le frecventa. Și la ce bun? Ce avea să-i aducă lui exilul la Dieppe? Și el, John, ce căuta acolo? Nu-i venea să creadă că scăpase. Dacă nu puseseră pe cineva pe urmele lui imediat, după cum se temuse, asta nu însemna că vor lăsa lucrurile așa pe veci. Răspunsul era că trebuia să meargă mai departe. Și să nu stea prea mult în același loc. Dar cum avea să se descurce? Din ce avea să trăiască? S-a trezit întrebându-se, aiurea, cum se spune pe franțuzește „cămătar“.

Apoi burnița s-a prefăcut în ploaie și el a luat-o la fugă.

NOTE

1 - „Pentru Domnișoara Sophia Trenchard
Ducesa de Richmond
La reședința acesteia
Rue de Blanchisserie 23
Joi, 15 iunie 1815
Trăsurile la ora 3 Dansul la ora 10“

2 - Instituție de învățământ superior, fondată în 1805 (n. tr.).

3 - Grădină botanică londoneză, fondată în 1840 (n. tr.).

4 - Bijutier de lux, a cărui firmă a fost fondată în 1781 (n. tr.).

Table of Contents

Despre autor
1 - La luptă în pas de dans
2 - O întâlnire întâmplătoare
3 - Legături de familie
4 - În casa din Belgrave Square
5 - O întâlnire amoroasă
6 - Un spion printre noi
7 - Un om de afaceri
8 - O rentă viageră
9 - Trecutul e o țară străină
10 - Trecutul se întoarce
11 - Moștenirea
Note

Table of Contents

Despre autor	2
1 - La luptă în pas de dans	8
2 - O întâlnire întâmplătoare	26
3 - Legături de familie	48
4 - În casa din Belgrave Square	66
5 - O întâlnire amoroasă	86
6 - Un spion printre noi	104
7 - Un om de afaceri	123
8 - O rentă viageră	147
9 - Trecutul e o țară străină	173
10 - Trecutul se întoarce	197
11 - Moștenirea	224
Note	250